

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Rule #3

THE NEVER SAY NEVER SERIES

NEVER FALL FOR THE FAKE BOYFRIEND

WALL STREET JOURNAL & USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

LAUREN
LANDISH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ASLA SAHTE ERKEK ARKADAŞA KANMA

LAUREN LANDISH

TARAFINDAN DÜZENLENDİ
VALORIE CLIFTON

TARAFINDAN DÜZENLENDİ
STACI ETHERIDGE

İÇİNDEKİLER

Lauren Landish tarafından da

1. Janey.
2. Cole
3. Janey.
4. Cole
5. Janey.
6. Cole
7. Janey.
8. Cole
9. Cole
10. Janey.
11. Cole
12. Janey.
13. Cole
14. Janey.
15. Janey.
16. Cole
17. Janey.
18. Janey.
19. Cole
20. Janey.
21. Janey.
22. Cole
23. Janey.
24. Cole
25. Janey.
26. Janey.
27. Cole
28. Janey.
- Bölüm 29
30. Janey Sonsöz

— — —

Yazar Hakkında

AYRICA LAUREN LANDISH TARAFINDAN

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Erkek Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Rough Love](#)|| [Rough Edge](#)|| [Rough Country](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

BÖLÜM 1

JANEY

Yatakta huzur içinde yatan kadının zayıf bedenine battaniyeleri sararken, "Pekâlâ, benden bu kadar Bayan Michaelson," diyorum. Yıllardır burada ikamet ediyor ve çocukları artık nadiren geliyor. Hepsi kendi hayatlarıyla çok meşgul ve bir zamanlar hayat dolu olan aile reislerini kaybetmenin yasını çoktan tutmuşlar. Ama onlar hayatlarına devam etseler de o hala burada ve hemşiresi olarak benim görevim ona iyi bakıldığından emin olmak ve bunu ciddiye alıyorum.

Sanki cevap verecekmiş gibi duraksıyorum ve ardından parlak, mutlu bir sesle cevap veriyorum. "Tabii ki dikkatli olacağım ve eğleneceğim. Ve eğer ailemle geçireceğim zamanı atlatabilirim, döndüğümde sana düğünle ilgili her şeyi anlatacağım. Tam bir telenovela-drama, kedi kavgaları ve sahte gözyaşları olacak, aman Tanrım!" Ona abartılı bir şekilde göz kırpıyorum, hastalarımın yanında garip hallerimle rahatım, çünkü onlar sohbetten hoşlanan tutsak bir izleyici kitlesi.

Ya da en azından ben öyle düşünmek istiyorum. Fikirlerini benimle pek sık paylaşmazlar.

Yine de Bayan Michaelson'ın ailemin kötü tasviri karşısında telaşla dilini çıkardığını hayal ediyorum. Kendi halindeyken böyle biri olduğundan emin değilim ama hayalimde çok düzgün, hanımefendi ve biraz da yargılayıcı bir kadın.

Odaya biraz doğal ışık veren küçük pencereden dışarı bakarak iç geçiriyorum. Önümüzdeki hafta, Dickens'ın "zamanların en iyisi... zamanların en kötüsü"nün gerçek anlamda canlı aksiyon versiyonu olacak. Garanti.

İlk olarak, erkek arkadaşım Henry ile şehrin oldukça dışında bir kulübede huzur dolu günler geçireceğiz; planlarımız kitap okumak, dinlenmek, birkaç doğa yürüyüşü yapmak ve jakuziye girmek. Bu birlikte ilk büyük tatilimiz olacak ve ben hem heyecanlı hem de gerginim, özellikle de birkaç gün daha işte kalacağı ve benimle orada buluşacağı için . . .

"Cidden çalışmak zorunda mısın? Bunu aylar öncesinden planlamıştık."

"Üzgünüm bebeğim. Görev çağırıyor. Bensiz yapamayacaklarını biliyorsun ve son teslim tarihi hızla yaklaşıyor." Sesi dalgın geliyor, sanki bir yandan bilgisayar ekranını okurken bir yandan da benimle gelemeyeceğini söylüyor.

"Seni beklesem nasıl olur?" Umutla öneriyorum. "Böylece yine de birlikte gidebilir ve yol boyunca abur cubur yiyip şarkı söylemenin tadını çıkarabiliriz." Rezervasyonumuzun birkaç gecesini boşa harcayacak olsa bile bu iyi bir fikir. Ama umurumda değil. Henry'yi istiyorum.

Henry ise görünüşe göre farklı düşünüyor. "Bunu es geç. Şarkı söyleyemediğini biliyorsun."

Hiçbir zaman kızıl saçlı bir Kelly Clarkson olduğumu iddia etmedim, ama şarkı söyleyemediğimi söylediğinde kulağa daha kötü geliyor. Yine de kabul ediyorum çünkü sorun benim ses tonumdaki eksiklik değil. Çift tatilimizin sonu. "Bu yüzden akortsuz dedim."

"Ha? Oh, evet, iyiydi. Dinle, gitmem gerek. Çocuklar kırbacı şaklatmak için bana bakıyorlar. Ama sen bensiz devam etmelisin. Huzura ve sessizliğe ihtiyacın var. İşim bitince seninle orada buluşuruz, tamam mı?"

Başka seçeneğim yokmuş gibi geliyor ve zamanımıza bir tartışmayla başlamak istemiyorum, bu yüzden sesime bir gülümseme yerleştirmeye zorluyorum. "Tamam. Daha önce hiç yalnız tatile çıkmadım ve ne yapacağımı bileceğimden tam olarak emin değilim ama sanırım bir yolunu bulurum. Sence ne zaman-"

"Aferin kızıma. Temasta olacağım. Hoşça kal, bebeğim." Hat kesilir.

Evet, bu en iyi zamanlar kısmı.

Ve sonra, zoraki yalnızlık rahatlaması ve Henry ile mutlu bir kavuşmadan sonra, en kötü zamanlar başlıyor.

Kuzenim Paisley'nin önümüzdeki hafta sonu gerçekleşecek olan düğünü, çocukluğumuzdan beri benim kişisel cehennemim olmaya mahkumdu. Birlikte bolca vakit geçirmek isteyen, yetişkinler sert limonatalarını yudumlayıp herkes hakkında dedikodu yaparken çocukların oynamasını izleyen bir ailede Paisley her zaman benim yerleşik, her zaman var olan zorbam oldu.

Elbette hiçbir yetişkin onun bana eziyet ettiğini görmedi. Yapı taşlarımı devirdiğinde diğer yanağını çevirir, aile skeçlerinde beni canavar rolüne soktuğunda alkışlar ve bana 'Plainy Janey' dediğinde gülerlerdi, bu benim geç gelen ve pek de dostane olmayan ergenlik deneyimimle ilgili açık bir yorumdu. Çünkü tabii ki çok iyi büyümüştü ve benim olmadığım her şeye sahipti.

Paisley uzun ve kıvrak, bir peri masalı prensesi gibi yapılı. Ben kısa ve kıvrımlıyım. Saçları doğal olarak karamel-sarı-kahverengi ve sırtından aşağı dökülüyor. Benimki parlak kırmızı-turuncu ve bukleler sanki parmağımı canlı bir ışık prizine sokmuşum gibi kafamdan dışarı çıkıyor. Onun mükemmel bir dişçi ofisi reklamı gülümsemesi var, benim gülümsemem ise çok geniş ve dişçiye sevimli bir adama aval aval bakarken kapıdan içeri girdiğimi söylemek istemediğim için yaptırmaya korktuğum kırık dişimi gösteriyor.

Bir de kişiliklerimiz var. Paisley benim için bir sürtük olsa da, diğer herkes için büyüleyici biri ve insanlar ona saniyeler içinde aşık oluyor. Ben sessiz fare ile filtresiz ağzın garip bir karışımıyım, her zaman kendi kendime konuşurum ama asla pek bir şey söylemem, bunun bir önemi yok çünkü insanlar zaten beni dinlemiyor. Yine de umudum ve hayalim mümkün olduğunca görünmez olmak, böylece hayatım boyunca Paisley'nin hedefi olduğum gibi başkalarının hedefi haline gelmemek.

Tam olarak kin tuttuğumdan değil ama bazı aile üyelerini görmek için de sabırsızlanıyorum. Gelin gibi. Koridorda ayağı takılıp düşmediği, elbisesini yırtmadığı ve nişanlısı Max'i hak etmediğini gözyaşları içinde itiraf etmediği sürece.

Tamam, bunun olmasını istemiyorum. Pek istemiyorum. Hem de çok.

Keşke düğünü atlayabilseydim, ama bu yepyeni bir aile dramı serisini başlatırdı, bu yüzden sahte bir gülümseme takınmak (tabii ki kapalı dudaklar - lanet olası çip), katılmak, acı çekmek ve kimse bana bakmaya tenezzül etmeden kaçmak en iyi seçeneğim. Tek seçeneğim.

Bayan Michaelson'a, "Biliyorum, ailem hakkında böyle davranmamalıyım ama onları benim tanıdığım gibi tanıyorsunuz," diyorum, annemin beni hayal kırıklığına uğrattığını hayal ederek. Ama o, pijama partilerinde biri elini ılık suya soktuğu için altına işediği anları hatırlamıyor. Benim var. Ve ben çocuk değildim. On beş yaşındaydım, bu da durumu çok daha kötü yapıyordu. Özellikle de alaylar "yatağını mı ıslattın? "dan "belki de fişkırtıyordur "a ve "ıslak rüyalarım" hakkında şakalara dönüştüğünde ve ben bunun ne anlama geldiğini bilmediğimde, bu da yepyeni bir alay turuna yol açtı. Evet, çok komikti.

Evet, Paisley'i süslenmiş püslenmiş görmekten, herkesin ona ve yeni kocasına yaltaklanmasından ve ailemin herhangi bir beklentim olup olmadığını sormasından korktuğum için beni bağışlayın. Sonra da bu fikre gülüyorlar.

Kahretsin. Kin tutuyorum.

Gerçi haklılar. Sanırım. Muhtemelen.

İyi tarafından bakarsak, en azından düğün için bir randevum var. Paisley'nin düğününe yalnız gidersem ne diyeceğini hayal bile edemiyorum. Eminim ki 'zavallı, acınası, Plainy Janey' gibi bir sürü şey söyleyecek, gerçek bir endişe ve üzüntüye bürünecek, bir yandan da talihsizliğime belli etmeden sırtacak ve arkamdan gülecekti. Ya da doğrudan yüzüme.

Saatime baktığımda ne kadar geç olduğunu fark ettim. "Oops, gitmem gerek. Mason akşam vardiyasını devralacak," diyorum ve Bayan Michaelson'ın hiç bakmadığı beyaz tahtadaki ismi değiştiriyorum. "Bu arada Mason'a porno bıyığı konusunda zor anlar yaşatmayı unutma. Sakalını tekrar uzatması gerekiyor, STAT," diye fısıldıyorum kadına.

"Hey!" Mason köşeden baktığı kapıdan şikâyet ediyor. "Bıyıklarım ile ilgili gerçek sorununu biliyorum. Chris Evans'ın kötü adam dönemindeki görünümünü arzuluyorsun." Elini ağzına götürüyor, tel tel saçlarını gereksiz ve dramatik bir şekilde düzeltiyor ve sonra eli bir parmak tabancasına dönüşürken sırtıyor. "Ah, evet," diye gürlüyor ve sanki o dizi seksi havanın özüymüş gibi başını sallıyor.

Mason benim işteki en iyi arkadaşım, hatta iş dışındaki en iyi arkadaşım. Harika bir adam ve bakım merkezinde yıllarca onunla çalıştım, acemi hemşirelikten kendine güvenen bir bakıcıya dönüşmesine yardımcı oldum. Karşılığında o da benim kişisel hype'ım, beni neşelendiriyor, moral veriyor ve kibar ve fazla sessiz 'pardon'um yeterli olmadığında merkezdeki diğer herkese 'yürü kaltak' diyor. Yol boyunca birbirimizi tanıdık ve şakalaşırken kendimi rahat hissettiğim birkaç kişiden biri oldu.

Beni dinlediğini biliyordum, zaten sakalından bahsetmemin tek nedeni de buydu, o yüzden ben de sırttım. "Haklıyım ve sen de bunu biliyorsun. Çenendeki kıllar dillere destan ve kadınların sakalına bayıldığını sinir bozucu derecede fazla sayıda kez dile getirdin," diye takılıyorum. "Hatta LL Cool J'den esinlenip sana LL Hair M diyelim diye şakalaştığımız ama bunun tamamen farklı bir havası var, yani ... ew."

Doğal özgüveni eriyor ve neredeyse çıplak olan çenesini utangaç bir omuz silklemeyle eğerek her zamanki havalı halinin antitezini sergiliyor. "Greta hayranı değildi."

"O zaman biz de Greta hayranı değiliz." Kaşlarımı kaldırarak ve normalde ifade etmeyeceğim bir ateşle karşılık veriyorum ama Mason'ın durumu bunu gerektiriyor. Daha emin görünmediğinde, "Eğer ona sarışınları tercih ettiğini söyleseydin, saçını boyaması için en ufak bir imada bile bulunsaydın, haklı olarak seni kukla olarak yakardı. Ve ben de dahil olmak üzere tüm kadınları,

onu neşelendirir ve çıkmak verirdi. Sakalınız neden farklı olsun ki? Eğer hoşuna gidiyorsa, salla gitsin."

Hiç şu deymi duydunuz *mu*: *Yapabilenler yapar. Yapamayanlar öğretir* mi? Evet, şu anda zor öğretiyorum çünkü Mason bana "Sen Henry şirketin Noel partisi için saçının daha az vahşi görünmesi gerektiğini düşündüğü için tam üç saat süren ve birkaç yüz dolar harcanan profesyonel bir fön çektiren kız değil misin?" diye hatırlatıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Ama bu onu doğru yapmaz. Ve benim saçım çılgınca. Sakalın oduncu dergilerinden çıkmış bir reklam gibi. Ziyan etme."

"Haklısın," diye onaylıyor, ama gerçekten aynı fikirde olduğunu sanmıyorum. Yine de umarım tohum ekilmiştir, çünkü sinsi mizahını, yakışıklılığını ve altın kalbini takdir eden birini hak ediyor. Eğer bu Greta ise, harika. Değilse, Mason bir bakışıyla kadınları kaldırımda sıraya sokabilir. "Sen ve Henry biraz R-and-R-and-R için dışarı mı çıkıyorsunuz?" diye soruyor, konuşmayı çok yakından incelemek istemediği şeylerden uzaklaştırarak.

Tabii ki ona izin verdim, hiç itiraz etmedim. Ama kaşlarımı çatarak üçüncü R'nin ne olabileceğini düşündüm. Dinlenme, rahatlama ve ...?

"Dinlenmek, romantizm ve ata binmek, kovboy kız," diye bağıyor duyduğum en kötü sahte tınıyla. Bir kolunu başının üzerinde döndürerek boğaya ya da başka bir şeye binme taklidi yapıyor. "Yah, yah!"

Hareketler daha çok şaplak ve daha az rodeo haline geliyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Omzumun üzerinden Bayan Michaelson'a bakarak, gülümseyerek onu azarlıyorum, "Berbatsın ve bu yanlış, çok yanlış. Eminim incilerine sarılır ve sana parmak sallardı. Mason Bowen Tillman!" Sesimi onun duyabileceğini hayal ettiğim şekilde yükseltiyorum ve kaba davrandığı için onunla konuşmak için tam devlet adını kullanıyorum.

"Muhtemelen," diye kabul ediyor ve memnun sırtışı daha da artıyor. Başımı sallıyorum, hâlâ biraz kıkırdıyorum. "Gerçekten, iyi eğlenceler. Bunu hak ediyorsun, Janey."

Çizelgeyi imzalarken "Biliyorum," diye espri yapıyorum. Bunu hak ediyorum.

Bunu kendime söyleyip duruyorum, bunu bir mantra haline getirirsem inanmaya başlayacağımı umuyorum. Şimdiye kadar işe yaramadı. Ama denemeye devam ediyorum, pratik mükemmelleştirir tarzı.

Mason'ın ilişkisini yargılamama rağmen, Henry'nin iş için beni terk ettiğini ona söylemedim. Ne diyeceğini biliyordum ve

Henry'nin beni ezip geçmesine nasıl izin verdiğim ve aldığımdan çok daha fazlasını verdiğim hakkında başka bir TED konuşması. Bu konuşmayı zaten birkaç kez yaptık ve Henry mükemmel olmasa da benim de mükemmel olmadığımı ve bunu yürüttüğümüzü, hatta daha ciddi bir ilişki için adımlar attığımızı savunuyorum.

Birlikte tatile çıkmak gibi.

Ve bir düğüne gitmek gibi.

Ayrıca, bugünlerde, kazançlı bir işte çalışan, arabası ve kendine ait bir evi olan ve aşırı içki içmeyen bir erkek arkadaşım olduğu için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Asgari gereklilikler olması gereken ama bekar bir insanda bulunması çok zor olan şeyler bunlar.

"Merhaba Bayan Michaelson. Ben Mason. Siz ve ben bu gece biraz eğleneceğiz. Bu akşam sizin için çok güzel bir 2023 elektrolit dozajı hazırladık," dediğini duyuyorum, sanki ona şarap listesini okuyormuş gibi.

Masadaki diğer hemşirelere el sallıyorum, son derece cana yakınlar ve gidiyorum. Yıllar sonra ilk tatilim ve ilk yalnız tatilim. Henry McDermott projesini bitirene kadar sadece birkaç günlüğüne olsa bile.

Bardaklıkta en sevdiğim çilekli kayısıli Red Bull'um var, müstehcen bir sesli kitap çalışıyor ve sürdüğüm iki şeritli gri yolu çevreleyen koyu yeşil ormandan başka bir şey yok, kendimi bir milyon dolar gibi hissettiriyor. Uyumama daha çok var mı? Siktir git, Robert Frost. Yaşamak için önümde kilometrelerce yol varmış gibi hissediyorum.

Güneş yaprakların arasından dans ederek önümde benekli bir etki yaratıyor ve şehirden uzaklaştığım her kilometrede biraz daha derin nefes alabildiğimi hissediyorum. Bunu hak ediyorum.

"Evet, Kraliçem. Bana nasıl ihtiyacınız olduğunu gösterin. Hizmet etmek için buradayım." Devon'ın siki Veronica'nın kaygan amına girip çıkarken boynunu açarak keskin ısırtığını davet ediyor. Veronica parmaklarını bağlantılarının üzerinde ve etrafında dans etmek için hareket ettirir, sonunda tam ve eksiksiz hisseder. Bir yönden. Ama başka bir açıdan, hâlâ aç... çok aç."

Otomatik bir ses kitabımı böldüğünde irkiliyorum, sanki tecavüze uğrayan benmişim gibi yanaklarımın ısındığını hissediyorum. *"Bir sonraki sağdan özel yola girin."*

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve hemen ardından aşırı tepkime gülüyorum. Devon ve Veronica'nın hikâyesi yeniden başlarken, "Siz ikiniz devam edin," diyorum.

Ama bir an sonra konsantre olabilmek için sesini kısmak zorunda kalıyorum. Bu 'özel sürüş' daha çok bir patıkaya benziyor, sarı Crosstrek'im Sioux-B'nin her iki yanında ağaçlar var ve dalların boyamı çizmesini önlemek için iki lastik izinin tam ortasında durmam gerekiyor.

Umarım GPS beni yanlış yönlendirmiyordur. Sırf GPS'inin ne yaptığını bildiğini düşündüğü için nehre dönen insanlardan biri olmayı reddediyorum, bu yüzden yakında kulübeler görmeye başlamazsam, buradan geri dönmek zorunda kalabilirim. İyi bir sürücü olmama rağmen, gün batımı yaklaşırken ormanda geri geri gitmek kulağa kötü bir plan gibi geliyor.

Saatte ancak beş mil hızla sürünerek ilerlerken bir gözüm patıkada, yani özel yolda, diğer gözüm de ağaçlarda. Ana yoldan birkaç dakika önce ayrılmıştım ve o bile daha iyi günler görmüş iki şeritli bir kırsal asfalttı. Peki ya şimdi? Taşranın dışındayım.

İçimde gizli bir heyecan var.

Son derece uzak olsa da orman şimdiden çok güzel ve bunun harika bir tatil olacağına inanıyorum.

Sadece Henry ve ben, ormanda tek başımıza, özel bir jakuzimiz ve kendimize ait bir çatı katı yatağımız var. Stres yok, iş yok, plan yok. Sadece biz.

Plandaki fili, yani Paisley'nin düğününü görmezden gelmeyi seçiyorum. Şimdilik, her zaman yaptığım gibi iyiye odaklanıyorum. Gelmesini engelleyemediğim bir fırtınanın içinde debelenmenin anlamı yok, o yüzden güneş ışığına odaklanacağım.

Bir tepeyi aşır ağaçların arasından küçük bir açıklık görüyorum ve işte orada! Kulübe internetteki ilana tıpatıp benziyor; iki kişilik sallanan bir sandalyenin sığabileceği büyüklükte bir verandası, bir bacası ve üzerinde bir ayı pençesi ile *Anderson* adının kazılı olduğu bir kayası var. Koltuğumda biraz dans ederken ciyaklıyorum, kendi başıma bulduğum için gurur duyuyorum ve içeri girmek için heyecanlanıyorum. Söylendiği gibi arabamı kenara park ediyorum ve bagajdan valizimi alıp kapıya yöneliyorum.

Onay e-postamı hızlıca kontrol ettiğimde bana kapı kodunu veriyor ve ışık yeşile dönüp kilidin dönme sesini duyduğumda tekrar dans ediyorum. Kapıyı açıp cennete girdiğimde tek ses tenis ayakkabılarımın ahşap verandaya vuruşları oluyor.

Tamam, belki herkesin cenneti olmayabilir ama benimki öyle. Kabin mükemmel, internetteki resimler bu sabah çekilmiş gibi, değil mi?

Eşleşen iki kanepa yastığındaki taze bıçak eli pirzolarına kadar.

Reklamda burası modern rustik olarak adlandırılmış ve ben de tavandaki büyük ahşap kirişler, bembeyaz duvarlar ve minimal dekorla buna katılıyorum. Önünde kabarık bir halı olan bir şömine var - durun, bu bir ayı postu mu? Umarım sahtedir ya da en azından antika. Ama gözlerim mekânın geri kalanını tararken bu düşünce aklımdan uçup gidiyor. Mutfak küçük ve verimli, apartman büyüklüğünde bir ocak ve buzdolabı var, merdivenler neredeyse merdiven gibi, yatağın bulunduğunu bildiğim görünmez bir çatı katına kadar uzanıyor ve mekanın arkasındaki pencereler süssüz, içerideyken bile ağaçların yeşilinin sizi çevrelemesine izin veriyor. Perdeye ihtiyacınız olduğundan değil. Göz alabildiğince insan müdahalesine dair başka bir işaret yok.

Bavulumu bırakıp arka kapıya koşuyorum ve sürgüyü açıyorum.

Jakuzi burada, dışarıda da oturma yerleri var. Derin bir nefes alıyorum, temiz orman havasının ve parlak güneş ışığının kokusunun ciğerlerime dolmasına izin veriyorum ve sonra tırtıklı bir şekilde nefes veriyorum. Şehrin ağırlığının omuzlarımdan düştüğünü, hastalarımın sorumluluğunun uçup gittiğini ve onların yerini alacak olasılıkların heyecanını hissedebiliyorum.

Ben buradayım. Bunu hak ediyorum.

Bu sefer biraz daha gerçekçi geliyor. Arka cebimden telefonumu çıkarıp hızlıca bir selfie çekiyorum. Yeşil fonda mutlu, pembe yanaklı ve parlak gözlü görünüyorum. Fotoğrafi Henry'ye gönderiyorum, yanında *da "Made it, keşke burada olsaydın"* gibi kısa bir mesajla birlikte. Cevap vermesini beklemiyorum. Benimle birlikte buranın tadını çıkaracaksa dikkatini işine vermeli ama sağ salim geldiğimi bilmesini istiyorum.

Hazırlanmakla meşgulüm, bavulumu merdivenden çatı katına taşımayacağıma hemen karar veriyorum ve bunun yerine duştan sonra giyinebileceğim banyoya bırakıyorum. Banyo kısa bir koridorun sonunda ve şaşırtıcı derecede büyük, neredeyse mutfakla aynı boyutta, duşakabin ve iki lavabolu bir makyaj masası var.

"Ooh! Yağmur duş başlığı! Her zaman bunlardan birinin nasıl olduğunu görmek istemişimdir," diyorum yüksek sesle, kendi kendime konuşmayı bir an bile düşünmeden. Bunu her zaman yaparım. Bunun suçunu, cevap versinler ya da vermesinler hastalarla konuştuğum işime atmak isterdim ama gerçek şu ki, bunu tüm hayatım boyunca yaptım. Beyninizde ağzınızı kapatmanızı söyleyen düğmeyi kaçırıyorum ve çoğunlukla insanlar beni zaten görmezden geliyor, bu yüzden sürekli mırıldanıyorum

hiç önemli olmadı. Kimse bana devlet sırlarını söylemediği sürece sorun yok.

Gevezeliğe devam ederek merdivenlerdeki siyah mat tırabzana bakıyorum ve sonra yatağın sunduğu pelüş konfor karşısında nefesim kesiliyor. "Kıvrılacağım ve asla ayrılmayacağım," diye yemin ediyorum. Çatı katı çatı eğiminin altına sıkışmış ve keskin eğimli bir tavana sahip. Neyse ki boyum kısa ve 1.80'lik boyumla sorunsuzca ayakta durabiliyorum. Henry'nin uyuyakalmamak için eğilmesi gerekecek ama sorun değil. Özellikle de yatak kabarık yeşil bir yorgan, yumuşak ekose bir battaniye ve kuş tüyü dolgulu olduğunu bir metre öteden anlayabildiğim yastıklarla kaplıyken. O kadar rahat görünüyorlar.

En iyi tarafı da ne? Alçak yatak başlığının hemen üzerinde bir pencere var ve bu da burayı bir ağaç ev gibi hissettiriyor.

"Yarınki planım sabah kafeinimi içip dışarıdaki kuşları ve sincapları izlemek" diyorum boş odaya. "Ormandaki yaratıklarla *Pamuk Prenses*'imi yaşayacağım."

Buradan asla ayrılamayabilirim.

BÖLÜM 2

COLE

GÖZETLEMELER BERBAT. Bu kadar. Bu kadar.

Ama çoğu zaman günlerimi, gecelerimi, haftalarımı ve hafta sonlarımı bu şekilde geçiriyorum. Tek başıma, bir işarete bakarak, zihinsel ya da dijital olarak bir bilgi dosyasını karıştırarak.

Dakikalar geçiyor, saatler geçiyor, bazen günler ve haftalar geçiyor. Kıçım zar zor hareket ediyor.

Neyse ki bu iş muhtemelen o kadar uzun sürmeyecek. İzlemem için tutulan adam çoktan gizlice kiraladığı birimin içine girmiş, elinde bir bardak viskiyle volta atıyor. Belki de yapmak üzere olduğu şey için sıvı cesaret? Gerçi buna ihtiyaç duyacak bir tipe benzemiyor.

Bay Webster ellili yaşlarının sonlarında, tuzlu ve biberli saçları olan, pahalı saatlere düşkün ve görünüşe göre kendisinden otuz yaş küçük bir metresi olan yakışıklı bir adam. En azından karısı bana bu şüpheyi geldi ve bu onun tipine uygun görünüyor, kariyer açısından besin zincirinin tepesinde olacak kadar yaşlı, çocukları evden uzakta ve bir merdivenden diğerine tırmanarak bir hayat yaşadıktan sonra, bir tür heyecan ve meydan okuma arıyor. Ya da belki de geçmişte işaretleri görmezden gelen bir eş tarafından sonunda yakalanan bir pisliktir. Her iki durumda da, hatta her ikisi de, benim için fark etmez.

Sadakatsizlik tercih ettiğim bir dava türü değil, ama maalesef insanları kapıma getiriyor ve iyi para kazandırıyor. Özellikle de hizmet verdiğim müşteri kitlesi için.

Bayan Webster gibi. İkisi kurumsal, biri kar amacı gütmeyen en az üç Yönetim Kurulunda görev yapıyor, mükemmel bir şekilde taranmış saçları yerinden çıkmaya cesaret edemiyor ve kocasının işi sayesinde varlıklı seçkinlerden oluşan bir sosyal çevrede hareket ediyor. Bu yüzden, kemik kuruluğu gözlerini özenle kurularak ve kocasının sadakati konusunda endişeleri olduğunu söyleyerek geldiğinde, seyahat masrafları adı altında bir sıkıntı ücreti ekledim ve o hiç kılını bile kıpırdatmadı.

Çünkü her şey paraya dayanıyor. Webster'lar gibi insanlara, gerçek sonuçlar doğurmadan neredeyse her durumdan kurtulmanın yolunu satın alma armağanı veriyor. Örneğin mutsuz bir evlilik gibi.

Bay Webster hariç.

Ben bir hedefe yöneltilecek ve başkasının amaçları için kullanılacak basit bir araç değilim ve Bayan Webster'ın işini kabul eder etmez önce onu araştırdım. Ardından Bay Webster'ı, şirketini, yönetim kurullarını, bağlantılarını, mali durumlarını ve sabah kahvelerini nasıl içtiklerinden en sevdikleri savurganlıklara kadar her konudaki tercihlerini araştırdım.

Keşfettiğim şey, taraflardan herhangi birinin sadakatsizliğinin evlilik öncesi anlaşmalarında bir maddeyi tetiklediği idi. Bayan Webster'ın aktif hale getirmekle özellikle ilgilendiği bir madde. Otuz yıllık bir evlilik sözleşmesi maddesinin mahkemede nasıl geçerli olacağı benim uzmanlık alanım değil, o yüzden bu işi avukatlara bırakıyorum. Benim işim sadece kanıt bulmak.

Ve işte buradayım, yine gözetimdeyim. Bu kez, bir keskin nişancı gibi, hedefimden elli metre ötede, çalılıkların arasında yüzüstü yatıyorum.

Sessizce, etrafımda vızıldayan ve ara sıra kıcıma konan yusufoçuğa lanet okuyorum ama kıpırdamıyorum. Kalçalarım ağrıyor, omuzlarım acıyor, kurutulmuş etim bitti ve üç saat önce işemem gerekti ama en ufak bir pozisyon değişikliği hedefimin dikkatini çekebilir, bu yüzden bir heykel gibi donup kalıyorum, gözlerimi dürbüne dikmiş toprakta yüzüstü yatıyorum.

Neden bu buluşma için şehirdeki beş yıldızlı, lüks bir otelde değiliz? Webster gibi adamlar için olağan bir yöntemdir bu. Yakalanmalarının nedeninin yarısı kredi kartı izi bırakacak kadar aptal olmaları ya da birinin onları sosyal medyada yakalamasıdır.

Ama nedense Webster'ın randevu planında düşmanca bir ormanda uzak bir kulübe var. Eğer bir uyuşturucu karteliyle gizli bir anlaşma yapıyor ve pusuya düşürücü bir manzaraya öncelik veriyorsa bu mantıklı olabilir. Ama peşinde olduğu şey bu değil. Sadece aletini ıslatıyor, şehir merkezindeki çatı katının köşesinde de yapabileceği bir şey.

Bay Webster cebinden telefonunu çıkarıyor ve yumuşak bir gülümseme belirip yüzünü değiştirmeden önce bir süre ekrana bakıyor. Keşke cihazına bir klonlama uygulaması yüklemiş olsaydım ama bu yolculuk ona bu kadar yaklaşma riskini alamayacak kadar son dakikaydı. Ben de konuşmasını, başını sallamasını ve gülümsemesinin dağılmasını izliyorum. Bir süre sonra telefonu kapattı ve telefonunu yere bıraktıktan sonra

Yakındaki bir masaya oturup elleriyle yüzünü ovalıyor ve derin bir iç çekiyor. Her kimse, bu telefon onu on yıl yaşlandırmıştı.

Uzun bir dakikadan sonra viski şişesini kapar ve neredeyse boş olan bardağına iki parmak kadar doldurur. Kadehin derinliklerine bakar ve sonra büyük kısmını tek bir yudumda içer.

Kız gelmiyor.

Telefonda o vardı, sözde metresi. Eğer kadın hâlâ geliyor olsaydı, adam viski sikine giden yolda ilerliyor olmazdı. Belki ne yaptığıının farkına varmıştır, belki de kalıcı olduğuna dair yalanlarının öyle olduğunu anlamıştır. Ya da belki de hanımefendinin etrafı kokladığını fark etmiştir. Her iki durumda da, bu gece gelmeyecek.

Geç oldu ve yorgunum, bu yüzden gözetimi iptal etmek için kendimi ikna etmem fazla zaman almadı. Sıcak bir duş ve rahat bir yatak beni çağırıyor ve gözetime yarın devam edebilirim.

Sessizce ve yavaşça, saatlerdir saklandığım yerden çıkıyorum, kameramı ve dürbünümü bir ağaca dayıyorum ve su geçirmez kılıfları bitki örtüsüyle kapatıyorum. Yarın taşıyacak bir şey daha eksilmiş olacak. Bay Webster'ın kulübesinden oldukça uzaktaki bir patikaya park ettiğim kamyonuma geri dönüyorum ve Webster'ı gözetlemek için yürümeyi mümkün kılacak kadar yakın, ancak birbirimizle karşılaşmayacağımız kadar uzakta olan kaldığım kulübeye doğru tepeye doğru sürüyorum. Bay Webster ormanda dolaşacak bir tip değil.

Yine de kamyonetimi kulübeden uzağa park edip kilitliyorum ve ön kapıya doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum. Şifreyi kapı kilidine yerleştirip içeri giriyorum ve telefonuma bugünün faaliyetlerini yazıyorum.

18:32-Telefon araması alındı. Hedef sıkıntılı görünüyor. Gözetim sabaha kadar askıya alındı.

Olay gerçekleştiğinde notu güvenli bulutuma kaydetmenin tam ortasıydım. Artık yalnız olmadığımı fark etmemek için tek bahanem bu.

"Çık dışarı!" diye bağılıyor bir kadın sesi.

Gözlerimi kaldırdığımda, havluya sarınmış ama cildinin her yerinde su damlacıkları olan, kafasından bir hale gibi her yöne fışkıran kırmızı bukleleri ve bana korkuyla bakan gri gözleri olan küçük bir kadınla karşılaşıyorum. Sanki onu kurtaracak bir şeymiş gibi önünde küçük bir kutu tutuyor.

Birinin beni alt etmesine alışık olmadığım için, "Ne oluyor?"
."

Ona doğru adım atmıyorum ama yüzümü ona dönüyorum ve o da Bunu bir tehdit olarak algılamış olmalı ki panikle tiz bir çığlık attı ve elindeki ayı spreyini sıktı. Neyse ki yanan zehirin gözlerime ulaşması için çok uzakta ve sprey bir yay çizerek birkaç metre önümde yere düşüyor. Amazon'dan sahte bir şey almış olmalı çünkü menzili bundan daha iyi olmalı.

Zehirin yere dökülüşünü ve son birkaç damlanın tükenişini izlerken yüzümde karanlık bir sırıtma beliriyor. Beş dakika içinde ortalığı yakıp kavuracak bir bulut oluşturacak ama şimdilik böyle iyiyim. Bakışlarımı kadınınkilere çevirdiğimde donup kalan o oluyor.

İçinde bulunduğu dezavantajı ilk fark eden o oluyor ve dönerken yüksek bir gıcirtı çıkararak kısa koridordan aşağıya, banyoya doğru fırlıyor. Havluyu sıkıca tuttuğu için havlu tehlikeli bir şekilde aşağıya düşüyor, sonra da tamamen düşüyor, çünkü o namusunu değil kendini kurtarmaya karar veriyor. Sol kışının yanağındaki çiçekli dövmeyle hızlıca bir göz atıyorum ve ardından banyo kapısı çarparak kapanıyor ve bir saniye sonra kilitleniyor.

Kilidi saniyeler içinde açabilir ya da tek bir tekmeyle indirebilirdim, ama bunun yerine kilide vuruyorum. "Hey!" diye bağırdım, sonra da "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordum.

"Ben karatede siyah kuşağım! Buradan gitmelisin yoksa kışını tekmelerim!" diye bağıyor kadın histerik bir sesle.

Siyah kuşak mı? Bunun biraz olsun inandırıcı olduğunu mu düşünüyor? Çünkü titreyişine ve gözlerindeki korkuya bakılırsa, benim tesisatçı olmamdan daha fazla karate uzmanı değil.

Gerçi belirli bir boru türünü döşemede tamamen yetenekliyim.

Bu da nereden çıktı? Ben böyle aptalca çift anlamlı şeyler düşünmem. Bu kardeşimin uzmanlık alanı. Kyle her şeyi pis bir şekilde söyleyebilir ama bu benim tarzım değil. Koşarken zıplayan, yuvarlak ve diri çıplak poposuna baktığım için olmalı.

Yavaşça nefes aldım, onun 'saldırısının' şokuyla sakinleşiyordum. "Bak, güvendesin. Sana zarar vermeyeceğim. Sen bana zarar verecek misin?" Sadece kibarlık olsun diye sordum. İstese bile bir sineği bile incitebileceğini sanmıyorum. Onunki gibi bir hedefle değil.

"Çık dışarı!" diye tekrar emrediyor ama bu daha çok bir yalvarış gibi geliyor.

Bir ricaya.

Bir yalvarış.

"Korkarım olmaz. Burası benim kulübem ya da en azından arkadaşımın. Bana izin verdi ve birkaç gün burada kalacağım."

Aklıma korkunç bir düşünce geldi.

Orospu çocuğu, Anderson'ı çıplak ellerimle öldüreceğim. Mecazi anlamda tabii ki. Ben öyle bir hizmet sunmuyorum. Ben bir özel dedektifim, tetikçi değil, gerçi ailem spekülasyon yapmayı sever, ben de bunu son derece eğlenceli bulurum. Ne iş yaptığıma dair çılgın teorilerini dinlemek, onlara asla anlatmamamın nedeninin yarısı. Diğer yarısı ise bunun onları hiç ilgilendirmemesi.

"Seni Anderson mı gönderdi?" Dikkatlice sordum.

Yakın bir arkadaştan çok bir tanıdık sayılır, zira beni şüpheli bir adamla kaybolan kızını bulmam için tuttuğunda tanışmıştık. Oriana'yı onun için buldum ve sağ salim geri getirdim, tabii ki sonraki altı hafta boyunca katı yiyecekleri çiğnemekte zorlanan ve daha sonra Anderson'ın kızından çok ama çok uzak durması uyarısına kulak veren tacizci erkek arkadaşı olmadan. Bana tuzak kurduğunu sanmıyorum ama kadının ortaya çıkışı biraz tesadüfi görünüyor ve ben tesadüf diye bir şey olmadığına inananlardanım. Ama Anderson, ben sadece iş için bir ana kamp olarak ödünç istemişken, kulübesini çıplak bir kadınla doldurmanın kabul edilebilir olduğunu düşünüyorsa, hoşuna gitmeyecek sözler söyleyeceğiz demektir.

"Anderson?" diye yankılanıyor. "Öndeki kaya gibi mi?"

"Evet." Gözlerimi kapı kolundan ayırmıyor, herhangi bir hareket olup olmadığını izliyorum.

Beni yine kandıramayacak.

"Onayımda öyle yazıyor, kulübenin önünde üzerinde *Anderson* yazan bir taş var. Burası benim kulübem. Kaldığım yer." Ses tonu hiç tartışmaya yer bırakmıyor, sanki verdiği karar beni göndermeye yetecekmiş gibi. Çok tatlı. Ve sinir bozucu.

Sadece duş almak, yemek yemek ve sabaha kadar uyumak istiyorum ama bu planın önünde büyük bir engel var. Onun.

Kısa dönemli kiralama rezervasyonu gibi bir 'onayı' olduğunu söyledi. Anderson bu kulübeyi kullanmadığı zamanlarda böyle yapıyor ama bana kulübenin müsait olduğunu ve şans eseri sık ormanın içinde bir milden daha az bir mesafede bir kulübede kalan Bay Webster'ı gözetlemek için daha iyi bir konumda olamayacağını söyledi. Görünüşe göre çoktan yerleşilmiş olması dışında mükemmel.

"Belki de bu basit bir karışıklıktır. Anderson'ı arayıp durumu düzelttireceğim, kalabileceğiniz başka bir kulübe olup olmadığına bakacağım." Görünüşe göre

Bana cömert bir teklif.

Kapı sarsılarak açıldı.

Üzerinde dar bir yoga şortu ve tişört vardı, sanki kıcıma tekme basmak için hareketlerinin tamamen serbest bırakılması gerekebilirmiş gibi. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Bu benim tatilim, çok ihtiyacım olan bir tatil, çok teşekkür ederim. Sen git ve arkadaşını ara, bakalım sana kalacak bir yer bulabilecek mi?"

Kısa tırnaklı parmağını yüzüme doğrultuyor, sert olmaya çalışıyor ama korku neredeyse etrafındaki havada titreşiyor. İçgüdüsel olarak, onunla ilgili her şeyi bir anda katalogluyorum. Kırmızı bukleleri ve gri gözlerinin ötesinde, benden neredeyse bir karış daha kısa. Dolgun göğüsleri tişörtün altında incileşmiş, muhtemelen buharlı banyo ile serin kabin arasındaki sıcaklık farkının bir sonucu. Anderson'ın verdiği sabundan hafifçe sandal ağacı kokuyor ve dolgun dudaklarının sağında koyu bir çil var.

Bana bakarken düz bir çizgi halinde birbirine bastırılmış dudaklar. En azından ben bunun bir bakış olması gerektiğini düşünüyorum, ama en fazla karanlık bir bakış.

Onu yatıştırırken zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi iki yana açıyorum. "Elbette, o aramayı yapalım."

BÖLÜM 3

JANEY

Kulağımı çok da belli etmeden davetsiz misafirime doğru çevirmiş dururken, kulak misafiri olduğumu kabul ediyorum. Normalde izinsiz girdiğim için kendimi suçlu hissederdim ama uzun boylu, seksi, sarışın bir katille ormandaki ıssız bir kulübede tek başınıza mahsur kaldığınızda bu ihtiyatlı bir davranış gibi görünüyor.

En azından bana zarar vermeyeceğini *söyledi*.

Buna inanmak isterdim, gerçekten isterdim. Ama tepeden tırnağa siyah giyinmiş, saçlarında yapraklar olan ve bir omzunda kuş pisliği izi olduğundan emin olduğum biri ortaya çıktığında, sanırım korkmaya tamamen iznim var. Sanki beni öldürmek için buraya girmeden önce ormanda doğayla bütünleşiyormuş gibi. Muhtemelen.

Duş sonrası rutinimin tam ortasıydım, bacaklarıma vücut yağı sürüyordum ki birden yalnız olmadığımı fark ettim. Tam olarak bir şey duymamıştım ama yıllarca tamamen sessiz ama hala 'mevcut' olan hastalarla ilgilendikten sonra, bu tür şeyler hakkında bir tür altıncı his geliştirdim. İlk başta Henry'nin bana sürpriz yapmaya karar verdiğini düşündüm ve bir an heyecanlandım, ancak paylaştığımız uygulamada konumunu hızlıca kontrol ettiğimde hala şehirde işte olduğunu gördüm.

Tembellik edip çantamı banyoya sakladığım için sessiz bir teşekkür gönderdim çünkü Airbnb'deki bu kulübenin ilanında tavsiye edildiği gibi yanıma aldığım ayı spreyini hızlıca ve sessizce çıkardım ve ön kapıdan girecek kadar akıllı bir ayıyı korkutmaya hazır bir şekilde koridora çıktım.

Ayı olmaması dışında.

Sanırım bu noktada büyük, Yogi akıllı bir boz ayıyı tercih ederdim. Ya da Leonardo DiCaprio'nun filmindeki gibi kesici ve pençeli bir ayı.

Çünkü bu adam öfkeli, bu yüzden dikkatle dinliyor ve daha da yakından izliyorum. İnsanların iyi yönlerini görme eğilimindeyim ama aptal değilim, bu yüzden ön kapıdaki pozisyonumu koruyorum. Her ihtimale karşı kaçmaya hazırım.

"Ne demek yapabileceğin bir şey yok?" diye hırlıyor telefonda. Bir elini saçlarında gezdiriyor, bir yaprak buluyor ve sanki onu kişisel olarak rahatsız ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Mutfağa doğru ilerliyor, lavabonun yanındaki alt dolabı açıyor ve yaprağı çöp kutusuna atıyor, belli ki düzeni biliyor, bu da beni duraksatıyor.

Haklı olabilir mi? Burada olmaması gereken kişi ben miyim? Ama onay e-postasını, tarihleri, yerle ilgili notları ve kapı kilit koduyla birlikte zihnimde canlandırabiliyorum. Onlarca kez liste yaptığımdan, takvimleri kontrol ettiğimden ve bu tatil için planları yeniden gözden geçirdiğimden bahsetmiyorum bile. Haklı olduğumu biliyorum. Muhtemelen.

Bana doğru dönerek başını sallıyor ama çenesi sıkıca kenetlenmiş, duyduklarından memnun değil. "İyiym. Evet, biliyorum. Teşekkürler, Anderson." Telefonu kapatıyor, sorgulayan bakışlarımla karşılaştığında telefonunu arka cebine atıyor. Gözlerini kısıyor ama mavi derinliklerinde kopan fırtınayı hâlâ görebiliyorum. "Siktir."

Neredeyse 'gözlerin çok güzel' diyeceğim ama bu pek de yardımcı olmayan yorumu yutmayı başarıyorum. Onun yerine umutla soruyorum, "Ne dedi?"

Adam soğuk şöminenin yanındaki koltuğa oturuyor. "Bu senin için bir tatil mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum yavaşça, beni bir yere götürüyormuş gibi hissediyorum ama hiçbir yere gitmiyorum. Burada, olduğum yerde kalmak için iadesiz bir rezervasyonum var. Ayı olmayan, huysuz, muhtemel katillere rağmen.

Bunun bir yerlerde iade maddesine girmesi gerektiğine eminim, değil mi?

Ağır ağır iç çekerek şöyle açıklıyor: "Anderson kısa dönem kiralama web sitesinden kulübenin müsaitlik durumunu çekerken bir gecikme oldu. O gecikme, bana burada kalabileceğimi söyledikten sonra rezervasyon yapmanıza izin verdi."

Tartışmak için ağzımı açtım. Gecikme benim suçum değil ve benim onaylanmış ve parası ödenmiş bir konaklamam var. Adam beni durdurmak için elini kaldırıyor, ama ağzımı kapatmama neden olan şey onun sert bakışları oluyor.

"Anderson web sitesindeki reytingi ya da her neyse onunla ilgili endişeli ve senin kalmanı istiyor. Bunu anlıyorum ama bu benim için bir iş durumu. Bu bölgede olmam gerekiyor." Pencereden dışarı, her geçen dakika daha da karanlıklaşan ormana bakıyor. "Çoğunlukla dışarıda olacağım ve kamyonetimde uyuyabilirim, ancak akşam yatmadan önce duş almak için içeri gelmek istiyorum."

Aşağı. En fazla birkaç gün sürecek ve verdiğim rahatsızlık için tüm konaklamanızı karşılayacağım. Bunu kabul etme şansınız var mı?"

İnsanları okumakta iyiyimdir, benimki gibi bir ailede hep öyleydim ve bakım merkezinde çalışmaya başladığımda bu konuda daha da iyi oldum. Aileleri, hastaları ve doktorları bazen en iyi halleriyle, çoğu zaman da en kötü halleriyle görüyorum.

Bu adamı değerlendirirken bu becerilerim devreye giriyor. Ve gördükçe ilgilim daha da artıyor.

Daha önce pazarlık yapmış gibi, bir tür anlaşma yapmak istemesinde bir resmiyet var. Tamamen siyah giyinmiş ve kıyafetlerinde taktiksel bir hava olsa da, yüksek kaliteli ve pahalı. Bu zırvaları sıradan bir Ordu-Donanma mağazasından almamış. Sandalyede rahatça oturuyor ama sanki her kası harekete geçmeye hazırmış gibi bir aciliyet hissi var. O tehlikeli ama ben kendimi tehlikede hissetmiyorum. Bu ayırım önemli.

Ve eğer yanılmıyorsam, birkaç duş karşılığında tüm kalışımı ödemeyi teklif ediyor. Eğer katil değilse, bu oldukça iyi bir anlaşma. Benim için.

Kendime düşünmek için bir dakika veriyorum, kendi iyiliğim de dahil olmak üzere neredeyse her ne pahasına olursa olsun ihtiyacı olan insanlara yardım etme konusunda iyi belgelenmiş bir zayıflığım olduğunun farkındayım. Ama yine de içgüdülerime güveniyorum. Beni (çoğunlukla) hiç yanlış yönlendirmedi.

Ayrıca, o yolu hatırlıyorum ve geç oluyor. Vicdanen onu karanlıkta o yoldan geçmesi için geri çeviremem. Bir şey olursa kendimi asla affetmem.

"Adın ne senin?" Sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor. "Tesisleri biriyle paylaşacaksam, en azından adını bilmek isterim," diye açıklıyorum, kararımı büyük ölçüde vermiştim.

Beni ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça hareket ediyor ve ayağa kalkıp yaklaşmasını dikkatle izliyorum. Son anda yanımdaki dolaba uzanıyor. Arka pencereden göz alıcı bir manzaraya sahip olan o kapıyı fark etmemiştim bile.

Küçük siyah bir spor çantası çıkarıp dış cebini karıştırıyor. Fotoğrafını ve adını göstermek için ehliyetini kaldırarak, "Cole Harrington. Sen misin?"

Resmin ona ait olduğunu teyit ettikten sonra "Janey Williams" diyorum.

"Janey," diye yineliyor. Ağzının bir tarafı hafif bir gülümsemeyle yukarı doğru eğiliyor. Bu onu çocuksu ve yaramaz gösteriyor.

K e n d i s i n e söylenmesinden memnun olacağından şüpheliyim. Onun bütün havası ön tarafta ciddi bir iş, arka tarafta parti yok.

"Buraya birini ya da bir şeyi öldürmeye mi geldiniz?" Günün Sorusu'nu aradan çıkarmanın iyi olacağını düşünerek açıkça soruyorum.

Sarı kaşları alnından yukarı fırlıyor. "Ne? Hayır."

Sesi soruya uygun bir şekilde şok olmuş gibi çıkıyor ve hiç de cinayet gibi değil-

y. Muhtemelen.

"Ben bir fotoğrafçıyım. Taşımak zorunda kalmamak için fotoğraf makinemi sakladım." Zeki biri, ben daha sormadan bir sonraki soruma cevap verdi ama Cole Harrington'ın geçimini sağlamak için yaptığı en iyi on şeyi sıralasaydım, fotoğrafçılığın uzaktan yakından alakası olmazdı.

Sorularıma cevap verdi ve bariz bir tehlike işareti görmüyorum, bu yüzden bu fikri kabul etme kararım konusunda yüzde seksen beş iyi hissediyorum, bu benim için yeterli. "Tatilimin parasını ödüyorsan, en azından burada uyumana izin verebilirim. Ama özel jakuzi zamanı istiyorum. O jetler için planlarım var."

Arka pencereden şu anda soğuk ve sessiz olan küveti işaret ediyorum. Bana attığı sert bakışla, bunun kulağa ne kadar kabataslak geldiğini geç de olsa fark ediyorum. Hoppala.

"Hayır! Yani sırtım için. Gitmeden önce Bayan Michaelson'ın yatağını değiştirmem gerekti ve personel sayımız azdı. Ben bir hemşireyim ve her zaman personel eksiklerimiz olur... Bu sektörün genel bir sorunu." Elimi umursamaz bir şekilde sallıyorum çünkü bu konuda yapabileceğim bir şey yok. "Bu yüzden tek başıma yapmak zorunda kaldım. Bayan Michaelson ufak tefek bir kadın ama çelimsiz, o yüzden çok dikkatli olmak zorundasınız. Ve o zamandan beri sırtım ağrıyor. Jakuzide oturup jeti tam buradaki düğüme doğrultmak istiyorum." Sırtımın alt kısmındaki bir noktayı ovuyorum.

Cole göz kırptıyor . . ve tekrar göz kırptıyor, sanki yabancı bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. "Az önce ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok ama jakuziye tam erişimin olabilir."

Bir çeşit anlaşılmaya varmış gibi elimi uzatıyorum. "Güzel. Tanıştığımıza memnun oldum Cole."

Hafif bir kıkırdamayla elimi sıkıyor. "Bunun doğru olduğundan şüpheliyim ama kibar yalan için teşekkürler." Avuçları biraz sert, ağır işlerde çalışıyormuş gibi nasırlı değil ama bir gün bile çalışmamış gibi yumuşak ve hamur gibi de değil. Beni bırakıyor ve yerdeki spor çantasını alıyor. "Duş almamın sakıncası var mı?"

"Evet, hayır. Sorun değil," diyorum yolundan çekilirken, gerçi en başından beri yolunun üstünde değildim. "Akşam yemeği hazırlayacaktım. Aç mısın? Yiyecek bir sürü şey getirdim. Paylaşmanın sakıncası yok. Tavuk sever misin? Ya da çorba aldım. Bizim için ısıtıp ekmek kızartabilirim. Vejetaryen değilsen tabii? Eğer öyleyse sana sadece kumpir önerebilirim, çünkü bir gece Henry ve bana biftekle birlikte yemek için onlardan almıştım. Ama sen bana vejetaryen bir tip gibi gelmiyorsun."

Cole bana yine tuhaf tuhaf bakıyor ve ben de saçmaladığımı fark ediyorum.

"Özür dilerim, çok konuşurum. Her zaman öyleydi. Henry beni hep bu konuda uyarır.

'bir dakika çenemi kapatmamı' istiyor." Sesimi onun kızgınlığını taklit edecek şekilde ayarlıyorum. Kendi sesimle devam ediyorum. "Ama düşüncelerimi kafamın içinde tutmak zor. Hastalarla konuşuyorum, Bayan Michaelson gibi." Sanki eski arkadaşlarıymış gibi onun adını söylüyorum. "Bütün gün, bu yüzden geçen zamanı anlatmak doğal geliyor, anlıyor musun? Ama bu kötü bir alışkanlık, o yüzden ... üzgünüm."

"Akşam yemeği harika olur. Ben vejetaryen değilim."

Koridorda gözden kayboluyor ve bir an sonra banyonun kapısı kapanıyor. Kilidin tık sesini duyunca duraksıyorum. *Beni* dışarı mı kilitliyor? Sanki ben siyahlar içinde muhtemelen katil olmayan biriymişim gibi.

İçimden gülerек mutfağa gidip yiyecekleri çıkarmaya başlıyorum. Çorbayı ısıtmaya karar verdim ama Cole bütün gün dışarıdaysa, ki öyle görünüyor, muhtemelen hafif bir akşam yemeğinden daha fazlasına ihtiyacı var, bu yüzden planladığım sade ekmek yerine ekmeği peynir ve hindi ile kızartıp ocakta panini yapıyorum. Sadece bir tanesini biraz yaktım ve bana kalırsa oldukça güzel kokuyorlar, bu da beni anlık yaratıcılığımdan oldukça etkiledi.

Tam yemeği adaya koyarken Cole yeniden ortaya çıkıyor. Saçları nemli, uçları havluyu kafasında gezdirmiş gibi yukarı ve dışarı doğru savrulmuş. Ben asla yapamam. Kıvırcıklık aşırı olurdu.

Beyaz tişörtü göğsünü zorluyor, göğüs kasları pamuğa pes ettirmeye niyetli görünüyor, pazuları ise aynı şeyi kollara yapıyor, kasları bir sevgili gibi sarıyor. Yıpranmış kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor ve çıplak ayaklarıyla bana doğru yürürken market kasalarındaki dergilerden fırlamış bir modele benziyor.

Vay canına!

Bu tepkiyi her zaman yaptığım gibi ağzımdan kaçırmak yerine aklımda tuttuğum için kendime zihinsel bir beşlik çıkıyorum. Ben

Henry'ye bu şekilde saygısızlık edemeyecek kadar sadık görünüyor ama Cole çekiciliğini saklamıyor. Tıpkı güneşin gökyüzünde göz kamaştırması gibi bu da açık ortada.

"Güzel kokuyor," diyor, küçük adayı çevreleyen bar taburelerinden birini çekerken yemeğe göz atıyor ama oturmuyor.

Benden koltuğa doğru dikkatle bakana kadar aptalca orada duruyorum. Bu centilmen jest karşısında şaşırıp sırıyorum. "Oh! Teşekkür ederim. Henry centilmen jestleri pek sevmez, o yüzden pek alışık değilim sanırım." Kendi garip kafa karışıklığıma gülüyorum.

Cole yanıma oturuyor, aramızda hatırı sayılır bir mesafe var. "Ondan birkaç kez bahsettin. Henry mi?"

Çorbadan bir ısırik alarak açıklıyorum: "Erkek arkadaşım. Bir projeyi bitirdikten sonra gelecek. Kendisi bir yazılım mühendisi ve ekibinin çözemediği bir hatayı düzeltmek zorunda kaldı. Kodun inceliklerini ve nasıl geliştirileceğini çözmekte iyidir. Neredeyse bir yıldır birlikteyiz, ama çok çalışıyor, bu yüzden muhtemelen bunu ayarlamalıyım, bu durumda, ... doo-doo-doo-doo ..." "On iki hafta" diye bitirmeden önce bir hesap makinesine dokunuyormuş gibi yapıyorum. Şakaya gülüyorum ama Cole'un yüzünde bir gülümseme bile belirmiyor.

"Harrumph." Bu sadece bir ses ama yargılandığımı hissediyorum.

"Romantik bir tatil yapacağız, o yüzden burada sadece birkaç gün kalacak olman iyi bir şey," diyorum göz kırparak. "Sonra önümüzdeki hafta sonu kuzenimin düğününe gideceğim, ki bu düpedüz acı verici olacak. Açık barlar için Tanrı'ya şükürler olsun, değil mi?" Bir şaka daha ve o da boşa gitti.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde çorbama odaklanıyorum ve birkaç dakika boyunca yemek yerken sessizlik hüküm sürüyor.

"İnsanlar beni şaşırtmıyor. Bu belli bir şey. Ama sen . . . Nasıl olduğunu bilmiyorum ama sen yapıyorsun" diyor.

Bana berrak gözlerle bakıyor, kafası karışmış gibi görünmüyor ama sesi içten geliyor. Neredeyse bana iltifat ediyor gibi? Konuşmayı tek elle sürdürmenin bir yolu olarak sunduğum yüzeysel sohbetten kesinlikle daha derin hissettiriyor.

"Teşekkürler mi?"

Konuyla ilgili başka bir şey söylemeden, "Ben kanepeyi alacağım. Sen de yatağı alabilirsin."

"Oh, bunu yapmak zorunda değilsin. Madem para veriyorsun, en azından sana yatağı verebilirim," diye itiraz ediyorum. "Ayrıca, seni uyarmalıyım, horluyorum. Çok değil, sanki CPAP'e ihtiyacım yokmuş gibi." Pençeli elimi burnumun ve ağzımın üzerine koyup makineyi taklit ederek *schlooo-chuh* gibi bir ses çıkarıyorum ve bunun kulağa ne kadar tuhaf geldiğini fark edip hemen açıklamaya başlıyorum. "Ama küçük de değil, minik, sevimli bir köpek yavrusu gibi de değil. İkisinin arasında bir yerde sanırım."

Gözleri kısılıyor ve fazla anlattığım şeyi atlamasını bekliyorum. Onun yerine, "Kardeşimin köpeği horluyor. Her yere salyasını akıtıyor ve patileri rüyasında sincap kovalıyormuş gibi sağa sola sallanıyor. Bir yandan da horluyor." Hayvan hakkında çirkin şeyler söylüyor ama bunu eğlenerek ve şefkatle yapıyor. Hatta gülümsüyor, bu da yüzünü tamamen değiştiriyor. Düz, bastırılmış dudaklarındaki çatlak, fırtınalı bir günde bulutların arkasından çıkan güneş gibi.

Buldum onu! Görünüşe göre zayıf noktası köpekler. Bu bilgiyi gelecekteki konuşmalar için saklıyorum.

"Adı ne?"

"Kardeşimin mi yoksa köpeğin mi?" diye açıklıyor.

"İkisi de. İkisi de," diyorum hevesle. Onu konuşturmaya devam etmek istiyorum. Onun sesini dinlemeyi seviyorum. Derin ve gürültülü ama pürüzsüz, ipek ve çakıl gibi. Ve bir köpekten bahsederken bile anlamlı geliyor.

"Peanut Butter, ama biz ona genelde Nutbuster deriz." İsmini vermediği kardeşinden değil de köpekten bahsettiğini varsayıyorum. "Bayan Michaelson'la sırtınızı mı incittiniz?"

Konuşmayı kendisinden uzaklaştırdığını hissediyorum ama ona izin veriyorum ve benimle tek kelime bile konuşmamış olmasına rağmen değer verdiğim bu kadın hakkında daha fazla şey anlatıyorum. Ama aklımda, şımarık bir kişiliği olduğu, ailesiyle ilgilendiği ve harika tavsiyeler verdiği var.

Yemeğimizi bitirip mutfağı temizlediğimizde, ona hemşire olduğumdan ve bunu ne kadar sevdiğimden, Henry'den ve henüz düşünmek bile istemediğim düğünümünden biraz bahsettim. Dikkatli bir dinleyici oldu ama pek bir şey paylaşmadı, uzun uzun anlattıklarına çoğunlukla tek kelimelik cevaplar verdi ve ara sıra homurdandı.

Ama dikkat ederseniz her şeye tepki veriyor. Şaşırdığında kaşları kademeli olarak hareket ediyor, eğlendiğinde dudakları kıvrılıyor ve zihninde bir şey oynarken düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. Sessiz ama bu, iş yerindeki sessiz insanlarla yaptığım konuşmalardan tamamen farklı bir konuşma.

Ya da Henry ile, küçük bir ses
fisıldıyor. Kabul etmekten
hoşlanmıyorum ama bu doğru.

Henry harika bir adam - yakışıklı, zeki ve kibar - ama aynı zamanda saçmaladığım için beni üzüyor. Adil olmak gerekirse, o da genellikle dikkatini ben ve telefonu arasında bölerek çoklu görev yapıyor. Şehre saldıran dev mor insan yiyiciler hakkında gevezelik ediyor olabilirim ve Henry muhtemelen 'Vay canına' der.

Cole öyle biri değil. Aslında, bahse girerim bu gece söylediğim her şeyi ona sorabilirim ve muhtemelen benden kelimesi kelimesine alıntı yapabilir. O kadar bağlı.

"İyi geceler," diyor Cole beni merdivene benzeyen merdivenlere doğru götürürken. Belli belirsiz ilk buluşmadan sonra kapıya kadar yürünüyormuş gibi hissediyorum ama bu yanlış. Bu bir randevuya hiç benzemiyor. Bu sadece iki insanın zor bir durumdan en iyi şekilde faydalanması.

Evet, bu kadar. Burada görülecek bir şey yok, uygunsuz bir şey yok, garip bir şey yok.

"İyi uykular, öcünün ısırmasına izin verme," diye bitiriyorum aniden, sonra açıklıyorum. "Büyükannem hep böyle derdi. İyi geceler değil, iyi uykular, yatak böceklerinin ısırmasına izin verme. Yatağının yanına böcekleri davet etmediğini söylerdi, bu yüzden normal şekilde söylemeyi reddetti." Zihnimde bir anı canlanırken gülümsüyorum. "Bir keresinde ona öcüyü davet edip etmediğini sordum, ki bu bana yatak böceklerinden çok daha kötü görünüyordu, ama o güldü ve öcünün kafasına tava yemekten çok korktuğunu, bu yüzden şansını deneyeceğini söyledi."

Dudaklarının kenarları seğiriyor ve tekrarlıyor: "Öcünün ısırmasına izin verme." Kazanmaya karar veriyorum ve yüksek bir notla ayrılıyorum, böylece fikrini değiştirmez ve beni uykumda öldürmez.

Yukarı çıkarken kışma bakıp bakmayacağını merak ederek tırmanmaya başlıyorum ama arkama baktığımda çoktan arkasını döndüğünü ve kanepeye doğru yürüdüğünü görüyorum. Yine centilmence davranıyor ama ufacık da olsa hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum.

Olmamalıyım. Saygılı davranıyor, nadir ve beklenmedik bir özellik.

Ama garip bir şekilde, bu gece eğlenceliydi. Uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim. Cole bir kez bile bana sinirlenmiş ya da konuşmamızı dinlemiyormuş gibi görünmedi ve ben de onun soğukkanlı dış görünüşünü kırıp kıramayacağımı görmek için zorlamaktan zevk aldım.

Yatakta uzanmış, yüksek tavana bakıyor ve dinliyorum. Cole'un bir battaniye serdiğini ve uzanırken kanepenin gıcırdadığını duyuyorum. Birkaç derin nefes alıyor ve sonra nefes alış verışı sabitleşiyor.

Bu kadar mı? Uyuması için gereken tek şey bu mu?

Aferin ona. Benim tecrübelerime göre, bu kadar kolay uyumak için sakın bir kafa, temiz bir vicdan ve mutlu bir kalp gerekir. Ya da bazı iyi ilaçlar.

Ben de genelde iyi uyurum, özellikle de uzun bir vardiyadan sonra. Ama bu gece? Aşağıda horlamamı duyup sırf beni susturmak için beni öldürmeye karar verebilecek bir yabancı uyurken mi? Ve bütün bir gecenin konuşmaları zihnimde tekrar tekrar canlanıp takıntı haline gelecekken mi?

Sanırım bir süre dönüp duracağım. Muhtemelen.

BÖLÜM 4

COLE

Güneşten önce kalktım, bu benim için alışılmadık bir durum değil. Karanlıkta Janey'nin horultusunu duyabiliyorum, sanki uykusunda bile sessiz olamıyor.

Eskiden kadınların günde on bin kelime söylediğine dair bir atasözü vardı. Bunu kim bulduysa Janey'le hiç tanışmamış. Bence onun saatte on bin kelimesi var. Yemek boyunca işi, hastaları, birlikte çalıştığı Mason adında bir adam ve onun sakal maceraları hakkında her şeyi dinledim. Günlük hayatının neredeyse her detayını duydum.

Hakkında çok fazla şey duymadığım şey, romantik bir kaçamak için onunla buluşmaya geleceğini söylediği erkek arkadaşıydı, ki bu garipti. Ama soru sormadım. Ya da en azından bu konuda. Sormama gerek yoktu. Janey her şey ve hiçbir şey hakkında yorum yapmaya devam etti.

Eğlenceliydi. Keyifliydi. Bunlar genellikle diğer insanlarla birlikte olmakla ilişkilendirdiğim şeyler değil. İnsanlar can sıkıcıdır. Yalan söylerler, aldatırlar, sadece kendilerine hizmet eden şeyler yaparlar ve başkalarını incitirler. Bunları her gün görüyorum. Hatta bundan çıkar sağlıyorum.

Janey dün gece farklıydı. Laf kalabalığını hiçbir yapmacıklık, onaylanma arzusu, sempati toplama ya da gölge düşürme amacı gütmekten yaptı. Bu kadar farklı konuda bu kadar çok fikri olmasına rağmen yorumlarının çoğu olumluydu ya da en azından dinlemesi eğlenceliydi.

Kahvemi yudumluyor, kulübenin arka pencerelerinden dışarı, er ya da geç griye dönmeye başlayacak olan karanlığa bakıyorum. Arada bir, bir hayvan yanımdan geçerken yeşil bir ışığın parladığını, varlığımı hissettiğini ve karanlık kulübenin pencerelerine baktığını görüyorum. On beş dakika daha bekleyeceğim, sonra saklandığım yere geri dönmeliyim. Webster'ın bu kadar erken kalkmasını beklemiyorum, ama tecrübelerim bana o etrafta dolaşmaya başlamadan önce pozisyon almanın daha iyi olacağını söylüyor. Bu şekilde fark edilme ihtimalim azalıyor.

Çatı katında, Janey yatakta hareket ederken homurdanarak ses çıkarıyor ve şiltenin hafifçe gıcırdamasına neden oluyor. Bu fincanı sürüklüyorum

Roket yakıtı, fark ettim. Uyanmasını bekliyorum, Sabah Janey'nin nasıl olduğunu merak ediyorum. Dilinden kelimeler dökülerek ve yüzünde bir gülümsemeyle uyandığı kadar konuşkan mı? Yoksa ilerleyen saatlerdeki halinin aksine huysuz ve hırçın mı?

Bugün bunu öğrenemeyeceğim çünkü gitmem gerekiyor, ki en iyisi de bu çünkü üst kattaki güzel, geveze, güven dolu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istediğim için biraz sinirliyim. Cidden, evde kalmama izin mi verdi? Yarım milyon 'gerçek suç' programından hiçbirini izlemedi mi?

Saygıdeğer bir hemşirenin ilk iş olarak kafein almak isteyeceğinden emin olduğum için nezaketen kahve makinesini açık bırakıyorum ve kendi kupamı yıkayıp kuruması için bulaşık makinesine bırakıyorum. Bugün için çoğunlukla su ve atıştırmalıklardan oluşan küçük bir çanta alarak ön kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kilitlendiğinden emin oluyorum. Derin nefes alıp ciğerlerimi genişletirken kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, bu sırada neredeyse verandanın eğimli çatısının kenarına dokunuyorum. Dünkü gözetimi düşününce kendimi oldukça iyi hissediyorum, ama bir gün daha

Tamamen sert zeminde durmak sırtıma zarar verecek.

Belki Janey'yle jakuziye girmek işe yarar?

Dişlerimi gıcırdatıyorum, bu düşüncenin nereden geldiğinden emin değilim. Dün akşamki yemek bir şeydi ve medeni olmamız beklenirdi ama ikimiz de bunun için burada değiliz ve onun bir erkek arkadaşı var. Başkalarının ilişkilerine karışacak bir tip değilim, en azından kişisel düzeyde. Ama profesyonel olarak? Kesinlikle evet, ki bunu yapmam gerekiyor.

Dayanıklılığımı korurken yeri yiyip bitiren, hazırlık için kaslarımdaki enerjiyi yakan uzun, hızlı bir tempoyla yola çıkıyorum. Saklanma yerime ulaşmam sadece birkaç dakika sürüyor, ancak yavaşça yaklaşmak için birkaç dakika daha alıyorum, pozisyonumu alırken fazladan gürültü yapmamaya dikkat ediyorum. Güneş tek renkli gri sabah ormanını bir yeşil patlamasına dönüştürmeye başladığında, teçhizatımı çıkarıp hazırlanmayı bitiriyorum.

Dürbünümden baktığımda Bay Webster'ın kulübesinin sessiz ve zifiri karanlık olduğunu görebiliyorum. Planladığım gibi, hâlâ uyuyor.

Saatler sonra, keşke hâlâ ölü olsaydı diyorum çünkü Bay Webster'ı izlemek çok sıkıcı. Önce boxer'ıyla kanepede oturup telefonuna bakarken taşaklarını kaşdı, sonra kahvaltıda önceden hazırlanmış protein içeceğini içti ve şimdi de banyoya girip

sabah anayasası. Yeni tıraş olmuş, saçları taranmış, pantolon ve kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giymiş olarak yeniden ortaya çıkar.

Belli ki metresi geliyor. Yoksa böyle giyinmezdi. Dürbünümü fotoğraf makinesiyle değiştiriyorum ve zamanı ve Webster'ın görünüşünü belgelemek için birkaç kare fotoğraf çekiyorum. Otuz dakika sonra bir araba yanaştı.

Evet, gösteri zamanı.

Arabadan bir kadın iniyor, kapıya yöneliyor ve Webster'ın cevap vermesini beklerken kulübenin etrafındaki ormanı tarıyor. Beni fark edeceğinden hiç endişelenmedim. Ben bir profesyonelim ve bir kez bile gözetleme yapmadım, bu yüzden tıklamaya devam ediyorum, çekim üstüne çekim yapıyorum. Ayrıca, ormana bakıyor olsa da, gerçekten bir şeye odaklanıyor gibi görünmüyor. Beklerken sadece gözlerini meşgul ediyor.

Uzun boylu, ince yapılı, omuzlarına dökülen sarı, dalgalı saçları var ve zoom ile koyu mavi gözleri olduğunu görebiliyorum. Bana belli belirsiz ikiz kardeşim Kayla'yı hatırlatıyor, ancak bu kadın savaş botları, parçalanmış geniş paçalı kot pantolon ve göbeğini gösteren sıcak pembe bir atlet giyiyor. Genel havası biraz Y2K gibi, oysa kız kardeşim ancak bir kostüm partisi için böyle giyinirdi. Dürüst olmak gerekirse, Kayla'yı en son ne zaman topuklu ayakkabılar ve iş ışıklığı dışında bir şeyle gördüğümü hatırlamıyorum.

Webster kapıyı açtı ve kadın sertçe gülümsedi. Kadının içeri adım attığında, ikisi arasında tam 15 santim var. Birbirlerine karşı aşıkların olması gerektiği gibi rahat değiller.

Bayan Webster kocasının başka bir kadınla yattığından emindir. Tüm endişesi bu gerçeği belgelemek. Ama zaman şu anda dursa, bahse girerim ki o kadınla yatmıyor. En azından şimdilik.

Belki de eskorttur?

Daha fazla araştırma yapmam gerekecek. *Tık, tık, tık.*

"Eyvah," diye tıslıyor arkamdan minik bir ses.

Tek ve hızlı bir hareketle kamerayı yere bırakıyorum, ters dönüyorum ve savaşılmaya hazırlanıyorum. Ama bulduğum tek şey ... Janey.

Siyah yoga pantolonu, dar kesim siyah bir gömlek ve siyah bir şapka giyiyor. Kırmızı bukelleri başının arkasında, şapkanın altında kalın bir at kuyruğu şeklinde toplanmış. Yüzünü buruşturuyor ve parmaklarını sallıyor.

"Özür dilerim!" diye fısıldıyor yüksek sesle. "O kadar iyi uyum sağlamışsın ki seni göremedim. Çok dikkatli bakıyordum. Bu saklanma işinde iyisin. Vardı

Çocukken saklambaç şampiyonu muydun? O oyundan nefret ederdim. Saklanırdım ve sonra herkes bana söylemeden oyunu bırakırdı. Bir keresinde gelmiş geçmiş en iyi saklayıcı olduğumu düşünerek garajdaki bir buzdolabı kutusunda üç saat kalmıştım. Ama hayır-"

"Ne yapıyorsun lan sen?" Onu yanımda yere çekerken talep ediyorum.

Dolgun dudakları şaşkınlıkla açılıyor, dikeyden yataya ani değişiminden mi yoksa benim ses tonumdan mı, hangisi emin değilim. Belki ikisi de. "Senin için endişelendim. Ayılar var, biliyor musun? Anderson'ın ilanında öyle yazıyordu ve dün gece kulübeye girdiğinde ilk düşündüğüm şey de buydu - senin bir ayı olduğunu sandım. Ayılar olduğunu bildiğim için spreyin var mı diye merak ettim. Olur da yoktur diye sana biraz getirdim." Yoga pantolonunun kalça cebini karıştırıp küçük bir aerosol şişesi çıkarıyor ve dün geceki işe yaramazlığına rağmen altın bir bilek gibi bana uzatıyor. "Birkaç kutu getirdim ve güvenlik için paylaşmakta sakınca görmüyorum. Gerçi böyle hareketlerin olduğunu bilseydim endişelenmezdim. Muhtemelen çıplak ellerinle bir ayıyla başa çıkabilirsin." Gerçekten siyah kuşak olup olmadığı sorusuna kesinlikle cevap veren bazı karate benzeri hareketleri taklit ediyor.

Değil.

Ama çenesini kapatıp kıpırdamadan durması gerekiyor yoksa 'av körlüğüm' patlayacak. Ve bu da tüm işi mahveder. Avucumu ağzının üzerine koyup ters ters bakıyorum, burunlarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıkta. "Sessiz ol," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ve kıpırdama."

Gözleri keskin bir şekilde kısılıyor ve bahse girerim korkutucu olduğunu düşündüğü o karanlık bakışı tekrar yapıyor. Hiç de öyle değil. Somurtkan. Aslında, sevimli olmanın sınırında, ama bunu ona söyleyemem. Muhtemelen bunu bir iltifat olarak algılayacaktır, oysa ben bunu bir uyarı olarak kastetmişim.

Sonunda elimin arkasından başını sallıyor, ben de onu serbest bırakma riskini alıyorum. Yine de bir parmağımı tehditkâr bir şekilde kaldırıyorum. Hemen asıl önceliğime geri dönüyorum, hedeflerime odaklanmak için kameramı tekrar elime alıyorum. Bunu Janey buradayken yapmamayı tercih ederim ama şu noktada yapacak bir şey yok. Çekimlere ihtiyacım var.

Janey akıllı biri ve kameramın görüş açısını kolayca takip ediyor. "Kulübede kim var?" diye fısıldıyor. Sanki sessiz olma emrime uymaya çalışıyormuş gibi ağzının kenarından konuşuyor.

Bir an için ona baktığımda, gözlerini kısarak kulübeye baktığını görüyorum. Ama ilgimi hissediyor ve bana baktığında dudaklarını düz bir çizgi haline getirip görünmez bir anahtarla kilitliyor ve ormanın içine fırlatıp atıyor. Yüzümü ekşitmeden çenemi kaldırıp dürbünü işaret ediyorum. "Oh!" diye haykırıyor mutlu bir şekilde, ama neyse ki hala sessizce. Dürbünü gözlerine doğru kaldırıyor, odağını ayarlıyor ve dürbünün içinden bakıyor.

Başımı sallayarak fotoğraf makineme bakmaya devam ediyorum. *Tık, tık, tık.*

"Onu mu izliyorsun? Yoksa onu mu? Ve neden?" Sessizlik yemini doksan saniyeden az sürdü. Yine de onun için bir rekor olabilir. "Buraya kimseyi öldürmeye gelmediğine söz vermiştin, ama kabul etmelisin ki bu oldukça kabataslak bir iş ve senin söylediğin gibi bir fotoğraf da değil. Bahse girerim tek bir çiçek ya da sevimli bir sincap bile yoktur."

Gülümsemenin dudaklarımı kaldırmaya çalıştığını hissediyorum ve onu ne kadar eğlenceli bulduğumu göremediğine seviniyorum. Eğer gerçekten bir tehlike olduğumu düşünseydi, kaçıyor olurdu. Ama peşimden geldi. En azından iyi bir karakter yargıcı.

Tabii körü körüne ve aptalca herkese güvenmiyorsa.

"Ben özel dedektifim, adamın karısı tarafından ilişkisine dair kanıt bulmak için tutuldum," diyorum kısaca ve dikkatimi kameranın vizöründen hiç ayırmasam da, bombayı bırakışına vereceği tepkiyi analiz etmeye hazırım.

Bay Webster bir şeyler söylüyor, yüzündeki ciddiyetle kadına gülümsüyor. Ağzının açıklığına bakılırsa, kadın cevap olarak ciyaklıyor ve Bay Webster'a doğru zıplayarak kollarını sıkı bir kucaklamayla boynuna doluyor. Bay Webster'ın şaşkınlığının sevince dönüşmesi ve kollarını kadının beline dolması bir göz kırpmasından bile kısa sürer.

Tık, tık, tık.

Onu yakaladım. Ya da en azından bu onu elde etmenin başlangıcı.

"Karısının bir ilişkisi olduğunu düşündüğünü mü söyledin?"

Janey soruyor. "Mmhmm."

"Ben öyle düşünmüyorum," diye mırıldanıyor.

Cevap olarak homurdanıyorum, ne katılıyorum ne de katılmıyorum ama onu bu sonuca neyin götürdüğünü merak ediyorum.

"Hayır, cidden," diyor Janey sessizce. "Onlara bak. Ama daha çok, nasıl dokunduklarına bak. Sanki yakınlar ama samimi değiller, birbirlerini çıplak görmüş ve edepsizlik yapmış aşıklar gibi değiller."

Varsayımı çok saçma. Bu tür yüzlerce vakaya baktım ve hiçbir zaman kocasının kaçamakları konusunda yanılan bir kadınla karşılaşmadım. Kadınların bu konularda altıncı hisleri vardır ve erkekler de kendilerini olduklarından daha akıllı sanma eğilimindedirler. Bay Webster'ın bir 'iş toplantısı' planlaması ancak karısının kolayca gözetleyebileceği bir e-posta altında bir kabin rezervasyonu yapması gibi. Yani şifresi, mor-gri Range Rover'ına verdiği evcil hayvan ismi Ametist ve kendi doğum günüydü. Sanki yakalanmak istiyor.

Ama Janey de zaten fark ettiğim bir şeyden bahsediyor. Buradaki hava biraz garip.

"Bence o bir eskort. Sadece henüz 'edepsizlik' yapmadılar." Onun kullandığı ifadeyi otomatik olarak kullanıyorum ama neden normalde kullandığım şekilde 'sikiş' demediğimi açıklayamıyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Olabilir. Ama aynı zamanda aralarında küçük ama dikkate değer bir benzerlik var, özellikle de burunları. Eğimi görüyor musun? Onda sevimli ama adamda biraz suratsız."

"Burun işi."

Bay Webster ve kadın dizleri birbirine değecek şekilde kanepeye oturur. Şimdi bir yerlere varıyoruz. Yeni pozisyonlarının birkaç fotoğrafını daha çekiyorum.

"Bence onlar baba-kız. Babadan çok baba havası var." Ben bir şey söylemiyorum, o da tam gaz devam ediyor, gerçi başka bir zihinsel ya da sözel hızı olduğundan şüpheliyim. "Aileleri izlemekte iyiyimdir. Bunu işte her zaman yapıyorum ve insanların ne zaman *yakın*, ne zaman uzak olduklarını anlayabiliyorum. En sevdiğim 'kuzenler' geldiğinde, ama onlar akraba değiller. Ya da akrabaysalar bile, bu bambaşka bir konu. Ama çocukları babalarının anneleri öldüğünden beri birileriyle çıktığını ya da annelerinin haftada bir kez briç oynamaktan daha fazlasını yapan gizli bir erkek arkadaşı olduğunu bilmiyorlar, bu yüzden çocuklar yokken ziyarete gelen uzun süredir kayıp bir akrabayla ilgili bir hikaye uyduruyorlar."

Haklı olduğundan eminmiş gibi kesin bir ifadeyle başını salladığını hissediyorum.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kamerada gördüğüm şeyi tekrarlıyor. Bay Webster ve kadın daha fazla yakınlaşmıyorlar, dokunuşları daha samimi değil ve aksine, hararetli bir şekilde konuşuyor gibi görünüyorlar. Birbirlerini zaten tanımıyorlarsa, konuşmaları daha yapmacık olurdu ve birbirlerini tanıyorlarsa, daha rahat dokunurlardı. Yakın ve yabancı arasında bir yerdeler. Tanımlayıcı olmayan 'arada' kelimesinden nefret ediyorum.

"Ofisimi aramam gerekecek."

Bayan Webster'ın yanılan ilk müşteri olabileceğini ya da en azından kocasının bu hafta sonundaki faaliyetleri konusunda yanılmış olabileceğini düşünmeme rağmen birkaç fotoğraf daha çekiyorum. Neyse ki Janey tek kelime etmiyor.

Görünüşe göre Bay Webster'ı ve gizemli kadını tamamen unutuyor çünkü arkasına dönüp üzerimizdeki ağaç şemsiyesine bakıyor. Tekrar konuşmaya başlamadan önce sadece birkaç dakika sessiz kalıyor. Ama beyninin tüm bu süre boyunca şimşek hızında çalıştığından şüpheleniyorum çünkü yolun ortasında bir düşünce trenine atlıyor. "Sence yeşilin kaç tonu vardır?" diye merak ediyor. "En az bir milyon ton olmalı, bazılarını gözlerimizle bile algılayamayız. Koniler renkleri, çubuklar da ışığı görür. Birlikte, bu bizim görüşümüzdür."

"Ders kitabı gibi konuşuyorsun."

"Daha kötüsüyle de suçlandım," diye mırıldanıyor gelişigüzel. Bu sefer, ben istediğim için sessiz olmaya çalışıyormuş gibi görünmüyor, aksine tüm kişiliği küçülmüş gibi hissediyor. Hatta acısı tazeymiş gibi biraz kıpırdıyor.

Bu hiç hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Yorumumu kesinlikle alay etmek için yapmadım. "Ne gibi?" Gözlerimi ona doğru çevirirken homurdanıyorum. "Kim tarafından?"

Gülüyor, sesi ormanda parlıyor ve onu susturamıyorum, bu kadar canlı bir mutlulukken değil, ama kendisi yapıyor, elini ağzına kapatıyor ve gözleriyle özür diliyor. "Önemli bir şey değildi," diye fısıldıyor, hakarete uğrayan kendisi olduğu halde bana güven veriyor. "İnsanlar bazen öfkelenir, özellikle de fiziksel ya da zihinsel olarak incindiklerinde. Bunu yapmamaları gerekir ama o kadar acı çekerken bunu etrafa yaymak bir şekilde acıyı hafifletir. Bazen yalnız olmadığınız anlamına geldiği için -acı arkadaşını sever gibi- bazen de acıyı serbest bırakmak onu kalbinizden uzaklaştırdığı için. Bir *sivilceyi* patlatmak gibi." Ellerini enfeksiyonu serbest bırakır gibi hareket ettiriyor, ki bu birikmiş duygusal acının iğrenç olmasa da oldukça doğru bir tanımı.

İncinmiş, bu çok açık. Ama bunu kendi başına halletmiş ve başkalarının içindeki iyiliği görmek için kullanıyor. Bu imrenilecek ve ilham verici bir özellik. Benim paylaşmadığım bir özellik. Beni inciten insanlar hemen karşılık veriyor. Hem de katlanarak.

"İnciten için kulağa hoş geliyor ama incitilen için değil," diye cevap veriyorum, kamerayı indirip ona tamamen bakarak. **D i k k a t i m i** dağıtıyor, bu da

tehlikeli, ama umurumda olduğundan emin değilim.

Sanki bu tamamen kabul edilebilir bir şeymiş gibi gülümsüyor. "Ben halledebilirim." Ama sonra bir şey dikkatini çekiyor ve gözleri üstümde bir noktaya sığıyor. "O bir baykuştı! Sadece geceleri uçtuklarını sanıyordum ama tam şuradaymış. Baksana!"

Kulübeye doğru baktığımda Bay Webster ve kadının hâlâ kanepede oturduklarını ve sohbet ettiklerini görüyorum. Onlara dikkat etmeliyim. Ne de olsa bunun için para alıyorum, ama gerçek şu ki ... Onu inkar edemem. Sırt üstü dönüyorum ve o da yanıma sokuluyor, yüzlerimizi birbirine yaklaştırıyor, böylece görebileceğim bir açıyı işaret edebiliyor. Parmağıyla işaret ettiği yeri takip ediyorum ve bir dalın üzerine tünemiş kahverengi-gri bir baykuş görüyorum. Ama kısa bir bakıştan sonra gözlerim Janey'ye takılıyor.

"Çok güzel, değil mi?" diyor ince bir nefesle. Bir anda felsefi aydınlanmadan bir kuş için duyduğu çocuksu heyecana atlıyor.

Ne dediğini hatırlayarak, baykuşun birkaç fotoğrafını çekmek için kamerayı kaldırıyorum. "Artık elimde kuşların kuşça şeyler yaparken çekilmiş fotoğrafları var."

Gülümsüyor. Bunu görmüyorum ama etrafımızdaki havada hissediyorum. Bu aptal resim onu mutlu ediyor.

Kendime anın tadını çıkarmak için iki dakika veriyorum, iç alarmım çaldığında gözetime geri dönmeye yemin ediyorum. Ama Janey'nin sürekli kıpırdanması ve kıvrınması beni çılgına çevirene kadar otuz saniye bile geçmiyor.

Bacağımı mı becermeye çalışıyor? O açıyla mı? "Ne halt ediyorsun sen?"

"Sırtım ağrıyor," diye itiraf ediyor toprakta gerçek bir solucan gibi solucan dansı yaparken.

Sinirlendiğimi itiraf etmeliyim. Ben çalışıyorum, o araya girdi ve şimdi de sızlanıyor mu? Ayrıca kulübeye kadar tek başına yürümesine izin veremem. Anderson'ın bana on yıllardır bu ormanda dolaşmadıklarını söylediği ama reklamlarda heyecan verici bir slogan sağlayan ayılar yüzünden değil, arazi engebeli olduğu için. İlk etapta buraya kendi başına gelmesine şaşırdım ve iyi, biraz da etkilendim. Ama onu bilerek tek başına geri gönderemem.

Burada kalmalı, gerekirse bütün gün hedefimi izlemeliyim, ama yapamazsam, yine de çalışabilirim. Janey'yi kulübeye geri götüreceğim ve Bay Webster ve gizlice ağırladığı bu hanımefendi olmayan misafir hakkında daha fazla araştırma yapmak için ofisi arayacağım.

Beynim bu kararı vermiyor ama bedenim veriyor ve kalkmak için hareket ediyorum, dizlerimin üzerine çöküp popomu topuklarıma dayıyorum, içgüdüsel olarak

Güvenli bir gözetleme noktası olarak bütünlüğünü korumak için av körüm olarak adlandırdığım ağacın gölgelerine yakın duruyorum.

Geri dönmek zorunda kalacağımı bildiğim için eşyalarımı bir kez daha saklıyorum ve ayağa kalkarken Janey'ye yardım teklif ediyorum. Kendisi gibi bağımsız olan ve gözlerindeki incinmiş ifadeye bakılırsa muhtemelen rahatsızlığımın farkında olan Janey teklifimi görmezden geliyor ve kendi başına ayağa kalkıyor. Ancak...

"Kıpırdama," diye sertçe çıkışıyorum ve gözleri şaşkınlıkla bana kayıyor. "O zehirli sarmaşık," diye açıklıyorum, uzandığı üç loblu çalıyı göstererek. "Alerjin mi var?"

"Bilmiyorum. Daha önce maruz kaldığımdan emin değilim. Fark etmediysen söyleyeyim, pek açık hava insanı sayılmam. Kampa gittiğim bir sefer hariç. Sekiz ya da dokuz yaşından fazla olamazdım. Kız izciydim, oymak 481, bu yüzden muhtemelen zehirli sarmaşığın neye benzediğini öğrendim, ama hatırlayamıyorum. Üç yaprağı var mıydı? Yoksa dört mü?" Etrafındaki çeşitli yeşilliklere bakıyor, yaprakları sayıyor. "Muhtemelen o izci armasını almadım ama pizza yapımı için bir tane ve ahıra gittiğimizde bir midillinin yelesini fırçaladığımda at bakımı için bir tane aldığımı biliyorum. Sanırım adı Powder'dı. Ayrıca, pizza yapımı biberli Lunchable'larımızı tost makinesine koymaktı, bu yüzden bunun sayıldığından emin değilim."

"Üç. Dört uğurlu bir yoncadır," diyorum bu saçmalığın en önemli kısmına cevap vermek için. "Dur sana yardım edeyim." Bu sefer soru değil. Zehirli sarmaşıkla ne kadar az temas ederse o kadar iyi olacak. Neyse ki ben alerjisi olmayan yüzde on beş insandan biriyim ve bu gibi durumlarda bundan faydalaniyorum.

Saklandığım yerden yavaşça ve görünmez bir şekilde çıkmasına yardım ediyorum ve dikkatlice kulübemize geri dönüyoruz, Janey'i mutfakta kısa bir mola verdikten sonra banyoya yönlendiriyorum.

"Soyun. Soğuk bir duşa ve bulaşık deterjanıyla yıkanmaya ihtiyacın var."

Gülerken ağzını kapatıyor. "İyi deneme, ama senin önünde soyunmayacağım."

"Yüzüne dokunma," diye uyarıyorum ve elleri yanlarına düşüyor. "Dudaklar, göz kapakları ya da burun delikleri gibi ince derili bölgelerde daha da kötü olur."

Sözlerinin aksine, beni baştan çıkarmak için değil ama kendini tırmalamak için kıyafetlerini yırtmak ister gibi görünüyor. Her yerini. Çünkü kıpırdanmaları spastik göbek dansına kadar ilerledi, bunu kaşıntının daha da kötüleştiğinin bir işareti olarak kabul ediyorum.

"Peki." Sabun şişesini küvetin kenarına koydum ve gitmek için döndüm. "Soğuk su. Bol sabun. Bir santim bile kaçırmayın yoksa tahriş etmeye devam eder ve sonra yayılır."

"Emredersiniz efendim," diyerek selam verir gibi yapıyor ve geniş bir gülümseme takınıyor. İlk kez dişlerinden birinde küçük bir çentik olduğunu fark ediyorum ve bunun hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum. İlginç olduğuna eminim. Ben daha sormadan beni çaresizce kapıya doğru itiyor.

Göğsümde düz duran elleri bir şeyler hissettiriyor. Bilmiyorum, sadece hissediyorlar. Bugünlerde insanlarla fazla temasım yok ve küçük, alaycı bir jest bile benim kitabımda mahremdir. Bir santim bile kıpırdamam. Hatta göğsümü ellerine daha fazla bastırmak için hafifçe nefes alıyorum çünkü gözleri açılıyor. "Kalamın losyonu lavabonun altındaki ilk yardım çantasında," diye zorluyorum isteksizce, sanki onu tersliyormuşum gibi geliyor.

O bana, yüzde yüz haklı olacak bir orospu çocuğunun roller coaster'ı olduğumu söyleyemeden ayrılıyorum.

Bu aptalcaydı. Bağlantı kurmuyorum ama işte buradayım, çalışmam gerekirken Janey ile vakit geçirmek istiyorum ve onun bana dokunmasını engellemiyorum. Ayaklarımı sürüyerek oturma odasına çıktım ve ağır bir nefesle kanepeye çökerek şöminenin karanlık kutusuna baktım, sorunumun ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Ben insan değilim. Evet, artık bir fiil. Araştırın. Ya da değilse bile olmalı çünkü bu işte iyi değilim. Janey'e göre ben muhtemelen homurdanan bir mağara adamı, bir konuşmanın bir tarafını bile yürütemeyecek kadar acemi bir yalnızım, bu yüzden her şeyi Janey yapmak zorunda. Belki de bu yüzden bu kadar çok konuşup duruyor? Ve ben onu dinleyen, sesinin ve dudaklarının kelimeleri oluştururkenki görüntüsünün tadını çıkaran aptalım.

Siktiğimin salağı.

Bay Webster'ın görüşebileceği kayıp bir aile üyesi olup olmadığını bilmem gerekiyor, ancak asistanıma mesaj göndermek her şeyden çok kasıtlı bir dikkat dağıtma.

Hedef bir misafir ağırlamış. Pek samimi görünmüyor. Aile ağacını araştır.
-Kızı, yeğeni? Sarışın, onlu yaşların sonunda, en fazla yirmili yaşların başında.

Yeşil bir kutu içinde basit bir onay işareti alıyorum. Asistanım Louisa benden daha münzevi ve konuşmaktan nefret ediyor. Birlikte oldukça iyi çalışıyoruz.

Duşun kapandığını ve metal duş perdesinin kayarak açılırken çıkardığı gıcırtyı duyuyorum. İki inçlik tahtanın arkasında çıplak, ıslak bir Janey, bir

hemen reddetmem gerektiğini düşündüm, ama daha ziyade kaçarken nasıl görüldüğünü hatırladım. Sırtının kıvrımı, poposunun dolgunluğu, saçlarının halesi, yakından ve kişisel olarak bakmak istediğim dövmesi.

"Kahretsin" diye mırıldandığını duydum. Bir an sonra sesleniyor, "Hey, Cole? Bana bir konuda yardım edebilir misin?"

Herhangi bir konuda.

"Sorun nedir?" Temkinli bir şekilde kapıya bakıyorum ve bir aralık açılıyor.

"Losyon için sırtımın tamamına ulaşamıyorum," diye açıklıyor. "Sen yapabilir misin?" Eli yılan gibi kıvrılıyor ve pembe, kremi sıvı şişesini uzatıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, kendi sesimin boğukluğunu duyarak. Elimde değil, ona karşı içgüdüsel bir tepki bu. O uzaklaştığında, banyoya doğru ilerliyorum ve şaşkınlıkla bağıyor ama bana sırtını dönüyor.

Tezgâha yaslanmış, gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. Yavaşça atletini yukarı kaldırıyor, önünü göğüslerine bastırıyor ve arkasını neredeyse kürek kemiklerine kadar kaldırıyor. Gözlerim cildinde geziniyor, zaten kendini kapladığı pembe kireç parçalarını görüyorum, ama aynı zamanda bahsettiği, kalamın tarafından ortaya çıkarılan lekeli, tahriş olmuş bölgeyi de görüyorum.

Elime biraz losyon döküyorum ve uzun zaman önce öğrendiğim bir numara olan fönle kurutmadan önce etkilenen bölgeye hafifçe sürüyorum. Zehirli sarmaşıklardan değil, gözetim yaptığım bir gölün çevresinde özellikle kötü bir sivrisinek istilasından. O zaman müşterimin resimli kanıtı bile ihtiyacı yoktu. Adam Sacramento'ya bir iş gezisine gittiğini söylemişti ve arkadaşlarıyla gizli bir balık tutma gezisinden sonra eve vücudunun her yerinde küçük, kaşıntılı yaralarla dönmüştü. Sivrisinek ısırıkları, karısının onları gördüğünde önerdiği en az endişe verici teşhisti. Ona kalamın önermeme rağmen, yalan söyleyerek kazandığı kaşıntının acısını çekmesine izin vermeyi tercih ettiğini söylemişti ki ben de bunun geçerli bir fikir olduğunu düşünmüştüm.

Ben daha fazla noktayı kapatırken Janey rahatlayarak "Ooh," diye iç geçirdi. Ama somurtarak, "Düğünde bir canavar olacağım, gerçi Paisley muhtemelen bunu tercih edecektir," diye ekliyor. Ses tonunda her zamanki güneşli bakış açısının aksine bir burukluk var. Ama bir an sonra kendini düzeltiyor. "Paisley ilgi odağı olmayı, odadaki en güzel kız olmayı seviyor ve bunun her zaman böyle olması gereken bir gün varsa, o da senin düğün günüdür. Benim nasıl görüldüğüm önemli değil."

Kuzen Paisley'nin nasıl görüldüğü hakkında hiçbir fikrim yok ama Janey'den daha güzel olduğunu hayal bile edemiyorum. Paisley lanet bir podyum mankeni olabilir ve bence Janey yine de bu yarışmadan birinci çıkar. Janey ilginç biri. Görünüşü, sürekli konuşan ağzı ve akli. Parçalarının toplamından daha fazlası, her ne kadar bu parçalar tek başlarına oldukça iyi olsalar da.

"O zamana kadar düzelir. Merak etme. Ve sen asla bir canavar olamazsın."

Yavaşça nefes alıyor ve ben de gözlerimi kaldırıp tepkisine neyin sebep olduğunu arıyorum. Ama sonra sırtına kalamın sürerken her hareketimi ve yüz ifademi izlediğini fark ediyorum. "Teşekkür e d e r i m ," diyor. fısıldıyor.

An uzuyor, aynada birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz ve elim onun sırtında donup kalıyor. "Sorun değil," diye cevap veriyorum, sırf ona dokunmayı bırakmak istemediğim için son bir topak losyon sürüyormuş gibi yapıyorum.

Bana neler oluyor böyle?

BÖLÜM 5

JANEY

GÜNLER OLDU. Doğrusunu söylemek gerekirse bütün hafta. Uyudum, ağaçların gün ışığındaki salınımını izledim, TBR listemden bir kitap bitirdim ve bütün gün kendi arkadaşlığımın tadını çıkardım. Bu, kendime hediye edeceğimi hiç sanmadığım bir lüks, bu yüzden aslında bana zorla yaptırıldığı için minnettarım.

Henry ile pek konuşmadım ama bir soruna kafayı takıp çözüm ararken bu alışılmadık bir durum değil. Çözmesi gereken bir bulmaca olduğunda biraz saplantılı hale geliyor ve tatilimizden hala bir şeyler çıkarabilmek için zamanında bitirmek için bu kadar çok çalışmasına seviniyorum.

Henry bugün burada olmalıydı. Aslında şu anda kasabadan kulübeye doğru yola çıkmış olmalıydı ve ben de son birkaç saatlik yalnızlığımı yüz maskesi, çilekli kayısı Red Bull ve başka bir kitapla kendimi şımartarak değerlendirdim bile. Bu da iyi bir kitap ve huzurlu yalnızlığında bir kısmını gerçekten çiğneyip geçtim.

Tamamen yalnız değildin.

Cole'un saatlerce Bay Webster'ı gözetlemeye gittiğini kabul ediyorum ama her akşam kulübeye döndüğünde birlikte yemek yiyoruz, sonra oturup ayın gökyüzünde yükselişini izliyoruz. Ve konuşuruz.

Ben konuşuyorum, o da çoğunlukla dinliyor. Ama eğlenceli oluyor, özellikle de konuşmadığı için herkesten daha ilgili olduğu düşünülürse.

Henry'den bahsediyorsun.

Tamam, bunu sadece kendime itiraf ediyorum. Ama bu haftayı daha da ilginç kılan da bu. İlk gece fark ettiğim keskin farklılıklar zaman geçtikçe daha da arttı. Cole günüm hakkında, okuduklarım hakkında, kendim hakkında sorular soruyor ve cevaplarımı dinliyor. Dikkati tek bir noktada, söylediklerim beni şaşırtacak kadar hızlı bir şekilde ortaya çıksa bile söylediklerime odaklanmış durumda.

Karşılığında kendisiyle ilgili pek bir şey paylaşmıyor.

Bay Webster'ın adı ve potansiyel sadakatsizliği hakkındaki kendi şüpheleri gibi işiyle ilgili ufak tefek bilgiler dışında bana ikiz olduğunu ve bir sürü kardeşi olduğunu söyledi ki bu beni şok etti. Bazı nedenlerden dolayı onu tek çocuk olarak düşünmüştüm, ancak onu seslerini duyurmak için savaşılan kardeşleriyle hayal ettiğimde, onu bir kenarda sessizce kardeşlerini gözlemleyen ve kataloglayan yalnız kurt olarak görebiliyordum.

Hayır, bu hayal ettiğim gibi bir tatil olmadı ama bir şekilde tam da ihtiyacım olan şeydi. En iyi planlar mı? Dinlenmeye bırakıldı. Janey: sıfır. Evren: Bir puan.

Hâlâ Cole'u düşünürken, dikkatle izlediğim tavuk göğsünü çeviriyorum. Harika bir aşçı değilim. Gordon Ramsey, *Mutfak Kabusları*'nda başrol oynamadığım sürece beni asla yemek hazırlamaya davet etmeyecektir. Ama kimseye gıda zehirlenmesi de yaşatmadım, yani mutfakta yarı-iyi olmanın tam ortasında diyebilirim. Çoğunlukla.

Saati kontrol ediyorum, hem tavuğun güvenli bir sıcaklığa ulaşması için yeterli zaman olduğundan emin olmak için -zehirlenme rekorunu korumalıyım!- hem de Henry'nin saat altıda burada olması gerektiği için.

Mükemmel piştiğini umduğum tavuğumu sıcak kalması için mikrodalgaya koyduktan sonra lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyorum. Orman kararmaya başlıyor ve Henry'nin güneş hâlâ tepedeyken kulübeye giden garip ve tehlikeli yolu bitirmiş olması gerekiyor. Ayrıca Cole'un duş almak için içeri girmesi ve Henry gelmeden gitmesi gerekiyordu. Onu bu gece için kaldırırma, yani kamyonetine tekmelediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama Henry'nin romantik kaçamağımızdan geriye kalan yeri paylaşmak isteyeceğini sanmıyorum ve yatak odasının çatı katı da pek özel sayılmaz.

Arka verandaya çıkıp jakuziye uzun uzun ve pişmanlıkla bakıyorum. Bunun için harika planlarım vardı ama zehirli sarmaşık döküntüsü yüzünden kullanamadım, biraz tuzluyum ama bu benim hatam. Aylar için hazırlık yaptım ama her şeyi mahvedebilecek yeşillikler için değil.

Ya da beni ormanın bilinmeyen vahşi doğasına çekecek beklenmedik ev misafirlerine.

Hayır, Cole'u düşünmüyorum. Ya da gözleri ve parmakları sırtımda geziniyor, alerjik reaksiyonla ilgisi olmayan yerlere ısı çekiyor. Sadece zehirli sarmaşık döküntüsüne odaklanıyorum, hepsi bu. Evet, hepsi bu.

Umarım Henry yama yama tahriş olmama aldırılmaz. Kalamın losyonu işe yarıyor ama hızlı bir çözüm değil.

Verandadaki bir sandalyeye çöküyorum, battaniyeyi etrafıma sarıp çenemin altında topluyorum ve onu hoparlörden arıyorum. Hava o kadar da soğuk değil ama karnımda bir endişe birikiyor çünkü Henry şimdiye kadar burada olmalıydı.

"Alo?"

"Hey! Sadece ne kadar yaklaştığını görmek için kontrol ediyorum. Kulübeye giden yolun son kısmı oldukça kabataslak ve kesinlikle gündüz saatlerinde yapılması gereken bir şey, bu yüzden umarım neredeyse-"

Sözümü aniden kesti, "*Gelmiyorum.*" dedi.

"Ne?" Şaşkınlıkla söylüyorum. "Geç saate kadar çalıştın ve onun yerine yarın gelmeye mi karar verdin?" Tam ona göre. Çalışmak, çalışmak, çalışmak ve hemen önündeki konudan başka her şeyin izini kaybetmek. Bazen sinir bozucu olsa da sevimli bir şey. Bu zamanlar gibi.

"Hiç." Sesi düz ve soğuk.

"Ne demek istiyorsun? Proje iyi gitmiyor mu?" Aklıma gelen tek şey bu. Henry temelde bir işkoliktir ve iş ahlakı iyi bir şeydir. Genellikle.

"*Bak, Janey ... sen harikasın, ama çok yoğunum ve kendi büyüme yoluma öncelik vermem gerekiyor. Bunu anlıyorsun. Ve sen-*"

Sertçe nefes alıyorum. "Tatili kastetmiyorsun, değil mi? Sen . . ." Farkına varmak bana bir yıkım topu gibi çarpıyor. "Benden ayrılıyor musun? İş için mi?"

Midem şu anda kıcımin içinde bir yerlerde. Hemşirelik hocalarım bunun tıbben mümkün olmadığını söylerlerdi ama şu anda tam olarak böyle hissediyorum.

"*Hayır, hayır. Ondan değil. Ben sadece ... sen, ben, biz ... değiliz.*" İnliyor ve hareket ediyor; dairesindeki kanepenin gıcırtısını duyuyorum. Ofiste değil. Evde, her zaman oturduğu sol uçtaki şezlonga uzanmış, L şeklindeki köşede pencere kenarında kıvrılabildiğim yeri sevdiğimi bildiği halde.

Ben aptal değilim. Ve söylemediği şeyleri duymak için satır aralarını okuma deneyimim var. Gelmeye hiç niyeti yoktu ama geldiğine beni inandırdı. Ona romantik -ve kesinlikle zehirli olmayan- bir akşam yemeği hazırlamama ve o evde dinlenirken arabası için endişelenmeme izin verdi. Gelmeyeceğini bile bile tüm aileme düğüne geleceğini söylememe izin verdi.

Henüz bizim zamanımız olmadığına dair bir şeyler geveliyor ama ben sadece yarısını dinliyorum, zihnimde dönen 'hayır, hayır, hayır' kasırgasına ve tiz bir ciyaklama sesine kendimi kaptırmış durumdayım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Söylediklerinin çoğunu duymadığımı fark ettiğimde soruyorum. Gülüyor, hatta komikmiş gibi homurdanıyor ve bir an için kafam karışıyor. Gülüyor çünkü ben saçma sapan bir konuya girdiğimde hep böyle yorum yapıyor ve zihinsel olarak kontrol ediyor. Sanırım bu sefer ayakkabı diğer ayağında. Bu taraf daha iyi hissettirmiyor.

Bu düşünceyle ayılıyorum ve daha ciddi bir şekilde soruyorum, "Peki ya düğün?"

Bu gerçekleşiyor olamaz. Şimdi olmaz, bana olmaz. Beni aptal yerine koyuyor ve düğünde daha da kötü bir duruma düşmem için beni hazırlıyor. Ve o da bunu biliyor.

Gözlerimin yaşadığını hissediyorum ve Henry'nin ne kadar incindiğini duymaması için kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Hayır, incinmedim. Korkuyorum. Henry'yle olmaktan ve onunla olamamaktan korkuyorum. Düğünden ve ailemin beni yeniden başarısız biri olarak görmesinden. Her şey dağılıyor ama düzeltebilirim. Düzeltmek zorundayım. En azından önümüzdeki birkaç günü atlatmak için üzerine biraz tükürük ve koli bandı atmalıyım.

"Sana düğünün benim için ne kadar önemli olduğunu söyledim ve sen şimdi beni ekiyor musun?" Sesimdeki çaresizlikten hoşlanmıyorum, ama çaresiz olduğum için onu dizginleyemiyorum.

"Sorun da bu bebeğim. Ailenle tanışmak büyük bir adım ve buna hazır olduğumuzu sanmıyorum," diyor Henry soğuk ama aynı zamanda yatıştırıcı bir sesle. *"Belki geri döndüğünde konuşup bir şeyler ayarlayabiliriz. Tekrar Bilmiyorum, çıkmaya mı?"*

Gerçekten de bunu kabul edeceğimi düşünüyormuş gibi konuşuyor. Elbette, ona karşı çıkacağımı düşünmesi için hiçbir neden vermedim. Hiçbir konuda. İşte ben buyum, uyumlu, rahat, herkes için her şeyi yapabilen Janey.

"Çıkmak mı?" Boş bir sesle yankıladım. "McDermott projesine bu kadar zaman ayırdığın için artık birbirimizi çok az görüyoruz. Bunun senin için büyük bir fırsat olduğunu anlıyorum ama-" Arka planda gıcırdayan kanepeden başka bir şey duyuyorum ve bu beni cümlemin ortasında durduruyor. Onun için bahaneler üretiyorum ama evinde yalnız değil. Tamamladığımı bile bilmediğim bir yapbozun parçaları teker teker yerine oturuyor ve gerçeği fark ediyorum. "Ofisten biriyle yatıyorsun." Bu fikir aniden aklıma geldi,

Dilimden usulca dökülüyor çünkü dibe vurmuş çukurumda daha fazla duygu bulamıyorum. "İşte bu yüzden aylardır seks yapmıyoruz."

Her gece geç saatlerde, her 'gelemeyecek kadar yorgunum' dediğinde, her kendini adanmış, sadık bir çalışan olarak müjdelediğinde başka biriyle birlikteydi. Her şeyi o kadar net görebiliyorum ki, daha bir dakika önce onu savunurdum. Bana yanıldığımı söylemesini o kadar çok istiyorum ki, ama ben zaten gerçeği biliyorum.

Yine de deniyor. "*Hayır, yanılmıyorum.*"

Cevap refleksif ama yalanı gün gibi ortada. Bu inkâr ne kadar inandırıcı olsa da, kendisinin deri kıyafetli yeşil bir Marslı olduğunu da söyleyebilirdi. Beni ikna etmeye bile çalışmıyor, muhtemelen buna katlanacağımı varsayıyor çünkü ... şey, çünkü ben Plainy Janey'im.

Evet, o da benim korkunç ailemi ve ben çocukken bana söyledikleri ve yaptıkları şeyleri biliyor. Bazılarının komik olduğunu düşündü ve on yıl önce olan bir şey için yeni gözyaşları döktüğümde bana çok hassas olduğumu söyledi. Şimdi de kendi travmamı bana karşı kullanıyor. Daha da kötüsü, bunu ben de yapıyorum.

Evet, bir yanımda onun sadakatsizliğini unutmam ve sahip olduklarımla mutlu olmam gerektiğini düşünüyor. Belki de hak ettiğim tek şey budur.

"Bunca zaman beni kandırdın. Gerçekten sandım ki ..." Bu tatilin ilişkimiz için yeni bir seviye olacağını düşündüğümü söylemeden önce duruyorum. Bir yüzük durumu değil, ama daha önce olduğumuzdan daha fazlası. Acı acı gülerek, "Bahse girerim bunca zamandır sana aptalca inanırken benim ne kadar saf bir aptal olduğumdan çok keyif almışsındır. Sana *inandım*."

"*Janey.*"

Hemşire olarak bir hastanın durumu iyi olmadığına hissettiğiniz altıncı bir his vardır. Biz buna 'boşa kürek çekmek' diyoruz çünkü 'ölümün eşiğinde olmak' çok açık ve daha fazla acı veriyor. Bu yüzden, ölümün keskin etkisini hafifletmek amacıyla bunu örtmece ve kodlanmış bir dille ifade ediyoruz. Ancak gerçeklik yine de orada ve hepimiz bunu biliyoruz.

İşte bu böyle hissettiriyor.

Henry ve ben, olduğumuz ve olmayı umduğum şey ölüyor. Tam burada, şu anda, şu anda. Bu olmamış gibi davranmam. Daha fazlasını hak etmiyor olabilirim ama bunu da hak etmiyorum. Çekirdeğime kadar kesildim ve yalanlar kalbimdeki boğucu tutuşunu çözdü.

"Hayır." Keşke bunun ateş ve kükürtle verilen sert, güçlü bir cevap olduğunu söyleyebilseydim. Ama ben öyle biri değilim. Yumuşak ve sessiz ama bu onu daha az doğru yapmıyor. Paramparça oluyorum ama anlaşma bozucularım var. Bu bir tanesi.

"*Böyle yapma bebeğim,*" diyor Henry, bu sefer ilk kez konuşmaya meşru bir şekilde dahil olmuş gibi. "*Önemli bir şey değil, sadece baskı çok fazla olduğunda stres atmanın bir yolu. Kolay, karşılıksız. Bizimki gibi değil.*"

En azından itiraf ediyor. Sonradan aşırı tepki mi verdim yoksa uydurdum mu diye düşünmek zorunda kalmayacağım. Bunu hak etmediğimi bilerek, kendime olan saygımın parçalanmış birkaç kırıntısını topluyorum. Kimse hak etmiyor. "Hoşça kal, Henry."

Kırmızı daireye tıklayıp aramayı sonlandırıyorum ve telefonumu kapatıyorum. Bu onun beni tekrar aramasını ve yerimi tespit etmesini engelleyecek. İnanmayarak başımı sallıyorum, kaç gece o aptal uygulamadaki noktasına bakıp işten ne zaman çıktığını görmek için beklediğimi hatırlıyorum. Bazen eve giderken konuşurduk, bazen de evime gelirdi ama her zaman dürüst olduğunu hissedirdim çünkü söylediği yerde olurdu.

Asla ofiste kafayı bulduğunu düşünmedim.

Sanırım ben enayiyim. Cidden, tam olarak bunun olduğu kaç tane pembe dizi izledim? Ama farklı olduğumuzu sanıyordum. Henry'nin farklı olduğunu sanıyordum.

Battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı sarıp içine gömülüyorum. Gece havası daha da serinlemedi ama adrenalinin etkisi geçtikçe içim buz gibi oluyor. Ne kadar süre böyle oturduğumu, konuşmalarımızı, Henry'nin bana anlattıklarını ve onunla ilgili düşüncelerimi tekrar tekrar hatırladığımı bilmiyorum. Bizim hakkımızda.

Cole arka güverteye çıkan merdivenleri tırmandığında nasıl oluyorsa hava hâlâ 'kararmak üzereydi'. Bana ve çirkin, sümüklü gözyaşlarıma şöyle bir bakıyor ve beni acıma partimle baş başa bırakarak sessizce içeri giriyor. Mutfakta dolaştığını, tavaların tıngırdadığını ve konserve açacağıнын vızıldadığını duyuyorum ama ne yaptığını bilmiyorum ya da umursamıyorum. Ta ki kapıyı tekrar açana kadar.

"İşte," diyor huysuzca.

Ne istediğini görmek için başımı tek kişilik battaniye kalemden çıkarıyorum. Elinde tepesine kadar doldurulmuş bir kadeh beyaz şarap ve üzerinde buhar yükselen derin bir kâse tutuyor. "Nedir o?" Almayarak soruyorum.

Akşam yemeği hazırlamıştım. Henry ve benim için akşam yemeği ve romantik tatilimizden önce bana söylemek yerine telefonda benden ayrıldı, bu yüzden yemek istediğim son şey.

"Şarap. Tavuk ve köfte. Bok herif için yaptığın tavuğu isteyeceğini düşünmemiştim ama onu rahatlatıcı bir yemeğe dönüştürdüm." Bunu tamamen gerçekçi ve duygusuz bir şekilde söylüyor ama Henry'ye isimler takması arka güvertede neden yalnız oturduğumu bildiğini gösteriyor.

İnkâr ve üzüntü aşamalarındaki eğriyi tamamladım ve Henry'nin varlığını buldozerle ezmenin yollarını düşünerek öfke aşamasına geçiyorum. Belki ofisine gidip yüksek sesle sadakatsizliğini duyurabilir ve beyin molası olarak seks yapmanın normal olup olmadığını sorabilirim. Ya da dairesine girip en sevdiği video oyunundaki karakterleri siler. Bu, oyun sistemini yok etmekten daha iyi olurdu. Bunu yaparsam, yeni bir hesapla hesabına giriş yapabilir, ama oyun içindeki karakteri silmek? Muhtemelen ona en çok zarar verecek şey bu olurdu ki bu çok saçma.

Ya da hayatına devam edip mutlu olabilirsin. En iyi intikam iyi yaşanmış bir hayattır.

Gerçekçi olmak gerekirse, bunların hiçbirini yapmayacağım. Kafamda Henry'den çok kendime işkence etmenin yolları olarak kalacaklar, çünkü telefonda kendimi savunmuş olsam da, Henry'den o şarkılara layık, dramatik manevralardan biriyle gerçekten intikam alacak cesaretim yok. Kız kurusu olarak sonsuza kadar yalnız yaşayacak ve Waffle, Bacon ve Cinnamon Roll gibi kahvaltı yemeklerinin isimlerini verdiğim bir sürü kedi evlat edineceğim.

Derin bir iç çekerek Cole'dan kaseyi alıyorum. "Teşekkür ederim. Onun aptal olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

Şarabı yanımdaki küçük masaya koyarken bana şüpheli bir bakış atıyor. "Al bakalım. Ben de benimkini alayım, sen de bana Henry'nin nasıl bir pislik olduğunu anlatırsın."

Ortadan kayboluyor ve bir dakika sonra elinde bir kadeh şarap ve bir yemek kâsesi ile geri dönüyor. Diğer şezlongun üzerine çıkıp yüzeye uzanıyor. Bir an için sandalyenin altına çökeceğinden endişelendim, ama sabit durunca kendimi tutamayıp birazcık güldüm. Ben kendime acımaya devam ederken, ruh halimdeki küçük ve anlık iyileşme için kendinden memnun görünüyor.

Kasesinden bir kaşık alıyor, üzerine üflüyor ve sonra höpürdeterek yiyor. "Bu büyükannemin tarifine dayanıyor. Biraz değiştirmek zorunda kaldım mutfağında ne varsa, ama bu fena değil," diyor

Konuşarak, ki bu onun için büyük bir şey, ve başka bir gece olsa, bu küçük soruyla ağzım açık kalırdım. Bu gece, elimdeki kâseye boş boş bakıyorum. Güzel kokuyor ama şu anda ne açım ne de konuşmaya hevesliyim. "Büyükanne köfte için konserve bisküvi kullandığımı bilse canıma okurdu."

Bu önemli olmayan bir gerçek, ama soruyu duyuyorum, bu yüzden bir hamur tatlısından küçük bir ısırık alıyorum ve başımı sallıyorum. "Güzel." Elimden gelen tek şey bu ve sessizce ve somurtkan bir şekilde oturmaya devam ediyorum.

Cole karanlık ormana bakıyor ve ilk başta, benim Karıncayiyenlerden Zombilere kadar her şey hakkında yorum yapmadığım çok sessiz bir akşam yemeği yiyeceğimizi düşünüyorum. Ama sonunda, "En iyi tavuklu turtayı ve elmalı turtayı 14 Mart'ta yapar. Pi günü. Her yıl 364 gün boyunca dört gözle bekliyorum ve sonra bencilce kendime saklamak için Kyle ile savaşıyorum. Bu onun en sevdiği şey değil ama yine de bunun için benimle savaşıyor çünkü benim olduğunu biliyor. Uğruna savaşmak zorunda kalırsam daha çok değerini anlayacağımı söylüyor. Muhtemelen haksız da değil." Tekrar sessizleşiyor ama sonra ekliyor, "Harika bir aşçı ve daha da iyi bir büyükanne. Çok şey yaşadı ve daha zayıf bir insan olsa dağılırdı. Ama o öyle değil. Zor zamanlar onu güçlü kıldı. Buna hayranım."

Artık büyükannesi hakkında konuştuğumuzu sanmıyorum. Ya da en azından sadece ondan bahsetmiyoruz.

"Kız kardeşim Kayla da öyle. Büyükanne Betty ve annemden öğrendi. Hepsi de hayatlarının çoğunu küçümsenerek geçirmiş kadınlar." Sanki bu beklenen bir şeymiş gibi omuz silkiyor. "Bazen yaşadıkları zaman yüzünden, bazen görünüşleri yüzünden, bazen de hiçbir sebep yokken. Ama bir düdük kadar temiz kalarak kirli savaşarak geri dönüyorlar." Bana bakıyor, mavi gözleri keskin ve yüzümü tararken hiçbir şeyi kaçırmıyor. "İşte o zaman seni şaşırtıyorlar."

Sanki benim hakkımda konuşuyor ama hayatındaki kadınlara iltifat ediyor gibi hissediyorum. "Ne kadarını duydun?" Sessizce soruyorum. "Çünkü kendimi güçlü ya da şaşırtıcı hissetmiyorum. Aptal gibi hissediyorum."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ne duyduğuyla ilgili soruma cevap vermiyor. "Janey, sen şimdiye kadar karşılaştığım en büyük sürprizsin."

Bu neden bu kadar büyük bir iltifat gibi geliyor? Özellikle de ondan geliyorsa.

"Ve bahse girerim Henry de sıkıcı, saçma sapan bir adamdır," diyor Cole, ona karşı duyduğu hoşnutsuzluk açıkça belli oluyor. Omuz silkiyorum, otuz dakika önce erkek arkadaşımken onun hakkında kötü konuşmaya hazır değilim. "Dur tahmin edeyim... yazılım mühendisi olduğunu söylemiştin, yani muhtemelen odadaki en zeki adamın kendisi olduğunu düşünüyordur. Kesinlikle senden daha zeki olduğunu düşünüyor ki bu konuda çok yanılıyor ve ben onu tanımıyorum bile."

Gözlerimi ormana doğru bakan Cole'a dikiyorum. Daha fazlasını söylemesini istiyorum. İltifat peşinde değilim ama yaralı egomun küçük bir övgü partisine ihtiyacı var. Mason'ı arayacaktım ama belki de böylesi daha iyi çünkü Mason bana aylardır Henry'den vazgeçmemi söylediğini hatırlatacak.

"İlişkinin özünün kendisi olduğunu sanıyor ama bu onun egosundan kaynaklanıyor. Gerçek şu ki, o tembel. Hiçbir zaman gerçek bir çaba göstermiyor ve senin deneyimlerini umursamıyor, özellikle de yatakta. Her şeyi sen yapıyorsun."

Otomatik olarak Henry'yi savunmaya çalıştım. "O kadar da kötü değil."

Cole bana fırtınalı bir bakış fırlatıyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum, cevap vermemesine rağmen azarlanmış hissediyorum. Ağır bir iç çektiğim sonra,

"Günlerdir buradayız Janey. Seni ne aradı ne de mesaj attı. Göndermesi bir saniye sürecek bir 'seni düşünüyorum' mesajı bile atmadı. Ama telefonunu kontrol ettiğini ve ona mesajlar gönderdiğini görüyorum. Hatta dün verandada çektiğin gündoğumu selfie'sini bile göndermişsin. Cevap verdi mi?" Cevap vermem için bana zaman tanımak yerine gözlerini dikip bana bakıyor, yalan söylemem için beni cesaretlendiriyor çünkü gerçeği zaten biliyor. "Seni arka p l a n d a tutmak için bile çok tembel. Sen kendini oraya koydun ve o ocağı kapattıktan sonra da orada kaldın."

Ahh! Bu çok acıttı. Sesi kızgın geliyor. . . bana. Düşene bir tekme de sen atmamalısın ama o kendini tutmuyor. Ve beni gerçekten tanımayan biri için, Cole beni oldukça iyi yakaladı. Henry de öyle.

Mason'ın birkaç kez söylediği bir söz bana çok yakın geldi, o yüzden görmezden gelmeyi tercih ettim ama şimdi aklımın bir köşesinde fısıldıyor. *Eğer isteseydi, yapardı.*

Henry hiçbir zaman hiçbir şey istemedi. Planlarsam, ayarlarsam, takvimine yazarsam ve hatırlatırsam gelirdi. Bazen. Eğer bunda bir değer görürse. Aksi takdirde, ona bundan hiç bahsetmediğimi söyler ya da işin ona ihtiyacı olduğunu iddia ederdi.

Şimdi bunların yalan olduğunu biliyorum. Bunu bana kaç kez söylediğini ve benim kendimi sorguladığımı ya da onun için bahaneler uydurduğumu sayamıyorum.

Tanrım, ne kadar aptalım. Ve zayıf. Cole haklı, hep geri plandaydım ve bunun olmasına izin vermekle kalmadım, kendime de bunu ben yaptım.

Çiğ, acı, taze gözyaşları gözlerimi yakmaya başladı. Henry'yi kaybettiğim için üzülüyorum ama kendimi kaybettiğim için üzülüyorum. Peki ne için? Mızımız, aldatan, yalan söyleyen, parasının yetmeyeceği kıyafetler giyen, herkesten çok önemseddiği bir işi olan ve beni yönlendirmesine rağmen asla boşaltmayan bir adam için. Çünkü Henry'yle birlikte olduğum süre boyunca 'cennete açılan kapıya' ulaşmamın tek yolu merdivenlerden yukarı çıkıp kapı kolunu kendim çevirmekti.

Her nasılsa Cole da bunu biliyor. Ne kadar kaybolduğum da dahil olmak üzere her şeyi biliyor.

Ben böyle biri değilim. Ben daha iyisini bilirim. Buna katlanamam.

Ama ben katlandım. O kadar yavaş oldu ki fark etmedim ve ona çok fazla şans verdim, yarın, gelecek hafta, gelecek ay her şeyin daha iyi olacağını düşündüm. Her zaman daha iyi. Çünkü bir umut ışığı olmalıydı, yoksa ne anlamı vardı ki?

Gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Cole'un parçalandığını fark etmemesi için sessizce burnumu çekiyorum ama o dikkatini bizi çevreleyen ormana ve yemek kâsesine veriyor, hemen yanımda olmasına rağmen bana bir anlık mahremiyet sağlıyor.

Etrafımız zifiri karanlık ve tamamen hareketsiz ve gözetleme kıyafetleriyle, konuşana kadar neredeyse sorunsuz bir şekilde geceye karışıyor. "Yatmadan önce duş alacağım." Ayağa kalkıyor, boş kâsesini ve şarap bardağını da yanına alıyor ama arka kapıya gelince durup bana bakıyor. Gözlerine bakamıyorum, kendi zihnimin karmaşasında kaybolmuş durumdayım, ama kararlı bir şekilde, "Bir erkek sana layık olmak için kışını yırtarak çalışmaya istekli olmalı. Sen daha azını hak etmiyorsun, Janey."

Bir yanıt beklemiyor. Sadece içeri giriyor ve bunu gece havasında bırakıyor. Ve benim aklımda.

Yalnız başıma, ihtiyacım olduğunu bildiğim için kendimi yemek yemeye zorluyorum. Tavuk ve köftenin soğumuş olsa bile lezzetli olmasına şaşırmadım. Eminim Cole her zaman yemek yapıyordur, en azından kendisi için. Belki özel biri için bile. Kadını için bu kadar çaba harcayacak bir tip.

Buna ihtiyacım olduğundan değil. Şimdi değil. Kendimle oturup biraz iyileşmeye ihtiyacım var, ayrılıktan değil, daha ziyade ilişkiden.

Kaseyi ve bir kadeh şarabı bitiriyorum ama içeri girmek için hareket etmiyorum. Dışarı çok güzel, ormanın sesi şarkıya eşlik ediyor.

melankolik düşüncelerim için. Hafif esintide yaprakların hışırtısı melodiyi oluşturuyor ve bir yerlerde bir kurbağa o kadar yüksek sesle vıraklıyor ki sanki sandalyemin hemen yanındaymış gibi geliyor ve unutulmaz bas sesini sağlıyor. Bir baykuş ötüyor ve Bay Webster'ın kulübesinin yanındaki ormanda gördüğümün aynısı olup olmadığını merak ediyorum.

Kapı kayarak açılıyor ve Cole yeniden ortaya çıkıyor, saçları ıslak ve gri şortu kalçalarına kadar inmiş. Göğsü çıplak ve kaslarının ne kadar belirgin olduğunu görünce şaşırıyorum. Elbette tamamen hemşirelik, tıbbi bir şekilde. Baktığımı fark ediyor ve ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılıyor, sanki gülümsemeye tam olarak kararlı değilmiş gibi.

"Senin için bir banyo hazırladım. Ilık su ve kaşıntı için yulaf ezmesi. İçeri gel," diyor elimden kasemi alıp boş şarap bardağını da alırken.

Düşüncesizce onu mutfığa kadar takip ediyorum, kaseyi lavaboya bırakıyor ve şarap bardağımı bir kez daha dolduruyor. Sonra beni küvetin aynen söylediği gibi dolu olduğu banyoya götürüyor ve kadehi serdiği kabarık havlunun yanına koyuyor.

Her şeyi düşünmüş.

Cole gitmek için dönüyor ama onu durdurmak için önüne geçiyorum. Kollarına atılıyorum, sarılıyorum ve ihtiyacım olan teselliyi alıyorum. Bir an şok içinde donup kalıyor, ama sonra kollarını omuzlarıma koyuyor ve bana sarılırken ağırlığıyla beni sabit tutuyor. Bu cinsel bir şey değil, sadece bir teselli, ama yanağımı göğsünün sıcak tenine bastırmak, duşundan gelen sandal ağacı sabunu kokusunu içime çekmek ve kalbinin sabit gümbürtüsünü duymak bana bir kadın olduğumu hatırlatıyor.

Henry ile olduğumdan daha seksi, daha güçlü bir kadın. Bir gün yine öyle olacağıma yemin ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum onu bırakırken. Başımı kaldırdığımda mavi gözlerinde acıma duygusu görmeyi umuyorum ama boş gözleri düşüncelerini ele vermiyor.

"Evet," diye gürlüyor. Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve gitti.

Banyoda yalnız başıma, aynada kendime bakıyorum ve buraya nasıl geldiğimi anlamaya çalışıyorum. Bana bakarken gördüğüm şey canımı acıtıyor. Birdenbire tekrar Plainy Janey oldum.

BÖLÜM 6

COLE

JANEY üst katta horluyor, ama bunun dışında kabin tamamen sessiz ve hareketsiz. Sadece ben ve çalışırken dizüstü bilgisayarımın ısıltısı.

Bay Webster'ı araştırıyor olmalıydım ama Louisa bu işle ilgileniyor ve dürüst olmak gerekirse, insanların sırlarını dijital olarak araştırmakta benden daha iyi, özellikle de derin bir dalıştan bahsediyorsak. Yine de ihtiyacımız olanı bulacağından şüphem yok.

Şu anda aradığım bilginin izini sürmek çok daha kolay. Doğrulamak istediğim temel bilgilere ve yeni bilgilere ulaşmak için sosyal medya sitelerine ve LinkedIn'e birkaç hızlı tıklama yeterli.

Janey Williams. Son iki yıldır Ivy Bakım Merkezi'nde RN. Ondan önce devlet üniversitesinden BSN derecesiyle mezun olmuş. Doğum tarihi 21 Temmuz. Yirmi beş yaşında. En iyi arkadaşı Mason adında bir adam, o da Ivy'de çalışıyor ve benim araştırma listemde bir sonraki sırada. Mason, esmer bir kadın, Janey ve Henry'nin bir beyzbol maçında çekilmiş birkaç fotoğrafı var.

İsmiyle birlikte bir yüz gördüğüme sevindim ama Henry tam da beklediğim gibi biri. Yani, ona layık değil. Kameraya bakarken yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi yumruğumla silesim geliyor.

Janey'e dönelim. Şu ana kadar keşfettiklerimin hepsi bana söyledikleriyle birebir örtüşüyor. Ne görürsen onu alırsın tipinde, benim işimde nadir rastlanan ve benim de pek uymadığım bir standart.

Kıvrıkcık saç, hemşirelik, karşılıklı bağımlılık ve komik kedilerle ilgili sayfaları takip ediyor. Paylaştığı gönderiler neredeyse sadece bir eve ihtiyacı olan barınak hayvanları ya da yıllık muayenesini yaptırması için hatırlatmalarla ilgili. Benim takma isimle katıldığım birkaç özel kitap sohbet grubuna üye ve bunlar onun okumak istediği kitapları takip etmesinin bir yolu gibi görünüyor. Listede beklenmedik sayıda vampir serisi var, ki bu ilginç. Belki de o ağzıyla yapmayı sevdiği tek şey konuşmak değildir.

Şaşırtıcı bir şekilde, internetteki varlığı oldukça temiz. Bulabildiğim hiçbir sahte profil, hiçbir arkadaşlık sitesi hesabı ve hiçbir yerde kutuplaştırıcı paylaşım yok.

Bence Janey Williams tam olarak söylediği kişi ve onunla sadece birkaç gün geçirdikten sonra düşündüğüm kişi. Her zaman konuşan, güneş ışığı saçan, kendisi dışında her şey ve herkes hakkında en iyisine inanan beklenmedik bir güzellik.

Bu da yapmak üzere olduğum şeyi çok daha kolay hale getiriyor.

İtiraf etmeliyim ki biraz kurtarıcı kompleksim var. Sayamayacağım kadar çok müşterimi eşlerinden, iş darbelerinden, hatta kendilerinden kurtardım. Ancak profesyonel hayatım ile özel hayatımı kesinlikle ayrı tutuyorum. Bu, uyguladığım ve yıllar boyunca bana iyi hizmet eden bir kural.

Kuralı bozmam dışında. Onun için. Çünkü Janey Williams hayatında bir kez olsun birinin ona öncelik vermesini istiyor. Ve bu ben olacağım.

Kibirli olmak istemem ama benden daha uygun kimse yok.

Dizüstü bilgisayarımı kaldırdım ve buzdolabından malzemeleri çıkarmaya başladım. Son birkaç sabahdır kahvaltıda meyveli çakıl taşlı yoğurt yiyordu. Bugün bu değişti.

Cızırdayan pastırmadan mı yoksa dumanı tüten sıcak kahveden mi bilmiyorum ama birkaç dakika sonra Janey merdivenden iniyor. Ve onun inişini, bir sonraki basamağı ararken kıcının bir o yana bir bu yana sallanışını izlemek, sabahları ona kahvaltı hazırlamak için her türlü iyi neden.

"Günaydın," diye mırıldanıyor, hâlâ esniyor ve geriniyor.

Saçları bir fare yuvası gibi kıvrılmış, gözlerinin altında koyu lekeler ve dudaklarının yanında salya izleri var, çorapları düzgün baldırlarında farklı seviyelere inmiş ve büyük boy tişörtü omuzlarında yamuk duruyor. Ölü gibi uyumuş ama hiç dinlenmemiş gibi görünüyor.

"Kahvaltı hazır," diyorum ona, benim için neşeli ve mutlu bir tonda, bir tabak pastırma, yumurta ve kızarmış ekmeği adaya koyarken.

"Oh!" Oturur oturmaz hemen kahveye saldırıyor. "Buna ihtiyacım var. Teşekkür ederim."

Ben de kendi tabağımla yanına oturuyorum ama bir ısırık bile almıyorum. Henüz almadım.

Birkaç lokma yedikten ve minnettarlığını dile getirdikten sonra başlıyorum. "Olanları düzeltemem ama bir konuda yardımcı olabilirim."

Janey çatalını ağzına götürürken duraksıyor ve yumurtalar tabağa geri düşüyor. "Ne?" Dudaklarında zayıf bir gülümseme belirir. "Henry'yi mi gözetleyeceksin?"

Sanki onu avlayacakmışım ve aletini koparacakmışım gibi konuşuyor. Bu fikir cazip gelse de yapmamaya karar verdim. İşi, nerede yaşadığı, arabasının markası, modeli ve plakası, banka hesapları ve hatta hangi spor salonuna üye olduğu hakkında bildiğim her şey sadece ... factoidler, daha sonra yararlı olabilecek küçük bilgi parçaları, ama Janey'nin bilmesine gerek yok. Henüz.

"Hayır. Bana kalırsa o senin geçmişinde ve orada kalmalı." Kaşlarımı sertçe çatıyorum, karşı çıkmasına meydan okuyorum ama değişiklik olsun diye sessiz kalıyor. "Ama yakın geleceğinde kuzeninin düğünü var. Bu konuda ne kadar üzgün olduğunu biliyorum ve bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Nasıl? Paisley'i mi kaçıracaksın? Çünkü bu fikre tamamen, yüzde yüz karşı değilim. En azından konsept olarak." Sanırım şaka yapıyor.

"Benim bir casus, tetikçi ya da suçlu olmadığımı hatırlıyorsun, değil mi? Ailem ne düşünürse düşünsün." Ben de şaka yapıyorum ama ciddi gerçek onu hızla aşağıya gönderiyor.

"Biliyorum," diye iç geçiriyor. "Sadece hüsnükuruntu. Özür dilerim. Yardım edebileceğini söylemiştin. Nasıl?"

Keşke ne kadar hafif olursa olsun alayını bastırmasaydım. İçinde bulunduğu bu bunalımdan kurtulması gerekiyor. Umarım bir sonraki teklifim gri gözlerindeki ışığı geri getirir. "Seninle düğüne geliyorum."

Ne beklediğimi bilmiyorum. Abuk sabuk bir "teşekkür ederim" telaşı belki? Ama öyle olmadı. Onun yerine inanamayarak gülüyor. "Ne dedin?"

"Düğüne yalnız gitmenin travmatik olacağını söylemiştin. Henry gitmiyor ama ben gidebilirim. Senin eşin olurum, kim olursa olsun arkanı kollamak için yanında dururum ve harika vakit geçirmeni sağlarım." Açıkça ifade edersek, bu basit ve kolay bir çözüm.

Janey başını sallayarak buklelerini sağa sola savuruyor. "Hayır, senden bunu yapmanı isteyemem."

"Yapmadın," diyorum, kaşımı kaldırarak onun sıkça kullandığı ifadeyi taklit ediyorum. "Teklif ediyorum, çünkü sen Henry'den daha iyisini hak ediyorsun ve anlaşıldığı kadarıyla aileden de daha iyisini. O aslan inine tek başınıza girecek zihinsel durumda değilsiniz. Ve bunun ne demek olduğunu anlıyorum."

Sevdim. O zaman beni al. Onlara erkek arkadaşın olduğumu söyle, ben de itaatkar bir şekilde rolümü oynayayım. Bu işi yapabilecek kadar çok gizli görevde bulundum. Her şeyi başarabilirim." Tamam, alçakgönüllülük güçlü yanlarımdan biri değil ama haksız da sayılmam.

Janey benim onun gibi saçmaladığımı görünce gözlerini kırptırıyor. Ben az konuşan bir adamım ama onu ikna etmek için birden Geveze Çad'a dönüşüyorum. Neden? Hiçbir fikrim yok ama içimden bir ses doğru olanın bu olduğunu söylüyor.

Belki de kabin anlaşmasında benimle çalıştığı içindir? Evet, muhtemelen öyledir. Bunun kesinlikle devam eden zor durumdaki genç kız anlaşmasıyla, güzel görünümüyle ya da neye sahip olduğunu bilmeyen bir pislik tarafından karartıldığını görmekten nefret ettiğim güneşli kişiliğiyle hiçbir ilgisi yok.

"Bu gerçekten çok hoş ama yapamazsın." Omuz silkiyor ve başını eğiyor. "Buna kimse inanmaz zaten."

Kaşlarımı çatıyorum ve "Ne demek istiyorsun? Neden inanmasınlar ki?" Sanırım benim gizli görevimin kalibresinden şüphe ediyor, ki bu iş birinci sınıf. Çoğu işi gözetleme ve araştırmayla tamamlayabildiğim için bunu sık sık yapmıyor olabilirim ama sahte bir erkek arkadaş görünümünü kesinlikle başarabilirim.

Ve eğer bir endişem olsaydı, ki yok, kardeşim Carter'ı arardım. Bir keresinde bir iş anlaşması için en iyi arkadaşının kız kardeşine karısı gibi davranmıştı. Şu anda baldızım olduğu için uzun vadede işe yaradı, ama bir süre için oldukça şüpheliydi. Ama o r a s ı n ı burasını biraz dürttüğümde bana olayın nasıl geliştiğini anlatırdı, ben de kendi rolüm için araştırma olarak kullanabilirdim.

Janey gözlerini benimkilere doğru kaldırıyor ve gözyaşlarının parıltısını görebiliyorum. Kahretsin, yine ağlamaya başlayacak ve ben ağlamaması için ona yardım etmeye çalışıyorum. En azından bu konuda. Bektan Henry için ağlaması kendi bileceği iş.

"Bana söyletecek misin?" Sesi biraz boğuk geliyor ama sonunda dişlerini sıkıp, "Bir kendine bak Cole, bir de bana. Kimse benimle çıkacağına inanmaz."

"Ne?!" Niyetimden daha yüksek sesle konuşuyorum ve Janey sanki ona bağırarak yerine tokat atmışım gibi geri çekiliyor. Sesimi alçaltmaya zorluyorum ve ona dikkatle bakıyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Sen çok güzelsin."

Gözleri tekrar düşüyor ve sessizce, "Bunu söylemek zorunda değilsin" diyor.

"Zorunda olmadığımı biliyorum. İstiyorum." Bir parmağımla çenesini

kaldırıp

Gözlerini gözlerime dikti. Gri bakışlarının derinliklerine bakıyorum, emin olmak istiyorum

beni duyuyor ve iyi duyuyor. "Çünkü bu lanet olası dürüst gerçek."

Daha fazlasını da söyleyebilirdim -saçlarının ellerimi kaşındırıldığını, alt dudağını ısırarak istediğini ve kışının son zamanlarda rüyalarını süslediğini- ama söylemiyorum. Bu muhtemelen onun ödünü koparırdı, özellikle de dün geceki görüşmeden sonra bu kadar hassaslaşmışken.

Dudakları gülümsemeye çalışır gibi kalkıyor ama bunu gerçekten hissetmiyor. Açıklamamın onunla birlikte oturmasına izin veriyorum, ona yağmur bulutunun ortasında sunduğum umut ışığını bulması için zaman tanıyorum. Yaklaşık üç sessiz dakika sonra, yani Janey'nin zamanına göre en az on beş, belki de yirmi dakika sonra, ruh halinde bir değişim hissediyorum.

"Yalnız gitmemek güzel olurdu," diye mırıldanıyor, benden çok kendine. "Ve yanımda kitap kapağından fırlamış gibi görünen bir adam olsa fena olmazdı." Bir parça pastırmayı çıtırdatıp gürültüyle çiğnerken, düşünceli bir şekilde beni aşağı yukarı süzüyor, varlığını ölçüp biçiyor. Dümdüz bir yüzle parmağını havada çevirerek dönmemi söylüyor.

Eğlenerek ayağa kalkıyorum ve ellerimi yana açarak bir daire çiziyorum.

Gözleri vücudumun her santimini sonsuza kadar izledikten sonra dudakları memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu sefer gerçek bir gülümseme. Değer verdiğim bir gülümseme çünkü yapmam gereken bir şey olduğunu düşünen açgözlü bir piçim

onunla birlikte.

"Yapacak mıyım?" Alay ediyorum. Başka seçeneği yok ve kabul edelim, ikimiz de iyi göründüğümü biliyoruz.

"Emin misin? Yani kesinlikle, şüphesiz emin misin?" diye soruyor, burnunu endişeyle kırıştırarak. "Et suyuna bulanmış halde bir kurt inine girmeye gönüllü oluyorsun. Ve tüm yırtıcılar, onları zararsız ve eğlenceli gösteren sevimli küçük köpek kostümleri içinde gizleniyor."

Bana inanmak istemiyor. Henry'nin ihanetinden sonra güvenmek tehlikeli bir seçenek gibi geliyor olmalı. Bunu anlıyorum. Hiç olmadığım kadar emin bir şekilde başımı sallıyorum. Buna ihtiyacı var.

"O zaman tek bir soru. Takım elbisen var mı, yoksa şehre gidip bir tane mi almamız gerekiyor?"

"Tek sorunuz bu mu?" Kıkırdarak yankıladım. "Evet, onu hallettim."

Gülümsemesi giderek artarken ve gözleri parlarken yüzünde beliren kabullenışı görebiliyorum. "Aman Tanrım! Çok teşekkür ederim," diye haykırıyor rahatlamış bir şekilde ve benim de yarı yarıya beklediğim sarılma için kollarıma atlıyor. "Bunu benim için yapmak istediğine inanamıyorum. Çok tatlısın,

ve bunu gerçekten takdir ediyorum. Neye ihtiyacın olursa, ben senin kızınım. Bir yardımcı-casus gibi davranıp senin için bir kadın soyunma odasına ya da spaya gidebilirim. Senin gidemediğin böyle bir yere." Sanki o çok özel, daha önce hiç yaşanmamış durum için çağrılacak kişi kendisiymiş gibi kendini işaret ediyor.

Bana hiç tatlı denmemiştii. Hayatım boyunca tek bir kez bile, çocukken bile. Ama Janey öyle olduğumu düşünüyor ve bu hatalı yargısını reddetmeye hiç niyetim yok, bu yüzden görünüşümü korumak için masum dokunuşunun bana ne yaptığını fark etmemesini umarak kalçalarımı oynatıyorum.

Geri çekilerek düz ayaklarının üzerine düşüyor ve itiraf ediyor: "Seni uyarmalıyım, abartmıyordum. Düğün berbat olacak. Son derece pozitif bir Pollyanna tipiyimdir ama bu o kadar kötü ki ben bile tek bir iyi şey bulamıyorum. Ve çok denedim. O kadar kötü ki iyi bir pasta bile bunu telafi edemeyecek ve pastanın glütensiz, organik karton olma ihtimali de oldukça yüksek, yani bunu bile dört gözle beklemiyorum." Sanki şu anda iğrenç pastanın tadına bakıyormuş gibi dilini dışarı çıkarıyor. "Ve bunu ne kadar vurgulasam az, Paisley korkunç biri. Ona ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum ve düğün gününde? Bir şey söyleyebileceğim gibi değil. O yüzden orada olacağına sevindim. Belki şu soğuk bakışını atabilirsin?" Normalde gülümseyen yüzünde son derece komik görünen dar gözlü bir kaş çatmayı taklit ediyor.

Bahsettiği ifadeye sorunsuzca giriyorum ve ellerini yanaklarıma koyup gözlerimin içine bakıyor, önce sağa sonra sola. "Evet! İşte böyle! Bunu nasıl yapıyorsun? Bana yöntemlerini öğretmeni istiyorum. Bu, hastaların aileleri kabalaştığında çok işe yarar."

Beni bıraktı ve tabureye geri çökerek birkaç bakış atma alıştırmaları yaptı. Başarısız olduğunu da eklemeliyim. Kaşlarını çatmaya en çok yaklaştığı an, suratı asık bir kedi yavrusuna benziyor.

"Bence senin başka yeteneklerin de var," diyorum tekrar yanına otururken nazikçe.

Gözlerini devirerek tabağımdaki pastırmadan bir parça alıyor, kendi pastırmasını bitirmiş. Hızla odaklanarak, "Tamam, eğer benim sahte erkek arkadaşım olacaksan -çılgınca geliyor, değil mi? Belki senin doktor olduğunu ve işte tanıştığımızı söyleriz? Ya da savaş pilotu? Eminim *Top Gun 2.0*'i izlemişlerdir ve buna bayılırlar. Ya da bariz olanı seçip model olduğunu söyleriz."

Kahvemde boğuluyorum ve o kendisiyle gurur duyarak anlık bir sırıtış atıyor.

"Neden gerçeği söylemiyoruz? Bu şekilde daha temiz. Ben bir danışmanım. -bu benim her zamanki kapak hikayem çünkü her anlama gelebilir- ve sen bir hemşiresin. Baş başa olması gereken akşam yemeklerinde tanıştık ama onun yerine birbirimizi tanımaya başladık." Onaylayıp onaylamadığını görmek için duraklıyorum ve başını salladığında devam ediyorum. "Ailene ya da düğündeki herhangi bir kişiye kendin, ilişkiniz ve dipshit hakkında ne söyledin? Elimden bir şey gelirse yanlış anlamak istemiyorum."

Konuşmaya başlıyor ama sonra susuyor. Kaşları çatılıyor ve tabağına bakıyor. "Aslında pek bir şey yok. Sadece biriyle çıkıyorum ve o da çok çalışıyor." Bakışlarımla buluşmak için yüzünü kaldırıyor. "Bu üzücü, değil mi? Ailemle düzenli olarak konuşurum ama Henry hakkında pek bir şey paylaşmadım. Yani, bok herif. Muhtemelen fark etmem gereken bir işaretti."

Eski sevgilisine benim taktığım isimle hitap etme konusundaki düzeltmesi bir ilerleme.

Küçük ama önemli.

"Artık iyi bir şey," diye onu rahatlatıyorum. "Peki ya ailen? Seni araştırdım, yani temel bilgileri aldım. Ama onlar hakkında, bir erkek arkadaşınla paylaşacağın şeyleri bilmem gerekiyor."

"Paisley'nin korkunç olduğunu zaten biliyorsun ve ... bekle, ne dedin? Beni araştırdın mı?" diyor, sesi kırılgan geliyor.

Umursamazca omuz silkiyorum. "Elbette. Eğer yardımı olacaksa, internetteki varlığınız çoğu insaninkine kıyasla oldukça bakir. Muhtemelen daha iyi olan sadece benimki ve Louisa'nınki."

"Louisa kim?" diye soruyor. Yanaklarında bir parça pembeliğin yükseldiğini fark ediyorum. "Kıskandın mı?" Hızlı, yırtıcı bir sırıtma yapıyorum. "Eğer öyleysen sorun değil. Ben kıskanmıyorum.

Sahte ya da değil, kız arkadaşlarımla biraz ateşli olmalarına aldırmam. Aslında, belki de bunu tercih ederim." Onu tetiklemeyi umuyorum. Kendi iyiliğim için değil, onun iyiliği için. Bunu atlatmak için sahip olduğu her şeye ihtiyacı olacak, yanında ben olsam bile. Kayla gibi üç kelime ya da daha azıyla birinin içini boşaltmasına gerek yok, ama en iyi Janey'si olmalı.

"Humph." Suratını asıyor, ki bu nedense çok sevimli.

Endişesini açıklamadan önce kısa bir süre kıskançlık içinde kıvrınmasına izin veriyorum. "Louisa benim asistanım ve ilişkimiz tamamen profesyonel. O da ellili yaşlarında, kocası ve iki Boston Terrier'ile vakit geçirmeyi tercih ediyor ve bir araştırma makinesi."

"Güzel, çünkü sahte ya da değil, erkek arkadaşlarımla başka kadınlarla görüşüp görüşmediğini önemsiyorum." Bunu güçlü bir kadının tüm omurgasıyla söylüyor, ama ben

bunun bedelini biliyor. Dün gece bunu sesinden anladım. Biraz numara yapabilmesi bizim için iyiye işaret.

"Adil olan adildir. Seni araştırdım ve kendimi seninle aynı derecede paylaşmaya istekli olmalıyım. Ben bir dedektifim, çok gizli, özel müşterileri olan kendi ısmarlama işimin sahibiyim. İş sayfası listesi ya da aranacak 1-800'l  bir numara yok. Size dört erkek ve bir ikiz kardeşim olduğunu söylemiştim. Cameron, Carter, Chance, Kayla ve Kyle. Başka ne bilmek istiyorsun?" Bitiriyorum.

Çenesini ellerinin arasına almış, hevesli gözlerle "Her şeyi," diye cevap veriyor.

"Anlatacak fazla bir şey olduğunu sanmıyorum. Sıkıcıyım ve hayatım monoton. Elbette davalar farklı ama iş aynı. Hem şehrin dışında olması hem de kabin arkadaşım nedeniyle bu gözetleme uzun zamandır yaptığım en ilginç şey." Ona kaçamak bir sırtma yapıyorum ama saklamaya çalıştığı yumuşak gülümsemeyi görüyorum. Masaya getirecekleri konusunda fikrimi söylediğimden emin bir şekilde, "Sor bakalım. Bana istediğiniz soruyu sorun. Ben açık bir kitabım."

Bu sözleri hayatımda hiç söylemedim ama Janey için doğru olduğunu anladım.

Beni tanımasını istiyorum. Ben de onu tanımak istiyorum.

Ama sadece bu sahte erkek arkadaş olayını başarabilmek için tabii.

BÖLÜM 7

JANEY

İstediğim her şeyi sorma izniyle beynim kısa devre yapıyor ve her şeyi aynı anda soruyorum, özgürlük telaşıyla kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyor.

"Nasıl dedektif oldun? En çılgın davan hangisiydi ve neden? İkizinle aranızda ikiz-telepatisi var mı? Eğer öyleyse, bu garip mi çünkü özel şeyler yaparken bunu nasıl kapatıyorsunuz? Ya da Tanrım, ya kapatamazsan? Bu korkunç olurdu. Herhangi bir hayvan olabilseydin, ne olmak isterdin? Bu görüldüğü kadar garip değil. En çok değer verdiğiniz şeye hitap eden kanıtlanmış bir psikoloji numarasıdır. Hiç lakabınız oldu mu, olduysa nasıl oldu? Sizi kızdıran ya da sevmediğiniz şeyler var mı? Bana ne olduğunu söylerseniz yapmayacağıma söz veriyorum. Böylece bana yardım ederken sinirlenmezsin. Hiç aşık oldun mu?" Gözlerim irileşiyor ve ağzım dehşet içinde açılıyor. "Aman Tanrım, kız arkadaşın var mı? Ya da karın? Ya da kocan? Kısacası, benimle çıkmayı kabul ettiğin bu küçük macera hakkında bir şeyler hissedecek biri var mı?"

Bu tamamen hantal, muazzam bir laf kalabalığı, ama Cole'un hayatında biri olduğu fikri aklıma gelene kadar bu laf kalabalığını durduramıyorum. Bana Louisa'nın asistanı olduğunu söyledi. Bana geçmişi hakkında hiçbir şey söylemedi, ancak son zamanlarda bunun önemli bir başkasının varlığını dışlamak için tam olarak yeterli bilgi olmadığını öğrendim. Öte yandan, Henry'nin iş arkadaşına benden ve bizden bahsedip bahsetmediğini de bilmiyorum. Onu tanıyorsam, muhtemelen bahsetmemiştir.

Cole boş gözlerle bana bakıyor.

Sanırım onu şimdiden korkuttum. Bu, coşkumun birini ilk kez soğutuşu değil. Mezeler gelmeden önce biten birkaç ilk randevum oldu, ama benim bakış açım, biraz gergin gevezelik başa çıkılamayacak kadar zor olsaydı, o adamların benim için tasarlanmadığı yönündeydi. İşte bu

randevu - tuhaflığınızın başka bir kişinin tuhaflığıyla tamamlayıcı bir şekilde uyuşup uyuşmadığını görmek.

Ama Cole göğsünün derinliklerinde kıkırdıyor ve gerginliğim göğsümde, birinin az önce ipini çektiği bir ayakkabı bağı düğümü gibi çözülüyor. Ondan gelen ses yabancı ve tüm yüzünü hayal bile edemeyeceğim bir şekilde yumuşatıyor. Bu onu rahatlatıyor ve hiç korkmamış gibi gösteriyor. Ya da korkutucu.

Parmaklarıyla cevapları işaretleyerek, "Uzun hikâye. İşte bu. Hayır, Tanrı'ya şükür ve Kayla'yı bu şekilde hayal ettiğim için de siktir git. İnsan, hiyerarşinin en tepesinde. Cole Slaw, çünkü büyükannem bir keresinde piknikte yapmıştı ve ben de hastalanana kadar yemiştım. İsmi çok uzun süre aklımda kalmadı çünkü artık öğürmeden aklıma bile gelmiyor." Kendini bu düşünceden kurtarıyormuş gibi başını sallıyor. "Uhm . . . Sorduğun her soruyu listeledim ama arada bazılarını unutuyorum. Yine de önemli olanı hatırlıyorum." Doğrudan gözlerimin içine bakıyor, sessizce dinlememi, anlamamı ve bu gerçeğe inanmamı talep ediyor. "Kız arkadaş, eş ya da buna benzer bir şey yok. Aldatmak beni sinirlendirir ve bu asla yapabileceğim bir şey değil, bir dava için değil. Ve bir arkadaş için de değil."

Sesine giren ve aldatmayla ilgili duygularının derinliğini gösteren kaba törpülenmeye gülümsüyorum. Aldatmanın ne kadar yıkıcı olabileceğine dair vaka üstüne vaka gördüğünde böyle düşünmesi mantıklı. Bu hoşuma gitti. Kesinlikle ortak bir noktamız var.

Ve bana arkadaşım dedi!

Arkadaşlarım olmasını seviyorum, özellikle de bana yardım etmeye istekli olan ve hızlıca sorular sorduğumda çıldırmayan seksi erkek tiplerini.

Ki aslında hatırlamıyorum. Utanarak, "Hangi sorulara cevap verdiğinizi bana hatırlatır mısınız? Ne sorduğumu unuttum."

Gözünü bile kırpmıyor, kolayca cevap veriyor. "Nasıl dedektif olduğumu ve en çılgın davamı sormuştunuz. Bay ve Bayan Webster benim açık ara en çılgın, en ilginç ve en sevdiğim vakam. Onlar yüzünden değil, senin yüzünden."

Onun bu tatlı sözleri karşısında bayıldığıma, taburemde kendi etrafımda döndüğüme yemin edebilirim. Nezakete alışık değilim ama bu ondan daha fazlası. Cole ruhumda uzun zaman önce gömdüğüm ve yokmuş gibi davrandığım hasarı onarıyor.

Saçmaladığımda beni görmezden gelmiyor. Bana çenemi kapatmamı söylemiyor. Aptal, sıkıcı ya da unutulabilir olduğumu düşünmüyor.

Dinliyor. Dikkatini veriyor. Önemsiyor.

Kulağa çok az gibi geliyor ama gerçek şu ki, benim deneyimlerime göre çok fazla. Ve Cole'un davrandığı gibi davranan nadir insanlardan biri. Çok fazla insan benimle ters düştü.

"Gerçekten mi?" Çok acıklı olmadığını umarak soruyorum. Alaycı bir kaşını kaldırıyor ve bu ihtiyacım olan tüm güvenceyi veriyor. "Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlayamazsın."

"Bu doğru," diyor bir kez daha. "Araştırmacı olmaya gelince, çoğunlukla tesadüfen oldu. Bir süre okula gittim ama bana göre değildi. Chance biraz zorlansa da, ağabeylerim bu konuda çok iyidiler, işletme fakültesini sonuna kadar okudular. Ama benim gibi değildi. Derslere gidiyordum ve can sıkıntısı baş gösteriyordu, bu da öfkeye yol açıyordu ve temelde her şeye 'siktir et' dedim ve üniversiteyi bıraktım. Yerel barımda takılırken bir adam geldi ve barmenlerden birini sordu." Gözlerinde sanki hatırlıyormuş gibi uzak bir bakış var. "Beleşçi bir babayı aradığını anladım, barmenin doğru adam olduğunu teyit etmek için birkaç soru sordum ve özel dedektife onu nerede bulabileceğini söyledim çünkü o adamı sikeyim. Her gece üniversiteli kızlara içki ısmarlarken çocuğunun aç kalmasına izin veriyordu." Hikayenin bu kısmını anlatırken dudakları tiksintiyle kıvrılıyor ama sonra omuz silkiyor ve öfkesi sanki hiç var olmamış gibi eriyip gidiyor.

Acaba gerçekten kayboldu mu, yoksa Cole da benim gibi onu derinlere mi itti? Ben her türlü acıyı gülümsemeler, gökkuşakları ve her şeyin yoluna gireceği inancıyla örtüyorum. Sanırım o bunu huysuzluk ve kaş çatmalarla örtüyor, muhtemelen korkutucu olması amaçlanıyor, ama içimi titretiyorlar.

"Özel dedektif teşekkür etmek için bana birkaç dolar teklif etti," diye devam ediyor, "ama ben reddettim. O zamanlar üniversite fonumla geçiniyordum, kendi başımın çaresine bakıyordum ve gerçekten çalışamayacak kadar gururluydum. Ama birkaç gün sonra, onun için bir konu üzerinde çalışıp çalışamayacağımı sordu. Oldukça basit bir ödevdi ama akademik çalışmalarda hiç hissetmediğim bir heyecan, bir tatmin hissettim. Ve işte bu kadar. Hiç durmadım."

Kahvesini sanki hava durumundan bahsediyormuşuz da tüm hayat hikayesini bir nefeste anlatmıyormuşuz gibi yudumluyor.

"Vay canına," diye karşılık veriyorum. "Olması gereken buymuş. Akıl hocanla tanışmak için doğru zamanda doğru yerdeymişsin. Peki ya barmen? Özel dedektif onu buldu mu? Çocuk için nafaka alabildi mi? Hâlâ mücadele etmiyor, değil mi? Çünkü yardımcı olabilecek bazı devlet kaynakları ve kâr amacı gütmeyen hayır kurumları biliyorum."

Cole bana şaşkınlıkla bakarken gözleri kısıldı. Ve sonra gülümsüyor. Tekrar! Bu noktada takip ediyorum.

"Yardım edersin, değil mi?" diye merakla soruyor.

"Elbette." Telefonuma uzanıyorum, şimdiden bakım merkezinde muhatap olduğum sosyal hizmet uzmanlarını düşünüyorum. Genellikle yetişkin bakımı konusunda uzmanlaşıyorlar, ancak hem çocuk hem de yetişkin kaynak yardımı yapan birkaç kişi var.

Cole elini benimkinin üzerine koyarak beni durduruyor. Teni sıcak ve dokunuşu tüm vücuduma farkındalık şokları gönderiyor, odak noktam bağlantıya odaklansa bile. Elinde palyaçoların masum izler üzerinde kullandığı el sıkışma zapper'larından biri olup olmadığını görmek için eline bakıyorum çünkü dokunuşu o kadar elektriklenmiş hissettiriyor. Ama sadece o bana dokunuyor.

Başımı kaldırıyorum ve yumuşayan gözleriyle karşılaşıyorum. "Çocuk iyi. Annesi de öyle. Özel dedektif barmenle biraz konuşmuş, o da 'zar zor geçiniyorum' numarası yapmaya çalışmış. Özel dedektif ona kağıt vermeyi planlıyordu ama çocuğun daha hızlı paraya ihtiyacı vardı."

"Onlara para verdin mi?" Umutla sordum. O sırada üniversite fonuyla yaşadığını söyledi. Ne tür bir paradan bahsettiğini bilmiyorum ama bir çocuğun yiyeceğe ihtiyacı olsa koltuk minderlerini karıştırırdım. Eminim Cole da öyledir. Bunu herkes yapardı.

"Hayır, onlara para vermedim." Yine gülümsüyor ama bu sefer farklı. Dudaklarının sadece bir tarafıyla gülümsüyor ve soğuk ve tehlikeli görünüyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor ama bu korkudan değil. Hayır efendim, bana öyle bakmasını istiyorum, bu aptalca ama bana kitaplarımdaki seksi vampirleri hatırlatıyor.

"O zamanlar pisliğin tekiydim. Şimdi olduğumdan farklı bir şekilde. Aklımda kaybedecek bir şey yoktu, bu yüzden bir gece barmenin -adı Gary'ydi- gelmesini bekledim. Her zamanki viskimi sipariş ettim, ama buzlu yerine cesaret için düz bir shot aldım ve Gary'ye yürüyüşe çıkacağımızı çünkü onunla konuşmam gereken bir şey olduğunu söyledim." Duraklıyor ve sanki bana söyleyeceği şeyi kabul edip etmediğini kontrol ediyormuş gibi, beni değerlendiren bir bakış atıyor.

Aman Tanrım, Gary'yi o mu öldürdü? Katil ya da suçlu olmadığını söyledi ama insanlar etrafta dolaşp bunu ilan etmiyor ki. Bunu kaçırdım mı?

Ama kaçmak için bir hamle yapmadım. Olduğum yerde oturup dinlemeye hazırım çünkü Cole kötü bir şey yaptıysa bir nedeni olmalı, değil mi? Belki de önce Gary ona saldırmıştır?

"Şu an yüzünü görmelisin," diye mırıldanıyor, yanağımı kavrayıp gözlerimin içine bakarken sesi alçak çıkıyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. "Her ne düşünüyorsan, o kadar da kötü değil, Janey. Yemin ederim."

Oh.

"Oh!" Sandalyeme çöküyorum ve ne düşündüğümü anlamaya çalışıyorum. Hissettiğim şey hayal kırıklığı mı? Cole'un beş dakika önce varlığından bile haberdar olmadığım bir çocuğu ölümüne savunacak olmasından gurur mu duyuyordum?

Cole bakışlarını mutfak penceresinden dışarı dikmiş, metanetle ileriye bakıyor ve sessizce itiraf ediyor: "Onu en yakın ATM'ye götürdüm, birikim hesabındaki her kuruşu çektirdim ve eğer bu konuda tek kelime ederse eyaletteki tüm kız öğrenci yurdu kızlarına ve üniversiteli kızlara kasıtlı olarak cinsel yolla bulaşan hastalık bulaştırdığını ve kasabadaki tüm bar sahiplerine kasadan para çalıp arka kapıdan alkol sattığını söyleyeceğimi söyledim. Bir saat içinde işe alınamaz ve becerilemez hale gelirdi." Çenesini düşürüyor, içini bir utanç bulutu kaplıyor. "Şimdi olsa farklı davranırdım ama o zamanlar dokunulmaz olduğumu sanıyordum."

"Parayı ne yaptın?" diye sordum.

Başını birkaç derece çevirip şaşkınlıkla bana bakıyor. "Ne sandın? Çocuğun annesine verdim. Ona bunun geri ödeme olduğunu ve muhtemelen göreceği tek şey olduğunu, ama bir şeye ihtiyacı olursa beni aramasını söyledim."

Oh. O kadar da kötü değil. Hatta bir bakıma takdire şayan. "Ya Gary?"

"Kısa bir süre sonra şehri terk etti. Onu bulmam iki günümü aldı. Hâlâ nafaka göndermiyor ama çocuk onsuz daha iyi durumda. Ben sadece onlara göz kulak oluyorum." Kaslarından bir ürperti geçerken iç geçiriyor. "Bu hikayeyi hiç kimseye anlatmadım. O geceyi bir tek sen ve Gary biliyorsunuz."

Bana bu kadar gizli bir konuda güvendiği için onur duyuyorum ve ona sarılma isteğime karşı koyamıyorum. Aslında bu bir yandan sarılma çünkü çoğunlukla göğsümü pazusuna ve yanağımı omzuna bastırıyorum ama yine de bu benim kitabımda sayılır.

Bir süre sonra kollarını bana doluyor ve bu gerçek bir sarılma oluyor. Ona yaslanarak yemin ediyorum: "Her konuda boşboğazlık ettiğimi biliyorum ama asla kimseye gerçek bir sır vermeyeceğim. O çocuk için böyle büyük bir şey yaptığın için seninle gurur duyuyorum."

Geri çekiliyor, aramıza birkaç santim mesafe koyuyor ama bu sadece gözlerimin içine bakmak için. Şaşkınlıkla soruyor: "Bir çocuğu soyduğum için gurur duyuyorsun."

ve hayatını tamamen mahvetmekle mi tehdit etti?"

Gözlerimi deviriyorum. "Öyle söyleme. Robin Hood gibi bir çocuğu açlıktan kurtardın, parayı isteyerek vermesi gereken bir adamdan alıp en başta alması gereken çocuğa verdin."

"Sen ... başka bir şeysin," diye homurdanıyor, ama homurdanmasının altında mutlu gülümsemelerinden birinin izi var.

İsteyerek yapmadım. Bunu planlamıyorum. Ve kesinlikle bunu düşünmüyorum. Ama ağzının kenarına nazik bir öpücük konduruyorum ve dudaklarımla o küçük gülümsemenin kenarını yakalıyorum. Büzüşüp beni geri öpmesi için çok hızlı bitiyor -bunu isteyeceğinden değil!- ama geri çekilip gülümsemeden önce kaba kirli sakal ve yumuşak dudakların hızlı hissini alıyorum.

Gözleri kararmış ve sertleşmişti. "Canavarlarla uğraşma Janey. Ne olacağını asla bilemezsin."

Bir anda yine soğuk, sert, aşağılık bir tavır takınıyor, aramıza büyük bir duvar örmeye çalışıyor ama ben perdenin arkasını çoktan gördüm Bay Oz. Sırtarak cevap veriyorum, "Sen bir canavar değilsin. Olsa olsa huysuz bir Muppet'sin. Tıpkı çöp tenekesindeki, herkesi korkutup kaçırmaya çalışan ama gizliden gizliye insanları seven huysuz Oscar gibi." Burnunun ucuna hızlıca bir öpücük daha konduruyorum ve Cole hakkında en başından beri haklı olduğum için kendimle gurur duyarak genişçe sırtıyorum.

Etrafında bir güç alanı yaratma konusunda iyi iş çıkarıyor ve çoğu insan bunu aşmak için çaba göstermiyor. Ama geçerseniz, derinlerde, çok derinlerde bambaşka bir insan olduğunu görürsünüz.

"Duş alacağım ama kahvaltı için teşekkür ederim. Benimle düğüne geldiğin için de teşekkür ederim. Bunun anlamı tahmin edebileceğinden çok daha büyük," diyorum ona. Ayağa kalkıp kahvemi almak için uzanıyorum ama Cole daha hızlı hareket ediyor.

Oraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama birden dolaplara yaslandım ve Cole bana doğru bastırdı, bir eli kalçalarımın her iki yanındaki tezgahı kavrayarak beni kollarının kafesine kilitledi. Nefesim kesiliyor, ellerim göğsüne doğru yol alıyor.

"Ben sandığın kişi değilim," diye homurdanıyor. Ve sonra dudakları benimkilerin üzerinde.

Nazik dokunuşlar, tatma ve kesinlikle tanışma testi yok. Cole ağzımı ve nefesimi alıyor, beni daha önce hiç öpülmediğim kadar kabaca öpüyor. Aslında, yaptığım şeyin

Bu her şeyi tüketen yiyip bitirmeyi yaşadığım için öpüşme olarak nitelendirilmeden önce. Bana her şekilde sahip olmak ister gibi başını diğer tarafa eğiyor ve ben de ona ayak uydurmak için mücadele ediyorum, görünüşe göre onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum.

Beni mi istiyor?

Hangi uçuk kaçık dünyaya girdiğimi bilmiyorum ama burayı seviyorum ve kalmak istiyorum çünkü inandırıcı olsun ya da olmasın, kanıt aramızda sıkışmış durumda. Cole Harrington'ın beni, Plainy Janey Williams'ı istediğine dair kalın, sert kanıt taklit edemez.

Ama çok geçmeden Cole inliyor ve alnını alnıma bastırarak öpücüğü durduruyor. Nefesinin sıcaklığını bir dakika öncesine göre daha kabarık görünen dudaklarımda hissedebiliyorum.

"Bende olmayan şeyleri görme, Janey."

Sanırım bunun bir uyarı olması gerekiyordu, aramızdaki kalkanlardan biri kalkıyor, ama onu görüyorum, gerçek onu ve bu o kadar da korkutucu değil. "Her şeyi görmeme izin vermekten korkma," diye meydan okuyorum.

O itiraz edemeden kollarından sıyrılıp koridordan banyoya doğru ilerliyorum.

Beni takip edip onun iyi adam, ooey-gooey merkezini hayal ettiğimi iddia edip etmeyeceğinden emin değilim. Ya da beni banyo makyaj masasında becermek için mi takip edecek. Ya da kendisi de dahil olmak üzere herkesin özünde iyi olduğuna dair cesur görüşümden kaçacak mı? Yine de göreceğim için heyecanlıyım.

Ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum ve cevabımı alıyorum.

BÖLÜM 8

COLE

"NEFES AL. Burnundan al, iki, üç, dört. Ağzından ver, iki, üç, dört." Janey nefes alma egzersizini yapmak için bir an kendi kendine konuşmayı bırakıyor, ancak sadece bir turdan sonra moral konuşmasına geri dönüyor. "Her şey iyi olacak. Hatta çok güzel olacak. İçeri gireceğiz, merhaba diyeceğiz, anneme, babama ve Jessica'ya sarılacağız. Oturup yemeğin tadını çıkaracağız."

Paisley'nin prova yemeği için Bridgeport'a gidiyoruz ve Janey bütün gün çıldırmış durumda. İki kez duş aldı, saçlarını yeniden yıkaması gerektiğini söyledi çünkü 'doğru davranmıyordu', ama her ikisinde de bana çok güzel göründü. Bu gece makyaj yaptı, kirpiklerini koyu ve uzun, yanaklarını ekstra pembe ve dudaklarını parlak yaptı. Ya elbisesi? Kahretsin, elbisesi.

Çıplak ayakları ve öyle bir elbiseyle banyodan çıktı ki kanım bir anda dondu. Tek bir şeye ve sadece tek bir şeye bayılırım ... güneş elbiselerine ve süslü bir versiyon olmasına rağmen Janey bu gece bunu giymeyi seçti.

Şeftali renginde, her tarafı minik çiçeklerle süslü, omuzlarındaki sarkık bağları çözüp yerçekimini test etme isteği uyandırıyor ve etek ucu dizlerinin altına kadar iniyor. Bir dönüş yaptı ve dizlerini göstererek beni baştan çıkardı. Dizleri, Tanrı aşkına. Bütün hafta şortunun içinde gördüğüm dizleri, sanki yeni bir gizem varmış gibi saklayınca birdenbire daha da ilginç göründü.

O elbisenin altında keşfetmek istediğim bir gizem var ama Janey'nin dizleri değil. Daha yukarıda, çok daha yukarıda.

*Kahretsin, Kyle gibi
konuşuyorum. Kendine gel,
Harrington!*

Janey hâlâ yapılacaklar listesindeki maddeler gibi sıralıyor. Şu anda tatlıya kadar geldi ve kadeh kaldırırken kibarca alkışlıyor. Bazen ben de aynı şeyi yapıyorum çünkü bir şans olduğunda kontrolün bende olduğunu hissetmeme yardımcı oluyor.

Her şey ıgırından çıkabilir ve acaba o da benzer nedenlerle mi yapıyor diye merak ediyorum.

"Bana annenle babandan ve kız kardeşinden bahset," diyorum dikkatini dağıtmak için, bir başka etkili başa çıkma mekanizması olarak.

"Ha?" diyor, gözlerini açtığında bu akşamki yemeği gözünün önüne getirdiğinden şüpheleniyorum. "Ah, evet. Ne kadar çok bilgi sahibi olursan o kadar iyi olur."

Anne, baba ve Jessica. Janey'nin yakın ailesinin toplamı bu ve ben her şeyi bilmek istiyorum. Erkek arkadaş rolünü oynamak için ihtiyacım olduğundan değil, Janey hakkında her şeyi bilmek istediğimden. Ve hastalıklı bir şekilde, onu inciten insanları. Özel bir nedeni yok. Hiçbir nedeni yok.

"Onlar Üç Silahşörlere, bu da beni çoğunlukla dışarıda bıraktı. Yine de nedenini tamamen anlıyorum." Sesi bu gerçekliğe boyun eğmiş gibi geliyor, ki bu benim en ufak bir şekilde katılamayacağım bir şey. Yanıt olarak homurdanıyorum ve o da beni ikna etmeye çalışıyor.

"Ailem kız kardeşimi henüz iki yaşındayken evlat edinmiş ve onu doğduğu zor hayattan kurtarmıştı. On dört yaşındaydım ve ailemle birlikte en kötü dönemleri atlattım. 'Gözden ırak, gönülden ırak' olmanın en iyi seçeneğim olduğunu anlamıştım ve o zamana kadar her şeyde bir hayır aramaya başlamıştım bile. Bu yüzden eve sevimli bir bebek getirdiklerinde, kardeş olacağımıza ve Jessica'nın arkadaşım olacağına dair bir hayal kurdum. Yani, okulda falan arkadaşlarım vardı -Tanrı'ya şükür tamamen dışlanmış biri değildim- ama ailemde yoktu, anlıyor musun?"

Sessizleşiyor ve ben de uzanıp elini tutuyorum, başparmağımı başparmağı ile işaret parmağı arasındaki yumuşak deride gezdiriyorum. Omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi iç geçiriyor ve ne kadar yetenekli olsalar da o sadece bir çocuktur. Mutlu olması gereken bir zamanın acısını taşımak zorunda kalan o olmamalıydı.

"Bunun yerine, bir anda ilgi odağı haline geldi, ilk yıllarındaki kötü muameleyi telafi etmek için neredeyse her şekilde şımartıldı ve şımartıldı ve kendi hatası olmadan," diyor vurgulayarak, ailesi için mazeretler üreterek, "beni daha da dışladı. Ama bu sefer geniş ailemin içinde değildi. Kendi evimdeydi. Annem Jessica'nın onların 'Yeniden Doğmuş Çocuğu' olduğunu ve benimle yaptıkları hataları onunla yapmayacaklarını söyleyerek şaka yaptı."

"Bu saçmalık," diye çıkışıyorum.

Bana inanıp inanmadığını bilmiyorum çünkü ekliyor: "On dört yaşındaki ben, sonunda bana ne kadar kötü davrandıklarını gördüklerine ve daha iyi olmak istediklerine dair küçücük bir an umutlandım. Ama hayır. Şimdi mi? Yirmi beş yaşındaki ben, bir gün Jessica'nın ailemin yarattığı on üç yaşındaki prensesin ötesinde olgunlaşacağını ve sonunda dilediğim gibi arkadaş olacağımızı umuyorum."

Bana göre, burada 'umut ışığı aramanın' ötesine geçti ve gümüş gibi parlayacağını umarak bir nikeli tükürükle parlatıyor.

"Peki ya ailen?" Sıkıca soruyorum. Prova yemeğine gitmeden önce bu kötü bir soru sorma şekli. Janey için değil ama benim için. Çekici, sevgi dolu erkek arkadaşı oynamam gerekiyor ama daha çok Janey'nin ailesini, onun ne kadar harika bir insan olduğunu fark edemedikleri için parçalamak istiyorum.

"Onlara sorarsanız, onlar iyi ebeveynlerdi ve bunun kanıtı da benim namuslu, bağımsız ve bir işi olan bir yetişkin olmam. Onlara göre bu onların başarı damgası."

Dudakları tamamen tersine dönmüş olmasına rağmen rahatça omuz silkiyor. Onu hiç kaşlarını çatarken görmemiştim. Bok herif ondan ayrılırken bile dudakları sadece düz bir çizgi halindeydi. Artık bu ifadenin ailesinden kaynaklanmasından nefret ediyorum. Böyle olmamalıydı.

Benim de ailemle sorunlarım var - duygusal olarak mesafeli bir baba, bunu çok severek telafi eden bir anne, sahte bir hiyerarşide rütbe almak için savaşıyor ve biri bu saçmalıklardan vazgeçen erkek kardeşler ve yıllarca hepimize ikinci annelik yapmaktan bıkmış bir kız kardeş. Ve armut ağacında keklik gibi bir şey.

Ama Janey farklı. Güvenli yeriniz olması gereken bir yer ve zamanda cehennemde acı çekmek zorunda kalmayacak kadar iyi. Ev. Aile. Çocukluk.

Ailesi onu sevmeli ve takdir etmeliydi, ama bunun yerine güç konumlarını onu ezmek için kullandılar ve kendi değerinden şüphe etmesine neden oldular. Bunun sonuçları hala kalbinde ve zihninde yankılanıyor. Hatta ilişkilerinde bile, mesela dipshit ile.

Boktan ebeveynleri ve şirret kız kardeşi hakkında ne düşündüğümü ona söylememek için dişlerimi sıkıyorum, çünkü çoğunlukla prova yemeğine gidip ona yardım etmek istiyorum ve eğer onlara karşı Pislik Moduna geçebileceğimi düşünürse, tüm bu şeyden vazgeçecektir.

Bunu istemiyorum çünkü buna birçok açıdan ihtiyacı var ve ben bunu ondan almak istemiyorum.

"Büyürken yaşadığım zorlukları hiç fark etmediler," diye devam ediyor Janey anne ve babası hakkında, benim öfkeme hakim olamadığımı fark etmeden, "ve dürüst olmak gerekirse, onlara hiç söylemedim. Şimdi bu konuyu açmanın bir faydası olmaz. Bu acının halının altında yaşamasına izin vermek daha iyi, zaten beni daha fazla tökezletmeyecek kadar düz olana kadar dans ettiğim yerde."

Yüzüne zorla bir gülümseme yerleştiriyor ama kırılğan ve yapay görünüyor. "Bu gece Paisley ve Max hakkında. Hepsi bu. Girin ve zarar görmeden çıkın."

Yolun geri kalanında sessizdik. Sanırım Janey bu geceki şenliklerin listesini çıkarmaya geri döndü. Ben de babasını biraz sohbet etmek için arkaya götürmenin bir yolu olup olmadığını düşünüyordum.

İki şeyle tanınan bir biftek restoranının otoparkına giriyorum: pahalı bir menü ve servis ettikleri bifteklerden daha nadir görülen bir züppelik havası. Janey'nin ailesinin maddi durumunu bilmiyorum ama itiraf etmeliyim ki biraz şaşırdım.

Ailem böyle bir yeri ikinci kez düşünmezdi, ancak çoğu kişiden farklı bir vergi diliminde olduğumuzun farkındayım. Ailem öyle.

"Düğünde olmayacaksan prova yemeğine neden gidiyorsun?" Çok fazla düğüne gitmemiş olsam da bunun alışılmadık bir şey olduğunu fark ederek soruyorum.

"Paisley kendi ailesi ve Max'in ailesinin birlikte ekmek kırıdığı büyük bir woo-di-hoo istedi. Ve evet, ne düşündüğünüzü biliyorum -resepsiyon bunun için değil mi? Ve haklısınız, evet, öyle. Ama Paisley ne isterse, Paisley onu alır, bu yüzden bir aile meselesi prova yemeği. Gelin partisi bugün erken saatlerde prova yaptı ama akşam yemeğinde herkes elini taşın altına koyacak."

Janey'nin Paisley hakkında anlattıklarını düşününce hiç şaşırmadım. İlgi odağı olmak için bir fırsat daha tam ona göre.

Restoranın önünde bir vale var, ama Janey'nin bu saçmalık başlamadan önce kendini toparlamak için son bir an kullanabileceğini düşünüyorum, bu yüzden onu geçip kendim park ediyorum. Araçtan inip kapısına doğru yürümeden önce ona "Orada kal," diyorum. Kapıyı açıyorum ve elini tutup inmesine yardım ediyorum, artık o lanet sundressin içinde yalınayak olmadığı ve çıplak topuklu ayakkabılar giydiği için sabit durduğundan emin oluyorum. Bu kadar yakından dekoltesinin çizgisini görebiliyorum ve önce parmağımla sonra da dilimle izini sürüp ailesinin dramını unutana kadar göğüslerini okşamak istiyorum.

Aklımdan geçen iğrenç düşüncelerden tamamen habersiz ve en hafif şövalyece jest karşısında hâlâ şaşkın, sessizce "Teşekkür ederim" diyor.

Kendi kapılarını açmak isteyen ve sandalyelerinin çekilmesine ihtiyaç duymayan kadınlarla bir sorunum yok ama Janey böyle şeylerden hoşlanıyor. Ona hiç böyle davranılmadığından şüpheleniyorum ve ona bir erkeğin günlük, küçük yollarla ona nasıl değer vermesi gerektiğini göstermeyi planlıyorum.

"Hazır mısınız?" Bir elim kamyonunda, diğer elim kapıda, onu açık kapı aralığında tutarak soruyorum. Etrafta bizi duyacak kimse yok ama bu özel bir konuşma. Ne olacağını sadece o ve ben biliyoruz ve öyle de kalması gerekiyor. Eğer hayır derse, kamyonete geri binmesine yardım edeceğim ve altmış saniyeden kısa bir süre içinde otoyoldan aşağıya, kulübeye geri dönmesini sağlayacağım.

"Evet! Hadi gidip herkesi harika, seksi, akıllı, zengin erkek arkadaşımla tanıştıralım!" diyor, sesi sanki moral toplantısı günündeki bir amigo kız gibi çıkıyor. Rah, rah, abla, boom, bah!

Bu sahte. Belli ki öyle ve bunu yapmak için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum. En azından kısmen gerçekmiş gibi hissetmeye ihtiyacı var.

Ona doğru eğiliyorum, dudaklarım dudaklarına değecek kadar yakın mırıldanıyorum. "Bana tekrar erkek arkadaşın de, güzelim."

Nefesinin kesildiğini hissediyorum ve muzaffer bir şekilde sırtıyıyorum. Şu anda Paisley'i, ailesini ya da kız kardeşini düşünmüyor. Sadece ve sadece beni düşünüyor. Ve benim hakkında yalan söylediği sahte bir dublör olduğumu da değil.

Bir an için *gerçek gibi geliyor*.

"Sen bir çocuk, bir arkadaş ya da bir erkek arkadaş değilsin. Sen tamamen başka bir şeysin," diye fısıldıyor ve şimdi gülümsemesi gerçek görünüyor.

"Bu gece, ben seninim ve sen de benimsin," diyorum anlamlı bir bakışla, "ve bunu sakın unutma."

Elini elime alıyorum, bileğine bir öpücük konduruyorum ve onu restorana doğru götürüyorum. Gösteri zamanı.

Gerginim. Bunu Janey'ye ya da başkasına gösterecek değilim. Ama bu gizli görev daha önce yaptığım tüm işlerden daha büyük ve önemli geliyor. Janey'nin bu işin mükemmel gitmesine ihtiyacı var ve ben de bunun olmasını sağlamak için her şeyi yapacağım.

Ev sahibesinin özel arka odaya yönlendirmelerini takip ediyoruz ve kapıyı açıyorum, sonra Janey'nin sırtının küçük kısmına bir el bastırarak onu içeri yönlendiriyorum. Mekân koyu ceviz paneller, zengin halılar ve gösterişli yağlı boya ile dolu.

sığır ve çiftçi resimleri. Odanın ortasındaki uzun, beyaz masa örtüsüyle kaplı masa, parlak cilalı gümüşler, pırıl pırıl kadehler ve ortasından aşağıya doğru kıvrılan yeşillik ve beyaz çiçeklerle kaplı.

Oda insanlarla dolu olmasına rağmen, kimse Janey'nin gelişini fark etmek için bize doğru bakmıyor bile. Yine de elimi tekrar tutuyor ve sertçe sıkıyor. Sanki Thunderdome'a giriyormuş ve ailesiyle yemek yemek yerine ölümüne dövüşmek zorunda kalacakmış gibi sinirlerinin gerildiğini hissedebiliyorum.

"Biz iyiyiz. Sen de iyisin," diye kulağına fısıldıyorum, bir gözüm odada olsa da çok hızlı yükselip alçalan göğsüne bakıyorum. "Nefes alışını yavaşlat. Seni tutuyorum."

"İşte annem ve babam," diyor.

Bakışlarını takip ediyorum ve en çok etkilemem gereken iki kişiyi görüyorum.

Janey'nin annesi Eileen kısa boylu ve zayıf, çenesini saran kumral bir saç var ve dizlerinin üstüne kadar uzanan, eteklerinde büyük kırmızı çiçekler olan mavi bir elbise giyiyor. Ayakkabıları mantıklı blok topuklu ve takıları minimal, sadece özel günler için mücevher kutusundan çıkardığına emin olduğum bir tenis bileziği.

Janey'nin babası Leo uzun boylu ve sık sık bira içtiğinden şüphelendiğim yuvarlak bir göbeği var. Kafası yeni tıraş edilmiş ve Eileen'in söylediklerini dinlerken gülümsemesi rahat görünüyor. Leo botlar, haki pantolon ve yeşil polo tişört giyiyor; gömleğinin yakasına bir çift okuma gözlüğü sıkıştırmış.

Bu durum için biraz az giyinmiş görünüyorlar, ama sonuçta oldukça ... normal görünüyorlar. Baktan ebeveynler söz konusu olduğunda bu şaşırtıcı bir şekilde nadir görülen bir durum değil. Nadiren olmalarını beklediğimiz korkunç canavarlar olurlar. Çoğu zaman, en kötünün en kötüsü komşularınız gibi görünür, ki bu da en korkutucu kısmdır.

Janey'yi onlara doğru çekerek, "Hadi gidip beni tanıştırın," diyorum. Bu ikisi için söyleyecek birkaç sözüm var.

Ve ailenin geri kalanı da.

Janey

Bunu yapamam. Cole'a hayır demeliydim. Erkek arkadaşımı oynama fikrinin ne kadar saçma olduğuna gülmeliydim. Ama işe yaramasını istedim ve bu odaya girene kadar da yarayacağına kendimi inandırdım.

Şimdi, kafamı devekuşu tarzı kuma gömmek daha iyi bir plan gibi geliyor. Kulübeye geri dönüp saklanmak istiyorum. Prova yemeğini atlamak, düğünü atlamak ve gelecek hafta hiçbir şey olmamış gibi işe geri dönmek.

Ama Cole'un B planı yok, Devekuşu Kraliçesi Janey.

Doğruca annelere doğru yürüyor ve babama doğru elini uzatarak her ne konuşuyorlarsa yarıda kesiyor. "Bay Williams? Ben Cole, Janey'nin erkek arkadaşayım. Sizinle tanışmayı dört gözle bekliyordum."

Babam sözünün kesilmesinden ve Cole'un çok doğrudan -ve çekici-takdiminden dolayı şaşkınlıkla irkildi. "Tanıştığımıza memnun oldum Cole. Bana Leo de," diye cevap veriyor babam Cole'un elini sıkarken.

Cole annemin elini sıkarak onu da büyüler. "Kızınız bana ikiniz hakkında çok şey anlattı. Bunu dört gözle bekliyordum," diye tekrarlar.

Annem ve babam, Cole'un sözlerindeki üstü örtülü tehdidi duymayarak belli belirsiz gülümsüyorlar ama ben bunu gayet net bir şekilde duyuyorum. Geçen hafta Cole'la yeterince vakit geçirdiğim için onu bu kadar iyi anlayabiliyorum.

Temkinli bir şekilde kendimi Cole'un yanına atıyorum, sanki onurumu korumaya ya da çılgınca bir şey yapmaya karar verirse onu tutabilecekmişim gibi. "Evet, bu Cole. Evet, erkek arkadaşım Cole. Bu o." Bana baktı ve kaşlarını kaldırdı, ağzının sol tarafında ufak bir gülümseme belirdi. Bunu da hesaba katmalıyım ama hangi numarada olduğumu tamamen unutmuşum, o yüzden tadını çıkarıyorum. "Oh! Ve Cole, bu annem Eileen ve babam Leo."

Annem ve babam birbirlerine baktılar. Bu bakışı biliyorum; dördüncü sınıftaki heceleme yarışmasını kazandığımı heyecanla söylediğimde attıkları bakışla aynı. Bana inanmak istiyorlar ama inanmıyorlar. Pek inanmıyorlar. Ve tamam, itiraf etmeliyim ki heceleme yarışması konusunda biraz kafam karışmıştı. Tüm sınıf değil, kendi sınıfım için kazanmıştım ama arada bir fark olduğunu bilmiyordum. Ve diğer sınıfların birincileriyle yarışmak için tüm okulun önünde sahneye çıkmam gerektiğini kesinlikle bilmiyordum. Mikrofona cevabımı mırıldandım ve Bayan Beckman, hipopotamı doğru hecelelememe rağmen yanlış olduğunu ilan etti. H-i-p-p-A-p-o-t-a-m-u-s diye heceleyemezdim çünkü o zaman hippo değil hippa olurdu.

Ben de en iyi yaptığım şeyi yaptım ve monoloğa başladım. "Evet, bunu dört gözle bekliyorduk. Cole'un işi çok yoğundu ama ona Paisley'nin düğününü kaçıramayacağımızı söyledim ve işte buradayız. Ben ve erkek arkadaşım Cole. Yakında başlayacaklar mı? Açlıktan ölüyorum. Bugün öğle yemeği yediğimi sanmıyorum. Bugün öğle yemeği yedik mi?" Cole'a soruyorum.

"Şarküteri panoları yaptın," diye hatırlatıyor bana, "ve bütün gün küp peynir, öğle yemeği eti ve kraker yedik."

"Oh, evet!" Çok parlak bir şekilde söylüyorum.

Babam sırtarak Cole'a doğru eğiliyor ve "Sana yemek yapmaması iyi olmuş. Yakma konusunda pişirme konusunda olduğundan daha iyi, değil mi tatlım?" Babam şaka yapıyor. "Pastırmayı hatırlıyor musun?"

Evde en son on sekiz yaşındayken bir şeyler pişirmiştım ve evet, o zaman duman alarmini çalıştırmış olabilirim ama babamın bildiği kadarıyla artık bir şefim. Değilim tabii ki ama o bunu bilmiyor. Umurunda da değil. Ona göre bu şaka sonsuza kadar geçerli, amin.

"Gerçekten mi? Mutfakta harikalar yaratıyor," diyor Cole düşünceli bir şekilde. "Beni kesinlikle iyi besliyor." Düz karnını okşayarak ne kadar formda olduğuna dikkat çekiyor.

Beni sandviç, çorba, pizza ruloları ve Henry için olması gereken tavuğu yaparken gördü, ama bana iltifat ettiğini duysaydınız, düzenli olarak Michelin dereceli akşam yemekleri servis ettiğimi düşünürdünüz. Bu kesinlikle biraz sahte bir övünme ama bunun için mutluyum.

"Ona bildiği her şeyi ben öğrettim," diye ekliyor annem. Bu doğru aslında. Annem bana kimseyi zehirlemeyecek tavuk ve paketlenmiş baharatlarla kıyma yapmayı öğretti. Bunun dışında beni mutfaktan kovdu çünkü onun yoluna çıkıyordum.

"Bahçe nasıl?" Uzun süreceğini bildiğim bir konu seçerek babama soruyorum.

Bebeklerinden, baktığı çiçeklerden, çalılardan ve bitkilerden bahsederken yüzü her zamanki gibi aydınlanıyor. Birkaç saniye içinde, annem ona gezegendeki en ilginç adammış gibi bakarken, o bize bitki dükkanından 'kurtardığı' yeni keman yaprağı incirini anlatmaya başlıyor, oysa bu hikayeyi zaten on kez dinlediğinden eminim.

Ben de Cole ve benimle ilgilenilmediği için mutlu bir şekilde dinliyordum, ta ki bir ses "Hey, Figüran!" diyene kadar.

Bu Jessica. Küçük yaşlardan itibaren *Simpsonlar*'ı izlememe izin verdi, ki bu benim ergenlik çağıma kadar yapamadığım bir şeydi ve vahşi kırmızı buklelerim nedeniyle bana palyaço lakabını verdi. Bu isim yeni bir şey değil ama

Yine de can sıkıcı. Sekiz yüz bin elli sekizinci kez kapatma umuduyla, "Bundan bıkmadın mı?" diye soruyorum.

Bu çok saçmaymış gibi gülüyor. Babam gibi Jessica da mizahının alçıya batırılıp taşa yazılmasını, sonsuza kadar mizahi kalmasını tercih ediyor. En azından onun için.

Cole benim hiç yapamadığım bir şeyi yapıyor, Jessica'yı susturuyor. Saç buklelerimden birini parmağına doluyor ve hafifçe çekiştiriyor. "Janey'nin saçlarını seviyorum. Farklı ve güzel, sıkıcı, düz kahverengi değil." Bir yandan Jessica'nın kahverengi saçlarını aşağılarken, bir yandan da benim saçlarımı özlemle anıyor.

Çok kurnaz biri. Yemeklerim konusunda babamı ve Jessica'yı sinir bozucu lakabıyla susturuyor.

Gizliden gizliye heyecanlanıyorum ve mutluluk dansı yapmamak için bir ayağımdan diğerine geçmek zorunda kalıyorum.

"Sen kimsin?" Jessica gözlerini kısarak soruyor.

"Cole, Janey'nin erkek arkadaşı," diye gururla cevap veriyor, dikkatini benden zorla çekip ona bakıyor. Kim olduğunu sorma zahmetine girmiyor ve bunun Jessica'yı kızdırdığını görebiliyorum.

Bunun için cehenneme gideceğim ama Cole'un burada olup erkek arkadaşım rolünü oynamasından memnunum. Hepsinin yüzündeki ifadeyi görmek bile çekeceğim sonsuz lanetin buna değmesini sağlıyor.

Annem sanki hepimiz onu görmeye gelmemişiz gibi kısık bir sesle, "Paisley de buradaymış," diyor. Ve günün konusuna girdi. Erkek arkadaşım ile ilk kez tanışmak değil tabii ki. Bu önemsiz bir şey.

Ama düşün? Bu önemli.

"Gelinliğini henüz görmedim ama muhteşem olacağını biliyorsun. Paisley başka türlüünü istemezdi." Annem bundan emin bir şekilde başını sallıyor. "Şehre gittiler ve o bir tanesini seçmeden önce düzinelercesini denediler, ama her şey çok gizli."

Sanki biri dedikodusunu duyacakmış gibi sağına soluna bakıyor. "Umarım en azından beyaz bir tane seçmiştir. Gelinlikler beyaz olmalı ... ve dantelli ... ve zarif olmalı." Belli ki bunu çok düşünmüş. "Biliyor musun, bugünlerde çocuklar pembe elbiselerle evleniyor. Ya da siyah? Bir televizyon programında gördüm ve 'bu gelinlik değil' diye düşündüm ama sanırım istediği buysa ..." Bütün bir sektörü yargıladıktan birkaç saniye sonra kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi omuz silkerek sözünü kesiyor. Annem en hafif tabirle gelenekçi biri.

"Paisley'nin çok güzel görüneceğine eminim," diyor babam, ne olursa olsun annemin yanında. Ayın kurutulmuş Oreo dolgusundan yapıldığını söyleyebilir ve babam da başıyla onaylar.

"Töreni şu etkinlik merkezinde yapacaklar," diyor annem yaklaşan nikâh hakkında bildiği her şeyi anlatmaya başlarken.

"Ben *küçük* nedimeyim. Buna inanabiliyor musun?" Annem nefes almak için durakladığında Jessica alay ediyor. Bir şekilde bunu benden daha fazla olduğu için bir övünme gibi göstermeyi başarıyor, ama aynı zamanda 'küçük' bir şey olmak için tamamen onun altında.

"Jessica, lütfen konuşmana dikkat et. Genç hanımlar böyle konuşmaz," diye annem onu nazikçe düzeltiyor.

On üç yaşındayken, özellikle de lüks bir restoranda küfür etseydim, ömür boyu ceza alırdım. Annemin duyabileceği bir yerde bunu söylemeye cesaret edemezdim. Ama Jessica? Yüksek sesle, gururla ve umursamadan küfrediyor ve neredeyse hiç azarlanmıyor. Her nasılsa bu da onunla birlikte düzelttikleri 'hatalardan' biri olmalı.

Jessica bu uyarı karşısında gözlerini deviriyor. "Her neyse. Sıradan bir nedime olmamam çok aptalca. Çocuk değilim ki ben."

"Aynı fikirde değilim," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, kimsenin beni duymayacağını düşünerek. Ya da dinlemeyeceğini.

Ama annem duydu.

"Janey!" diye tısladı. "Kardeşine karşı nazik ol. Duyguları biraz incindi, hepsi bu. O hassas biri, biliyorsun."

Hassas biri. Jessica mı? Tehlike hassas mı?

Bu arada Jessica yaptığı kabalık yanına kâr kaldığı için Cheshire Kedisi gibi sırıttıyor.

"Herkes otursun lütfen. Yemek hazır." Teddy Amca resmi bir şekilde anons ediyor. Üzerinde düğmeli gömlek, bolo kravat, siyah pantolon ve tekne ayakkabıları var. Resmi olmayan kıyafetlerin tuhaf bir kombinasyonu, ama onun için oldukça göz kamaştırıcı. Teddy Amca muhtemelen ailemde en sevdiğim insanlardan biridir, çünkü bize istediğimiz kadar Su Samuru Pops verirdi ve her seferinde en sevdiğim mor olanları aldığımdan emin olurdu. Bunun nedeni kısmen Paisley'nin rujmuş gibi davranabilmek için kırmızı olanları istemesiydi, ama yine de en azından ben de en sevdiğimi aldım.

Ne diyebilirim ki, ailemde favori standartlarım oldukça düşüktür. Tek gereken bir buzlu şeker ve sen osun.

Onun yanında Glenda Teyze duruyor. Akşam yemeğinden çok düğüne benzeyen altın bir elbise giyiyor ama içinde gerçekten çok güzel görünüyor.

Ve sonra Paisley ve Max var.

Paisley beyaz saten gecelik tipi bir elbise giyiyor ve ince bedenini gösteren dökümlü bir yakası var. Saçları kıvrılmış ve yapay elmas tokalarla yüzünün etrafına toplanmış ve delicesine mutlu görünüyor. Nişanlısı Max siyah bir takım elbise, beyaz bir gömlek ve mavi bir kravat giyiyor.

Max'in kıyafeti temelde Cole'unkiyle aynı, ancak ikisi arasında uyum ve kalite açısından gözle görülür bir fark var.

Bugün erken saatlerde Cole siyah bir giysi çantasıyla geri dönmüştü, ormanın ortasında bir gözetleme görevinde olduğunu sandığım için kafam çok karışmıştı. Ama Bay Webster'ın gittiğini, bu akşamki yemek ve yarınki düğün için kıyafet almaya gittiğini açıklamıştı. Ona ceketin gerekli olmadığını söyledim ama o ısrar etti ve üşürsem diye alacağını söyledi.

Sadece bu bile beni bütün akşam boyunca ısıtmaya yetmişti.

Bir de Cole'un takım elbise içinde iyi görüldüğü gerçeği var. Omuzları ekstra geniş görünüyor, kravatı gözleriyle mükemmel uyum sağlıyor ve taktiksel gözetleme teçhizatı içinde ne kadar rahat görünüyorsa, şık kıyafetler içinde de şaşırtıcı derecede evinde gibi görünüyor.

Oturduk ve yemek aslında fena değildi.

Kadeh kaldıranlar var ama herkes gelin ve damada odaklanmış durumda ve ben de rahatça misafir grubunun içinde kaybolabiliyorum, bu da iyi bir şey çünkü sadece Cole'a odaklanabiliyorum. Tamamen rahat, doğru zamanlarda herkesle birlikte gülümsüyor ve gülüyor, kibarca alkışlıyor ve ne yaptığını biliyormuş gibi üç çatala da yemek yiyor.

Bu arada, fazla pişmiş bifteğimi kesmek için uğraşıyorum ve patates dilimlerini alıp patates kızartması gibi mi yemeliyim yoksa küp küp mü doğramalıyım karar vermeye çalışıyorum. Yol göstermesi için Cole'a bakıyorum ve o da çatalıyla küçük bir parça alıp bana bir ısırık uzatıyor.

"Bunlar gerçekten çok güzel. Bunları evde yapmamız gerekecek" diye mırıldanıyor. Aramızda kalıyor ama masa insanlarla dolu olduğu için başkaları da duymadan edemiyor.

"Ne? Uh, evet, yapmalıyız," diye cevap veriyorum bana yedirdiği parçayı yuttuktan sonra beceriksizce. İyi bir patatesti ama beni daha fazlasını istemeye iten asıl baharat bundan sonra geldi.

Dudaklarıma göz kırpar gibi hızlı bir öpücük konduruyor, sanki bunu istediği zaman rahatça yapabiliyormuş gibi ve sonra sağdıçlardan birinin Max'in üniversite günleriyle ilgili şiirsel ağıtını dinlemeye geri dönüyor.

Sevecen erkek arkadaş rolünü o kadar mükemmel oynuyor ki, dikkatli olmazsa rol yaptığını unutacağım.

Yemekten sonra herkes yine odanın içinde kaynaşüyor ve yarınki tören hakkında sohbet ediyor.

Tuvalete gitmek için izin alıyorum ama makyajımı tazelerken salonda Paisley ve diğer kuzen Nikki'ye yakalanıp donakalıyorum. Kapıdan giriyorlar ve beni henüz görmediler ama Paisley gülüyor ve inanamayarak, "O gerçek mi? Yani, iki kişilik davetiye göndermiş ama ben bunun 'başka bir okula gidiyor' türünden bir şey olduğunu düşünmüştüm."

Nikki gülüyor ve "Ben de!" diye katılıyor.

Paisley daha bitirmedi ve "Belki de sahte bir erkek arkadaştır? Kitaplarda böyle şeyler okumuştum. Ya da" -kıkırdar- "ona para ödediğini görebilirim."

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Nikki. "Yani, garip bir çiftten bahsediyoruz. Bir adama bak, bir de kadına," diye alay ediyor.

Dudak parlaticımı bir takırtıyla tezgâha düşürüyorum ve Paisley'nin nefesi kesiliyor, sesi üç dolarlık banknot kadar sahte çıkıyor. "Oh, Janey! Burada olduğunu bilmiyorduk."

Biliyorlardı. Bunu yüzlerinde görebiliyorum - sahte şok, gözlerindeki şeytani parıltı, tam olarak kontrol edemedikleri muzaffer gülümsemeleri. Yalnız ve savunmasız olduğumu bilerek, benimle alay etmek ve dalga geçmek için kasten buraya girdiler.

Ben de onlara izin verdim.

Çoğu gün söyleyecek bir şeyim olurdu. Ben çocukluğumuzdan hatırladıkları o küçük fare kız değilim. Artık daha güçlüyüm ama aklımda bir şey bulamayacak kadar da yeni incinmiş durumdayım. Bir kez olsun tamamen sessiz ve boş.

"Affedersiniz," diyorum, kaçmak için yanlarından geçmeye çalışarak.

Ama Cole dışarı çıkmak yerine kadınlar tuvaletine doğru ilerliyor. Burası salon kısmı, insanların işediği yer değil, ama yine de. Burada olmamalıydı.

Gözleri taş gibi ve soğuk; akşamki çekici beyefendi gitmiş, yerine olabildiğince sert bir adam gelmiş. Bu garip mi?

Cole'un bu halini gördüğüne sevindin mi? Bence gerçek Cole'a daha yakın, bu geceki konuşmaların bazılarında olduğu gibi sahte kıkırdayan adam değil.

"Bu kapı o kadar ince ki ikinizin söylediği her kelimeyi duyabiliyorum ve bu iğrenç bir şey. Bu tür bir saygısızlık herkes tarafından kabul edilebilir ama benim için kabul edilemez. Janey için de öyle. Garip bir çift olduğumuzu mu düşünüyorsun? Kocan bütün gece buradaki her kadına -garson kıza, ev sahibesine, sarışın nedimeye- baktığı için yargılayacak biri olduğundan emin değilim," diyerek Nikki'yi küçümsüyor.

"Bakmıyor," diye ısrar ediyor ama gözlerinde şüphe var.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama Nikki'nin kocası başka birine bakıyor olsaydı, bunu fark edecek kişi kesinlikle Cole olurdu. Ve söz konusu nedime Nikki'nin kız kardeşi, kendi kirli bir geçmişi var ve aslında yıllar boyunca Nikki'nin birkaç erkek arkadaşıyla yatmış.

"Peki ya sen? Sürtüklerin elebaşısı? Ne kanıtı istiyorsun?" diye soruyor Paisley'e. "Janey'nin en sevdiği içkiyi bilmek ister misin? Red Bull-çilekli kayısı aromalı. Diş fırçası? Mor. Uyuyor mu? Yatağın ortasında. Dövme? Tam burada, kalçasında. Bu benim iyi şans tılsımım ve onu her düşündüğümde onu tutmayı seviyorum." Sözlerini hareketle yineliyor, beni yanına çekerken kalçamı tam çiçek dövmemin üzerinden sıkıca kavıyor. "Pozisyon? Ben ona taparken dizlerimi omuzlarıma atıyorum," diye bitiriyor dudaklarını kabaca yalayarak. "Tam burada görmek ister misin yoksa tatmin oldun mu?"

Kuzenlerimin yüzü kızarmış ve dehşete düşmüşlerdi. Ona saldırmak ve az önce tarif ettiği şeyi talep etmek üzereyim çünkü kulağa harika geliyor ve öpücüğü gibi, hiç deneyimlemediğim bir şey. Ve Cole'un bunu yapabileceğinden hiç şüphem yok.

Kapı çalındı. "Uhm, bayanlar?" Teddy Amca diğer taraftan soruyor. Ses tonuna bakılırsa, kapı konuşmamızın bu kısmını da herkesin duyabileceği kadar ince.

"Gitmemiz gerek," diye geveliyorum. "Hemen şimdi. Hemen şimdi," diye tekrarlıyorum Cole'un elinden tutup onu tuvaletten dışarı, şu anda kesinlikle bana bakan insanların arasından geçirip restoranın dışına sürüklerken.

"Janey Susannah Williams," diye bağılıyor babam ama ben ona hiç bakmadan koşturmaya devam ediyorum.

Cole beni kamyonetine doğru götürürken "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım," diye mırıldanıyorum. "Az önce ne oldu öyle?"

"Şirret kuzeninin çenesini kapattım ve düğün arifesinde tek düşüneceği şeyin senin olması gerektiği gibi becerilmen olmasını sağladım. Ve Max'e bakılırsa asla da öyle olmayacak."

"Ne?" Çığlık atıyorum.

Kızdım mı? Etkilendim mi? Delirdim ve bu korku gösterisini hayal mi ettim?

Belki üçü de. Muhtemelen hepsi ve daha fazlası.

Cole'un kamyoneti çalıştırırken kendisiyle gurur duyuyormuş gibi gülümsemesi ve restorandan çıkarken bizi takip eden kalabalığa -aileme!- el sallaması dışında. Gördüğüm son şey annemin kaşlarının çatılması. Yine de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Hayır, benden çok şey bekliyormuş gibi görünüyor.

BÖLÜM 9

COLE

JANEY yol boyunca sessizdi. Bunun onun öfke versiyonu olduğuna eminim. Öfkesini dışa vurmuyor, çatılardan haykırmıyor ve başkalarına karşı öfkelenmiyor. Hayır, öfkesi derin ve sıcak bir şekilde yanıyor, herkesten çok onu incitiyor.

Geri döndüğümüzde, bütün hafta boyunca hareket etmeyen küçük sarı cipinin arkasına park ediyorum. Gecenin bir yarısı kaçıp gitmesini istemiyorum. Muhtemelen kaçmazdı, ama işimi şansa bırakmayacağım. Çok tehlikeli olur ve bu işle işim bitmedi. Ya da onunla. Öfkeli Janey'den ne bekleyeceğimi bilmiyorum ama arabasına kapanıp ön kapıya yaslanıp biraz kestirmek gerekse bile kaçıp gitmeyecek. Onu rehin tutmak mı? Benim için sorun değil.

Kapısını açmak için yanına gidiyorum, ama o bunu kendi başına yapıyor, kamyonundan toprak zemine atlıyor, bir isyan eylemi olarak ona yardım etmeme bilerek izin vermiyor. Topuklarının üzerinde hafifçe sallanıyor ve onu yakalamak için uzanıyorum, ama kolunu geri çekiyor ve yanımdan geçip kulübeye doğru yürüyor.

Kahretsin.

İçeride Janey bir şey arıyormuş gibi bir avuç dolabın kapağını açıp kapatıyor ama bunun bir mutfak avından çok çarpan kapılarla ilgili olduğundan şüpheleniyorum. Topukları yerde tıklar tıklar yürüyor ve bir dolapta aradığı şey bulunmadığında ara sıra sinirli bir şekilde ofluyor. Muhtemelen gümüş tepside kafam.

Bu özel menü ögesini umut eden ne ilk ne de son kişi olurdu.

"Bu daha iyi olabilirdi," diye başlıyorum.

Janey şaşırtıcı derecede ateş dolu gri gözlerini bana çeviriyor. Her şeye rağmen içinde bir ateş var ve sonunda onunla tanıştığımı memnunum.

Henry bir pislik gibi davranırken o neredeydi? Neden bu gece ortaya çıkıp kuzenlerine siktirip gitmelerini söylemedi?

Bu Janey ikisini de kolayca yapabilirdi. Ama benimle başlıyor. Bunu kaldıracabilirim. Janey'nin birine öfkelenmesi gerekiyorsa, bu ben olayım. Neredeyse bir yabancıyım ve düğünden sonra hayatından çıkacağım, yani güvendedeyim. Beni hedef tahtası olarak kullanmasına memnuniyetle izin veririm.

Tezgâha yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak onun mutfakta koşuşturmasını izliyorum. "Ne arıyorsun?" diye sorma riskini göze alıyorum.

"Tirbuşon. Tüm bunlardan sonra" -elini restoranın belirsiz yönünde çılgınca sallıyor- "Bir kadeh şaraba ihtiyacım var" diye kısaca cevap veriyor, hala bir şeyleri açıp kapatıyor -şimdi de çekmeceleri.

Buzdolabını açıyorum, dün gece başladığımız şarabı çıkarıyorum ve ona en yakın tezgâha koymadan önce mantarı dişlerimle çıkarıyorum. Janey şaraba şöyle bir bakıyor ve iki eliyle kaldırıp sağlam bir yudum almak için üzerine atılıyor. Yeteri kadar içtiğinde, bir *gümbürtüyle* tezgahın üzerine bırakıyor ve elinin tersiyle dudaklarını siliyor. Parlatıcısı çoktan gitmiş, dudakları çıplak ve somurtkan kalmıştı.

"Daha iyi misin?"

"Hayır," diye tersliyor topuklu ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken. Dikkatsizce tekmeleyip çıkarıyor, yalınayak duruyor ama bir an sonra bana tekrar baktığında alkolün etkisiyle gözleri biraz daha yumuşak. "O da neydi öyle? Bunu konuşmuştuk - içeri gir, çekici ve sevimli ol, herkesin inanacağı bir çift ol. Beni desteklemen ve ailemi uzak tutmama yardım etmen gerekiyordu, kendi kişisel korumam gibi bir şey. Göze batmayacak, dikkat çekmeyecek, benim genelde olduğum gibi onlar için tamamen unutulabilir olacaktın." Bir içki daha alıyor.

"Yani, evet, daha sonra gerçeklerle yüzleşmem ve onlara ayrıldığımızı falan söylemem gerekecek, ama bu Gelecek-Janey için bir sorun. Bu Hafta-Janey" -göğsünü işaret ediyor- "prova yemeğini ve Cehennemden Düğün'ü sıfır drama ile atlatmak istedi. Hepsi bu. Ama *pff!*, işte bu plan gitti." Volta atıyor, küçücük alanda rastgele bir o yana bir bu yana dönüyor.

"Bu asla olmayacaktı ve bunu sen de biliyorsun," diye karşı çıkıyorum, onu biraz sarsmak istesem de sesimi sabit tutuyorum. Ailesi tam bir kâbus ve o da bunu çok iyi biliyor. Hatta kulağa ne kadar kötü gelseler de, gerçekte daha da kötü olduklarını söyleyebilirim. "Paisley, erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, içeri girmene izin vermeyecek ve seni yalnız bırakmayacaktı. Sen onun en sevdiği kum torbasısın ve seninle oynamayı bitirmedi. Asıl soru, sen ona izin verecek misin?"

"Ugh!" Bu ses şok, incinme ve ihanetin bir karışımı. Açık sözlerimle aşağılanmak istiyor ama ben haklıyım ve o da bunu biliyor. Sadece bu şekilde olmasını istemiyor. Ailesinin eksikliklerini çocukluğunun o kadar da kötü olmadığına dair bahanelerle örtbas ediyor, ama yeterince kötüydü ve şimdi de devam ediyor.

O çok daha iyisini hak ediyor.

En iyisini hak ediyor. Kalbi çok hassas, ruhu bu insanların ona kürekle attığı bok için çok iyi. Ve bu benim zayıflığım - onu kurtarmak, ona yardım etmek, asla unutulamayacağını görmesini sağlamak istiyorum çünkü güneş ışığı, gülümsemeler, mutlu danslar ve en basit şeylerden heyecan duyarak ruhunuza giriyor ve bir şekilde her şeyi daha ilginç hale getiriyor.

Yara bandını yavaşça yırtıyorum, ona söylerken daha fazla hasara neden olacağımı biliyorum, "Janey, koridordaydım. Sana ulaşmak için yanımdan geçip gittiler, onları tuvalete kadar takip etmediğim için güvende olduklarını düşündüler. Bunu biliyorsun, değil mi? Oraya girdiler, saçma sapan konuştular ve senin duymanı istediler. Sana zarar vermek istediler." Beni dinlemesi, ona söylediklerimin kuzenleriyle ilgili Tanrı'nın dürüst, çirkin gerçeği olduğunu anlaması için yalvarıyorum.

"Orada olduğumu bilmediklerini söylediler," diyor sessizce, daha önce pek çok kez yaptığı gibi bunu da geçiştirmek istiyor ama biliyor. Bu gece yüzlerinde gördüğü bir şey... bunu bilerek yaptıklarını biliyor. Bu yüzden onlar için bahaneler üretiyor olsa da, bunlar sadece lafta kalıyor. "Onlara siktirip gitmelerini söylemeni bekledim ama söylemedin. Bu yüzden Benden istediğin şeyi yaptım, seni onlardan korudum. Belki istediğin gibi olmadı ama bu gece hiçbirinin seni zayıf görmediğini garanti edebilirim. Muhtemelen erkek arkadaşının bir psikopat olduğunu düşünüyorlar," diye itiraf ediyorum, "ama senin zayıf olduğunu değil. Donup kaldığın için değil. Seni derinden önemseyen ve ne pahasına olursa olsun seni savunacak bir erkeğe sahip, sevilen, değer verilen, güzel bir kadından başka bir şey olduğun için değil." "Hatırlayacakları şey bu." derken sesim çelik gibi.

"Ah," diyor, neredeyse duyulmaz bir şekilde, gözleri yerde delikler açarak.

Ona çok şey söyledim ve hiçbirisi yumuşak bir top değildi. Ona temelde ailesinin çıkarıcı farelerle dolu olduğunu söyledim -hey, tanıştığımıza memnun oldum!- ve eminim sersemlemiştir, muhtemelen her zaman yaptığı gibi bunu çevirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordur. Ben huysuz, yalnız bir pislğim.

ama bundan kurtulmasının tek bir yolunu bile düşünemiyorum ve bu canını acıtıyor olmalı.

Bu yüzden ona düşünmesi için biraz zaman veriyorum.

İki fincana sıcak su dolduruyorum ve dolaptan bir kutu ucuz sıcak kakao karışımı çıkarıyorum. Sessizce tozu suya karıştırıyorum, marshmallowların üste çıkmasına izin veriyorum. "Benimle verandaya oturur musun?" Metanetle soruyorum ama içimde umuda benzer bir şey var.

Janey çenesini kaldırıp berrak gözlerle bana bakıyor. Hâlâ üzerinde çalışıyor, ama yavaş yavaş ilerliyor.

"Tamam," diye cevap veriyor, sesi yenilmiş gibi çıkıyor.

Verandada, fincanları küçük masanın üzerine koyuyorum ve önce onun oturmasını bekliyorum ama kıpırdamıyor. İşareti alarak, geçen hafta boyunca 'benim' haline gelen şezlonga oturuyorum ve onun da 'kendi' koltuğuna oturmasını bekliyorum.

Onun yerine, çözemediğim bir bakışla yanımda duruyor. "Janey?"

Cevap olarak yanıma oturuyor, uzanmış bacaklarımın arasına yerleşiyor ve göğsüme yaslanıyor. Şok oluyorum ama ondan hareket etmesini isteyecek halim yok. Arkamdan battaniyeyi kapıp onu sıcak tutmak için üzerine atıyorum, ancak bu kadar yakın olduğu için bir fırın gibi yanıyorum.

Aletim pantolonumun içinde büyümeye başladı bile ve üzerimdeki etkisini hissetmemesine imkân yok, o yüzden saklamaya çalışmıyorum.

"Ailen berbat olduğu için gerçekten üzgünüm," diyorum başının tepesine bir öpücük kondururken. Bukleleri yumuşacık ve yüzümün etrafına yayılıyor, beni gıcıklıyor ve içgüdüsel olarak gülümsememe neden oluyor. Gerçi Janey'nin bunu yapmak için pek çok yolu var, hepsini görmese bile.

"Tanrım, gerçekten de öyle, değil mi?" diye hüzünlü bir kahkaha atarak cevap veriyor. Ama sesi beklediğimden daha hafif. Küçük bir fark ama yine de fark ediyorum.

Bilmeliydim - bu gece cehennemi yaşadı, ama kendini toparladı, kendi yaratmak zorunda kalsa bile mutlu bir yer buldu. En iyi yaptığı şey bu, mutluluk yaratmak.

"Başka bir şey hakkında konuşabilir miyiz? Kendimi daha iyi hissetmem için ailenin ne kadar kötü olduğunu anlat." Kıpırdanıyor, battaniyeye daha da sokuluyor ve sertliğimin üzerine sürtünüyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bunu görmezden gelmek ve aletimin ne istediğine değil, onun neye ihtiyacı olduğuna odaklanmak için elimden geleni yapıyorum.

"Evet, uh ..." Ormana bakıyorum, sadece nispeten daha kötü değil, yardımcı olacak bir hikaye düşünmeye çalışıyorum. Ve sonra buldum. "Kardeşim,

Chance, o gerçek bir iyilik timsalidir. Uymadığı bir kural, yıkmadığı bir gol kalmamıştır-"

"Yani senin tam tersin mi?" diye takılıyor ve sesindeki küçük gülümsemeyi duyabiliyorum. Keşke görebilseydim, ama etrafımızı saran gece çok karanlık, sadece ayın ışığıyla kırılıyor. Yine de hayal edebiliyorum, gülümsemesini çok daha ilgi çekici kılan küçük yontma dişini göstermek için dudaklarını aralamış.

Kıkırdıyorum. "Ben o kadar kötü değilim. O kardeşim Kyle olurdu. Ailenin gerçek asisi o ve sırf aykırı olmak için iyi bir kurala bile uymaz. Ben ikisinin arasında bir yerdeyim. Aynı fikirdeysem kurallara uyarım. Ancak durum gerektirdiğinde sağlıklı bir dozda 'sonuç aracı haklı çıkarır' anlayışına sahibim." Başıyla onayladı ve ben de devam ettim. "Karma, tam bir sürtük olduğu için Samantha'yı Chance'in hayatına soktu. Aklından geçenleri hiç siklemeden ya da basmakalıp laflar etmeden söylüyor ve ayaklarının dibine bir torba sık döktüğu ilk dakikadan itibaren onu çılgına çevirdi."

Janey şok içinde nefesini tutuyor ve ben de açıklıyorum, "O bir ilişki terapisti ve işini desteklemek için seks oyuncakları satıyor. Her neyse, Chance Samantha'yı ailesiyle tanıştırmak için eve getirdi, tıpkı senin bu gece benimle yaptığın gibi. Büyükbaba Chuck'ın eski kafalı olması dışında. Yemek masasında açık açık kızın bir servet avcısı olup olmadığını sordu."

Janey dehşete düşmüş bir halde, "Söylemedi," diye fısıldıyor.

"Evet. Ve Samantha herkese söyledi -Büyükbaba Chuck, Büyükanne Beth, annem, babam, tüm kardeşler, artı Vivian Teyze, kuzenim ve onun nişanlısı -Bu işe sadece sık için girdiğini, bu yüzden imzalaması gerektiğini söylediği evlilik sözleşmesi konusunda endişelenmesine gerek olmadığını söyledi. Büyükbabam o anda kalp krizi geçirecek sandım. Harikaydı."

O akşam yemeğini sevgiyle hatırlıyorum. Chance her zaman tutucuydu ve Samantha ona iyi geliyordu. Aksini iddia etmesine rağmen şu anda nişanlılar, gerçi evlilik sözleşmesi konusunda ne yapmaya karar verdiklerini bilmiyorum. Chance istemediği sürece beni ilgilendirmez.

Ayrıca, baldızımın ve diğer kardeşim Carter'la evli olan en yakın arkadaşı Luna'nın geçmişlerini araştırdım. Suç açısından temizler.

"Kulağa harika geliyor," diyor Janey. "Belki bana kendi yöntemlerini öğretebilir?"

"Hayır. Benim Chance gibi olmaya ihtiyacım olmadığı kadar senin de Samantha gibi olmaya ihtiyacın yok. Yani, o benim kardeşim ama adam muhtemelen çoraplarını ütölüyor

ve Cuma geceleri eğlenmek için vergi kanunlarını okuyor. En iyi Janey olmalısın ve bu yeterli. Bu her zaman yeterliydi ve her zaman da yeterli olacak."

İçime gömüldüğünü, giderek daha da rahatladığını hissediyorum ve artık kızgın olmadığı ve beni dinliyor gibi görüldüğü için rahatlıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum. Sen özelsin Janey. Ailen ... bazıları bunu göremeyecek kadar aptal. Ya görenler? Gerçeği fark etmemen için onu söndürmeye çalışıyorlar."

"Neymiş o?"

"Harika olduğun," diye törpülüyorum, sesim derin ve yoğun. Bu artık bir moral konuşması ya da onun özgüvenini artırmak değil. Bu benim onun hakkında ne düşündüğümü, ne hissettiğimi bencilce itiraf etmem.

Kıpırdanıyor, bana bakmak için kucağımda dönüyor. Gözlerinin benimkilerden dudaklarıma sıçradığını görebileceğim kadar ay ışığı var. O kadar yumuşak ki neredeyse hayal ettiğimi sanıyorum, "Teşekkür ederim. Bu gece için, yapamadığım şeyi yaptığın için ve hatta beni çağırdığın için. Her şey için. Sen de harikasın Cole."

Çok yakın. Daha önce sürdüğü parfümün kokusu burnumu istila ediyor ve bana karşı bastırılmış hissi çok fazla. Durmalıyım ama ben iyi bir adam değilim. Sadece ona yardım edebileceğim için öyleymişim gibi davranıyorum.

Çenesini avucumun içine alıyorum ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle kavrayıp hissettiğim her şeyi ona akıtıyorum. Kelimelerim yok. Zaten bu konuda berbatım ama anlamasını istiyorum.

Sabah güneşine gülümsediğini gördüğüm ve gülümsemesini dudaklarımda hissetmek istediğim onca zaman. Ormanda uzanıp Bay Webster'ı izlediğim ama aslında onun kulübede ne yaptığını merak ettiğim tüm günler. Aldığı duşları dinledim, benden sadece bir metre ötede çıplak olduğu için çılgına döndüm ama yasaktı. Sadece güzel yüzünde ve seksi vücudunda değil, kalbinde, zihninde ve ruhunda gördüğüm tüm güzellikler. Ve onu merdivenden yatağına kadar takip edip sert, derin ve uzun bir şekilde becermek istediğim tüm zamanlar, bir süredir sahip olmadığından şüphelendiğim bir şey.

Kahretsin, onu istiyorum.

Ama Henry'yle, ailesiyle ve en önemlisi kendisiyle bir yol ayrımında. Bundan faydalanmayacağım. Ona yardım etmek istiyorum, onu inciten biri olmak değil.

Bu yüzden durmak bana ne kadar acı verse de duruyorum. "Janey," diyorum, beni öpmeye çalışırken ağzı hâlâ benimkiyle birlikte hareket ediyor. "Dur."

Anında donup kalıyor ve şezlongdan kalkmasa da aramızda bir mesafe oluşuyor. "Özür dilerim, özür dilerim. . . Sahte erkek arkadaş olayına kendimi fazla kaptırdım," diye özür diliyor, sesi yapay bir şekilde yüksek çıkıyor ve haddini aşan ben olduğum halde suçu üstleniyor.

Ayağa kalkacakmış gibi kıpırdanıyor, ben de onu tutuyorum, olduğu yerde tutuyorum ki beni ne kadar sertleştirdiğini hissetsin. Muhtemelen şu anda sikimden sızan prekumu hissediyordur çünkü onu öpmekten o kadar gerginim ki. "Seni reddetmiyorum. Seni istiyorum. Kahretsin, seni istiyorum," diye bağırdım. "Ama hazır değilsin, tüm bu olanlardan sonra değil. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet, anlıyorum. Teşekkür ederim. Ben sadece ... Ben ..." Kocaman bir esneme numarası yaparak bir kolunu başının üzerine uzattı. "Bu gecedен sonra gerçekten çok yorgunum. Sanırım yatıp biraz uyuyabilir miyim diye bakacağım, tamam mı?"

Yine saçmalıyor, her kelime bir öncekinin üzerine yuvarlanıyor ve bu sefer kalkmak için hareket ettiğinde ona izin veriyorum. Şu anda koşması gerekiyor ama çok uzağa gitmeyeceğini biliyorum.

O içeri girerken ben verandada kalıyorum, zar zor yudumladığı sıcak kakaosunu mutfığa götürüyor. Banyoya girip pijamalarını giyerken onu takip etmemek için kendimi zor tutuyorum. Her adımda kışının bir o yana bir bu yana sallandığını bildiğim için merdivene tırmanışını izlememe izin vermiyorum. Ancak birkaç dakika sonra, yerleştiğinden emin olduğumda kalkıp içeri giriyorum.

Kupamı da lavaboya bırakıyorum ve banyoya gidiyorum. Duşu açıyorum, aynada kendime bakarken buharın çıkmasına izin veriyorum. Tam bir aptalım. Bu hafta tehditkâr olmayan, pislik olmayan, yardımsever bir kabin arkadaşı olmak için elimden gelen her şeyi yaptım ve sonra gidip en çok yapmak istediğim şeyi yapmayarak her şeyi berbat ettim - Janey'i becermek. Bu nasıl mantıklı olabilir?

Yapmak istediğin tek şey bu değil. Ona yardım etmek de istiyorsun.

Bu doğru. Tüm bu sahte erkek arkadaş olayı benim fikrimdi çünkü o salağa düğüne gitmek için yalvarırken sesindeki çaresizliği duydum ve bu içimde bir şeyleri kırdı. Ama kurtarıcıyı oynarken bile, bir başkasının kalbini kendi sikimden daha fazla önemsemeye alışık değilim. Bu garip ve rahatsız edici. Bundan hoşlanmadım.

Çantamı ön dolapta unuttuğumu fark ediyorum ve Janey'nin çoktan uykuya dalmış olma ihtimaline karşı sessizce banyonun kapısını açıyorum.

Ama koridora iki adım atınca Janey'nin hiç de uyumadığını fark ediyorum. Bu sessiz, boğuk sesler horlama değil. Onlar . . .

Orospu çocuğu.

Janey kendine dokunuyor. Duşta olduğumu ve onu duymayacağımı sanıyor ama elinin her kaygan hareketini ve kesik kesik nefesini duyabiliyorum.

Düşünmüyorum. En azından bilinçli olarak değil, yine de beynimde bir miktar düşünce olmalı çünkü onu memnun etmeyi kendim devralmak için merdivene hücum etmiyorum.

Ama yavaşça, sessizce pantolonumun fermuarını açıyorum ve elimi boxerımın içine sokup sikimin etrafına sarıyorum.

Beni duymaması ve benim onu duyabilmem için tamamen sessiz olmam gerekiyor ama hareketi kolaylaştırmak için akan prekumu kullanarak uzunluğumu aşağı yukarı okşuyorum. Janey'nin sularının sikimden aşağı aktığını, sıkı duvarlarının beni kavradığını ve iniltilerimi koluma değil de boynuna bastırdığını hayal ediyorum.

Pantolonunun hızlanmasını dinlemek lezzetli bir işkence ve nefesi kesildiğinde onun da benim gibi sınırda olduğunu anlıyorum. "Cole ... *evet* ..." diye fısıldıyor paramparça olurken.

Benim adımı söyledi.

Bana dokunmamış olmasına rağmen, onun için boşalırken vücudumda spazmlar patlıyor. Bu konuda daha önce şakalaşmıştık -bu gece o benim, ben de onunum- ama bu onun için, tıpkı parmaklarındaki dölün benim olduğu gibi.

BÖLÜM 10

JANEY

Dün geceki utanç verici reddedilmeden sonra Cole'dan kaçmak için sabah erkenden ve karanlıkta kulübeden kaçmayı DÜŞÜNÜYORUM. Kendimi kaptırdım ve onun iyiliğini başka bir şeyle karıştırdım. Ve hayır, orada yatarken sırtıma kalın bir demir çubuk gibi bastırılan iyi bir 'kalp' değildi, ama Cole'un etrafta kıvrınmama verdiği fiziksel tepki beni gerçekten istediği anlamına gelmiyordu ve aksini düşünmem aptalcaydı.

O bir rol oynuyor, Janey. Gizli, sahte erkek arkadaş, hepsi bu. Ve bunu birkaç saat daha yapmasına ihtiyacın var, o yüzden sineye çek ve işleri tuhaflaştırma.

Çünkü prova yemeğindeki felaketten sonra Paisley'nin düğününe gitmemeyi de düşündüm ama değişen bir şey olmadı. Aslında, neredeyse daha kötü. Eğer gitmezsem, tüm ailem dün gece yüzünden utandığını düşünecek, ki utandım da. Utanç, kızgınlık, dehşet, öfke ve daha fazlası, ama her şeyi deşifre etmek ve etiketlemek için bir duygu çarkına ihtiyacım var.

Ama şimdi düşünmek için biraz zamanım olduğu için Cole'un söylediklerine ve yaptıklarına da minnettarım.

Utanç verici miydi? Evet, kesinlikle. Haklı mıydı? Muhtemelen.

Daha önce arkamı kollayan ve beni bu şekilde savunan biri oldu mu?

Hiç olmadı. Ve bu çok seksi.

Belki de bu yüzden kendimi onun kollarına attım.

Daha da seksi olan şey, bunu kendisi için yapmamış olması. Bunu benim için yaptı çünkü ailemin bana davranış şeklinden daha iyisini hak ettiğimi düşünüyor. Ve hak ediyorum. Sadece bir süreliğine unutmuşum.

Evden ayrıldığımdan beri çok çalıştım; kitaplar okudum, çevrimiçi gruplara katıldım ve yoğun bir şekilde kendi kendime terapi yaptım. Daha iyi, daha güçlü ve daha mutlu olmak için yola çıktım. Ve çoğu zaman da öyleyim. Ancak eski, kötü alışkanlıklar sinsi hileciler olsa da rahattır ve onlara düşündüğümünden daha kolay geri döndüm.

"Başkasının mutluluğunun bedeli benim mutluluğum olmamalı. Kendimi korumaya ve kutlamaya değerim ve bunu yaptığım için kendimi suçlu hissetmemeliyim," diyorum kendime, yıllar boyunca bana yardımcı olan bir alıntıyı tekrarlayarak.

Çünkü ailem hayatım boyunca tam da bunu yaptı; beni alay konusu yaptı, acılarımı görmezden geldi, başkalarına benden daha fazla değer verdi. Peki ne için? Benden daha mutlu değiller, gerçekten değiller.

Bu yüzden açık bir kafayla, artık bunu yapmamayı seçiyorum. Onların aptal oyunlarına katılmıyorum ve artık aptal ödüller kazanmıyorum.

Kazanmayacağım.

Paisley'nin düğününe başım dik, sırtım dik, buklelerim çılgın ve Cole kolumda gideceğim. Yine çıldırırsam diye, ki kesinlikle öyle bir şey olmayacak. Muhtemelen.

Gitmek onlara ve kendime onların fikirlerinin hiçbir şey ifade etmediğini kanıtlayacak. Ve bu geceden sonra onlarsız mutlu, sağlıklı hayatıma geri dönebilirim. Henry olmadan da.

Çünkü evet, onun ailemin 2.0'ı olduğunu görüyorum ve ben de aynı şekilde tepki verdim, Cole'un dediği gibi kendime değer verilmemesine izin verdim. Çok acı verdi ama o haklı. Ve ben artık o kız değilim. Olmayı reddediyorum.

Banyo aynasında kendime şöyle bir bakıyorum. "Janey Williams, bunu yapabilirsin. Kendin ol, oraya git ve herkese belalı biri olduğunu göster."

Tamam, 'Janey' ve 'belalı' muhtemelen aynı cümleye ait değil, ama ben buna bağlı kalıyorum.

"Ben bir baş belasıyım," diyorum yansıma iyi şans getirmesi için bir kez daha ve sonra oturma odasına doğru yürüyorum.

Cole sanki ayak seslerimi dinliyormuş gibi koltuktan kalkıyor.

Bu da muhtemelen moral konuşmamı duymuş olabileceği anlamına geliyor.

"Gizlice dinliyor muydun?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Hayır, hiçbir şey duymadım." demeden önce iki kez gözlerini kırıştırarak boş boş bakıyor. Hiçbir şey duymadım." Sonra da dikkat dağıtıcı bir tavırla, "Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Teşekkür ederim. Cepleri var," diye bilgi veriyorum ona, ipeksi, gümüşü gri şal elbisenin ceplerini üstünkörü gösterip ellerimi içine sokuyorum ve eteği genişçe tutuyorum. Ön taraftaki yırtmaç açılarak kalçalarımı ortaya çıkarıyor ve Cole'un gözleri karararak tenime odaklanıyor.

"Hoppala! Sanırım bu gece bunu yapmamalıyım," diyorum parlak bir şekilde, ama hiç utanmıyorum. Onun gözlerini öyle görmek, aynada kendi kendime yapacağım moral konuşmalarından daha iyi.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ama net duyamayacağım kadar uzakta. "Beni öldürmek, başka birini öldürtmek ya da banyoda becerilmek istemiyorsan" gibi bir şey.

"Ne?" Yanıldığımdan emin bir şekilde soruyorum.

"Hiçbir şey" diye cevaplıyor. "Çok güzel görünüyorsun. Rengi gözlerine uyuyor."

Başımı sallayarak, "İşte bu yüzden aldım. Kızarıklığımdan geriye kalanları gizlemesi de beklenmedik bir bonus puan."

Cole'un ev ilaçları sayesinde zehirli sarmaşıklarım güzelce temizleniyor. Hâlâ biraz kaşınıyor ama en azından çok kötü görünmüyor ve elbisem tüm etkilenen bölgelerimi örtüyor. Elbisenin içinde seksi göründüğümü de düşünüyorum, çünkü elbisenin dramatik bir düşük V yakası var ama uzun, kabarık kolları, korsaj boyunca uzanan pensleri, dolgun sırtı ve ayak bileklerime kadar inen etek ucu diğer her şeyi kapatıyor.

"Sen de güzel görünüyorsun. Takım elbiseni beğendim ve birbirimize uyuyoruz." Kolumu onun siyah takımındaki gri ince çizgilere doğru tutuyorum.

Cole dün geceyi de görmezden geliyor, kolaylıkla rolüne geri dönüyor, elimi tutuyor, kolumu bana süslü bir yere kadar eşlik ediyormuş gibi sarıyor ve beni ön kapıya doğru yürütüyor. "Hazır mısınız?"

Derin bir nefes aldım. "Evet, hazırım. Hadi yapalım şu işi."

"İşte benim belalım," diye takılıyor. Şaşıarak gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o küçük yarım gülümsemelerinden birini takındığını görüyorum. Moral konuşmamı kesinlikle duymuştu.

Düğün muhteşemdi elbette.

Max gergin bir şekilde etrafta dolanıyor ama odanın önünde duruyor ve Paisley'e yeminini kekeleymeden okuyor. Paisley'nin gelinliği gerçekten de beyaz ve dantelli ikinci bir ten gibi üzerine oturuyor, yakasından dizlerine kadar uzanıyor, sonra minik, pileli fırırlarla kabarıyor. Yapay elmas kemeri saçındaki tokayla uyumlu ve duvağı buketine bile takılmıyor. Sanki Lady Luck -o kaltak!- onun tarafındaymış gibi.

İçten içe Paisley'nin koridorda tökezlemesini ya da Max'in kendi düğününe itiraz etmesini ya da yüzükleri kaybetmelerini diliyorum. Bir şeyler olmasını. Belki on yıl sonra komik bir hikaye olacak ama bugün Paisley'i mahcup edecek herhangi bir şey.

Bunların hiçbirisi olmadı. Heyecan verici başka bir şey de olmaz. Gelin dergilerinden fırlamış sıkıcı, mükemmel bir tören. Martha Stewart da bunu onayladı.

Cole bir ara, "Elbisesinin altındaki şeyler, ben çocukken büyükannem Beth'in oturma odasındaki masanın üzerinde duran dantelli halkalara benziyor," diye fısıldıyor.

Gülmemeye çalışarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Danteller mi?" Açıklıyorum ve o da kendinden memnun bir sırıtişla başını sallıyor. Gözlerimi hafifçe kısarak Paisley'nin elbisesine tekrar bakıyorum. Onu görebiliyorum. Ama beyaz dantelin karamsar görünmemesini sağlamak herhalde zordur diye düşünüyorum. Yine de hiç gelinlik bakmadım, ne bilebilirim ki?

Her masanın ortasında soluk mavi çiçeklerle dolu kristal vazolar, Paisley ve Max'in monogramının yer aldığı parlak, beyaz lake dans pisti ve DJ'in mekana pompaladığı müzikle değişen ışıklarla resepsiyon da bir dergi çekimi gibi görünüyor. Şu anda klasik müzik çalıyor ve odaya resmi bir hava katıyor ama DJ'in düzenine bakılırsa ilerleyen saatlerde dans şarkıları da duyabiliriz.

İçeri girdiğimizde bize doğru ilk yönelen annem oluyor. "Janey, bu gece beni utandırma." Bu bir emir ve dün gece için bir uyarı, hepsi bir arada ve belli belirsiz tehditkâr olsa da, sanki beni sevgiyle selamlıyormuş gibi gülümseyerek söylüyor. O kısım sadece göstermelik.

Ben cevap veremedim, daha önemli kişilerle konuşmak için aceleyle uzaklaşıyor.

Ben tepki vermedim. Bilerek onun endişelerinin sırtımdan akıp gitmesine izin verdim. Beni kontrol etmiyor. Üzerimdeki kontrolü on sekiz yaşına girip evden ayrıldığımda sona erdi. Bundan sonraki her şey ona hak etmediği bir güç vermem demek, diye hatırlatıyorum kendime.

Cole eğiliyor, nefesi kulağımın üzerinde sıcak bir şekilde fısıldıyor, "Anneni sevmiyorum. Ya da bu insanlardan herhangi birini."

Gülümsüyorum, benden başka biri onların saçmalıklarını anladığı için minnettarım. Ama burada bir sorun var. "Bana zaten insanları sevmediğini söyledin, o yüzden tabii ki onları sevmiyorsun."

"Bir konuda yanılıyorsun," diye mırıldanıyor Cole, sesi derin ve heyecan verici. "Senden hoşlanıyorum."

Özellikle gözlerimiz kilitlendiğinde, kalbimin EKG'ye layık bir aritmi gibi bir ritmi atladığına yemin ederim. Cole ciddi, çenesi sabit ve bakışları benimkinin derinliklerinde. Ona inanmak istiyorum ama verdiği karışık sinyaller neredeyse bayrak büyüklüğünde. Bunu mu demek istiyor, yoksa tapılası erkek arkadaş rolünün bir parçası mı? Emin değilim.

"Bakın kedi ne getirmiş," diyen bir ses ikimizin de dikkatini çekiyor. Nikki'nin üzerinde bebek mavisi nedime elbisesi ve şeytani bir sırıtış var. "Dün geceki o korkunç işten sonra yüzünü göstereceğini düşünmemiştim. Sen kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi kaçtıktan sonra herkesin konuşabildiği tek şey buydu."

En çok can yakacak ve en büyük tepkiyi toplayacak açığı bulmaya çalışıyor. Bu oyunu daha önce de oynadık ve hep o kazandı.

Artık değil. Bir daha asla, yemin ederim. Bunu kendime daha önce de söylemiş olsam da, bu sefer farklı. Bu sefer tüm kalbimle söylüyorum.

Her ne kadar bir yanımda bunu istese de, onların seviyesine inmeyeceğim ve şirretlik yapmayacağım. En iyi Janey'im olacağım, iyiye odaklanacağım ve bunu hak etmeyen insanlara karşı zaten sahip olduğumdan daha fazla enerji harcamadan buradan gideceğim. İşte benim sertlik anlayışım bu. Ateşe ateşle karşılık vermek değil, daha ziyade, yapamadığım için değil, yapmak istemediğim için hiç savaşmamak.

Geçmişte yaptığım gibi küçülmek yerine, daha uzun duruyorum, nefret dolu bakışlarına doğru biraz öne eğiliyorum ve taş suratlı bir şekilde geri bakıyorum, hiç ödün vermiyorum.

İşe yarıyor. Bir süre sonra Nikki, tepkisizliğimden memnun olmayarak *homurdanıyor*. "Sanırım bu gece de bekçi köpeğin var, ha? Ruff, ruff!" Cole'a havlıyor -kelimenin tam anlamıyla gerçek havlama sesleri çıkarıyor-, onun bir fino köpeği koruyucusu olduğunu ima ediyor.

Ve şimdi de yaptı.

Konu ben olduğumda bunu kendi başıma yapmama izin veriyor. Ama Nikki onu karşısına aldığı anda, adam hazır ve onun olabileceğinden çok daha hazırlıklı.

"Herkes senin ve Paisley'nin sürtük olduğunuzu duyunca utanmış olmalısın. Janey bana ikinizin bunu gizli tutmak için ne kadar çok çalıştığınızı anlattı," diyor, sesi düz ve sert. Bir olay çıkarabilirdi

tekrar. Nikki bunu kesinlikle hak ediyor. Ama kendini tutuyor. "Özellikle de söyleyebileceğim kadarıyla, ikiniz de o liseli, kötü kız zihniyetini asla geride bırakmadığınız için. Şu anda bile, daha kapıdan içeri adımımızı atar atmaz, onun mutluluk anını çalmak için ucuz, sentetik uzantılarına takılıp buraya koşuyorsun. Bu çok acınası," diye tükürüyor.

Nikki'nin çenesi düşüyor ve şok olmuş Pikachu gibi görünüyor. Onunla hiç bu şekilde konuşulmadığından yüzde doksan dokuz eminim. Büyüklük bende kalsın diye Cole'un elini sıkıp onu vazgeçirmem gerekiyor ama yıllardır düşündüğüm şeyleri söylüyor ve onu durduramıyorum. Derin ve şeytani bir yanım bundan çok keyif alıyor.

Pis işleri başkasının yapmasına izin versem yine de kötü mü olur?

Belki de. Ama Cole'un gerçek benliği olmasına izin vermek beni daha az kötü biri yapmaz. O da öyle, lezzetli ve farklı bir şekilde.

"Bu arada, doğum kontrol haplarını 'unuttuğun' için kilitlediğin lisedeki erkek arkadaşın nerede?" Cole yüzünde düpedüz ölümcül bir ifadeyle sözlerini bitiriyor.

Ne? Bunu bilmiyordum. Cole bunu nereden biliyor? Yoksa eğitilmiş bir tahmin mi yapıyor?

Her iki durumda da Nikki'nin kafası çılgınca dönüyor. Biri duymuş mu diye mi kontrol ediyor? Yoksa kocasını mı arıyor? Her iki durumda da, onu gördüğünde, gözleri keskin bir şekilde daralmadan önce genişler. Kız kardeşiyle birlikte duruyor. Onlarla konuşan birkaç kişi daha var ama kocası ve kız kardeşinin yan yana durması bile bizden uzaklaşıp odanın diğer ucuna gitmesi için yeterli.

Cole'un yanına yaslanıyorum ve o da kolunu belime doluyor. "Çok mu fazlaydı?" diye soruyor.

"Hayır, mükemmeldi," diye itiraf ediyorum.

Bir süre sessizce etrafta durup şenlikleri izliyoruz. Birkaç kişi Cole'la sohbet etmek ve tanışmak için durdu ve Nikki bir konuda haklıydı -Cole'un dün gece ne dediğini herkes duydu. Ama bundan en ufak bir utanç duymuyor. Hatta Teddy Amca'ya iyi bir kadını elinden geldiğince sevmekten gurur duyduğunu söylüyor.

Sanırım kalbiyle sevmekten bahsediyor ama Teddy Amca'nın ona attığı sinsî bakışa bakılırsa sikiyle sevmekten bahsettiğini düşünüyor.

Bir noktada Cole fısıldıyor, "Kıpırdamayı kes. Seni gergin gösteriyor."

"Elbisem kalçamdaki kızarıklığı tahriş ediyor," diye itiraf ediyorum, düşünceşizce kaşındığımın farkındayım.

"Kaşındığında bana söyle, ben ilgilenirim." Kafam karışmış bir halde, çatık kaşlarla ona bakıyorum.

"Söyle bana," diye tekrarlıyor, sesinde bir emir duygusu var.

Ben de söylüyorum. Ona acınası bir bakış atıyorum, gözlerimden kalçamı tırmalama arzusu okunuyor ve o da tam kızarıklığın üzerinden sertçe kavrayıp etimi sıkıyor. Acı verici, cennet gibi, kaşıntıyı tırnaklarımın bütün hafta yaptığından daha iyi yatıştırıyor.

Beni dans pistine götürmek için tutuşunu kullanıyor ve ben tartışmaya çalışıyorum. "Ben dans edemem."

"Edebilirim," diye basitçe cevap veriyor. Tek gereken de bu, eli kalçamda, ara sıra oradaki teni yoğururken, beni pistte dolaştırmasına izin veriyorum. İşin tuhafı, dans etmeyi düşünmediğim zamanlarda o kadar da kötü değilim. Tabii ki bunun en büyük nedeni Cole'un elini takip ediyor olmam ve şu anda birçok nedenden dolayı onun dokunuşunu istiyor olmam.

"Bunu yapmayı nasıl öğrendin?" Beni bir çemberin içinde döndürürken soruyorum.

"Başka seçeneğim yoktu. Annem öğrenmemizi emretti, biz de öğrendik," diyor kolayca. "Kyle bile nasıl yapıldığını biliyor. Babamın ofis partilerinde, özellikle de Noel'de pratik yapmak zorunda kaldık."

Cole'u bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum, geleneksel bir fokstrot ya da vals öğreniyor ve bir kotilyonda sahne alıyor. Tam olarak gözümde canlandıramıyorum. "Başka ne öğrenmen gerekiyordu?"

Bir süre sessiz kalıyor, benimle birlikte sallanıyor ama düşüncelerinde kayboluyor.

"Yalnız olmanın bazen en iyisi olduğunu," diye itiraf ediyor sonunda. "Ama işler sarpa sardığında güvenebileceğin insanların olması iyi bir şey." Sesi kabaca düşünceli bir hal aldı ve başka bir şey söylemiyor, bu yüzden tam olarak neden bahsettiğinden emin değilim, ama ailesi işlevsizliğe 'eğlence' katan tek kişinin ben olmadığımı tahmin edebiliyorum.

Akşam yemeğini, pastayı ve Paisley ve Max'le ilgili sıkıcı beş kadeh kaldırmayı herhangi bir drama olmadan atlattık. Evde özgür olmaya bu kadar yakınım.

Ama sonra DJ Kraliçe Beyonce'yi çalıyor. "Tüm bekâr bayanları dans pistine alabilir miyim lütfen?"

Kıpırdamıyorum ama Glenda Teyze masanın yanından geçip beni sandalyemden iterek dans pistine götürüyor. "Hadi, Janey Sue." Bana öyle demesinden nefret ediyorum. Göbek adım Susannah, ki zaten

sevmiyorum, ama o kısalttığında, ilçe fuarı geçit töreni için uyumlu mevsimlik kostümler giydirdiğim evcil bir domuzum varmış gibi konuşuyorum.

Açık olmak gerekirse, bırakın bir domuza sahip olmayı, canlı bir domuza hiç dokunmadım bile, ancak çocukken calico kedim için birkaç farklı tasman vardı ve onları değiştirirdim. Ama Bay Pennyfoot bunu severdi.

Arkama baktım ve Cole bana göz kırptı. Bu *sende var*, diyor göz kırpması. Ve haklıydı da.

Yerdeki bekar bayanlar topluluğunun içinde duruyorum, Jessica gerçek bir çocuk olmasına rağmen önüme geçmek için dirsek atıyor. Ailem kötü olsa da, onu çocuk gelin tarzında evlendirmeyecekler, bu yüzden burada bile olmamalı.

"O buket benim. Dokunursan ağlarım," diye tıslıyor bana. Şirin, küçük, yuhh, üzgün bir ağlamadan bahsetmiyor. Jessica istediğini elde etmek için gerçek anlamda gözyaşlarıyla dolu bir öfke nöbeti geçirecek.

Tabii bu da o aptal buketi bir sonraki nefesimden daha çok istememe neden oluyor.

Nikki'ye karşı duruyorum, Paisley'nin gözümü korkutmasına izin vermiyorum, annemin aklıma girmesine izin vermiyorum ve Jessica sonuna kadar oturabilir. Ait olduğu yerde, çocukların masasında!

Yeter artık. O kurdeleyle sarılmış mavi gül ve bebek nefesi demeti tamamen yeni bir anlam kazandı, sanki aileme defolup gitmelerini söylememin bir ödülü gibi, ki bunu yapmaya hiç cesaret edemedim.

Paisley grubu tarıyor, muhtemelen değerli çiçeklerini yakalamak için tercih edilen bir nedime arıyor, ama çok az şey biliyor, onlar benim. Hepsi benim. Gülümseyerek arkasını döner. Fotoğrafçı ona aşırı abartılı, sahte heyecan bakışlarıyla birkaç deneme atışı yaptırır ve sonra saymaya başlar.

"Bir... iki... üç!"

Paisley buketi omzunun üzerinden fırlatır ve herkes koşuşturmaya başlar. Düzinelerce kol yukarı uzanıyor, yakalamak için mücadele ediyor ve ben yanlışlıkla Jessica'nın kafasına dirsek attığımdan oldukça eminim, ama bir şekilde çiçekler güller halinde elime düşüyor ve onları sıkıca kavırıyorum.

Biri onu benden almaya çalışıyor ama ben onu asi bir futbol topu gibi vücuduma çekip grubun dışına fırlıyorum. Etrafı temizledikten sonra onu muzaffer bir edayla havaya kaldırıyorum, gül yaprakları sert tutuştan dökülüyor ve "Aldım!" diye bağıyorum.

Bir alkış tufanı kopuyor ve Paisley öfkeyle etrafımda dönüyor. "Hayır, senin olmaman gerekiyordu! Bu Hannah'nın! Ona ver!"

Fotoğrafçı elimde solmuş buketle beni çektikten sonra, kesinlikle iyi görünmeyen Paisley'nin fotoğraflarını çekmek için dönüyor. Eğer bakışlar öldürseydi, ayaklarının dibinde bir Janey Suyu birikintisi olurdu.

Bunun düğün albümünde olacağından şüpheliyim!

"Hayır, kural kuraldır. Ben yakaladım, o benim," diye karşılık veriyorum, birdenbire bu buket yüzünden yere serilmeye hazırım. Paisley teslim olmamı ve buketi Hannah'ya vermemi bekliyorsa çok yanılıyor. Bu sefer değil.

Dün gecedен bu geceye bir şeyler değişti. O da benim.

Aramızdaki mesafeye rağmen, sanırım ailemin eninde sonunda iyi biri olacağına dair bir umuda tutunuyordum ve bu yüzden o alışkanlıklara geri dönmek çok kolaydı. Ama sonunda ailemin asla değişmeyeceğini, bu yüzden onlara teslim olmayı, tepkileri hakkında endişelenmeyi ve ne düşündüklerini önemsemeyi bırakmam gerektiğini tamamen anlıyorum.

Zihnimde ve kalbimde daha önce hiç hissetmediğim bir berraklık var ve onların tüm dramlarının ağırlığı ortadan kalktı. En azından şu an için.

Sadece Janey olmam gerekiyor. Olabileceğim en iyi Janey Williams, dediğini hatırlıyorum Cole'un.

İster kabul etsinler ister etmesinler ve dürüst olmak gerekirse, seçme şansı olmayan birkaç kişi var. Ben onları bırakmayı seçiyorum. En büyük çocukluk kabadayısı Paisley Roberts'tan başlayarak. Oops, Max'in soyadını aldığı için Paisley McMahan demek istedim.

İnsanlar bir zorbaya karşı durmanın sizi rahat bırakmasını sağlayacağını söylerler ve belki de zorba güvensiz bir yerden geliyorsa bu işe yarayabilir, ancak Paisley bir hak tahtında oturuyor, bu yüzden ona meydan okumak, özellikle de zaten duygusal olarak yüklü bir zamanda, o kadar kolay olmayacak. O geri adım atmıyor.

Hayır, cadaloz bir çılgılla kendini bırakıyor, ellerini uzatmış bana doğru koşuyor, uzun, Fransız manikürlü tırnakları pençe gibi görünüyor. Buketi kapıyor ama aynı zamanda saçımdan da bir avuç alıyor ve sertçe çekiyor.

"Ver. Ver. Hannah'ya. Hannah'ya!" diye emretti.

Sözlü savaş mı? Uzmanlık alanım değil. Fiziksel mi? Cole'a karate bildiğimi söylememe rağmen daha da az. Ama elimden gelenin en iyisini yaparak çırpınıyorum.

Paisley beni bıraktı. Daha çok kötü bir boğuşma gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor ve çamur güreşi müsabakasındaki sarhoş kızlar gibi kavga ederek yere düşüyoruz. Sadece çamur yok, sadece sözde şık, monogramlı bir dans pisti var.

Bir bacağımı savuruyorum, Paisley de kendi zürafa uzunluğundaki bacağını bacağıma dolayarak karşılık veriyor. Bir kolumu çıkarmayı başarıyorum -hâlâ sıkıca tuttuğum buketi tutan kolumu değil- ve Paisley'nin göğsünü iterek aramızda biraz boşluk yaratıyorum. Ama bu yeterli değil. Yarı bal porsuğu ya da onun gibi bir şey olmalı çünkü daha önce huysuzken şimdi tam anlamıyla vahşi.

"Bırak!" Çığlık atıyorum. "Yardım edin!"

Bir de baktım ki Paisley fiziksel olarak üzerimden kalkıyor. Cole ailemin maskaralıklarından bıkmış olacak ki, bir eliyle gelini elbisesinin arkasından tutup kaldırıyor, diğer eliyle de parmaklarını buklelerimin arasından çekip çıkarıyor. Ailemden tek bir kişinin bile Paisley'i durdurmaya çalışmaması dikkatimden kaçmadı. Max'in ailesini muhtemelen şokta oldukları için mazur görebilirim ama benim ailem bunu daha önce de görmüştü.

"Canımı yakıyorsun!" Paisley yüksek sesle sızlanıyor. "Baba, tırnaklarımı kırıyor!"

"O zaman bırak," diye kükrüyor Cole. Sesi kızgın geliyordu. Paisley'nin elinin sonunda gevşediğini, buklelerimi yumruğundan kurtardığını ve benden tamamen kurtulduğunu hissediyorum.

Cole onu yere fırlatmak yerine, Paisley'i bir nebze de olsa dizginleyerek yere bırakıyor. O da tam bir öfke nöbeti modunda ayağını yere vuruyor. "Düğünümü mahvettin! Her şeyi mahvettin!" sanki ona saldıran benmişim gibi bana bağılıyor.

"Ben ne yaptım ki?" Cole beni ayağa kaldırmaya yardım ederken soruyorum. "Attığın buketi yakaladın mı?"

Odayı tarıyorum, herkes Paisley'nin ne kadar çılgın olduğunu görüyordur diye düşünüyorum.

Şimdi.

Ama Paisley'e bakmıyorlar. Bana ve Cole'a bakıyorlar, Elbisemi düzeltmek için diz çökmüştü. Neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ederek ona bakıyorum. Arbede sırasında eteğimi mi yırttım? Herkese külotumu mu gösterdim? Daha mı kötü?

Tek dizinin üzerinde, mavi gözleri sanki bana çözemediğim bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi daha da yoğun bakıyor, ellerimi kendi ellerinin arasına alıp

buketi benimle birlikte. Ve sonra dudaklarının sadece bir tarafını kaldırdığını görüyorum. Bu onun eğlenen gülümsemesi.

"Janey Susannah Williams, sen hayatımdaki en iyi ve en parlak şeysin. Benim göremediğim iyiliği sen görüyorsun. Hiç hak etmeyenler için merhamet hissediyorsun. Kendini hiç düşünmeden seviyorsun ve sonunda sevginin var olduğuna inanmam için bana ilham veriyorsun."

"Aman Tanrım, ne yapıyorsun?" Sessizce soruyorum, dirseğinin altından tutup çekerek ayağa kalkmasını sağlamaya çalışıyorum.

Sanki evlenme teklif ediyormuş gibi geliyor, ki bu çok saçma tabii. Birbirimizi çok az tanıyoruz. Ve kuzenimin düğünü kesinlikle bunun yeri değil. Bu noktada Bayan Görgü Kuralları kitabını umursamasam bile.

Cole ne kımıldıyor ne de kımıldatmama izin veriyor. Gözlerimin içine bakıyor ve sonra onu görüyorum, oradaki pırıltıyı.

Evlenme teklif ediyor. Şirret kuzenimin düğününde. Tüm işlevsiz ailemin önünde.

Tıpkı dün gece kimsenin Paisley ve benden bahsetmemesi, aksine Cole ve benden bahsetmesi için banyoya girdiğini söylediği gibi, yine aynı şeyi yapıyor. Tüm bu anın o buket dayağından daha büyük, daha iyi ve daha parlak bir şey hakkında olmasına yardımcı oluyor.

Kimse Paisley'nin pastasından -ki aslında beklediğim kadar yavandı- ya da basit yeminlerinden, kurabiye kalıbı resepsiyonundan ve hatta dantelli elbisesinden bahsetmeyecek. Dans pistinin ortasında beni, Janey Williams'ı tüm kalbiyle seven bir adamla nişanlanmamdan bahsedecekler.

Paisley'nin spot ışıklarını çaldığım için kendimi kötü hissetmeliyim. Ama hissetmiyorum. Bu, onun elinden yıllarca ve yıllarca kötü muamele görmenin doruk noktası. Ve ben bunların hiçbirini istemedim. Tekrar söylüyorum, planım ortaya çıkmak, görünmez olmak ve eve gitmekti. Dün geceki sinsî yorumlarıyla bunu başlatan Paisley'di ve bu gece bana saldıran da o oldu. Bu onun kendi yaptıklarının intikamı.

Gözlerim yaşardı. Paisley ve tüm bu iğrenç karmaşa için değil, ayağımın dibindeki, kendini huysuz ilan eden adam, sahte erkek arkadaşım olarak evlenme teklif edecek kadar ileri gitmeye istekli olduğu için. Bu çok tatlı.

Ellerini sıkıyorum ve anladığımı belirtmek için başımı sallıyorum.

Gülümsemesi büyüyor. "Hayatımız boyunca seni sevebilmem, sana değer verebilmem ve sana tapabilmem için kocan olmama izin verme onurunu bana bahşeder misin?"

Vay be.

Numara yaptığını biliyorum ama bu birisine evlenme teklif etmek için çok iyi bir yol. Görünüşe göre diğer herkes de aynı fikirde çünkü etrafımızdan burun çekmeler ve *hıhlamalar* geliyor. Kabul ediyorum, bunlar muhtemelen Max'in ailesi, benim değil, ama yine de ... Cole harika biri ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Evet!" diye bağıryorum. Sonra beni duymamış ya da dışarıdaki vale dinlememiş olabilir diye tekrar söylüyorum. "*EVET!*"

"*Hayır!*" Paisley çılgık atıyor ama kimse onu dinlemiyor.

Cole ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıyor, tamamen büyülü hissettiren masalsı bir anın etrafında dönüyoruz. Bu benim hak ettiğim türden bir aşk ve bir daha asla daha azına razı olmayacağım.

Yani, bu sahte. Bunu biliyorum. Ama gerçek aşk böyle olmalı, sümüklü gözlerle, çarpan kalplerle ve kelebek dolu midelerle.

Sonra, her şeyin üstüne, beni öpüyor.

Sahte bir teklif olsun ya da olmasın, öpücük çok gerçek. Dudakları yumuşak olsa da benimkilere sıkıca bastırıyor. Kolları belime dolanıyor ve parmak uçlarının sol kalçama, tam dövmemin üzerine bastırdığını hissediyorum ve bunun iyi şans getirdiğine dair söylediklerini hatırlıyorum. Bunu uydurduğunu sanıyordum ama şu anda doğru olduğunu hissediyorum. Dudağımı ısıyor, uçup gitmemi engellemek için küçük bir keskinlikle ve ayaklarımı yere indiriyor.

Cole'un gülümsemesi parlak ve geniş, herkesin tebriklerini kabul ederken gerçekten mutluymuş gibi. Onunla benden daha çok konuşuyorlar ama umurumda değil. Onlar benim ailem ama üzerimdeki etkileri artık yok.

BÖLÜM 11

COLE

"Aman Tanrım! Başardık! Başardık!" Janey kulübenin oturma odasında dans edip zıplarken bağıyor. Topuklu ayakkabılarını kamyonunda kaybetmişti ve şu anda yalınayaktı, gri elbisesi hareket ettikçe bacaklarının etrafında sallanıyordu. "Yüzlerini gördün mü? Bu epikti!"

Birkaç havalı yumruk atıyor ve sonra gerçekten kötü bir tekme atıyor, beni düşecek diye korkutuyor ama aynı zamanda siyah külotunu görmemi sağlıyor. "Paisley ile dövüşürken *bam, bam* ve *hi-yah* gibiydim."

Öyle değildi. Hem de hiç. Kız dövüşemiyor, bu da dövüşebildiğini sanmasını çok daha sevimli kılıyor.

Ayakkabılarımı çıkarmak için kanepeye otururken kıkırdıyorum. O donup kalıyor. "Hissediyorum ..."

Ellerini karnına bastırıyor ve bir an için hasta hissettiğini söyleyeceğini sanıyorum çünkü yüzündeki ifade tuhaf. Ama sonra uzun *bir* nefes alıyor ve mantıklı gelmese de boyu birkaç santim uzamış *gibi görünüyor*.

"Kendimi özgür hissediyorum," diye bitiriyor.

Düğünden ayrıldığımızdan beri gevezelik ediyor, bana bol bol teşekkür ediyor ve sonra Paisley'nin tırnakları yüzünden yüzünde oluşan çizdiği görüp görmediğimi soruyor, ki kesinlikle gördüm. Paisley'i Janey'den uzaklaştırıp yanağındaki kırmızı çizgiyi gördüğümde, Janey'i bu şekilde yaralamaya cüret ettiği için Paisley'i herkesin önünde mahvetmemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Fiziksel olarak değil, ben bir kadına saldırmazdım. Ama şimdi Bayan Paisley McMahan olan Bayan Paisley Roberts hakkında bildiklerimle, dans pistinden hiç ayrılmadan onun evliliğini ve hayatının geri kalanını mahvedebilirdim.

Janey'nin sahte erkek arkadaşı olmaya herhangi bir gizli göreve yaklaştığım gibi yaklaştım ve bu işte rol oynayabilecek herkesi araştırdım - gelin, damat, anne babası ve kız kardeşi, gelin partisi ve hatta teyzeler ve amcalar. Nikki'nin doğum kontrol yöntemini bu şekilde öğrendim.

Ama bu Paisley'nin dolabındaki iskeletlerle kıyaslanamaz bile.

Belki Paisley'nin o kadar da korkunç olmadığını görmesine yardımcı olur düşüncesiyle Janey'ye her şeyi anlatmayı düşündüm ama iyi ki yapmamışım. Paisley'i daha az korkutmuş olsaydım, Janey zorbasıyla mücadele ettiği için kendini bu kadar muzaffer hissetmezdi. Bu haliyle, Janey hayatının en büyük canavarıyla yüzleşti, ona karşı durdu ve onu kendi başına yendi.

Ben de biraz yardım ettim.

Ama hissettiği özgürlük sadece ve sadece ona ait. Bunu hak etti.

"Sevindim," diyorum ona rahatlarırken, bacaklarımı açıp uzanırken bir kolunu kanepenin arkasına koyup kutlamanın tadını çıkarıyor.

Ama dans etmeyi bitirdi. Kendini bana doğru fırlatıyor, bir dizini kalçalarımın her iki yanına koyarak kucağıma oturuyor ve göbeği şu anda hazırolda duran aletimin üzerinde geziniyor. Janey her iki omzuma birer elini koyuyor ve gözlerimin içine bakarak gülümsüyor. "Çok teşekkür ederim Cole. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlatamam."

Bunu gözlerinde görebiliyorum, zihninden okuyabiliyorum ve onu durdurmaya çalışıyorum. "Janey, dün gece söylediklerim hâlâ doğru. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Yardım etmekten memnunum."

Bu doğru. Yardım etmek benim işim. Ama asla bu kadar karışmam, benim yaptığım gibi planın dışına çıkmam ya da sonucu umursamam. Janey farklı. Onun için tüm kurallarımı çiğniyorum ve o geniş, mükemmel olmayan gülümseme ihtiyacım olan ya da istediğim tek geri ödeme.

Parmağını dudaklarımın üzerine koyup beni susturuyor. "Kapa çeneni, söyleyeceklerim var." Kendi sözleri karşısında gözleri irileşiyor. "Özür dilerim, sanırım hâlâ biraz sinirliyim."

Ama aklında ne varsa duymak istiyorum. Ellerimi kalçalarına götürüp soldakini sıkıyorum ve gözleri bir anlığına kapanıyor. Tekrar açıldığında, söylemek istediği şeyi söylemeye kararlı görünüyor.

"Dün gece beni istediğini ama sana bir şey borçluymuşum gibi hissetmemi istemediğini söyledin. Ama borçluyum."

Öfkeyle homurdanıyorum, bunun nereye gittiğinden hoşlanmıyorum. Bana oldukça iyi bir bakış atıyor ya da en azından önceki denemelerinden daha iyi bir bakış atıyor, bu yüzden onun anını yaşamasına izin veriyorum.

"Kendimi yeniden bulmama yardım ettin," diye devam ediyor. "Ve bu yüzden seninle seks yapmayacağım."

"Seks falan yapmıyoruz," diye çıkışıyorum, bu hatırlatma ondan çok benim için. "Ama kalkman gerek yoksa sana karşı centilmen olduğumu unutacağım," diye uyarıyorum çünkü o da gevşiyor, kalbi benimkinin üzerine tam olarak oturmaya gittikçe yaklaşıyor. Külotunu kenara itmeme, pantolonumun fermuarını açmama ve onu kucağıma değil de sikimin üzerine oturtmama ramak kaldı.

Ama o kıpırdamıyor.

"Evet," diye mırıldanıyor, "öyleyiz. Seninle seks yapmak istiyorum çünkü bana borçlusun Cole."

"Ne? Hayır."

Sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi konuşmaya devam ediyor, "Aylardır seks yapmadım, Henry'yle hiç orgazm olmadım-"

"Sikimin üzerinde otururken onun adını ağzına alma Janey." diye gürliyorum. Sert ses tonum ve kaba üslubum karşısında yanaklarında pembelikler beliriyor. Ama onu ertelemek yerine, kendini kabaca becermeye çalıştığına yemin edebilirim çünkü kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, pantolonumdaki çıkıntıya zar zor sürtünüyor. "Yoksa ne olur?" diyor usulca.

"Onun adını ağzına alacaksın.

Ağzıma mı?"

Onu sertçe aşağı çekiyorum, kalçalarını kendim hareket ettiriyorum, onun zevki için değil, sıcaklığıyla kendimi ovmak için. Dehşete kapılmasını ya da iri, korkutucu pislik heriften kaçmasını bekliyorum ama o ...

Sik beni, diye inliyor.

Başı geriye düşüyor, boynunun uzunluğunu ortaya çıkarıyor ve beni kullanarak kasılırken elleri kaldıraç olarak göğsüme doğru hareket ediyor.

"Buna ihtiyacım var. Bunu hak ediyorum. Kendime seksi bir erkekle bir deneyim borçluyum." Kendi kendine konuşuyor ama sonra başını kaldırıp tekrar bana bakıyor. "Sanırım vücuduma sadece okuduğum şeyleri yaptırabilirsin. Seni istiyorum Cole."

Her kelimesi amının sikime vuruşuyla birleşiyor ve kontrolü elimde tutmak için savaşısam da savaşı kaybediyorum. "Janey."

Bunun için yalvarıyor. Durması için yalvarıyorum. Sadece birimiz istediğimizi elde edeceğiz. Ve işler böyle giderse, ben bu savaşı kaybedeceğim.

"Dün gece, unutmama yardım etmeni istedim." Başını sallıyor, bukleleri çılgınca dans ediyor ve gözleri tekrar kapanıyor. "Ama bu ... beni hatırlamama yardım etmek değil," diye mırıldanıyor.

Lanet olsun. Bu benim lanet kriptonitim. Ona yardım etmemi istiyor.

Bunu yapabileceğime eminim.

Bir elimle çenesini tutup sıkıca kavrayarak puslu gözlerini benimkilere çevirmeye zorluyorum. Özellikle de bu gecenin heyecanından sonra net düşünmesine ihtiyacım var. "Emin misin?"

Çenesini bir kez eğip elimi itiyor. "Eminim. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Hayatımda yaptığım her şey için cehenneme gideceğim. Ama bu? Bu, en kötülerimin ve felaketimin zirvesi olacak. Janey, daha iyisini yapmam, daha iyi olmam gerekirken kendi bencilliğimi seçtiğimin bir örneği olacak.

En azından onun için iyi bir şey yapabilirim. Ona sadece kendimi hatırlatmak istemiyorum. Ona hayal bile edemeyeceği şeylerin mümkün olduğunu göstermek istiyorum.

Ona bunu verebilirim, yemin ederim. Bu zaten suçlu olan vicdanıma hafif bir merhem, ama umutsuzca tutunduğum kısıtlamayı kırmak için yeterli.

İntikam hırsıyla ağzını alıyorum. Son bir haftadır bastırdığım tüm açlık, onu öperken yüzeye çıkıyor ve beni şaşırtarak, sahip olduğunu düşündüğümünden daha seksi bir güvenle beni öpüyor.

Janey'nin yapabileceklerinden tam anlamıyla yararlanamadığı için Henry'yi sikeyim. Ben aynı hatayı yapmayacağım.

Ellerimi boynundan aşağı, köprücük kemiklerinin üzerinden geçiriyorum ve göğüslerini avuçlamak için aşağı indiriyorum. Janey iç çekerek dokunuşuma kendini bırakıyor ve ben de başparmaklarımı sertleşen meme uçlarına sürüyorum. Belindeki bağı hızla çözüyorum ve elbisesinin boynunu açarak onu aç gözlerimin önüne seriyorum. Sütyeni siyahtı, bu gece çoktan parlattığı külotuyla uyumluydu ve askıları omuzlarından kaydırarak kupların gevşekçe düşmesine izin verdim.

Parmağımı hassas teninde gezdirirken, teninin yumuşaklığından ve dokunuşumu karşılamak için eğilirken verdiği tepkiden zevk alıyorum. İkimiz de daha fazlasına ihtiyaç duyuyoruz, ona doğru eğiliyorum, sıcak ağzıma almadan önce meme ucunu öpücükler ve yalamalarla kaplıyorum.

Janey kollarını başıma doluyor, ben onu zevkle cezalandırırken beni kendine bağlıyor.

Değerini bil.

Sana olduğun gibi muhteşem bir kadın gibi davranılmasını talep et.

Pislikler için bahane yok; ne ailen, ne arkadaşların, ne de ben.

Bu düşünceyle inliyorum ve benimle birlikte olmak için kendini alçalttığı için onu sertçe ısııyorum.

Kanepede sevişmekten daha fazlasını hak ediyor ama onu merdivenden yatağa taşımak için çok sabırsızım, o yüzden böyle yapmak zorunda kalacağım. Onu kucağımdan kaldırıp kanepeye fırlatıyorum, zıplıyor ve bir şaşkınlık ciyaklaması çıkarıyor. Sonra üzerine çıktım, açılmış kalçalarının arasına diz çöktüm.

Elbisesinin geri kalanını iterek çıkarıyorum, elbise vücudunun altında satenimsi bir gri denizinde birikiyor ama yine de yeterli değil. Ona dokunmam gerekiyor. Gömleğimi çekip çıkarıyorum, düğmelerin sadece yarısı açık ve Janey beni takip etmeye çalışıyor, sütyenini çıkarmak için arkasına uzanıyor, ama onu durduruyorum. "Bana bırak."

Belirsizce ellerini geri çekti ve ben de kancaları açmak için benimkileri onun altına kaydardım. Sütyenini çekip yere düşürüyorum, aynı şeyi külotuna da yapıyorum. Önümde çırılçıplak, gergin bir şekilde kıpırdanıyor, gözlerim vücudunda gezinirken birden utangaç görünüyor.

Her şeyi görüyorum. Kollarıyla itmeye çalıştığı dolgun göğüsleri, çiçekli dövmeyle kaplı kalçasının genişliği, gerdiği karnının yumuşaklığı ve amının üzerindeki kısa buklelerdeki parlak ıslaklık. Her çil, yara izi, çizgi ve kıvrım...

"Çok güzel," diyorum boğuk bir sesle.

"Muhteşem." Kesinlikle öyle - içi de dışı da.

Gülümsemesi yumuşak ve rahatlama dolu, sanki burada şanslı olanın ben olduğumu anlamamış gibi. Ama ona göstereceğim.

Eğilip bacaklarını omuzlarımla ayırıyorum ve uyluklarının iç kısımlarındaki hassas noktaları öpüyorum, bilerek en küçük artışlarla daha yukarı ve daha yukarı hareket ediyorum. Parmak uçlarımı amının dış dudakları üzerinde gezdiriyorum, uyarılmışlığının kayganlığını hissediyorum ve onu açarken etrafa yayıyorum. Kalçaları yukarı kalkıyor, daha fazlasını istiyor ve şeytani sırıtışın ağzımı gerdiğini hissediyorum. Kahretsin, cennet gibi olacak.

Yavaşça içine itmeden önce bir parmağımı sularının arasında gezdiriyor, açıklığını test ediyor ve alay ediyorum. Zevk iniltisi kulaklarıma müzik gibi geliyor ve parmağımı o kadar kolay alıyor ki hemen bir tane daha ekliyorum. Onu iki kalın parmağımla beceriyorum, ön duvarı boyunca okşamak için onları kıvırıyorum.

"Oh," diye iç geçiriyor ve aniden bir eliyle saçımı, diğer eliyle de kanepeyi tutuyor. "İşte."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. Neresine dokunulması gerektiğini biliyorum ama bunu nasıl sevdiğini keşfetmem gerekiyor. Yavaş, yumuşak ve nazik mi? Sert, hızlı ve sert mi? İkisinin arasında bir yerde mi? İkisini de mi?

Sikeyim.

Rahatsız bir şekilde kayıyorum, pantolonum sikimi neredeyse acı verecek kadar sıkıyor. Ama Janey'e odaklanıyorum. Bu onun için.

İçindeki o noktayı okşayarak, tam olarak beni istediği yer hariç her yeri öpüyorum. Önce elimi tutmasını istiyorum ki beni alışını izleyebileyim, parmaklarım onun sıcaklığının içinde kayboluyor ve uyarılmışlığıyla parlayarak yeniden ortaya çıkıyor. Yavaş ve derin bir şekilde içine giriyorum, her birkaç vuruşta bir avucumla klitorisini okşuyorum ve çok geçmeden elimi ıslatıyor ve çığlıkları daha yüksek ve daha tiz hale geliyor. Karnına, tam buklelerinin üzerine bastırıyorum ve parmaklarımı tekrar tekrar içine sokarak onu geri dönüşü olmayan bir noktaya itiyorum.

Yumuşak, nefessiz bir çığlıkla paramparça oluyor. Spazmlar vücudunu sarıyor ve zevkini kovalarken çılgınca kıpırdanıyor ve ben her zaman onunla kalıyorum, hareketleri kaçmaya çalışıyormuş gibi sarsıntılı hale gelene kadar mümkün olduğunca uzun süre çekiyorum.

Homurdanıyorum. "Aferin kızıma. Bu bir."

Şaka yapıyormuşum gibi gülüyor ama ben çok ciddiylim. Özellikle de parmaklarımı ağzıma sokup orgazmını emdiğimde ve her zerresinin tadını çıkardığımda, gözleri şaşkınlıkla kocaman açılıyor.

Hiç kimse onu bu şekilde takdir etmedi mi? Bu onların kaybı çünkü o nektar kadar tatlı ve ben daha fazlası için sabırsızlanıyorum.

Beni kucaklamak için kollarını uzatarak, "Daha fazlasını yapamam. Sadece buraya gel."

Beni üstüne çekmesine izin veriyorum ve onu derinden öpmek için ağırlığımla sabitliyorum, ne kadar lezzetli olduğunu tatmasını istiyorum. Dili benimkine değdiğinde titriyor ve her şeye yeniden başlamadan önce onun özelliğini hatırlamasına izin veriyorum... çenesi boyunca, boynundan aşağıya, göğüslerine öpücükler bırakıyorum. Karnının üzerinden öpüyorum, dilimle dövmesinin bir kısmını izliyorum ve sonunda uyluklarının arasına geri yerleşmeden önce tüm vücuduna tapıyorum.

"Cole?" diye fısıldıyor.

"Mmhmm?" Cevap veriyorum, şimdiden onun güzel, kabarık dudaklarına bakıyor ve tadının ne kadar güzel olacağını tahmin ediyorum. Ve daha da önemlisi, ona ne kadar iyi hissettireceğimi.

"Yapmak zorunda değilsin-" diye başladı.

Homurdanarak sözünü kestim, "Ben yaparım, Janey. Yıllardır istemediğim hiçbir şeyi yapmadım. Bu mu?" Girişinden başlayarak uzun bir çizgi halinde yalıyorum.

klitoris ve o titriyor gibi onun tatlılık inilti. "Ben yapıyorum ve bu benim için bir onur."

"Oh," diye mırıldanıyor, hala emin değil. Bir saniye sonra bu sesi tekrarlıyor, ancak bu çok daha zevk dolu çünkü onu açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yutuyorum. Parmaklarımdan gelen hafif tat, doğrudan ondan içmeye hiç benzemiyor. Daha önce nazıktım, ama şimdi daha fazlası için sabırsızlanıyorum ve onu sert ve derin bir şekilde çalıştırıyorum.

Parmaklarım içerideki o noktayı tekrar buluyor ve dilimle klitorisine vururken hızla içine pompalıyorum. Altımda çıldırıyor, bir şekilde benimle savaşıyor ve aynı zamanda beni ona tutuyor. "I-I ... oh, Tanrım!" diye bağılıyor, tekrar boşalıyor.

Üzerine fazla gitmiyorum. Bununla başa çıkabileceğini kanıtlıyor, ben de parmaklarımın yassısını alıp tüm amına o kadar hızlı geçiriyorum ki elim bulanıklaşıyor. Tekrar boşalıyor, ya da belki hala boşalıyor? Emin değilim ama yüzü zevkten buruşmuş, ağzı açık, gözleri kısılmış ve kısa tırnakları sanki onu bu halde bırakacağımdan korkuyormuş gibi omuzlarıma batıyor.

Ben hiçbir yere gitmiyorum.

Bu lanet pantolondan kurtulmam dışında.

Kendine geldiğinde ayağa kalkıp pantolonumu ve iç çamaşırlarımı olabildiğince hızlı bir şekilde çıkarıyorum. Sikim özgürlüğün verdiği rahatlamayla neredeyse iç çekiyor, ta ki kendimi elime alana kadar, zaten çok yakın olan orgazmı engellemek için tabanımı sıkıca sıkıyorum. Onun için uzun zaman olduğunu söylemişti. Benim için de uzun zaman oldu ve korkarım çok çabuk boşalacağım ve Janey'nin içinde olmanın tadını istediğim kadar uzun süre çıkaramayacağım.

Hafif acı işini yapıyor, bir kez daha kanepede Janey'nin bacaklarının arasına diz çöküyorum ve girişiyle aynı hizaya geliyorum. Başımı kıvrımlarına doğru sürüklüyorum, ona bu şekilde dokunabilecek şanslı bir pislik olmanın lüksüyle inliyorum ve kendime görevimi hatırlatıyorum ... kim olduğunu hatırlamasına yardım et ki bu iş bittikten sonra tekrar kendisi gibi hissetsin.

Bencil bir pislik olma, Harrington.

Bu tamamen onunla ilgili. "Janey, Janey, Janey ..."

Mırıldanıyorum. "Ne?" diye sordu, endişeyle kaşlarını kırıştırarak.

Konuştuğumu, adını yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Kafamın içinde olduğunu açıklamak yerine, yavaşça ileri doğru itiyorum, onu inç inç doldururken horozumun etrafında gerildiğini hissediyorum.

"Mmm, Cole," diye inliyor. "Evet ..."

Hayal ettiğimden bile daha iyi hissediyor, sikimin etrafını sıcak, kaygan bir mengene gibi sarmış. İstilaya alışması için ona birkaç hamle yapıyorum ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, berrak ve parlak, artık kendimi tutamıyorum.

Öne doğru düşünüyorum, bir elimle başının yanında kanepenin yastığına dayanıyorum, bir elimle de havaya kaldırdığım bacağını kavriyorum. Elleri kalçalarımı kavriyor, sonra da belimi tutmak için yukarı kalkıyor. "Siktir," diye homurdanıyorum.

Derin ve güçlü bir şekilde onu becermeye başlıyorum. Yemin ederim, tatlı ve nazik olmak istiyorum, ama çok ileri gittim ve onun pürüzlü nefesi, güzel amını sert bir şekilde kötüye kullanmamı umursamadığını söylüyor.

Tekrar tekrar içine girerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum ve ne kadar sert ve derin girersem o kadar mutlu görünüyor. Gri gözleri bile geri dönüyor, hızlandığımda kirpikleri çırpınarak kapanıyor, içine pistonluyor ve her vuruşta dibe vuruyor.

Bunu sonsuza dek yapabilirdim, Janey'i her gün, bütün gün sikebilirdim. Onun kötü muamelesini orgazmlarla yatıştırarak telafi edebilirim, ta ki güneşli bakış açısı anlam kazanana kadar çünkü tek bildiği zevk.

Bir kükreyle içinden çıkıyorum, sıcak, titreşen fiskiyeleler halinde üzerine boşalıyorum. Döllerim amını kaplıyor, dudaklarına dağınık bir şekilde damlıyor ve karnına doğru fişkırarak onu beyaza boyuyor. Ama yine çok yaklaşmıştı, ben de hâlâ sert olan sikimi ona geri soktum, klitorisini ovmak için döllerimi kullanırken, onu vermem gereken son parçayla becerdim.

"Bir tane daha. Bunu hak ediyorsun," diye söz veriyorum ona.

Sonunda buna inanmış gibi, sikimin etrafında zonkluyor, orgazmıyla birlikte kalan tüm döllerimi sağlıyor.

Hayatım boyunca gördüğüm en güzel şey.

BÖLÜM 12

JANEY

KULÜBEYE İLK GELDİĞİMDE, ağaç evini andıran çatı katında bir fincan kahve ve bir kitapla saatlerce uzanmayı hayal ettim.

Cole'un kollarına sarılmış sıcacık yatakta uyanmak daha da güzel.

Kıpırdamadan durup onu izliyorum. Kaşları çatılmış ve dudakları birbirine yapışmış, sanki rüyasında her ne görüyorsa onu kızdırıyormuş gibi. Dikkatle, tek bir parmağımı göğsündeki kaba tüylerin arasında gezdirerek onu yatıştırıyorum, tanımadığım şekiller çiziyorum çünkü ona dokunmadan edemiyorum.

Dün gece hayal edebileceğimden çok daha fazlasıydı. Ve geçen hafta boyunca çok şey hayal ettim. Ama tüm kitaplardan aldığım ilhamla bile Cole gibi erkeklerin gerçekten var olduğunu düşünmemiştim - sizi önemseyen, mutluluğunuzu isteyen ve orgazmdan sonra sizi kemiksiz görmekten zevk alan erkeklerin. Sanırım Cole geçen yılki insan yapımı orgazm eksikliğimi bir gecede telafi etmeye karar verdi.

Ve whoo, başardı.

"Günaydın güzelim," diye homurdanıyor. Onu uyandırdığım için suçluluk duyarak gözlerini yukarı dikeyorum ama yarı açık gözlerinin altında uykuyla bir gülümseme var. Sadece o gülümseme bile suçluluk duygusuna değer.

"Özür dilerim, seni uyandırmak istememişim," diyorum ona sessizce, aramızdaki büyüyü bozmak istemiyorum. Kıkırdıyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor. Uyuyor olabilir ama uyumayan bazı kısımları da var. Merhaba, sabah odunu!

"Neredeyse bir saattir uyanıktım. Seni rahatsız etmek istemedim," diye yanıtlıyor burnunu boynuma gömüp tam nabzımın üzerine yumuşak bir öpücük kondururken.

"Yalancı," diye suçluyorum gülümseyerek, daha fazla öpücük için başımı eğerken. "Suratın asıktı, muhtemelen rüyalarında kötü adamlarla savaşıyordun. Ben seni yatıştırıyordum."

"Yatıştırmak mı? Bana işkence ederek mi? Şimdiye kadarki en yavaş parmağımı sikime yaklaştırarak mı? O kadar uzun sürdü ki, 'siktir et' dedi ve

seninle yarı yolda buluşmaya karar verdi." Her suçlama, boynum, çenem ve omzum boyunca sert bir öpücük, emme ya da mincıklamayla eşleşiyor.

Haklıydı. Akılsızca göğsünden karın kaslarına ve kalçasına doğru alçaldıkça alçalıyordum, kalın sertliğinden titizlikle kaçınıyordum çünkü uykusunu arzumla bölmek müdahaleci ve bencilce geliyordu.

Ama şimdi uyandı!

Elimin tamamını karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, her birinin saçlarının altındaki çıkıntıları hissediyorum ve sonra izi aşağıya, tabanının olduğu yere kadar takip ediyorum. Kalçaları zıplarken göğsünün derinliklerinde inliyor. Karnında kendini tuttuğu yerdeki gerginliği görebiliyorum.

Güç sarhoşu hissediyorum. Bu canavar adam onu kontrol etmeme, bunu kontrol etmeme, bizi kontrol etmeme izin veriyor.

"Sana dokunabilir miyim?" Fısıldıyorum.

"Siktir." Titriyor. "Ne istersen, Janey."

Aklıma daha önce pek yapmadığım ama şimdi denemek istediğim pis bir düşünce geliyor. Henry her zaman bu işte iyi olmadığımı söylerdi, o zaman neden uğraşayım ki? Ama Cole'un bu işte kötü olmama aldıracağını sanmıyorum.

Belki senin iyi olduğunu düşünür. Ve eminim aksi takdirde ne yapacağını söylemekten mutluluk duyacaktır.

Battaniyeleri atıyorum ve Cole'un açılmış bacaklarının arasına diz çökmek için yatakta alçalıyorum. Merakla bana bakmak için başını paylaştığımız yastıktan kaldırıyor. Gözlerimizi kilitli tutarak öne doğru eğiliyor ve başına bir öpücük konduruyorum. Bu iffetli, büyükanne yanağına layık bir öpücük ama başı yastığa düşüp gözleri kapanırken lezzetli bir acı çekiyormuş gibi inliyor.

Cesaretimi toplayarak tepesinin etrafında bir daire çiziyorum, sonra onu ağzıma alıyorum. Emiyorum, yalıyorum, yalıyorum ve emiyorum, onu ve tepkilerini keşfediyorum. Cole'un nefesi kesilirken elleri altındaki çarşafı yumrukladığında kendimi yenilmez hissediyorum. "Lanet olsun," diye homurdanıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onu ağzımın derinliklerinde yutuyorum, ne kadarını alabileceğimi görmek için boğazımın girişiyle alay ediyorum. Biraz pre-cum döktüğünde, daha fazlasını istiyorum, bu yüzden bir ritim buluyorum, onun uzunluğunu yukarı ve aşağı sallıyorum.

Cole bir elini saçlarıma geçirip başımın dibinden sıkıca kavırıyor ve kontrolü ele almasını bekleyerek geriliyorum. *Yeterince iyi yapmıyorsun.* Ama o sadece kafa derimi kaşıyor, neredeyse saçlarımla oynuyor, ben onu çalıştırırken saçlarımı tekrar tekrar bırakıp tutuyor.

"Janey, bebeğim... durmalısın yoksa ben-" diye uyarıyor, anlamı açık.

Boşalmasını istiyorum. Onu ağzımda patlatmak istiyorum. Onu tatmak, yutmak ve bunu Janey Williams olarak tek başıma yaptığımı bilmek istiyorum. Çünkü ben bir oral seks kraliçesiyim ve bir kuşak, taç ve asa istiyorum. Tamam, belki değil ama her ne yapıyorsam Cole için işe yarıyor ve önemli olan da bu.

Nefes nefese, "Yap," diyorum ve onu tekrar yutuyorum, başımı sallıyorum, yanaklarım onun şaftına karşı çukurlaşıyor.

İzin verildiğinde Cole kendini tutmayı bırakıyor ve ben onu sınıra götürürken tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum. Taşakları elime karşı geriliyor ve sonra sarsılıyor, kükrerken kendi içinde ve etrafımda kıvrılıyor. "Siktir, evet ..." Tuzlu sıcağın ağzımı doldurmasıyla homurdanıyor. Sanki iyi yaptığım bir iş için ödülümüş gibi açlıkla yutuyorum.

Bu bir taç değil ama ödülünden kesinlikle memnunum.

İşi bittiğinde Cole'un yorgunluktan yatağa yığılmasını bekliyorum. İhtiyaçları karşılandığında Henry de böyle yapardı. Ama yine de Cole, Henry gibi değil.

Kollarımın altından tutup, yüzüne sarılana kadar beni vücudundan yukarı çekiyor. "Whoo!" Pozisyon değişikliğine şaşırarak bağıriyorum.

Cole kollarını kalçalarıma doluyor ve başparmağıyla klitorisimle alay ederek dudaklarımı ayırıyor. "Benim sıram." Ben daha bir şey söyleyemeden dili üzerimde, klitorisimi yalıyor, emiyor ve girişime doğru eğilerek alay ediyor.

Bu şekilde üzerine oturmak garip geliyor, ama aşağıya baktığımda, düzenlemeden çok daha mutlu görünüyor, bu yüzden rahatlıyorum ve kendimi aşağıya bırakıyorum. Teslimiyetime gülümsediğini görebiliyorum ve bu bana güven veriyor.

Ellerim yatağın üstündeki pencerenin serin camına dayanıyor ve dışarıdaki ağaçlara baktığımda, beni korkutması gereken bir şekilde kendimi açıkta hissediyorum. Ama Cole buradayken güvende olduğumu biliyorum. Sadece ben, o ve belki de bizi görececek o asi gündüz baykuşu.

Cole'un beni ustalıkla geri dönüşü olmayan bir noktaya getirmesi uzun sürmüyor ve ben onun üzerinde kasıldığında etime karşı hırılıyor. Beni tekrar hareket ettirdiğinde hala titriyorum, beni vücuduna geri itiyor ve göbeğimi tekrar sertleşen aletin üzerine ortalıyor.

Hizalanmamıza yardımcı olmak için kıpırdıyorum ve sonra her şeyini alana ve tamamen üzerine oturana kadar beni santim santim doldurduğunu hissediyorum. Kalçalarımı yuvarlıyorum

doluluğun tadını çıkarıyorum. Cole içimde daha önce hiç dokunulmamış yerlere birden fazla şekilde dokunuyor.

Birlikte bir hız buluyoruz, o beni beceriyor ya da ben ona biniyorum değil, birbirimize zevk vermek için birlikte çalışıyoruz. Elleri yanlarım boyunca kayıyor, sert meme uçlarını okşamak için göğüslerime kadar uzanıyor ve yemin ederim onlardan doğrudan klitorisime bir elektrik akımı yayılıyor. Öne düşüp Cole'la özensiz bir öpüşmede buluşuyorum. Tadı bana benziyor ve ben de onun gibi tattığımı biliyorum ama bu sadece uyarılmamı artırıyor.

Cole'la seks her şeyi kapsıyor, sanki yanlış yok, sadece doğru var, sadece zevk var.

Kalçalarımı kavrayıp soldakini sertçe sıktığında yine paramparça oluyorum. Beni sıkıca tutuyor, bedenim atmosfere fırlamaya çalışırken beni bir arada tutuyor ve orgazmının sıcak darbelerinin beni de doldurduğunu hissediyorum.

Cole "Günaydın güzelim" diye mırıldandığında hâlâ nefes nefeseyim ve kendime gelmeye çalışıyorum.

İlk başta anlamadım. Beynim hâlâ mutluluktan pelteleşmiş durumda ve henüz yataktan kalkmamış olmama rağmen bedenim uyumaya hazır. Ama sonra ... daha önce 'günaydın güzelim' demişti.

Yığılıp kaldığım yerden doğruluyorum ve açabildiğim tek gözümle ona bakıyorum. Diğeri sadece prensip gereği reddediyor. "Bu bir şaka mıydı?" Omuz silkiyor ama kocaman sırıtıyor. "Hayır, sanırım seni kırdım," diyorum üzülmüş gibi yaparak. "Huysuz, pislik kişiliğinin sadece bir sabah oral seksine, birkaç orgazma ihtiyacı vardı - iki tane, dikkat et." Sayıyı göstermek için iki parmağımı kaldırıyorum. "Ve şimdi tamamen Jokey McJokester oldun."

Beni kollarının arasına alırken derin ve sert bir şekilde kıkırdıyor. İçimden kayarak çıktı ve meyve sularımızın üzerimizi kaplamak için dışarı sızdığını hissedebiliyorum, ama Cole hiç umursamıyor gibi görünüyor, bu yüzden rahat, kayıtsız bir sessizlik içinde sarılırken ben de endişelenmemeye çalışıyorum.

Her zaman böyle mi hissetmek gerekiyor? İnanılmaz bir şey.

Henry seks öncesinde, sırasında ya da sonrasında ter, döl ya da tükürük istemiyordu. Dokunmak ve okşamak, birbirlerinin vücutlarını takdir etmek ve diğer kişinin zevk almasını istemek böyle bir şey değildi. Bu çok daha iyi.

Seks steril ve mekanik olarak soğuk olmamalı. Dağınık, eğlenceli ve sürprizlerle dolu olmalı, diye karar verdim.

"Hey, nereye gittin?" Cole sessizce soruyor ve ben tekrar şimdi ve buraya odaklandığımda, mavi gözlerinde endişeyle bana bakıyor.

Ona Henry'yi düşündüğümü söylemek istemiyorum. Ya da tam olarak onu değil ama ne kadar çok şeyi kaçırdığımı... ne kadar çok şeyden vazgeçtiğimi. Peki ne için?

Dün gece kendimi yeniden bulmuş gibi hissettim. Bugün, onu kaybettiğim için üzgünüm ama bu zor kazanılmış dersten bir şeyler öğreneceğim. Bu yüzden, sürekli meşgul olan aklımdaki bir sonraki şeyi söyledim. "Kahvaltı hakkında düşünüyordum. Daha spesifik olarak, kahvaltıda ne yapacağını."

Bana inanmıyor ama bu sefer yalan söylememe ve düşüncelerimi kendime saklamama izin veriyor. "Üzerinde. Bisküvi ve sos sosu mu?" Cole onayımı bekleyerek cevap veriyor. Başımı salladığımda yataktan kalkmama yardım ediyor.

Merdivenden önce o iniyor ve bu hafta başındaki centilmen tavrının aksine, bu sefer yol boyunca bana bakıyor, hatta çapkınca kıpırdandığımda beni aşağıdan daha iyi görebilmek için başını eğiyor. Mutfığa doğru ilerliyoruz, Cole çıplak vücudunun üzerine bir önlük geçiriyor -malları korumak için- ve ben de kanepeden bir battaniyeye sarınıyorum.

"Çıplak kahvaltıyı seviyorum," diyorum ona hülyalı bir şekilde, o da dönüp omzunun üzerinden ukala bir sırıtişla bana poposunu gösteriyor. "Yaramaz hissettiriyor." Kahve makinesini çalıştırıyorum, sonra adaya oturup onu çalışırken izliyorum. Sabah şovundan bahsediyorum.

Cole iyi bir aşçı -ya da en azından benden daha iyi- ve bisküvileri patlayan bir kutudan ustalıkla ayırıyor, kuru bir kremalı sos paketine süt ekliyor ve sosisleri ocakta kızartıp sosa katıyor. Hepsini tabaklara koyduktan sonra adaya yerleştiriyor. Kendi battaniyesini alıp beline havlu gibi sardıktan sonra yanıma oturuyor ve yemeğimizi yiyoruz.

İşte bu kadar.

Rezervasyonum bugün doldu ve Bay Webster iki gün önce ayrıldı, bu da Cole'un çoktan evde olması, ofisinde çalışması veya benimle buluşmadan önce ne yapmayı planladıysa onu yapması gerektiği anlamına geliyor. Bana yardım etmek için daha fazla kaldı ve şimdi o da bitti.

"Burayı seviyorum. Yaşayan sadece iki kişi olduğumuz ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı küçük bir cennet cebi gibi hissettiriyor. Geri dönmekten korkuyorum..." Tam olarak neyden kaçmak istediğimi düşündüm ve "Hayattan" diye karar kıldım. Yani işimi seviyorum ve oradaki insanları özlüyorum ama burada da kalabilirim, seninle birlikte dünyadan uzakta saklanabilirim. Yiyeceklerimizi ana yola teslim ettirebilir, ormanda yürüyüşler yapabilir, güneşin doğuşunu izleyebilir ve

Her gün gün batımı, jakuzide takılmak ve her güne orgazmla başlayıp daha fazla orgazmla bitirmek. Burada kalabiliriz."

Saçma bir hayal olduğunu biliyorum ama yine de istiyorum.

Hayatımı, işimi, arkadaşlarımı seviyorum. Ama her şeyden uzakta, sorumlulukların olmadığı, kuralların yok sayıldığı ve önemli olan tek şeyin bugün olduğu, çünkü yarının sonsuzluk kadar uzak olduğu bu kulübede büyüğü bir şeyler var.

Cole kaşlarını çatıyor ve peçeteyle ağzını siliyor. Çünkü evet, bize çıplak kahvaltı hazırladıktan sonra masayı kuruyor, bize kahve koyuyor, benimkine sevdiğim şekilde şeker ekliyor ve kapları düzgün kullanıyor. Bunlar küçük şeyler ama bana tembel bir Pazar kahvaltısının bile değerli bir deneyim olduğunu hissettiriyor. Bunu önemli kılmaya değer olduğumu hissettiriyor.

"Kulağa hoş geliyor. En çok da sinir bozucu insanlar olmayacak kısmı."

Geniş, sahte masum gözlerle alay ederek sırtıyorum, "Bana can sıkıcı değil mi diyorsun?"

Kendime yaptığım bu zar zor iltifat karşısında dudağı küçük bir gülümsemeyle kalkıyor. "Senin için sırada ne var?"

Sanki artık aramızda bir şey yokmuş gibi, özellikle beni sorduğu küçük eklentiye yakalıyorum. Hiç olmadığımızdan değil, ama burada kalmayı istememin bir nedeni de Cole. Bütün hafta eğlenceliydi, dün gece ve bu sabah da harikaydı.

Belki de Cole ile bir seks tatiline ihtiyacım vardır?

Ama bunu önermiyorum. Onun yerine sorusuna cevap verdim. "Bu sabah eve gidiyorum, sonra yıkamam gereken çamaşırlar ve almam gereken yiyecekler var çünkü yarın benim için normal bir Pazartesi. Sabah yedide raporları alıyor ve sekizde ilaçları dağıtıyor olacağım."

Gerçekliğin ağırlığı üzerime çöküyor. Tipik bir iş günü hayal ederek şöyle diyorum: "Bütün gün hastalarımı ilgileneceğim ve Mason, yemek aldığımı söylememe rağmen yemek yapamadığımı hatırlatarak beni akşam yemeğine çıkmaya zorlayacak. Tatilim ve düğünüm hakkında konuşacağız. Henüz senden haberi yok ve ona ayı spreyi ve ninja yeteneklerimle neredeyse öldürdüğüm ama sonunda ailemin ölüm pençesinden kaçmama yardım etmesi için baştan çıkardığım seksi yabancıyı anlatmak için sabırsızlanıyorum." Ellerimi pençe gibi kıvırıyorum ve sanki ailem gerçek canavarlarla doluymuş gibi burnumu kırıştırıyorum.

Cole, kulağa çok tanıdık gelen monoton ve ilgisiz bir sesle, "Kulağa harika bir pazartesi gibi geliyor," diyor. Şöyle de diyebilirdi

'mmhmm, evet, tabii' sözlerindeki tüm vurgular için. Gerçekten aniden bu kadar ilgisiz mi oldu? Yoksa başka bir şey mi var?

"Sen mi?" Bütün hafta olduğu gibi yeniden iletişim kurmaya çalışarak soruyorum. Omuz silkiyor. "Ev. İş. Tekrarla."

"Arkadaşlarından ya da aileden kimse seni kontrol etmeyecek mi? Beklediğimden daha uzun süredir yoksun. Endişelendiler mi?" Endişe içinde sordum. "Muhtemelen onlara çoktan mesaj atmışsındır, değil mi?"

Kaşlarını mavi gözlerinin üzerine indirerek bana bakıyor. "Kimse gittiğimi bilmiyor. Ne zaman orada olduğumu da bilmiyorlar. Yemeklere elimden geldiğince ya da zorunlu olduklarında geliyorum, çünkü bu genellikle ortalığın karıştığı anlamına geliyor, ki bu da çoğu zaman iyi bir eğlence oluyor. Ama, hayır ..." Sanki bütün bir hafta boyunca evden ne zaman ayrıldığını kimsenin bilmemesi çok normalmiş gibi omuz silkerek sözlerini bitiriyor.

Bu şok edici. Mason'a planlarımı anlattım; kulübenin ilanının linkini, Anderson'dan gelen e-postaları ve kulübeye gidiş geliş rotamı verdim. Ayrıca bir komşum postalarımı alıyor ve herhangi bir şüpheli faaliyet için evimi izliyor. Bugün ortaya çıkmasaydım, polisi arayıp kayıp olduğumu bildirecek en az iki kişi olurdu ve muhtemelen Salı ya da en geç Çarşamba günü haberlerde olurdu, çünkü Mason altta bantlar yayınlayana kadar kanalları rahat bırakmazdı. *Bu kadını gördünüz mü? İşe gelmesi gerekiyor çünkü oranımız bitti! Ve evet, o benim kankam.*

Ama gerçekten, umursayacak insanlarım var ve bu önemli.

"Eve gittiğinde bana mesaj atabilirsin," diye teklif ediyorum. Bu görüldüğünden daha büyük bir mesele ve bunu biliyorum. Bize kulübenin ve sahte erkek arkadaş anlaşmasının fantezi dünyasının dışında devam etmek isteyip istemediğini soruyorum.

Nefesimi tutup bekliyorum.

"Janey," diyor nazikçe.

Hayır, hayır, "onu kolayca yüzüstü bırakma" tonunu kullanmayacağım.

Bugün değil, hiçbir zaman değil.

gün.

Yarattığım garipliği düzeltmek için acele ediyorum. "Yani, birisi iyi olduğunu ve eve dönerken bir çukura girmediğini bilmeli. Ben olmak zorunda değilim." Gülüyorum ama yüksek ve zorlama bir ses ve kulağıma bile sahte geliyor.

Daha da harika bir yabancıyla geçirdiğim harika bir haftayı kazanmayı kabullenmeli ve minnettar olmalıydım. Ve minnettarım. Cole'un benim için yaptığı her şey için minnettarım. Ama çok ileri gittim.

"Bitirdin mi?" Cole, çenesini sallayarak tabağımı işaret ederek düz bir şekilde söylüyor. Boş tabağını neredeyse kucaklıyor, öne doğru eğilmiş, bir elini tabağın iki yanındaki adaya dayamış. Onun tabağından benim tabağıma bakıyorum, birkaç lokma kalmış ama lezzetli kahvaltı şu anda midemde bir kaya gibi duruyor ve denesem bile bir lokma daha yiyemem.

"Oh! Evet, ama bulaşıkları yıkayacağım." Kalktım, battaniyemi daha sıkı sarıyorum çünkü aniden kendimi çıplak bir şekilde savunmasız hissediyorum. Bir saat önceki yüzüstü oturan, kovboy kızına binen, sakso kraliçesi halim gitmişti.

Ama onun var olduğunu unutmayacağım. Onu bulmak için çok çalıştım.

Başımı dik tutarak tabaklarımızı alıyorum ve Cole'un cevapsız yanıtından kaçmak için lavaboya gidiyorum. Daha sonra benimle konuşmak ya da mesaj atmak istemiyor, bana evde güvende olduğunu ya da başka bir şey söylemiyor ve bu sorun değil. Anlaşmamız böyleydi ve sorun değil. Kesinlikle sorun değil. "Bulaşıklar Anderson'dan çıkış listemde," diye bilgilendiriyorum onu. "Her şeyi yapmadığım için ücret ödemek istemem. Mutfağı temizlemem, çarşafaları çamaşır makinesine yerleştirmem ve banyodan havluları almam gerekiyor."

"Tamam," diye cevap verir Cole. "Önce duş almamın sakıncası var mı?"

"Hayır, hayır, tabii ki olmaz," diyorum parlak bir şekilde, baloncuk kaplı ellerimle onu el sallayarak, çünkü tabakları yıkayıcıya koyma planıma rağmen, üzerlerine bulaşık deterjanı döktüm ve süngerle ovuyorum.

Banyonun kapısı kapandığında sarkıyorum. "Aferin Janey. Her şey harika gidiyordu ve sonra sen sana büyük bir iyilik yapan zavallı adama beşinci aşama Clinger'ı çevirdin. Yani, nişanlın. Ama yine de? Ne eksik ne fazla. Sadece sahte bir yardım anlaşması ve hayatını değiştirecek, karşılıksız bir seks. Hepsi bu." Sanki her şeyi berbat eden kendimmiş gibi tabağı hışım ile fırçalıyorum. Kendimle alay ederek tekrar söylüyorum, "Eve gidince bana mesaj at! Tanrım, sesin daha çaresiz çıkabilir mi?"

Mutfağı aceleyle siliyorum, üst kata çıkıyorum ve yatağı soyuyorum. Seks kokulu çarşafaları parmaklığın üzerinden attığımda, tatmin edici bir *gürültüyle* alt katta yere düşüyorlar. Yatak odasını hızlıca toparladıktan sonra merdivenden geri iniyorum ve çarşafaları çamaşır makinesine atıyorum. Kanepedeki yastıkları kabartıp karate hareketi yapıyorum, arka verandada başıboş battaniye olup olmadığını kontrol ediyorum ve kısacası kulübeyi mümkün olduğunca yaşanmamış bir yer haline getiriyorum.

Sanki bu hafta hiç yaşanmamış gibi.

Bu tür bir acı, tam da anıların kalbinizde yer ettiği noktada. Ağaç gövdelerine baş harflerini kazımak, fotoğraf çekmek, dövme yaptırmak ya da başka bir şey istemenize neden olan o nokta. Daha fazlasını istiyorum, burada geçirdiğimiz güzel zamanların anısına bir tür hatıra gibi. Çünkü bu geçen hafta anılardan daha fazlası olmalı, değil mi?

Banyo kapısının açıldığını duyduğumda, Cole'u kapı aralığında geçerek atılıyorum. "Sıra bende," diye cıvıldıyorum. Kapının arkasına geçtiğimde, battaniyemle birlikte sahte gülümsememin de düşmesine izin veriyorum.

Saçlarımı kıvrıcık bukleler halinde topluyorum, bunu hem acele etmek için hem de Cole'un elleri yüzünden kıvrıcıklaştığı için yaptığımı biliyorum ve aptalca bir şekilde bunu henüz bırakmak istemiyorum. Hızlı bir duş alıyorum, giyiniyorum ve banyo malzemelerimi bavuluma tıktırıyorum. Banyoya son bir kez baktığımda orası da boş ve ıssız görünüyor. Havluları hala çalışan çamaşır makinesinin önüne yığıyorum ve çantamı alıyorum.

Oturma odasında Cole'u kanepede otururken buluyorum; dirseklerini dizlerine dayamış, gözleri odaklanmamış bir şekilde soğuk, siyah şömineye bakıyor.

"Ben hazırım. Anderson'ın dediği gibi sabah onda dışarıdayım," diyorum neşeyle, bavulumu ön kapıya doğru sürüklerken.

"İşte. Bana bırak," diyor Cole çantama uzanırken.

Ben çekmeye devam ediyorum. "Endişelenme. Ben hallederim. Bu şeyi yıllardır kendim taşıyorum. Bir keresinde havaalanında yuvarlamak zorunda kaldım, bir o yana bir bu yana çarparak, hiçbir çocuğu dışarı çıkarmamaya çalışarak, ancak biniş kapısında fazla kilolu olduğunu öğrendim. Çok ağır olduğunu söylediler ve kontrol ettirdiler. Demek istediğim, ağırlık her halükarda uçakta, ister aşağıda kargo alanında ister baş üstü bölmelerinde olsun, bu yüzden neden önemli olduğunu bilmiyorum, ama kural kuraldır, biliyor musun? Ve baş üstü bölmesine de sığardı! Küçük bir çanta. Sanırım plajdan taş getirdiğim için ağırdı. Ama şimdi daha hafif, bu sefer hiç taş yok. Yine de hatıra olarak arka verandadaki ağaçtan bir yaprak aldım. Kitaplarımdan birinin içine sıkıştırdım. Bu geziyi, yani güzel ormanı hatırlamak için saklamak istiyorum."

Çoğunlukla bu yolculuğun benim için ne anlama geldiği hakkında çok fazla şey söylediğim için, ama aynı zamanda bavulumu arabamın arkasına çarptığım için saçmalamayı bırakıyorum. "Sioux-B, ormana doğru o korkunç yolculuğu tekrar yapmaya hazır mısınız?" Çantayı SUV'a kaldırırken ona sordum. Bavulumu

Cole bu hafta bana yardım etti ama ben kendi başımın çaresine bakmaya ve kendi kendime yetmeye alışkınım ve artık buna geri dönme zamanı geldi.

Ki bu gayet iyi. Bu konuda iyiyim.

Kapıyı çarpıp Cole'a dönüyorum. "Teşekkür ederim. Bu hafta benim için yaptıkların senin anlayabileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor ve gerçekten minnettarım," diyorum içten bir gülümsemeyle. "Ayı spreyi saldırısı gibi ufacık tefecik, önemsiz bir şeyin arkadaş olmamıza engel olmasına izin vermediğin için teşekkürler."

Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip kollarımı geniş omuzlarına atarak sarılıyorum. Avucunun kalçamı kavradığını hissediyorum ve sıkmasını bekliyorum ama gelmiyor. Bu sefer gelmedi. O da bana kibarca, bir beyefendi gibi sarılıyor, başka bir şey yapmıyor. Sanki bu sabah hiç olmamış gibi.

"Bekle."

Kalbimde umut yeşeriyor. Anlamlı bir şey söyleyecek mi? Ya da tatlı bir şey mi yapacak? Belki de fikrini değiştirdi ve o da bu hayal dünyasında kalmak istiyor?

Aceleyle kamyonetine doğru ilerliyor ve arka koltukta bir şeyler arıyor. Bana uzattığı küçük beyaz bir kartla geri döndü. "Al bakalım."

Kartı alıyorum ve belirsiz bir şekilde bakıyorum.

Cole Harrington
555-349-8731

Bu onun kartviziti. Bana kartvizitini veriyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum. "Teşekkürler. Evet, teşekkürler Cole." Kartı arka cebime koyuyorum ve şimdi ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. Teşekkür ettim ve ona sarılıp vedalaştım bile. Yapacak tek şey kalmıştı, o da gitmek.

"Şey, uh "Hoşça kal, sanırım."

Benim için kapımı açıyor, içeri girmemi bekliyor ve sonra kapıyı da kapatıyor. Her şey gayet nazık ve Sioux-B'nin çatısına dokunana kadar iyiyim. "Dikkatli sür," diyor.

Duygusuz ve boş olan mavi gözlerine bir kez daha bakıyorum. Çenesi sabitlenmiş ve dudakları birbirine bastırılmış. Soğuk görünüyor. Bir yabancı gibi. Saatler önce bacaklarımın arasından bana sırıtan adama hiç benzemiyor.

Yüzümü ekşiterek uzaklaşıyorum, ormandan geçip ana yola geri dönerken yavaşça ve dikkatlice aramıza mesafe koyuyorum.

"Hadi eve gidelim Sioux-B," diyorum arabama.

Umarım gözyaşları başlamadan önce ana yola varabilirim. En azından bu yardımcı olur. Aksi takdirde bu patikadan güvenli bir şekilde inmeme mümkün değil.

Ben de neredeyse başarıyorum.

BÖLÜM 13

COLE

"SÜRÜŞ. GÜVENLİ. GÜVENLİ SÜR?" Yüksek sesle söylüyorum, arka lambaların ağaçların arasında kaybolmasını izliyorum. "O da neydi öyle?" Görünüşe göre Janey'nin kitabından bir oyun alıyorum ve şimdi kendi kendime konuşuyorum.

Kahvaltıya oturmamla Janey'nin temizlikçi bir Tazmanya canavarına dönüşmesi arasında ne oldu bilmiyorum ama bir yerlerde çuvalladığıma eminim. Ona mesaj atıp atmayacağımı sordu, ben de evet demek istedim. Kim bilir, ona mesaj atmak istiyorum. Onu evine kadar takip etmek, nerede yaşadığını görmek, kendi yatağında boşalmasını sağlamak istiyorum. Onunla çamaşır yıkamak ve markete gitmek istiyorum.

Ama yapmamalıyım, bunu biliyorum. Onun zamana ihtiyacı var.

Bu hafta onun için yön değiştiren bir kasırga oldu ve bu gerçeklik dışı cepte iyiydi. Ama eve döndüğünde Henry'nin çoraplarını yatak odasında yerde görecekti, annesi arayacak ya da bir düzine başka şeyden herhangi biri olacak ve bununla kendi başına yüzleşmek zorunda kalacak. Nasıl tepki vereceğine kendisi karar vermek zorunda kalacak ve ne kadar sinir bozucu olsa da bunu yapmasına izin vermeliyim.

Henry'ye geri dönme ihtimali var mı? Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bunun daha önce de olduğunu gördüm, çok daha iyisini hak eden ama başka bir yol bilmedikleri için uzun süre razı olan kadınlar, bu yüzden asla gerçekleşmeyen farklı bir sonuç umarak uzlaşmaya devam ediyorlar.

Annesinin Janey'nin Paisley'ye boyun eğmeyi reddederek ailesini utandırdığını söyleme ihtimali var mı? O da var. Ve Janey yaptığımız şey için gerçekten özür dileyebilir.

Tüm hayatını diğer herkesin mutlu olmasını sağlayarak geçirdi ve bence kendisinin de mutlu olmayı hak ettiğini unutuyor. Gerçekten mutlu olmayı, kötüyü kabul etmeden sadece iyiye odaklanmayı değil.

Bunu kendi içinde, kendisi için bulmasını istiyorum.

Bu gerçekleştiğinde . . . Onu tekrar bulacağım. Çünkü gitmesine izin vermiş olabilirim ama gitmesine izin vermedim.

"Anlıyorum, Bayan Webster. İsterseniz size fotoğrafları gönderebilirim ama ilerinde hiçbir şey yok," dedim müşterime birkaç gün sonra kahve içerken.

"Günlerdir onunla birlikteydi! Elinizde hiçbir şey yok mu?" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki üç masa ötedeki insanlar bize ilgiyle bakıyor. Kocasının onu aldattığına dair hiçbir kanıt görmediğimi öğrenince sevineceğini düşünmüştüm ama durum pek de öyle görünmüyor.

Profesyonel kalabilmek için dişlerimi sıkarak tekrarlıyorum: "Dört gün boyunca gözetim altında tuttum. Bu süre zarfında oturma odasında ve mutfakta birlikte oturdular. Adam ne zaman kulübenin yatak odasına ya da banyosuna gitse, kadın kamusal alanlarda görünür olmaya devam etti." Ona bu bilgiyi zaten vermiş olduğum için gerekmediği halde notlarımı kontrol ediyorum. "Her akşam saat altıda evden ayrılıyor, geceyi tek bir kez bile geçirmiyordu. Hiç yakınlaşmamışlar. Sarılmanın ötesinde bir temas yok. Bu iyi bir haber olmalı," diye hatırlatıyorum ona.

Hayal kırıklığına uğramış bir i çekti. "Evet, hiçbir şey için teşekkürler."

"Hâlâ kadını araştırıyorum. Bir isim bulduğumda sizinle temasa geçeceğim." Bayan Webster'a metres olmayan kadının kimliği hakkında şüphelerim olduğunu söylemiyorum. Gerçekleri tam olarak bilmediğim şu anda bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum ama Louisa ilerleme kaydediyor.

"Her neyse," diye tersliyor. Ayağa kalkıyor, mocha-chai-berry-blast-frappe ya da şurup ve krem şantiden oluşan o ucube her neyse onu alıp kapıya doğru yürüyor, topukları yol boyunca fayans zemine sertçe basıyor.

Kafedeki gözler onu takip ediyor ve sonra bir sonraki hamleyi benim yapmamı görmek için beklenti içinde bana dönüyor.

İşte bu yüzden insanlardan nefret ediyorum.

Kendi sade kahvemi yudumluyorum, bakışlarını indirip kendi telefonlarına, dizüstü bilgisayarlarına ve işlerine dönene kadar aval aval bakanlara teker teker bakıyorum.

Kapı açıldığında on dakika olmuştu ve baristalar siparişleri elden ele dolaştırıyordu. Ben de doğal olarak o tarafa bakıyorum.

yeni gelen, sadece Kayla olduğunu bulmak için.

Hay sikeyim.

Şu anda ailemden kimseyle görüşecek havada değilim. Bayan Webster'la uğraşmaktan huysuzum ve Janey'i günlerdir görmediğim için sinirliyim. İşte mi? Evde mi? Dipshit ile mi?

Bu düşünce yüzümde derin bir kaş çatmaya neden oluyor.

"Hey!" diyor şaşkın bir gülümsemeyle. "Şehrin benim tarafımda ne yapıyorsun? Ve kahvene kim işedi?"

Davet edilmeden oturuyor ama Kayla'ya kaybolmasını söylemeyecek kadar akıllıyım. Ayrıca, Bayan Webster'ın dışarı çıktığını ve şimdi yeni bir kadının benimle oturduğunu gören birkaç kişinin yeni ilgisini etrafımda hissedebiliyorum. Şüpheli görünen ama tamamen masum olan bir durum daha. Hiçbiri öyle düşünmüyor. Muhtemelen benimle buluşan randevularım olduğunu düşünüyorlar, birbiri ardına, seri oyuncu tarzı. Hepsine bağırarak istiyorum: "Biri müşterimdi, biri kız kardeşim ve ikisi de sizi ilgilendirmez.

Kayla'nın iki sorusuna da hiçbir açıklama yapmadan "İş," diye cevap veriyorum. En azından bana çarpmak istememişti. Bu ona biraz sabır kazandırıyor.

Başını sallıyor, vermeyeceğimi bildiği bilgiler için baskı yapmıyor. İşimin ne zaman ya da neden böyle bir sır haline geldiğini bilmiyorum ama yıllardır bu şekilde ve bunu değiştirmeye hiç niyetim yok. Kardeşlerim gibi takım elbiseli ve kravatlı biri değilim, Kyle hariç tabii ki. Onlar gibi kibirli pisliklerle iyi geçinmeye çalışarak bir ofiste sıkışıp kalsam delirirdim ama bunu anlamazlar. Babam hayal kırıklığına uğrardı, ne düşündüğü umurumda değil, annem de ne zaman bir işe çıksam endişelenirdi ve ona bunu yaşatmak istemezdim.

"Ben de," diye inleyerek onaylıyor. "Öğleden sonra bir toplantım var ama önce kafein almam lazım. Bekle, sipariş vereyim."

Kasaya gidiyor ve birkaç dakika sonra elinde bir Americano ile geri dönüyor. Yemin ederim o süre içinde siparişi alan kişiyle, kahve makinesiyle ve bara en yakın oturan bayanla arkadaş oldu. Kayla böyle şeylerde iyidir. Sanırım ikimiz için ayrılan cazibe payının hepsini aldı.

"Toplantınız ne hakkında?" Tekrar oturduğunda sordum.

Bana anlatmaya başlamadan önce bir yudum alıyor: "Cameron, bakımsız kalmış eski bir lunapark için bize kancayı taktı. Vahşi gençler orayı ele geçirdi, bu yüzden şimdi bir eğlence merkezi olarak biraz kötü bir üne sahip.

yasadışı bir yer. Buradan kâr elde etmek istiyorsak kesinlikle büyük bir yeniden yapılandırmaya ihtiyacımız olacak ama bence iyi bir şansımız var. Unicorn Universe hakkında ne düşünüyorsun?"

Yeğenim Grace'i tek boynuzlu at temalı oyuncaklar, tatlılar ve hediyelik eşyalarla dolu bir lunaparkta hayal ediyorum. Gracie, tek boynuzlu atlı karıncaya bindiğinde sersemlemiş bir mutlulukla "gelmiş geçmiş en iyi gün!" diye bağırarak parkta koşturacak tipik bir dokuz yaşındaki çocuk değil. O daha çok animasyonun kötü olduğunu ve tek boynuzlu at boynuzlu sosisli sandviçlerin nitritle dolu olduğunu söyleyecek bir tip. Ama o aykırı bir tip ve bence çoğu çocuk Gracie'ninkinden ziyade birincisini tercih ederdi.

"Kulağa altın madeni gibi geliyor," diyorum ama yine de hiçbir fikrim yok çünkü Kayla gibi bir iş beynine sahip değilim. Ama bir fikrim var. "Üzerinde tek boynuzlu at boynuzları olan saç bantları satmalı ve çocukların kafalarını onlara çarpabilecekleri balonlarla dolu bir kolezyum yapmalısınız. Pat, pat, pat!"

Kayla gülüyor ve bu fikri not ediyormuş gibi davranıyor. "Sorumluluk sigortasını artırın" diye not düşüyor. "Peki ya sen? Bir süredir ne seni gördüm ne de senden haber aldım."

Kayla'dan birinci sınıf bir sorgucu olurdu. En iyi anne tarafından eğitildi. O da orijinali olan Büyükanne Beth tarafından eğitildi. Teknik olarak, Büyükanne Beth babamın annesi, ama o ve annem biz çocuklar gökyüzünde parıldadığımızdan beri bir elmanın iki yarısı gibiler.

Onlar CIA'i kışkandıracak sorgulama becerilerine sahip üç kuşak. Doğruluk serumlarına, parlak ışıklara ya da su işkencesine de ihtiyaçları yok. Onların tercih ettiği silahlar birkaç seçkin kelime, bir gülümseme ve ruhunuzu gören, saklamayı düşündüğünüz her sırrı açığa çıkaran mavi gözlerdir.

Kayla, annemden öğrendiği üzere, burnunu sokmuyor ya da doğrudan şahdamarına inmiyor ama yüz ifademdeki, sesimdeki ve hareketlerimdeki her nüansa dikkat ediyor. Yüzümü düz, sesimi aynı seviyede ve bedenimi tamamen hareketsiz tutarak buna göre ayarlıyorum. İletişimin yüzde sekseni sözsüzse, bir bok söylemiyorum demektir.

'Oradaydım, buradaydım' ya da 'sadece meşguldüm' gibi küstahça bir cevap vermek üzereyim. Ama sonra şehir dışında olduğumu kimsenin bilmediğini söylediğimde Janey'nin yüz ifadesini hatırlıyorum. O zaman önemsememiştim çünkü Louisa biliyordu. O her şeyi bilir. Ama bir şeyler t e r s giderse, ailem

Louisa ile iletişime geçmeyi bile bilmiyorlar. Onun varlığından haberleri yok. Benim varlığımdan bile haberleri yok, ki bu da çoğunlukla tasarım gereği.

"Sana birinin telefon numarasını vermem gerekiyor," diyorum Kayla'ya isteksizce. "Acil durumlar için. Mesela Gracie'ye ya da aileye bir şey olursa ve bana ulaşamazsan, onu arayabilirsin."

Sihirli kelimeyi söyledim.

"Onu mu?" Kayla yankılandı, kulakları neredeyse o kabarık, çanta tipi, havlayan köpeklerden biri gibi ilgiyle dikilmişti.

"Sakin ol. Louisa benim asistanım. Her zaman nerede olduğumu bilir," diye açıklıyorum Kayla'nın telefonuna bağlantıyı gönderirken. Bunu küçümserken bile, kendime rağmen biraz gülümsüyorum. "Sana sadece acil durumlar için güveniyorum," diye hatırlatıyorum.

Gözlerini kısıyor ve bana hesapçı bir bakış fırlatıyor. Kayla ve benim çift yumurta ikizi olduğumuzu düşünürsek, birbirimize oldukça benziyoruz. Bebekken ve ikimiz de kelken birbirimizin aynısıymışız gibi görünürdük, bu yüzden annem bizi hep pembe ve mavi giydirirdi. Yetişkin olarak, görünüşümüz değişmiş ve ikimizin de saç olmasına rağmen, ifadelerimiz bazen korkutucu derecede birbirine benziyor. Şimdi olduğu gibi. Aynaya bakıyor olabilirim.

"Ne oldu?" Kayla soruyor. "Neden şimdi?"

Tamam, planlar değişti. Şimdi kesinlikle şahdamarına gidiyor. "Hiçbir şey. Birinin nerede olduğumu bilmesi gerektiği hatırlatıldı.

Louisa biliyor. Bana bir şey olursa, annemi aramak için emir aldı. Ama evde bir şey olsaydı beni nasıl bulacağını bilemezdin. Şimdi biliyorsun."

Çok önemli bir şeymiş gibi omuz silkiyorum, çok önemli olmasına rağmen. Bu, birinin işime yaklaşmasına izin verdiğim en yakın an ve Kayla açıkça sormasa da çok merak ettiğini biliyorum.

"Sana hatırlatıldı mı? Kim tarafından?"

Uyanırken her düşüncemi ve uyurken her rüyamı işgal eden kadın. İyileşmek için zamanı olsun diye takip etmemek için elimden geleni yaptığım kadın. Şu anda aramak istediğim kadın, çünkü o gelene kadar evimin, ofisimin, arabamın ve hayatımın ne kadar sessiz olduğunu hiç fark etmemiştim.

Bunların hiçbirini söylemiyorum. Söylememe gerek yok. İkiz telepatisi olmamasına rağmen Kayla sanki ona en derin, en karanlık sırlarımı anlatmışım gibi sırtıyor. "Her kimse, ondan şimdiden hoşlandım. Oturduğumdan beri normalde söylediğinden yaklaşık yirmi kat daha fazla kelime söylediğini biliyor musun?"

Öyle mi? Tanrı aşkına, havadan sudan konuşuyorsun. İşimi soruyorsun, bilgi veriyorsun ve en sevdiğin yavru köpeğini çalan kişiyi öldürecekmişsin gibi bakıyorsun."

"Ben her zaman bir şeyler sorarım," diye karşı çıkıyorum, diğer konulara değinmiyorum çünkü onlar hakkında yüzde yüz haklı.

Alaycı bir kaş kaldırarak beni susturuyor. "Hayır, sormuyorsun. Ve bu sorun değil. Söylediğin her şey önemli, yani bu konuşma" -kendinden bana doğru işaret ediyor- "önemli."

Artık soğumuş olan kahvemden bir yudum alıyorum, acılığı evimdeymişim gibi geliyor.

Ama böyle olmak zorunda değil. Janey bana bunu gösterdi.

Ailesi korkunç ve benim ailemi hiçbir zaman sevmemiş olsam da, onun ailesi gibi değiller ve bunun için onlara yeterince kredi vermiyorum. Belki Kayla ile başlayabilirim?

Yavaşça, dikkatlice itiraf ediyorum, "Biriyle tanıştım."

Kahretsin, bu çok büyük bir itiraf. Omuzlarımdan kalkan bir ağırlıktan ziyade, oraya ağır bir şekilde yerleşiyor ve bunu çok daha gerçek kılıyor.

Kayla sorularla patlamaya hazır görünüyor, ama kendini tutmak için oldukça iyi bir iş çıkarıyor, bu yüzden tekrar deniyorum.

"Konuşkan biri ve ilk başta bu benim konuşmak zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Yani, hiç, ki bu oldukça harikaydı," diyorum alaycı bir şekilde. "Ama sonra daha kolay oldu ve biz ... konuştuk." Hayatım boyunca 'konuşmak' kelimesini bu kadar çok kullandığımı hatırlamıyorum.

"Sanırım onu seviyorum. Onun seni nasıl daha iyi biri haline getirdiğini anlatıp duruyorsun."

"Ben öyle bir şey demedim."

Kayla yılmadan, "Onunla ne zaman tanışacağız?" diye sordu.

Başımı salladım. "Öyle bir şey değil. Anlaşma böyle değildi."

"Anlaşma mı? Ne anlaşması?" Kayla şimdi tam alarmda. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

"Erkek arkadaşı önemli bir aile etkinliğinden hemen önce ondan ayrıldı, ben de onu bir düğüne götürmeyi teklif ettim. Bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Hepsi bu." Bu 'o'na yakın değil ama zaten çok fazla şey söyledim.

"Bana Carter tarzı aptalca bir numara yapmadığını söyle." Parmaklarını alınca, kaşlarının hemen üstüne bastırıyor, kapalı gözlerle tavana bakarak konuşuyor. Annemin biz çocukların yaptığı çeşitli şeylere aynı şekilde tepki verdiğini gördüğüme eminim. "Sen bunun için fazla zekisin. Söyle bana Cole."

En iyi arkadaşının küçük kız kardeşini 'karısı' olarak bir müşteri toplantısına götürmeye karar veren en büyük ikinci kardeşim Carter'dan bahsediyor. Uzun vadede işe yaradı ama Carter, gerçek karısı Luna, şirket ve hatta müşteri için berbat bir durumdu. Ve ben de neredeyse tam olarak bunu yaptım. Tavsiye için Carter'ı aramayı bile düşündüm. Ama Kayla'ya bunların hiçbirini söylemedim. "Onun ailesi kötü Kayla," diye cevap verdim cevap vermeden. "Bizimkiler gibi değil. Kötü, kaba ve kırıcı. Ve o, en çirkin insanların içindeki güzelliği gören parlak bir güneş ışığı. Bana 'tatlı' dedi, Tanrı aşkına." Doğru anlatamıyorum, gerçekten ama Janey'nin ne kadar iyi ve ailesinin ne kadar boktan olduğunu sinirlenmeden nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum.

Yine.

"Tatlı olabilirsin," diye tekrarlıyor Kayla ama sesi kızgın geliyor. "Peki sen ne yaptın?"

Cevap vermiyorum ve Kayla masaya doğru eğiliyor, sesi alçak ve sert, gözleri buz gibi. "Hemen şimdi Kyle'ı arayabilirim. Uğrasın ve senin ağzına sıçsın." Tehdit gerçek ve tüm kalbimle söylüyorum.

Bu da meşru bir tehdit. Bir zamanlar Kyle'ı alt edebilirdim. Ne de olsa o benim küçük kardeşim. Ama bugünlerde hepimizin toplamından daha kaslı ve kendini koruma duygusu sıfır. Muhtemelen beni dövmekten zevk alırdı. Ya da sırf bu yüzden beni döver, hiçbir nedene ihtiyaç duymaz.

Homurdanıyorum ama itiraf ediyorum, "Onlara erkek arkadaşı olduğumu söyledim." Kayla kaşlarını kaldırıyor, daha fazlası olduğunu biliyor ve hepsinden daha azını kabul etmiyor. Şu an için. Gözlerimi deviriyorum ve iç çekiyorum. "Ve dans pistinin ortasında ona sahte evlenme teklif ettim ki herkes düğünü değil bunu hatırlasın."

Şok bekliyorum. Belki de dehşet. Ama Kayla yüksek sesle güldü. Ağzını kapatıyor, zapt etmeye çalışıyor ama ağzından kaçıyor ve daha da gürültülü bir hal alıyor.

İnsanlar yine bize bakıyor. "Sen yapmadın!"

"Kapa çenenin," diye çıkışıyorum. "Hiç komik değil. Janey buketi yakaladı ve gelin kelimenin tam anlamıyla ona saldırdı."

Hâlâ gülüyor, "Çok komik!" diyor. Sen . başkasının düğününde evlenme mi teklif ettin? Bu korkunç... çok yanlış." Başını sallıyor ve kıkırdamalarını kontrol edebilmek ve nefesini tutabilmek için konuşmayı kesmemi ister gibi elini sallıyor.

Ben ters ters bakınca daha çok gülüyor. Ve insanlar kesinlikle onun birine evlenme teklif ettiğimi söylediğini duydu çünkü bunu yüz desibelde söyledi ve bu lanet kahve dükkanı deli gibi yankılanıyor. Muhtemelen artık evde başka bir kadınla oturduğuma karar vermişlerdir çünkü daha önce geldiğimde bana ilgiyle bakan birkaç kadın bana pis pis bakıyor.

Hiçbiri umurumda değil.

Sonunda konuşacak kadar ayıldı, ama sorarken hala gülüyordu, "O iyi
... .. "Saldırıdan sonra kendini topladı mı?"

"Fiziksel olarak mı? Evet. Duygusal olarak? Muhtemelen değil," diye homurdanıyorum, Paisley'nin Janey'nin yanağında bıraktığı çizici ve Paisley'yi üstünden çektiğimde gözlerindeki dehşet ifadesini hatırladıkça öfkem artıyor. "İşte bu yüzden onunla buluşmuyorsun."

"Yani neden şu anda onun evinde değil de burada oturup üzüldüğünü kastediyorsun," diye düzeltiyor.

Sesimi yükseltiyorum ve ona en üst düzey, cehenneme giden kaşlarımı çatıyorum. Gözlerindeki yaşları silerken sırtıyor, şaşırmıyor.

"İşte bu yüzden sana hiçbir şey anlatmıyorum. Tarih boyunca ilk kez burada önemli bir bilgi paylaşıyorum ve sen buna gülüyorsun." Tamam, Kayla'nın bunu çığır açacak bir olaymış gibi ele almamasından dolayı biraz huysuzum. Ben burada büyüyorum, yeni şeyler deniyorum ve karşılığında o da bana zorluk çıkarıyor.

"Ben olmasam ne yapardınız? Hepiniz olabildiğince aptalsınız," diyor ve benden ve kardeşlerimden bahsettiğinden oldukça eminim. Ya da belki tüm erkeklerden? "Ara onu."

Telefonumu almak için hamle yaptı, ben de elinden kaptım. "Zamana ihtiyacı var. Ona zaman veriyorum." Bu aslında benim mantram. Bu hafta bunu kendime birçok kez söyledim.

Kayla, benim "siktir git" bakışımın oldukça iyi bir versiyonuyla beni iğneliyor, artık tüm espri anlayışı gitmiş durumda ve onun neden iş yerinde hesaba katılması gereken korkutucu bir güç olduğunu anlıyorum. Carter bunu bana bir keresinde söylemişti ve ben de komik olduğunu düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum. "Bunu sana söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi Cole, ama ..." Maksimum etki için uzatmasına izin verdi. "Sen bir korkaksın." Bunu gerçekçi bir şekilde söylüyor, bu da çok daha derin kesilmesini sağlıyor. "Ailenden kaçırıyorsun ve şimdi de bu kadından kaçırıyorsun. Adının Janey olduğunu söylemiştin? Haklısın. Onu arama. Eğer o da

Söylediğın kadar harika biri, sana en çok ihtiyacı olduğu anda kaçıp gidecek değıl, onun yanında olacak bir erkeğı hak ediyor."

Hay sikeyim. Bu acıttı.

"Yaptığım şey bu değıl," diye ilan ediyorum. Ama bunu söylerken bile kulağıma biraz ezikçe geliyor. "Janey'nin iyiliğı için doğıru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Hayır, herkese yaptığın gibi onu da uzak tutuyorsun çünkü o karışık bir durumda ve sana hoşuna gitmeyen bir şeyler hissettiriyor. Ve kimse seni bunun için aramıyor çünkü ne faydası var? Onlara homurdanır ve görmezden gelirsiniz, muhtemelen bir süreliğine ortadan kaybolursunuz. Ama seninle yaptığımız bu tek konuşma yıllardır yaptığımızdan daha gerçektir. Ve ben bunu sevdim."

Şu anda hoşuna gitmiş ya da benden çok hoşlanmış gibi görünmüyor.

"Ve şimdi mutlu-mutlu-neşeli-neşeli olmak ve Unicorn Universe'ü muhtemelen tüm zaman boyunca göğüslerime bakacak bir pisliğe satmak zorundayım," diye bitiriyor ve gitmek için ayağı kalkıyor.

"Bekle. Ne?" Çok şey söyledi ve çok kızgınım ama o hâlâ benim kız kardeşim ve ona bu şekilde saygısızlık eden herkesi mahvederim.

Kayla elini umursamazca sallıyor. "Hayır. Önemli. Önemli. Bölüm. Cole." Yüzüme doğıru eğildi. "Ara onu."

Ve bu emirle birlikte kahvesini, çantasını ve Janey'den uzak durarak doğıru şeyi yaptığıma dair eminliğimi de alıp kapıdan çıktı.

BÖLÜM 14

JANEY

"GÜNAYDIN, BAYAN. MICHAELSON!" Odasına girerken şarkı söylüyorum.

"Bugün nasılsınız?"

Tabii ki hiçbir şey söylemiyor ama bu beklenen bir şey. İçeri biraz güneş ışığı girsin diye panjurları açıyorum, yatağının başucundaki makineleri kontrol ediyorum ve sonra kadının kendisine odaklanıyorum. "İyi görünüyorsun. İyi uyumuş gibisin." O cevap verecekmiş gibi duraksıyorum. "Ben mi? Ben de oldukça iyi uyudum. Okuyordum -beklediğim yeni Vampir Kral kitabını aldım- ama kendimi beşinci bölümde durmaya zorladım. Dragul son kurbanını (slash-soulmate) yeni bulmuştu, bu yüzden neredeyse imkansızdı, ama başlarken kendime sadece biraz okuyacağıma söz verdim, bütün gece değil."

Doğrusu, okurken dikkatim dağılmıştı, ki bu genelde yaşadığım bir sorun değildir. Kitaplara ve hayali dünyalara, sanki etrafımda tuğla tuğla ve kelime kelime inşa ediliyorlarmış gibi dalarım. Ama kulübeden döndüğümünden beri düşüncelerim tek bir şeyle meşguldü.

Cole.

Ne yaptığını merak ettim. Bir davada mı yoksa şehirde mi? Kahretsin, eve dönüş yolundaki bir çukurda ölüp ölmediğini merak ettim çünkü kimse onu aramayı bilemezdi.

Ama aynı zamanda onun dokunuşunu, gülümsemesini, nezaketini ve huysuz cazibesini de hatırladım.

Onu özlüyorum. Acı verici garip vedalaşmaya rağmen onu özlüyorum.

Yine de meşgul olmak için iyi bir iş çıkardım. Çalıştım, hastalarımın ve diğer personelle hasret giderdim çünkü hayat bensiz de devam ediyordu. Yardımcılardan biri olan Ariella üçüncü çocuğuna hamile ve henüz on iki haftalık olmasına rağmen heyecanla bir bebek partisi planlıyoruz. Dr. Vincetti emekliliğinin yaklaştığını ve ardından eşiyle birlikte seyahat etmeyi planladığını açıkladı. Bay Culderon'un sevmediğimiz oğlu, personeli etkileyeceğini ve babasına farklı davranacağımızı düşünerek on dolarlık sahte Rolex'ini göstererek geldi. Birinci sınıf hizmetimize devam ediyoruz.

ne olursa olsun. Bayan Michaelson'ın kalçasında bir yara var, yatağa bağlı hastalar için ortak bir endişe ve ben onu sevgi, pozitiflik ve sağlıklı bir doz reçeteli merhemle iyileştirmeyi kişisel misyonum haline getirdim. Ve hepsinden iyisi...

"Başardım," diyor Mason kapı aralığından. "Haklıydın ve sonunda dinledim. Başardım."

Önümdeki yara bakım malzemelerinden başımı kaldırıp bakıyorum. "Tabii ki haklıydın," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Bu sefer ne konuda haklıydın?"

Mason içeri giriyor, yatağın diğer tarafında yardım etmek ve dedikodu yapmak için pozisyon alıyor. "Ben ve Greta hakkında," diye gözlerini devirerek cevap veriyor. "Spikerlerin de dediği gibi, bu iş *bitti!*"

"Ne? Oh, hayır, Mase! Çok özür dilerim!" Gerçekten üzgünüm. Her ne kadar Mason'ın muhteşemliğini takdir etmediği için birbirlerine uygun olmadıklarından endişelensem de, maço erkek kisvesinin altında acı çektiğini bildiğim için ondan nefret ediyorum.

"Acımıyorum. Ne yazık ki, işi kolaylaştırdı. Çıplak çenemin *çok güzel* görüldüğünü söyledi," diye dalga geçiyor, "ve kızıışmış bir kedi gibi yüzümün her yerine sürtünyordu. Sonra, sanki çalıntı bir kredi kartını test ediyormuş ve benzin istasyonundaki şekerleme için onay almış gibi, doğruca 70 inçlik televizyona gitti ve bıyıklarımı da kesmem gerektiğini, belki de alttan bir kesim ve sert bir parça almamı söyledi. Sonra da alışverişe gidebilirmişiz." Sesini sahte bir şekilde yüksek ve mızız çıkartıyor. "Eğlenceli olmaz mı?"

"Ooh, bu hiç iyi değil." İrkildim.

"Değil mi? Ben insan gibi görünmek için makyaj yapması gereken bir ahabap değilim. En kötü kısmını bilmek ister misin?" diye soruyor, sesi sanki uçurumdan aşağı koşacakmış gibi çıkıyor.

Nişan yüzüğü alışverişi yapmak istemesi ya da Mason'ın göğsüne üç inç boyunda Gotik harflerle adını dövme yaptırmak istemesi gibi bir şeye hazırlanıyorum.

"Sakalımı tekrar uzatmam aylar sürecektir," diye bitiriyor, sesi bıkkın geliyor. Ağır ağır iç geçiriyor ve bana gazlı bez uzatıyor. "Ben kurt adam gibi sakal bırakan adamlardan değilim. Zaman alacak ama olacak Bayan Michaelson. Siz sadece bekleyin. Mason eski havasına kavuşuyor." Dans ediyor, kalçalarını oynatıyor ve bir bacağını tekmeliyor ama hastamızı da sanki başından beri işin içindeymiş gibi konuşmaya dahil ediyor, benden öğrendiği bir şey bu.

Ayrılığa verdiği iyi huylu, Golden Retriever-vari tepkiye şaşırarak gülüyorum. Benimkinin daha çok gözyaşı dökmek ve Henry'nin en azından düğüne gitmesi için acınası bir şekilde yalvarmak olduğunu düşünürsek, Mason'dan etkilendim.

Hâlâ o kafada olduğumdan değil. Şu anda daha çok Henry Kim? kafasındayım.

"Tebrikler o zaman?" Dikkatlice söylüyorum.

Mason çenesini eğerek tebrikleri kabul ediyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diyor. "Sen ve ben, ikimiz de bekâsız ve kaynaşmaya hazırız. Bu gece bir şeyler içelim ve kimler varmış görelim."

Mason'la aramızda hiçbir zaman bir şey olmadı, bu yüzden bana 'çıkma' teklif etmediğini biliyorum, ama bir kulüpte oturup pahalı, sulandırılmış bir içkiyi yudumlamak ve kendimi herhangi bir Tom, Dick veya Henry'nin beni seçmesi için hazır hale getirmek fikri bile kulağa korkunç geliyor. Özellikle de kimi istediğimi zaten biliyorsam. Sadece o beni istemedi.

Acı çektiğimden değil! Tamamen Janey-Self-Love dönemimdeyim, kendime, kendime ve bana bakıyorum ve ailemi neden en başta terk ettiğimi hatırlıyorum ve bana ikinci bir düşünce gibi davranan Henry'ye neden yakalandığımı analiz ediyorum, böylece bunların hiçbirini tekrar yapmıyorum.

Son zamanlarda bana hatırlatıldığı gibi, ben daha fazlasına layık, güçlü ve güzel bir kadıyım ve bunu takdir etmeyen her erkek gidebilir. Ariana Grande'nin ünlü sözünde olduğu gibi... teşekkürler, sıradaki!

Mason'a "Olmaz, bu akşam bir şişe şarap, paket makarna, saç bakımı, kolajen yüz maskesi ve Dragul ile randevum var. Yaramazlık yapacağım ve on beşinci bölüme kadar gideceğim." Okurken kitap sayfalarını karıştırmaktan daha kirlili bir ses çıkarırken baş döndürücü bir heyecanla omuzlarımı sallıyorum. "Bayan Michaelson'a Tiffany'nin Dragul'un baştan çıkarıcı ağına nasıl düştüğünü anlatacağıma dair söz verdim bile." Hastamın yara tedavisini bitirdikten sonra çöpü atıyorum, eldivenlerimi bir çırpıda çıkarıyorum ve duvardaki sebilden susuz sabun dolduruyorum.

"Bin yaşında olan ve savaşlar, medeniyetlerin yükselişi ve çöküşü ile ekşi sakızların bir şeker türü olarak ortaya çıkışını yaşamış olan vampir adamınız Tiffany adında birine mi aşık?" Mason yankılanıyor, yüzü tiksintiyle çarpılmış. "Dur tahmin edeyim, kız yirmi bir yaşında, sıfır hayat tecrübesi var, ama bir şekilde kozmik olarak birbirlerine bağlılar?" Mason köpüklü sabunla kaplı parmaklarını birbirine bağlayarak örnek veriyor.

"Belki," diye kabul ediyorum. Oldukça yerinde bir tespitti, ama nefsimi bu şekilde iğrendirmesine gerek yoktu. Ve kendimi savunmam gerekirse, Tiffany Dragul'un insan olduğu zamanlardaki ilk aşkının reenkarnasyonu, yani ... işte bu var.

Koridorda birlikte hemşire istasyonuna doğru yürüyoruz, iyi olduklarından emin olmak için üstünkörü bir tarama yaparken diğer hastaları selamlıyoruz. Bazıları odalarında oturmuş yapboz yapıyor ya da radyo dinliyor. Diğerleri ise koridorda ya da daha çok Dedikodu Bahçesi olarak bilinen çalışma odasında oturarak sosyalleşmeyi tercih ediyor ve yaşlılarla dolu bir bakım merkezinde BBG evinden daha fazla dedikodu dönmediğini düşünüyorsanız yanılıyorsunuz.

Bayan Michaelson'ın bakımını belgelemek için bilgisayarın başına oturuyorum ve Mason tezgâha yaslanıyor.

"Hey, Pam, bana yardım et," diyor masanın arkasındaki büyük beyaz tahtaya yazı yazan kadına. Kısa, beyaz saçları, büyük yuvarlak gözlükleri ve cılız bedeninden sarkan bol önlükleriyle ilk bakışta Pam'in bir hasta olduğunu düşünebilirsiniz ama o buradaki en uzun süreli ve en çalışkan yardımcılardan biri. Dağınıklıktan asla çekinmez, ilk atlayan ve ne gerekiyorsa yapan odur ve dürüst olmak gerekirse en az beş yıl önce emekli olması gerekirdi ama yaşlı kocasına bedavaya bakmaktansa yaşlılara baktığı için para almayı tercih ettiğini söylüyor.

Mason'a temkinli bir bakış atıyor, ki öğle yemeği için ne sipariş edeceği ya da dışkıyı temizlemek için yardım isteyebileceği düşünüldüğünde bu haklı bir bakış.

"Janey'i bu gece dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum, ama beni dişleri olan ve adı orospu olan bir kitap sevgilisi için terk ediyor-" Mason aniden durur ve vites değiştirir. "Bir vampir nasıl ereksiyon olur? Kanları yok ki. Isırmanın amacı da bu, değil mi? Ama her şeye yetecek kadar ..." Sanki Dragul'un ereksiyonu buymuş gibi ön kolunu uzatıyor ve elini yumruk yapıyor.

Gerçi yazılış biçimine bakılırsa, yüzde yüz dürüst olmam gerekirse Mason o kadar da uzak değil.

"Bebeğim, bunu bir daha yaparsan kan veren sen olacaksın. Şu damarlara bak!" Pam, Mason'ın kolunu tutup ön kolundaki kalın damarın izini sürerken alay ediyor. Cebinde bir iğne olsaydı ve yasalar gerçekten kan almasına izin verseydi, sanırım çoktan Mason'ın pazusuna bir turnike sarmış olurdu.

"Kesinlikle hemşire pornosu veriyor!" Sorumlu hemşiremiz Gabriella da aynı fikirde. Yıllardır burada ve aslında beni bu iş için iş alan kişi o.

koğuşta çalışmamı önerdi. Onunla yaptığım görüşme, beni burada çalışmaktan vazgeçirmeye çalışması ve bunun yerine 'gençken banka hesabımı doldurmak' için seyahat hemşireliği yapmamı önermesinden ibaretti. Ama o zaman da emindim, şimdi de eminim. Burayı seviyorum ve Gabriella da bunun büyük bir parçası. Patron o, ama iyi bir patron, hem sert hem de nazik bir anne sevgisi var; hem çalışanlar hem de hastalar için.

Mason onun değerlendirmesine gülüyor ve kolunu daha da şişirmek için bira biceps kıvrırma hareketi yapıyor. "Bunun seksi olduğunu mu düşünüyorsun? şuna bir bak," diyor Gabriella'ya sertçe esnetirken.

"Aww, çok tatlı. Kadınların bundan hoşlandığını mı sanıyorsun?" diye alaycı bir sesle karşılık verir. "Hayır, bana göbekli bir adam göster. O yerse ben de yerim, çocuklarım da yer. Ayrıca, biraz pastası olan bir adam atıştırmalıklarımı takdir edecektir." Oturduğu sandalyenin iki yanından taşan kendi kıvrımlı poposunu coşkuyla okşuyor.

Mason da hazırdır ve "Spor salonuna gitmiyorsa seni nasıl tutacak, nasıl çevirecek ve uh-uh?" diye karşılık verir. O kadar kıa şaplak atıyormuş gibi yapıyor ve Pam ile Gabriella kahkahayı basıyor.

"Dizlerim ve sırtım artık bunları istemiyor ya da bunlara ihtiyaç duymuyor. Kahretsin, beni doğru pozisyona getirmek ve sonrasında yryebilmem için Posturepedic desteği sağlamak için üç yastığa ihtiyacım var," diyor Pam, tamamen fazla bilgi vererek.

"Ooh, evet. Kamalı yastıklardan birini al," diye onaylıyor Gabriella. "Her şeyi doğru ykseklığe koyar, böylece kimse çok fazla çalışmak zorunda kalmaz."

Mason afallamış görünüyor. Ve kafası karışmış. Ben daha çok birbirlerine takılmalarından keyif alıyorum.

Mason sonunda gülerek, "Siz ikinizle yapamam," diye karar veriyor ve ellerini yüzünün önünde o görüntüyü siliyormuş gibi sallıyor. "Ama birinizin buna" -beni işaret ediyor- "Forest Frank n' Beans'e zlem duymayı bırakıp bu gece benimle bir şeyler içmeye gelmesini söylemesini istiyorum."

"Kime?" Gabriella soruyor.

"Bir adamla tanıştım, bana bir iyilik yaptı ve beni kuzenimin düğününe götürdü. Harika zaman geçirdik
_"

Mason araya girerek, "Yani 'evet, evet, evet' diye bağırdığı yastıktan başka yastığa gerek yoktu," diyor. Gabriella ve Pam sırtırken onun aptalca büyük omzuna vuruyorum. Belki de Mason'a bu kadar çok ayrıntı anlatmamalıydım.

"Dediğim gibi, harika vakit geçirdik ve sonra bana veda etmek için bir kartvizit verdi." Gabriella yüzünü tiksintiyle buruşturarak geri çekiliyor ve ben de hemen ekliyorum, "Ama sorun değil. Düğünde bana yardım ettiği ve eski sevgilimden ya da ailemden daha iyisini hak ettiğimi hatırlattığı için minnettarım." Gülümsüyorum, hikayeyi mutlu bir sonla bitiriyorum.

O türden değil ama en azından zihinsel bir son.

Mason ve Gabriella göz göze geliyor ve aralarında bir konuşma geçiyor. Mason'ı ne dediğini okuyacak kadar iyi tanıyorum-'Burada neyle uğraştığımı görüyor musun? Bana yardım et.

Görevinin beni dışarı çıkmaya ikna etmek olduğunu unutmuş gibi görünen Gabriella sandalyesinde dönüyor, parmak uçları klavyesine gidiyor ve sanki her şey çok ciddiymiş gibi sırtı dik duruyor. "İsim? Tanımlayıcı bir bilgi var mı?" diye soruyor, sesi her zamankinden daha patronvari çıkıyor.

"Ne?" Ondan Mason'a bakarak soruyorum.

"Cole," diye cevaplıyor Mason benim yerime. Evet, ona kesinlikle çok fazla şey söyledim. "Bir de fotoğrafı var."

"Mükemmel."

"Ne yapıyorsun?" Bilgisayarda bir şeyler tıklarken Gabriella'nın omzunun üzerinden bakıyorum. Çoktan 'Cole + Bridgeport' araması yapmış ve yüzlerce sonuç vermiş. Yüzüm kızardı. "Hayır, bütün bunları yapmak zorunda değilsin. Sorun değil."

"Janey, ben kırklı yaşlarında bekâr bir anneyim ve yıllardır randevu çukurunun içindeyim. Erkeklerin, eşlerinin, çocuklarının, sabıka fotoğraflarının, kayıtlarının ve daha birçok şeyin izini sürme konusunda doktoram var. Bugünlerde kendinizi güvende tutmak için dedektif olmak zorundasınız çünkü bu adamların hepsi gerçekler konusunda çok yaratıcı davranıyor ve ben sonsuza dek sürecek bir ilişki arıyorum, sonsuza dek değil. Ve sen de öyle."

Bu konuda haklı. Eğer seçeneklerim kedi anneliği ya da bir ilişkiyse, ilişkinin uzun vadeli ve buna değer olmasını isterim.

"O bir dedektif," diye ekliyorum. "Yine de bir şey bulacağını sanmıyorum, çünkü beni araştırdığını söyledi ve internetteki varlığım konusunda bana iltifat etti. Her şeyin kilitli ve temiz olduğunu ve daha iyilerinin sadece kendisinin ve asistanınıninkiler olduğunu söyledi."

Bu kesinlikle söylenecek yanlış bir şeydi.

Gabriella'nın kaşları alnına tırmanıyor ve gözleri hoşnutsuzlukla irileşiyor. "Bu evli olduğu anlamına geliyor," diyor bana nazikçe. Ama sonra öfkesi alevlendi

beni savunmak için. "Muhtemelen üç farklı bebek annesinden dört çocuğu, 'seyahat ettiği' bir işi var ve muhtemelen bir suçlu. Bu, bir adamın size FBI ajanı olduğunu ve 'size bir şeyler anlatabileceğini ama sonra sizi öldürmek zorunda kalacağını' söylemesi gibi bir şey." Öfkelenerek Mason'a döner ve suçlar: "Neden bunun komik olduğunu düşünüyorsunuz? Sokaklarda hayatlarımız için savaşıyoruz ve onlar böyle şakalar mı yapıyor? Hayır efendim, teşekkürler. Otomatik engelleme ve rapor."

Ve neden Mason'la içki içmeye gitmediğimi tekrar hatırladım. Randevu ortamı berbat ve ben bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Eve gideceğim, kitap okuyacağım ve belki de kız kurusu koleksiyonuma mutlu bir şekilde başlamak için barınak kedilerini araştıracağım. Çünkü ben yeterliyim; ben, kendim ve ben.

BÖLÜM 15

JANEY

Ve hayatım bu hale geliyor. Her gün işe gitmek, gülümsemek, herkesle çene çalmak, eve gitmek ve kendimi kitaplarıma gömmek.

En azından Gabriella'nın bana bir şey bulduğunu söyleyeceği güne kadar. İşte bu şekilde kendimi Bridgeport şehir merkezinin kenarındaki sıradan bir binanın önünde bir ileri bir geri volta atarken buluyorum. Aynalı pencerelerdeki yansımamı izliyorum.

"İçeri gir. En kötü ne olabilir ki?" Yansımama söylüyorum. Tabii ki bir cevabım var. Her zaman bir cevabım vardır. "Gabriella'nın uyardığı gibi evli ve muhteşem karısı içeride, yerde sürünen sevimli mini-Coles'larıyla birlikte. Yumurtalıklarım patlıyor, kalbim kırılıyor ve 'Senin aptal yarım gülümsemeni düşünmeden edemiyorum çünkü beni on iki saat içinde geçen yılın tamamında olduğundan daha fazla boşalttın' gibi aptalca bir şey söylüyorum."

Yoldan geçen bir adam beni duyuyor ve "Merhaba" diyor.

Utanarak el sallıyorum ama kararsızlık içinde volta atmaya devam ediyorum ve o da öğleden sonra işlek bir kaldırımda cinsel saçmalıklar saçıyor olsa da deli kadını bırakarak uzaklaşıyor.

O evli değil. Gabriella bundan oldukça emin. Aslında sonunda Cole'un internetteki varlığının söylediği kadar temiz görüldüğünü kabul etti ama yine de temkinli olmam gerektiği konusunda uyardı.

"Belki beni gördüğüne sevinir?" Kendime bunu önerdim.

Yine de aramalıydım. Bana telefon numarasını verdiğini düşünürsek, yapılacak en makul şey bu olurdu. Ama artık mantıklı davranmıyorum. Yeni Janey rejiminin bir parçası da büyük hamleler yapmam. Beni mutlu edecekse, yaparım.

Bu yüzden buradayım.

Cole beni mutlu etti. En çirkin anlarda, hayal edebileceğim en kötü şey olduğunda, beni destekledi ve gülümsememi sağladı. Ve bunu ona söylemek istiyorum.

Kapıya yaklaşıyorum, buzlu camın üzerindeki yazıya dikkat ediyorum, *BS Consulting*. Gerçekten saçmalık anlamına gelip gelmediğini merak ederek biraz kıkırdıyorum. Bu Cole'un yapacağı türden bir şey, özellikle de bütün gün, her gün müşterilerinin saçmalıklarıyla uğraşırken.

İçeride, neredeyse boş olan büyük bir odaya giriyorum. Hemen önümde beyaz, modüler bir masa var ve burada sarışın, hoş bir gülümsemeyle oturan güzel bir kadın oturuyor. Sağ tarafta dört sandalye ve bir sehpadan oluşan bir grup var. Seyrek, modern ve neredeyse çıplak olmasına rağmen belli belirsiz pahalı görünümlü. Bir sanat galerisi gibi.

"Neye karar vereceğini merak ediyordum," diyor sarışın, eğlenmiş ama kibar bir sesle.

Cevap vermeyip şaşkınlıkla ona baktığımda, şaşkın bir ifadeyle pencereleri işaret ediyor. Evet, bu taraf tamamen şeffaf. "Beni ileri geri volta atarken görebiliyor musun?" Aptalca soruyorum.

Gülümsemesi büyüyor ama dostça görünüyor. "Elbette görebiliyorum. Yardımcı olabilir miyim?" "Cole Harrington'ı arıyorum," diye ağızından kaçırdım. "Arkadaşım, kendisi

Patronum onu bulmama yardım etti. Bulunması zor bir adam, neredeyse imkânsız, ama Gabriella -arkadaşım, patronum- çok iyi. Cole'un ona iş teklif etmesi gerektiği kadar iyi," diye başımı sallayarak öneride bulundum. "Adamın adını öğrendikten sonra ilçedeki emlak kayıtlarına baktı. Özellikle C. Harrington adına bir sürü mülk var ama bunların çoğu Cole'un kardeşlerinin mülkleri gibi görünüyordu. Bu farklı görünüyordu, ben de onun olabileceğini düşündüm. Öyle mi?"

Gabriella'nın tüm araştırma sürecini tek bir nefeste anlatırken gözleri daha da açılıyor.

"Üzgünüm, gelmemeliydim. Ben gideyim."

Kaçmak için dönüyorum ama odanın öbür ucunda görmediğim bir kapı açılıyor. Ve o içeri girdi. Hayat kadar büyük, iki kat daha seksi ve sanki dünyayı fethetmek üzereymiş gibi açık odadan geçiyor ... ya da benimle mücadele ediyor. Hangisi bilmiyorum ama onu tekrar görmek kalbimi bir anlığına durduruyor. Bugün açık mavi bir elbise gömleği giymiş, beyaz yakalı ve manşetli olanlardan, siyah pantolonuyla uyumlu, kravatsız, ama fuayenin fayansında tıkırdayan parlak elbise ayakkabıları.

Ve ben onu istiyorum. Tanrı yardımcım olsun, onu istiyorum.

"Janey?" Cole homurdanarak beni gerçeğe döndürüyor. "Neyin var?"

"Uhm, ne?" Gıcırđıyorum. "Hiçbir şey, hiçbir sorun yok. Ben sadece uğrayayım dedim." Nasıl takip ettiğimi açıklamak yerine

"Köşede 1924'ten beri orada olan bir İtalyan restoranı olduğunu biliyor muydun? İçki yasağının olduğu yıllarda açık büfeymiş, ya da en azından önündeki tabelada öyle yazıyor. Sokakta yürürken birkaç kez önünden geçtim, kendimi içeri girmeye ikna etmeye çalışıyordum."

Resepsiyon görevlisi "Randevusu yok," dedi.

İkimizi de dinlemeyen Cole aniden karşıma dikiliyor, mavi gözleri beni tepeden tırnağa tarıyor, sanki fiziksel ya da zihinsel olarak kırılmış olabilirim. Şu anki sinir krizime rağmen yıllardır en iyi halimde olduğumu pek bilmiyorum.

Endişe, kafa karışıklığı ve neredeyse şehvetle karıştırabileceğim başka bir şey görüyorum, sonra bakışları kapanıyor ve bomboş kalıyor.

Asık suratı bir yana, iyi görünüyor. Gömleği süper kahraman üst bedenine mükemmel bir şekilde oturmuş görünüyor ve elbise pantolonu bana sahip olduğu şeyi hatırlatmak için tüm doğru yerlerde *biraz* dar. Çenesinde parmaklarımı geçirmek istediğim birkaç günlük tüyler var ve dudakları öpülebilir görünüyor.

"Amanda, bugünlük kapat ve eve git. Teşekkür ederim," diyor Cole dudaklarının hareketini izlerken. Sanırım resepsiyonistle konuşuyor çünkü ben bu tür şeylerin nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ve tabii ki adım Amanda değil. Cole

elimi tutuyor ve beni odanın öbür ucuna, sandalyelerin olduğu yere doğru çekiyor. Arkama baktığımda Amada'nın şok içinde beni izlediğini görüyorum.

Görünmez kapıyla yine sihirbazlık numarası yapıyor ve bir anda yankılanan bir odanın içindeyim.

merdiven boşluğu.

"Onunla yatıyor musun?" diye sordum. O kadar çok sorum var ki, ama ağzımdan ilk çıkan bu oluyor.

"Kiminle?" Cole cevap veriyor, merdivenleri tırmanıyor ve beni de yanına çekiyor. Küçük bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim ama muhtemelen hayal görmüşümdür çünkü bir nanosaniye sonra tekrar kaşlarını çatıyor. "Amanda mı? Hayır. Telefona cevap veriyor ve müşterileri karşılıyor. Benim ne iş yaptığımı bile bilmiyor."

"Oh." Bunun ne kadar tuhaf bir iş olduğunu düşünüyorum, ama bugünlerde faturaları ödeyecek her şeyi yapmayı anlayabiliyorum. "Louisa burada mı?"

Başını sallıyor. "Evden çalışıyor." "Oh, evet, hatırlıyorum."

Başka bir kapıya yaklaşıyoruz ve Cole tuş takımına bir kod yazıyor. Kilidin tık sesini duyuyorum ve sonra kapıyı iterek açıyor, özel bir daire ortaya çıkıyor.

"Burada mı yaşıyorsun?" Merakla etrafa bakarak soruyorum.

Alt kattakine çok benziyor; sade, boş, modern ama lüks bir havası var. Özellikle ev gibi hissettirmiyor, deri kanepeler televizyon izlemek için uzanılacak bir yer gibi görünmüyor ve ayaklarımı cam sehpayaya koymayı hayal edemem. Genel olarak, anonim hissettiriyor.

Bu da beni Cole için üzüyor. Rahatlayabileceği ve evindeymiş gibi hissedebileceği bir yeri olmalı. Özellikle de birini gözetlemek için günlerce orman zemininde yattıktan sonra, ki bu bana ...

"Bay Webster'ın misafirini öğrendin mi?"

Beni kanepelere doğru yönlendirdi ve neredeyse iterek oturtacaktı -haklı, hiç rahat değil- ve tepemde dikilmiş, öfkeli görünüyordu. Sorularıyla işi bitince, "Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu.

Bir zamanlar olsa irkilirdim. Küçülürdüm ve muhtemelen onu rahatsız ettiğim için özür bile dilerdim. Ve üzülerken söylüyorum ki, o zamanlar çok uzun zaman önce değildi. Ama kim olduğumu, kim olmak için çalıştığımı hatırladım.

Ormanda geçirdiğim o bir hafta ruhsal rehabilitasyonumu başlatmış olabilir ve Cole'un daha iyisini hak ettiğimi hatırlatması onun bilebileceğinden çok daha fazla yardımcı oldu, ancak içimi düzelten ve bu konuda gerçekten iyi bir iş çıkaran benim.

Öte yandan Cole, eski huysuzluğuna geri dönmüş gibi görünüyor. Kendini.

"Affedersiniz?" Cevap veriyorum. "Seni bulmak için bunca zahmete girdim- Bu kolay bir iş değil çünkü sana bir şey söylemek istiyorum." Boş gözlerle bakıyor ama dişlerini sıktığından eminim. Devam ediyorum, bunu ondan çok kendim için yapıyorum. "Teşekkür ederim. Bu kadar. Düğünde bana yardım ettin ve ben de bunun için teşekkür ettim. Ama çok daha fazlasını yaptın ve şu anda gerçekten iyiyim. Tamamen iyi değilim ama yıkılmış da değilim. İyileşiyorum, iyi olan durumları görüyorum ve olmayanlar için bahane üretmiyorum. İlk defa, başkalarının ne hissettiği ya da ne düşündüğü konusunda endişelenmiyorum. Kendimi mutlu ediyorum. Evet, mutluyum. O yüzden teşekkür ederim."

Bir kahkaha attı. "*Bunu* söylemek için mi beni takip ettin?"

Ayağa kalkıyorum, onunla göz göze gelebildiğim kadar yakın duruyorum. Ama bu yeterli değil, bu yüzden üzerinde kesinlikle ayakkabı olmaması gereken şık kanepelere çıkıyorum, böylece onunla eşit oluyorum. "Hayır, ayrıca canın cehenneme.

Bana kartvizitini verdiğinde ve beni acınacak biriymişim gibi reddettiğinde duygularım incindi. Bunu hak etmedim."

Bunu söylemek istememiştim. Gelmeden önce bu konuşmayı bir kez bile prova etmedim. Ama şimdi açıkta olduğu için ne kadar doğru olduğunu anladım ve iyi ki söylemişim. Yeni Janey lafını esirgemiyor. Gerçek yumruklar burada, gel de hakla onları!

Ama Cole eğiliyor, burunlarımız birbirine değiyor ve gözleri benimkileri inceliyor. Söylediklerim, kurduğu kalkanların ötesinde ona çarptı. "Sen asla acınacak biri olmadın. Seni o kadar çok istedim ki, o lanet merdivene neredeyse milyonlarca kez tırmandım ve kendine dokunmanı dinleyerek otuz bir çektim."

Yanaklarımı ısıtırken nefes nefese kalıyorum. "Ne!"

"Ve geri döndüğümünden beri neredeyse her gün bunu yaptım, her seferinde senin olmanı diledim," diye ekliyor, sesi alçak ve yoğun. "Ama kendimi olabildiğince uzak durmaya zorladım, iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu ve sürecini mahvetmeme ihtiyacın olmadığını biliyordum. Ama bu çok zor oldu." Elleri sanki kendisiyle savaşıyormuş gibi yanlarında kıvrılıp açılıyor ve bana dokunmaktan kendini alıkoyuyor. "Kapını çalmak, seni kollarıma almak, gözyaşlarını silmek ve senin için her şeyi düzeltmek istedim. Benim işim bu - insanları kurtarmak, onlara yardım etmek, bir şeyleri düzeltmek. Ama bunu senin için yapmama ihtiyacın yok. Eninde sonunda kendi başına yapacaksın ve ben de senin kaldırımında durup, gururla ve hak ettiğin gibi seni becermeye hazır olacağım."

Tamam, bunların hiçbirisi bugün için Bingo kartımda yoktu.

Cole beni istiyormuş gibi konuşuyor ama uzak duruyor çünkü... Nedenini bile bilmiyorum?

"Ne dediğinizi anlamıyorum. Sen neden bahsediyorsun? Evime mi geldin?"

Kanepeden inerken şaşkınlıkla soruyorum. Güzel deri üzerinde muhtemelen ayakkabı izleri var ama şu anda umurumda değil. "Seni yalnız bıraktım. Yemin ederim yaptım. Ama sonra Kayla bana korkak dedi, ve artık yapamıyorum." Parmaklarını saçlarında gezdiriyor, kafa derisini cezalandırıcasına ovalıyor. "Sokağın karşısında, dört ev aşağıda kısa dönem kiralık bir ev var. Ben de izledim ve bekledim. Ama sen-"

Bekle. NE?

Sözünü kestim. "Evimde kaldığını mı söyledin? Beni izlediğini mi? Bay Webster'la yaptığınız gibi bir gözetleme gibi mi?"

Sanki hafif bir takip tamamen normal bir faaliyetmiş gibi rahatça omuz silkiyor. "Benim işim bu," diye açıklıyor.

Aklımdan aynı anda milyonlarca düşünce geçiyor. Demek istediğim, bu onun için alışılmadık bir şey değil, profesyonel olarak konuşursak, ama benim için gerçekten garip. Eğer bu benim kitaplarımdan biri olsaydı, karanlık ve romantik olabilirdi. Ama öyle değil. Bu gerçek ve bir ömür boyu mümkün olduğunca görünmez olmaya çalıştıktan sonra, şaşırtıcı d e r e c e d e rahatsız edici bir şekilde görüldüğümü hissediyorum.

Beni ağlarken mi izledi? Oturma odamda dans ederken, Angry Girl Music solo partileri verirken? Kendime dokunuşumu izledi mi? Ve çok daha fazlası.

Kendimi açıkta, savunmasız ve sokağın tam karşısında onu fark etmediğim için gerçekten aptal hissediyorum. Yanaklarıma sıcaklık doluyor, içimde panik çiçekleri açıyor ve kaçmaya ihtiyacım var.

"Gitmem gerek." Neredeyse kapıya doğru fırlıyorum ama kilitli olduğunu görüyorum. "Çıkarın beni," diyorum, gözlerim beyaz yüzeye sabitlenmiş.

Cole arkamda yürüyor, göğsü sırtıma o kadar yakın ki varlığının ağırlığını hissedebiliyorum. Şu anda bile, küçük bir parçam geriye yaslanıp onun içine düşmek istiyor. Ama yapamıyorum.

Yapamam.

BÖLÜM 16

COLE

BEN BİR PISLIĞIM. Öyle olduğum konusunda onu uyardım ama bana inanmadı. Hatta bir süre inanmamamı sağladı.

Janey'i dairemnden çıkardım, paniğin dalga dalga yayıldığını hissediyordum. O anda durmalıydim. Ama durdum mu?

Tabii ki hayır.

Eve sağ salım gittiğinden emin olmalıydim, bu yüzden onu takip ettim.

İki gün boyunca izledim, bekledim, bekledim ve izledim. Bu kırk sekiz saat, 2880 dakika ya da 172.800 saniye eder. Bu bir rekor falan olmalı, değil mi? Benim için değil, daha uzun gözetlemeler yaptım, ama bir adamın takıntılı olduğu kadından uzak durması? *Guinness Rekorlar Kitabı'nı* arayın çünkü bu itidal başarısı için yirmi ikinci sayfaya gideceğimden eminim.

Peki Janey o iki gün boyunca ne yaptı? Hiçbir şey.

Hafta sonu boyunca evine kapandı, yemek bile sipariş etmedi, bu da beni yeterince yiyip yemediği konusunda endişelendirdi çünkü yemek yapamadığını biliyorum. Hiç ziyaretçisi yoktu ve arkadaşının sosyal medyasına hızlıca baktığımda Mason'ın bir grup erkekle gölde olduğunu gördüm, bu da ona onu izlediğimden bahsetmediğini anlamamı sağladı. Onun hakkında paylaştığı her şey bana onun harika bir arkadaş ve iyi bir adam olduğunu düşündürüyor. Eğer bilseydi, benimle yüzleşmek için kapıyı kırardı. Ama yapmadı.

Tek başına, panjurları kapalı bir şekilde saklanıyor, muhtemelen açlıktan ölüyor ve bu benim hatam.

Ona ürkütücü olmadığımı açıklamam gerek. İyileştiğinden emin olmak için onu kontrol ediyordum. Hepsi bu.

Bu sabah erkenden ön kapısı açıldığında hazır ve nazır bir şekilde bekliyordum ve o parlak sarı arabasına doğru yürürken ben de dışarı çıktım.

Planım onunla garaj yolunda buluşmak ve ona söylemem gereken ama söylemediğim her şeyi söylemekti çünkü onu arabasının içinde bulduğuma çok şaşırmıştım.

Kimsenin bilmediği ama onun bir şekilde bulduğu ofisimde. Söylemediğim şeyler çünkü tek yapabildiğim onu kollarıma almamak, onu ölesiye öpmemek ve kanepemde kendimi içine gömmemektir.

O da hazır, sanki orada olmamı bekliyormuş gibi sokağın karşısına bakıyor. "İşe gidiyorum," diye bağıyor sokağın karşısında. "Ama sen bunu zaten biliyordun, değil mi?"

Ses tonunda biraz gerginlik var ama daha çok teslim olmuş gibi, sanki kafasında benim için çoktan bahaneler üretmiş gibi konuşuyor ve bu da beni sinirlendiriyor. Bunun için beni affetmemeli ya da en azından bu kadar kolay affetmemeli. Beni taşaklarımdan asmalı ve bunun için süründürmeli.

Ben daha özür dilemeye başlayamadan arabasına binip gitti ve ben hala şaşkın bir şekilde ön merdivenlerde durmuş onun gidişini izliyordum. İnternetteki bilgilere göre komşularımızdan biri -Jim Zadowski- son derece meraklı görünerek yanından geçiyor. El sallıyor ve "Günaydın!" diye bağıyor. Kısa boylu ve iri yapılı, My Fitness Pal paylaşımlarına göre tansiyonunu düşürme misyonunda ve Captain adında minicik bir Yorkie ile yürüyor.

Kapıyı kapatırken "Günaydın," diye homurdanıyorum.

Son günlerde ikinci evim haline gelen oturma odasındaki koltuğa oturuyorum çünkü Janey'nin evini mükemmel bir şekilde görüyor ve aynı anda hem Janey'yi izleyip hem de çalışabilmek için dizüstü bilgisayarımı takabileceğim bir elektrik prizi var. Çoğunlukla bu adamın sosyal medya içeriğini karıştıran yeni bir çantam var ve çocuklar okuldayken içki içip içmediğini görmek için başka bir dizel motor revizyonu veya beygir gücü ve tork hakkında canlı yayın tartışması izlemek zorunda kalırsam, kendi gözbebeklerimi koparacağım.

Janey'nin yaptığı gibi kendi kendime yüksek sesle konuşma noktasına henüz gelmedim ama kendime kesinlikle bazı isimler takıyorum çünkü o yapmazsa ben yapacağım. Kahretsin, keşke en azından temel iletişim becerilerim olsaydı da tüm bunları Janey'ye açıklayabilseydim.

Ama öğleden sonra eve gelene kadar bekleyebilir ve onunla o zaman konuşabilirim. Bundan sonra sadece sekiz buçuk saat daha var. Pfft, o kadar uzun süre heykel gibi ayakta durabilirim ve bir keresinde neredeyse yapıyordum.

Bu kolay olacak. Dikkatimi dağıtmak için bile çalışabilirim. Sadece onun eve gelmesini bekleyeceğim.

Bir saat sonra.

Akıllı bir adam olsaydım, bu fikri önce Kayla'ya sorardım, özellikle de bana korkak diyerek beni bu belaya bulaştıran o olduğu için. Ama bana aptal olduğumu söylemesini istemiyorum. Bunu zaten biliyorum. Bu yüzden yeni planımı konuşmak için onu ya da başka birini aramadım.

Ivy Bakım Merkezi'nin otoparkına girdim. Dışarıdan bakıldığında, ön kapının her iki yanındaki saksılarda açan çiçekler ve tuğlaların üzerindeki yeni kat boya ile bakımlı ve misafirperver görünüyor. Aslında ölmek için rahat bir yerden fazlası olmayan bir yer için hoş bir dış cephe.

Yanımdaki koltuktan benzin istasyonunun poşetini ve sonra da aldığım ikram kutusunu alıyorum. Kendim olarak nasıl 'insan' olunacağını bilmiyorum olabilirim ama başkalarına doğal gelen cazibeyi taklit etme konusunda deneyimim var. Ve yiyecekleri bir giriş yolu olarak kullanmak bana her zaman iyi hizmet etmiştir.

Ön kapının ziline bastım. "*Merhaba. The Ivy'ye hoş geldiniz. Yardımcı olabilir miyim?*" diyor bedensiz bir ses.

Kameraya doğru eğilerek yüzüme karizmatik bir gülümseme yerleştiriyorum ve "Janey Williams'ı görmeye geldim. Arkadaşları için de ikram getirdim."

"Seni bekliyor muydu?"

Bazı Forbes 100 şirketlerinden daha iyi güvenlik. Etkilendim.

Gülümsememin düşmesine izin veriyorum, insanlık dışı kameraya eski bir dostmuş gibi komplocu bir tavırla bakıyorum. Sessizce, "Bu bir sürpriz. Onu öğle yemeğine götürmeyi umuyorum ama belki çok meşguldür diye en sevdiği çilekli kayısılı Red Bull'u, biraz patika karışımı ve buna değsin diye fazladan bir paket M&M getirdim."

Diğer taraftaki kahkaha bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Ben İçeri.

Kapı çalıyor. "İçeri gelin."

İçeride, gülümseyen bir kadın büyük bir masanın arkasında oturuyor.

Yığınla kağıt -en kötü kabusum, dijital olmayan kayıtlar. "Janey'mizin kalbine giden yolu biliyorsun, değil mi?" diyor selam verirken. "Öyle olduğunu düşünmek isterim," diye cevap veriyorum isim etiketine bakarken. "Umarım seninki de öyledir Jackie. Bunları herkes için getirdim." Uzattım Simit, çörek ve mini keklerle dolu kutuyu.

"Ooh! Ver şunu bana!" Kutuyu elimden alırken mutlulukla ciyaklıyor. "Onu dinlenme odasına koyacağım ve Janey'e bir ziyaretçisi olduğunu söyleyeceğim, ama ona kim olduğunu söylemeyeceğim ...?" Beklentiyle adım sorarak sözünü kesiyor.

"Cole Harrington. Janey ve ben arkadaşız," diyorum yarım bir gülümsemeyle ve çok daha fazlası olduğumuzu açıkça belirtiyorum.

"Böyle ikramlar getirmeye devam edersen sen de benim arkadaşım olabilirsin Cole. Sıkı dur, biraz zaman alabilir," diyor Jackie, bir sandalyeyi işaret ederek. Ayağa kalkarak koridorda kayboluyor, muhtemelen herkes için atıştırmalıkları dinlenme odasına koyacak.

Yaklaşık otuz dakika oldu, bu süre zarfında beş farklı personel beni incelemek ya da simitler için teşekkür etmek için uğradı. Ama şimdi yaklaşan adam burada çalışıyormuş gibi görünmüyor.

"Janey'mizi görmek istediğinizi duydum," diyor babacan bir sesle. Uzun boylu, zayıf, gür ve beyaz saçları var. Lacivert kazağı omuzlarından sarkıyor, haki pantolonu bol ve bileklerinden yukarı doğru yığılmış, süet ev ayakkabılarıyla ayaklarını sürüyerek dolaşıyor.

Ama bu adamın fikirlerinin önemli bir ağırlığı olduğunu biliyorum. Ayağa kalktım ve saygıyla elimi uzattım. "Evet efendim. Cole Harrington."

Elimi beklediğimden daha sert sıktı. "Ace Culderon. Ya da en azından askerdeyken bana böyle derlerdi."

"Güzel bir isim Bay Culderon." Janey'ye ulaşmak için gerekirse sözde bir baba figürüne karşı çekici bir flört rolü oynayabilirim. Daha azı için daha kötüsünü yaptım ve bu noktada, onun karşısına çıkıp kendimi açıklamak için her şeyi yaparım.

"Bana Ace de," diye teklif etti. "Oynar mısın?" Mermer bir satranç tahtasının bulunduğu yan masaya boğumlu bir parmağıyla işaret ediyor.

"Biraz," diye cevap veriyorum omuz silkerek. Çocukken Chuck Dedemden öğrenmişim ve yıllar içinde biraz oynadım ama iyi olacak kadar değil.

"Ben de. Otur," diye talimat veriyor Ace. Sandalyeye geçip oturduğundan emin olduktan sonra kendimi onun karşısına yerleştiriyorum. "Sen başla."

Beyaz oynama avantajını bana verdi, bu da zaten bana karşı kolayca kazanmayı beklediğini gösteriyor. Aksi takdirde bu avantajı kendisi için kullanırdı. Birkaç tur sessizce birbirimizi hissederek oynuyoruz.

"Niyetin ne?" Ace atıyla piyonlarımdan birini aldıktan sonra soruyor. Gözleri tahtadan hiç ayrılmasa da, beni ölçüp biçtiğini ve oyunla ilgili planlarımı kastetmediğini hissediyorum.

"Janey'i ögle yemeğine götürmek için. Konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyor. "Onun kalbini kıran sen miydin? Özür dilemeye ve seni geri alması için yalvarmaya mı geliyorsun?" diye soruyor kayıtsızca, ama benim çekiciliğim kadar onun kayıtsızlığı da büyük bir aldatmaca.

"Tam olarak değil." Janey'nin özel hayatı hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim ama sarıya çalan gözleriyle bana attığı pis bakışlara bakılırsa, sinirlenmek için yeterli olduğunu söyleyebilirim. Ve Janey'e karşı korumacı. "Yakın zamanda tanıştık. Diğer adam ondan ayrıldı ve ben de bir düğün için onun yerine geçtim."

"O zaman sen osun. Diğer adamdan biraz bahsetti ama tatilden döndü ve oradaki tüm hemşireler yeni tanıştığı adam hakkında konuşuyorlardı. Hepsi tavuklar gibi cik cik ciklıyor." Tahtayı tarıyor, oyunu zaten biliyor ama beni bekletiyor, böylece onu dinlemek zorunda kalıyorum. "Cuma günü birkaçının ona 'iyi şanslar' dediğini duydum, bu yüzden onun da iyi bir hafta sonu geçireceğini düşündüm. Ama bu sabah? Bir şeyler kızın parlaklığını köreltmış ve bu hiç hoşuma gitmiyor." Ace vezirini hareket ettirdi ve arkasına yaslanarak bunu düşünmeme izin verdi.

Janey Ace'e sır vermemiş olabilir ama o çok şey biliyor ve ben de onun gözlemci doğasını takdir edebiliyorum. "Bu bana benziyor," diye katılıyorum. "Ama bunu düzeltmek için buradayım."

Yanımdaki benzin istasyonu çantasına bakıyor. "Biraz gazlı su ve şekerden daha fazlası gerekecek. Çiçekler, şık takım elbise, temiz traşlı yüz nerede?" diye soruyor, beni tepeden tırnağa tararken kaşlarını kaldırıyor, belli ki kot pantolonumu, tişörtümü ve saçlarımı eksik buluyor.

"Bunu ben de düşündüm ama bütün gün çiçeklerle iç içe olduğunu fark ettim." Ele alabileceğim tek şeye odaklanarak, lobideki üç taze aranjmanı işaret ediyorum, tesisin her tarafına dağılmış daha fazlası olduğunu varsayıyorum. "Ona gününü aydınlatacak özel bir şey almak istedim. Ve onu ögle yemeğine götürmeyi umuyorum, beş yıldızlı bir restorana değil." Koridordan aşağı bakıyorum, keşke beni bu konuşmadan kurtarmak için bu tarafa yürüyor olsaydı.

Sanki duamı duymuş gibi Janey'nin geldiğini görüyorum. Önlüğü bugün mor, saçları tepesinde bukleler halinde toplanmış ve lastik ayakkabıları muşamba zeminde hafifçe gıcırıyor. Muhteşem görünüyor, özellikle de sırtının dimdik, çenesinin çıkık ve gözlerinin bana dikilmiş olduğunu gördüğümde.

"Bay Culderon, bu adam sizi rahatsız mı ediyor?" diye soruyor, beni görmezden gelerek yaşlı adama bana doğru yöneltmiş olmak için öldüreceğim sıcak bir gülümseme hediye ediyor.

"Hayır, dostça bir satranç oyunu oynuyorduk, değil mi Cole? Bu arada, şah mat." Vezirini tekrar hareket ettiriyor ve tahtayı şöyle bir taradığımda beni yakaladığını görebiliyorum. Hiç karşı hamlem yok ve o kadar iyi ki geldiğini bile göremedim.

"İyi oyundu As," diyorum şahımı tahtaya bırakarak. "Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve elini uzattı. Elini tuttuğumda, beni tekrar sıkıca kavramasına şaşırdım. "Bu güzel bayanın kalbini incitme yoksa seni parçalarım. Duydun mu beni?" diye uyarıyor.

"Duydum, efendim." Ace'den korkmuyorum ama bu saygılı olamayacağım anlamına gelmiyor. Kalbi doğru yerde ve bildiğim kadarıyla o bakım merkezinin mafya babası.

Ace, Janey ve beni yalnız bırakarak çekip gidiyor ama Jackie masasına dönmüş, bir yığın kâğıttan bilgisayara bir şeyler yazıyor. Eğer ekranını görebilseydim, kulakları Janey ve benim üzerimde olduğu için anlamsız şeyler yazdığından emin olabilirdim.

"Ne yapıyorsun burada?" Janey sesini alçaltmaya çalışarak tıslıyor.

İronik bir şekilde, iş yerime geldiğinde ona sorduğum şeyin aynısını soruyorum ama bu benzerliğe dikkat çekmiyorum. Jackie dedikodu peşinde koşan aç bir şahin gibi bizi izliyor, ben de Janey'nin sesine uyarak sesimi alçaltıyorum ve "Seni öğle yemeğine götürmeyi ve özür dilemeyi umuyorum. Bu şekilde işgal etmemeliydim. Eviniz bir sığınak ve ben bunu mahvettim. Özür dilerim."

Özür dilemek bana göre değil. Aslında en son ne zaman herhangi bir şey için özür dilediğimi hatırlamıyorum. Belki bir müşteriye kötü bir haber verdiğimde 'özür dilerim' demekle yetinmişimdir ama gerçekten özür dilemek? Yıllardır yapmadım.

"Psst! Ona çantada ne olduğunu göster!" Jackie odanın diğer ucundan heyecanla tavsiyede bulunuyor.

Janey omzunun üzerinden iş arkadaşına bakıyor, sonra tekrar bana dönüyor, ben de çantayı alıp ona uzatıyorum. İçine bakarken, "Bunlar senin en sevdiklerin, ben olmasam bile hoş karşılanacaklarını düşündüm" diye açıklıyorum.

Onları değerli bir hazine gibi göğsünde tutuyor. "Fıstık ezmeli M&M'leri de aldın mı?"

"Evet, çünkü onları patika karışımına döküp karıştırıyorsun ve her avuçta iki çeşit şeker oluyor. Kuru üzüm de yok çünkü onlar sakız gibi iğrenç ve çiğnenebilir ama onları yutman gerekiyor." Janey'nin bir öğleden sonra yaptığı 'mükemmel iz karışımı' hakkındaki atıp tutmasından alıntı yapıyorum, çünkü bir gözetlemeden döndüğümde onu iz karışımına ortak boy bir paket M&M döküp çalkalarken buldum. Göğüslerinin zıplaması dikkatimi dağıtmıştı ama ne dediğini de duymuştum.

Red Bull kutusuna baktı ve "Bu da çilekli kayısıli olan" diye mırıldandı.

"Evet."

Tabii ki öyle. İçtiği tek şey o.

Konserve kutusuna bakarak şöyle diyor: "Birkaç yaz önce patates kızartması ve slushie dışında bir şey yemeyi reddeden bir hastamız vardı. Bu onun beslenme ihtiyaçlarını hiç karşılamıyordu ama bize yaşlı olduğunu ve istediğini yiyebileceğini söyledi. Bu yüzden kızı bir gün ona patates kızartmasının yanında çilekli kayısıli bir slushie getirdi, içinde enerji içeceği olduğunu fark etmemişti." Janey bu anıya gülümsüyor ve sonra kahkaha atıyor: "Energizer Tavşanı gibiydi, konuşur, güler ve çalışma odasında otururdu. Sonra her gün bir tane istemeye başladı, biz de onunla bir anlaşma yaptık. Aldığı her protein içeceği için bir bardak slushie içecekti. Belki yanlıştı ve işe yaramamalıydı ama işe yaradı."

Kadın sessizleşir, geçmişte kaybolur ve Jackie ekler, "Bayan James'i severdim.

James'i severdim ve kızı da olabildiğince şefkatliydi." Geçmiş zamanı duyunca, "Ne oldu?" diye soruyorum.

Janey gözlerime bakıyor ve daha o söylemeden cevabı orada okuyabiliyorum. "Vefat etti. Ama son günleri bunun için daha iyiydi. Kızı her gün gelip ona o slushie'yi getiriyordu ve bu ziyaretleri anlamlı kılacak kadar enerjisi vardı. Ve şimdi, benim için çok kötü olan bu aptalca şeylere bağımlıyım, ama bana günlerin onlardan ne yaptığınızı hatırlatıyorlar."

Dürüstçe söyleyebilirim ki ne içtiğime hiçbir zaman iki kereden fazla önem vermedim. Soğuk mu yoksa olması gerektiği gibi sıcak mı? Alkollü mü değil mi? Tadı güzel mi? Ama Janey öyle değil. Basit bir içki takdir edilmesi gereken bir deneyimdir ve sevdiği bir hastanın yasını tutarken onun yaşamı hakkında gülümsemenin bir yolunu bulabilir.

"Özür dilerim. Onun için elinden gelen her şeyi yapmışsın gibi görünüyor." Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ölüm benim günlük hayatımın bir parçası değil.

Janey, ama bu acıyı taşımak zorunda kaldığı için üzgün olduğumu bilmesini istiyorum.

Hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor, sonra iç çekiyor ve bu duyguları bastırırken mutlu maskesi yeniden ortaya çıkıyor.

"Öğle yemeği?" Umutla soruyorum. "Hayır," diye kesin bir şekilde cevap veriyor.

Kalbim sıkışıyor. Bu sefer gerçekten çuvalladım. O kadar kötü batırdım ki, dünyanın en nazik kadını, en kötünün en kötüsü için bahaneler üreten kadın beni affetmiyor. Acıtıyor ama haklı.

"Altı buçukta pizza getir. Sakın geç kalma." Gülümsüyor, gözleri kahkahalarla dans ediyor ve beni anladığını fark ediyorum. Beni okumuştı ve ne yaptığını çok iyi biliyordu. Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor, yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor ve dönerek koridorda uzaklaşıyor.

Sırıtişının dudaklarımı gerdiğini hissedebiliyorum. Bana bir şans veriyor ve ben de buna degeceğinden emin olacağım.

Janey'nin kaybolduğu yerden bir heyecan çılgılığı duyduğumda kapıya doğru yolu yarılamıştım. Tamam, o da mutlu. Kızgın, ne yaptığımdan haklı olarak emin değil ama bunu açıklayacağım. Ve sonra umarım, yeni bir başlangıç yapabiliriz.

BÖLÜM 17

JANEY

BUGÜN İLGİNÇ BİR GÜNDÜ. Tüm hafta sonunu evime kapanarak, Cole'u düşünmek -ve itiraf ediyorum, panjurdan sokağın karşısındaki eve bakmak- ve kitabımı okumak arasında gidip gelerek geçirdim. Beklendiği gibi Tiffany Dragul'a aşık oldu ama bu kolay bir durum değil. Yani, vampirlerin varlığından haberi yok ve Dragul'un onları ruh eşi olarak bağlamak için kelimenin tam anlamıyla kanını emmesi gerekiyor. Kesinlikle üstesinden gelinmesi gereken bazı zorluklar var.

Cole ve bana çok benziyor.

Beni takip ettiği için onu affettim mi? Hayır. Ben çok iyiyim, aptal değilim. Ve yaptığı şey hayal edebileceğim sınırların ötesinde. Ama bugün işe geldiğinde, gözlerinde beni çağıran bir şey vardı. Üzgündü. Söyledi, ama bu kolayca taklit edilebilir. Yine de gözlerinde gerçek vardı, bu yüzden onu dinlemeye hazırım.

Ve en sevdiğim atıştırmalıkları getirdi. Küçük ama anlamlı bir jest. Beni gözetleyerek bunları öğrenmiş olabilir mi? Evet, öğrenmiş olabilir. Ama aynı zamanda karışımım hakkında söylediklerimi neredeyse kelimesi kelimesine alıntıladı. Çoğu insanın görmezden geleceği saçma sapan bir laf kalabalığıydı ama Cole dinledi ve hatırladı. Bu bana Cuma günü caddenin karşısında olmasından korktuğum zamankinden tamamen farklı bir şekilde görüldüğümü hissettirdi.

Beni bu kadar yakından dinlemesi kendimi önemli hissettiriyor, sanki onun zamanına ve ilgisine değiyormuşum gibi. "Ki kesinlikle öyleyim!" Başıma su sıkıp buklelerimi tazelemek için karıştırırken kendime hatırlatıyorum.

Gerçi ben de onu dinledim. Her ne kadar onun evinde paniklemiş olsam da, takip edildiğini öğrenmeden önce yaşadığı duygu patlamasını da duydum. Bana iyileşmem için alan açmaya çalıştığını ve müdahale etmediğini, çünkü bunu kendi başıma yapabileceğimi bildiğini ve ne kadar güçlü ve yetenekli olduğumla gurur duyduğunu söylediğini duydum. Bu sözler daha önce hiç

Ne kendi konuşkan zihnim ne de etrafımdaki herhangi biri tarafından. Ama Cole bende bunu görüyor ve haklı.

"Ben tam bir baş belasıyım." Aynaya son bir kez bakıyorum ve hazırım - işten sonra temizlenmiş, kot pantolon ve bir omzumdan sarkan çizgili bir tişört giymiş ve zihinsel olarak dinlemeye hazırım.

Cole'u görecekim için de heyecanlıyım.

Evet, bu kısım muhtemelen aptalca ama elimde değil. Kulübeden ayrıldıktan sonra onu özlemiştim ve çok da derinlerde olmayan bir parçam, ateşli adamın beni görmeye geleceği fikriyle baş döndürücü bir şekilde zıplıyor.

Belki sana daha fazla orgazm yaşatabilir?

Hayır, bu gece bununla ilgili değil. Bu gece bir sıfırlanma, gerçek dünyada yeni bir başlangıç, kulübede başladığımız sahte değil.

Tam altı buçukta kapıyı açarken "İçeri gel," dedim.

"Teşekkürler." Cole sabah giydiği kot pantolon ve tişörtün aynısını giyiyor ama yanımdan geçerken taze bir kolonya kokusu alıyorum. Oh, bekle. . . bu taşıdığı pizza.

"Burası benim en sevdiğim pizzacı!" Kutuyu alıp sehpanın üzerine koyarken haykırıyorum. Mutfaktan tabak ve peçete getiriyorum ve ona kanepeye oturmasını işaret ediyorum. "Ne çeşit aldın? Sana en sevdiğimi söylemeyi düşünmedim ama çok seçici değilimdir. Ananas ya da ançüez almadıysan tabii. Bana kalırsa ikisi de pizzaya ait değil ama gerekirse onları da ayıklayabilirim."

Yanına oturduğumda Cole gergin görünüyor. Elleri iki yana açılmış kalçalarının arasında kenetlenmiş, gözleri pizzadan bana doğru gidip geliyor. Sonunda iç geçiriyor. "Dürüst olacağım. İki farklı yere gittim ve bu adrese teslimat yapıp yapmadıklarını sordum, sonra önceki siparişinizin tekrarını aldım. "Jalapeñoslu et severler."

Beni ve pizza alışkanlıklarımı araştırdı. Gözlerimi kırıştırdım, ne düşüneceğimi bilemedim. Kesinlikle yukarıda ve öteye gidiyor, ama aynı zamanda ... bunu kim yapar?

Sanki bocaladığımı hissetmiş gibi Cole kutuyu açıyor ve bana sekiz dilimin en büyüğünü servis ediyor. Uzun bir iş gününün ardından yemeğin kalbime giden yol olduğunu söylemekten gurur duymuyorum, bu yüzden büyük bir ısırik alıyorum. Yemin ederim, en küçük

Teslimiyet omuzlarını iki santim düşürüyor ve Cole kendisi için bir dilim alırken çok daha rahat görünüyor.

Bir ısırık almasına izin veriyorum, sonra soruyorum, "Sapıklık, ha?"

Boğuluyor, başını sallarken gözleri büyüyor. "Hayır... şey... belki biraz. Ama iyi bir sebepten dolayı," diye zorlukla yutkunuyor.

Elimi uzatarak ona kendini açıklaması için söz hakkı veriyorum ve pizzadan bir ısırık daha alıyorum. Cole tabağını masaya koyuyor ve ellerini kot pantolonuna siliyor, yağlı gibi değil ama gergin gibi. Ama Cole sinirlenmez. Ya da en azından benim gördüğüm kadarıyla.

"O sabah," diye başlıyor, hangisinden bahsettiğini söylemeye gerek duymadan, "evet demek istedim, sonra konuşabileceğimizi. Ama hayatındaki tüm bu büyük olaylar seni yıkıma uğratmıştı ve ben de dikkatini dağıtmak istemedim." Yavaş konuşuyor, her kelimeyi dikkatle seçiyor. "Beklemek istedim" -duraklıyor, doğru kelimeleri arıyor- "senin kendini yeniden bulmanı."

Pizzamı yutuyorum ve ona küçük bir bakış fırlatıyorum. "Kısmen senin sayende kendimi o kulübede buldum. Sonra da bana kendimi tek kullanımlık hissettirdin. En azından benim ailemde bunu bekliyordum."

Tamam, son söylediğim biraz kaba olabilir ama gerçek bu. Cole'un reddi, yaşadığımız muhteşem sabahtan sonra beni sol sahadan vurdu ve ben bunu taklit etsem de, çok acıttı.

"Siktir," diye tısladı, sesi kendine kızgın geliyordu. "Özür dilerim."

"Takip etme konusuna gel. Bunu açıkla," dedim. "Nasıl oldu da sokağın karşısına kadar geldin ve ben bunu fark etmedim?"

"Bu benim işim." Omuz silkiyor. "Bu işte iyiyim." Ama sonra ekledi, "Kayla'yı gördüm ve tavsiyene uydum. Ona Louisa'nın adını ve numarasını verdim, böylece bir çukurda ölmüş olsaydım birilerinin haberi olurdu. Kayla farklı olduğumu söyledi, ben de ona ..." Dudaklarını yalıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Senin hakkında. Aramadığım için korkak olduğumu söyledi."

Güldüm. "Haklı."

"Genelde öyledir," diye itiraf ediyor gülümseyerek ve bu konuda kızgın olmadığını söylüyor. "Ama ben müdahale etmek istemedim. . hayır, bu doğru değil." İç geçiriyor ve ellerini yüzünde gezdiriyor, sanki cevaplar orada yazılıymış gibi tavana bakıyor. "Bunu kendi başına yapmanı istedim, her şeyin üstesinden gelebileceğini bilmeni istedim çünkü görünüşe göre bağlantı kurma konusunda berbatım ve duygular gibi korkutucu şeylerden kaçma eğilimindeyim. Ya da bilen biri bana öyle söyledi."

Gözlerini deviriyor ama bunu söyleyenin onu incittiğini görebiliyorum. Kayla olduğunu tahmin ediyorum çünkü ona her şeyi söyleyen o gibi görünüyor.

Düşünecek çok şey var, bu yüzden ikinci bir dilim pizza alıyorum ve söylediği ve yaptığı her şeyi gözden geçirirken düşünceli bir şekilde çiğniyorum.

"Kulübede gerçekten çok tatlıydın ve kesinlikle tüm bu düğün olayı için adım atman gerekmiyordu, özellikle de yaptığın ölçüde, yani bunlar senin lehine puanlar," diye mırıldanıyorum. Cole bir şey söylemeye çalışınca elimi kaldırıyorum. "Seninle konuşmuyorum. Bırak da düşüneyim."

Ağzını kapatıyor ama sonra hiç de sessiz olmayan yöntemlerime gülümsüyor.

"Kesinlikle 'eğer isteseydi, yapardı' kampı senin lehine. Senin bir arka planın olduğunu sanmıyorum," diyorum, herkesin Henry hakkında söylediği ve sonunda kesinlikle doğru olduğunu anladığım şeyi hatırlayarak. "Sen bir ızgara gibisin, her zaman alevler içindesin, bir yanında da 'istediğin gibi olsun' var çünkü böyle şeylere dikkat ediyorsun ve her şeyin ötesine geçiyorsun." Kanıt olarak pizza kutusunu gösteriyorum. "Beni terk ettiğini sanmıştım ama etmedin. Zor zamanlar geçirdiğimizde beni terk etmedin. Uzaktan destekliyordun, ki bu farklı bir şey. Ama iyi anlamda farklı, bence."

"Sen ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sabrının sınırına ulaşmış bir halde.

Gülümsüyorum ve alaycı bir şekilde soruyorum: "Beni bir daha takip etmeyeceğine söz verir misin? Belki bunun yerine ne düşündüğümü ya da hissettiğimi sorarsın?" Mantıklı bir öneri gibi görünüyor ama Cole başını sallıyor.

"İkisine de ne dersin? Sadece iyi sebepler için biraz takip ve ben de homurdanan bir Neandertal yerine bir insan gibi iletişim kurmak için elimden geleni yapacağım."

Teklifini düşündüm ve başımı salladım. "Anlaştık. En sevdiğim dondurmacıyı bulabildin mi?"

"Hileli soru," diye cevap veriyor Cole sırtarak. "Parktaki arabadan aldığın sangria dondurmalarını seviyorsun."

Haklı, bunlar en iyisi. "Çok iyiler! Yetişkin Otter Pops gibi," diyorum ona.

Cole

Pizzayı bitirdik ve onu dondurma yemeye götürebilirdim ama park gün batımında kapanıyor ve arabacı çoktan eve dönmüş oluyor. Ama Janey ile kanepede oturup bana her şeyi anlatmasını dinlediğim için mutluyum, hem de çok mutluyum.

İşyerindeki herkesin Henry'yle olan ilişkisini anlattığında nasıl rahat bir nefes aldığından, Henry'nin pisliğini ilan etmek için etrafında nasıl toplandığından bahsediyor. Onlara düğün tarihini söylediğinde neredeyse bayılacaklardı, hatta Buket Savaş'ını ve ardından gelen resepsiyonun ortasındaki evlenme teklifini anlattıktan sonra sahte nişanlısı hakkında onunla dalga geçtiler. Janey hiç duraksamadan patronu Gabriella'nın beni nasıl bulduğunu anlattı. Amanda'nın onu binamın önünde bir ileri bir geri volta atarken gördüğünü ve çok utandığını anlatıyor. Bu cümleyi bırakan Janey, zavallı Bayan Michaelson için ne kadar endişelendiğini anlatmaya devam ediyor. Sonra okuduğu kitap ve vampir kahramanın zaman zaman bana nasıl benzediği hakkında her şeyi duyuyorum. Ama bunu açıklamadan önce, bir barınak sayfasında gördüğü sevimli kedi yavrusu hakkında konuşmaya başlıyor.

Dinliyorum, her şeyi katalogluyorum. Onun konuşmasını dinlemeyi özlemişim, her şeye duyduğu coşku kanıma işliyor, her gün fark ettiği küçük şeyleri takdir etmemi sağlıyor.

"Geç oluyor," diyor saatler sonra. Erken kalkması gerektiğini biliyorum. Sabah yedi vardiyasına yetişebilmek için alarmı her sabah beş buçukta çalıyor, bu yüzden zorlamıyorum. Yorgun bir şekilde araba kullanmasını ve çalışmasını istemiyorum. Onun ve hastalarının güvenliği çok önemli.

Beni kapıya doğru götürürken "Bir sorum var," diye ağzımdan kaçırıyorum.

Muhtemelen bunu iyice düşünmeliyim, ama düşünmek istemiyorum ya da buna ihtiyacım yok. İçgüdülerimi mi takip ediyorum yoksa kalbimi mi? Görünüşe göre ayırt etme konusunda pek iyi değilim.

Janey bana parlak, güven dolu gözlerle bakıyor, söyleyeceklerimden hiç endişe duymuyor, buraya gelene kadar yaşadıklarımın sonra bu beni rahatlatıyor. Bu gece duygularıma ve düşüncelerime derinlemesine dalmak zor ve sinir bozucuydu ama bunu yaptım. Onun için.

"Benimle ailemin evinde akşam yemeğine gelir misin?" Kaşlarımı şüpheyle kaldırdım, bunun büyük bir istek olduğunu biliyordum. "Seninkiler kadar kötü değiller, alınma ama iyi vakit geçirmeyeceğimizi söylemek doğru olur. Benimle birlikte olacağın gerçeği dışında tabii," diye takılıyorum ama uyarı konusunda ciddiyim. "Şu zorunlu anlaşmalardan biri var ve ben düşündüm ki-"

"Evet!" diye ciyaklıyor. "Tabii ki! Kayla'yla tanışacak mıyım? Ve Samantha'yla? Ve annenle! Onları zaten tanıyormuşum gibi hissediyorum, sanki kankaymışız gibi. Ya da en azından öyle olacağız. Belki Nutbuster'ı da sevebilirim!"

Onun coşkusuna kıkırdadım. Chance'in yaklaşan düğününü konuşmak için akşam yemeğine beklendiğime dair mesajı aldığım da, tepkim coşku değildi. Daha çok kızgınlıktı. Ama şimdi kendimi gülümserken buluyorum. Onlar Janey'yi sevecekler ve o da onları sevecek, tabii hak etmeyenleri bile.

"Teşekkür ederim," diyorum onu omuzları kapıya değene kadar kapıya doğru geri iterken. Parmak ucumla çenesinin izini sürüyorum, en ufak temasta keskin bir nefes alıyorum. "Kahretsin, seni özledim."

"Beni mi?" diye yankılanıyor boğucu bir gülümsemeyle.

"Seni, Janey Williams. Seni tatmalıyım, hatırladığım kadar tatlı olup olmadığını görmeliyim." Çenesini iki elimle kavıyorum, onu nazıkçe yudumlamak ve ikimizle de alay etmek niyetiyle sabit tutuyorum.

"Ah," diye iç geçiriyor ama dudaklarım çoktan onunkilerin üzerindeydi, bu yüzden nefesimi yutuyorum ve tüm kontrolümü kaybediyorum.

Haklıydım ama aynı zamanda hatalıydım. Tatlı, belki de düşündüğümünden daha tatlı, ama aynı zamanda jalapeños'tan ve tenindeki kendi rahatlığından dolayı baharatlı. Beni açlıkla karşılıyor, aldığı kadar iyi veriyor, kollarını belime doluyor ve bana doğru eğiliyor.

Sikim *onu burada, kapının önünde* sikhemi öneriyor ve ben de aynı fikirdeyim. Tekrar içine gömülmek, sikime gömülürken orgazmının titreşimini hissetmek ve adımı haykırışını duymak istiyorum.

Ama henüz değil.

Birçok açıdan yeniden başlıyoruz. Biraz geçmişimiz var, evet, ama yine de ... bu farklı ve daha iyi.

Bu daha önce kimseyle olmadığım kadar gerçek.

Bu yüzden onu her şeyimle öpüyorum, bu gece söylemediğim her şeyi söylemeye çalışıyorum - onun harika olduğunu, ona takıntılı olduğumu, beni hiçbir şeyin korkutmadığını ama onun dehşet verici olduğunu, bütün gün, her gün onun saçmalıklarını dinlemek istediğimi çünkü onsuz çok sessiz ve yalnız olduğumu.

Umarım hepsini duyar, doğrudan dudaklarımdan onunkilere.

BÖLÜM 18

JANEY

AİLE TANIŞMA YEMEĞİNE HİÇ GİTMEDİM, özellikle de aile Cole'un ki kadar büyükse, bu yüzden ne bekleyeceğimden emin değilim. Ama bir şeyi bilecek kadar film izledim.

"Annen bana bebeklik fotoğraflarını gösterecek mi? Küvetteki minik, çıplak Cole gibi mi?" Umutla merak ediyorum. "Eminim çok tatlı ve ezilebilirdin. Muhtemelen büyük, tombul yanakların ve küçük gözlerinde bir pırıltı vardı. Yoksa zaten huysuz ve herkese ters ters bakan biri miydin?"

Ellerimi mutlulukla çırpıyorum, kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde yaşlı bir ruhun kaşlarını çatmış ve ona çingirak sallamak gibi sinir bozucu bir şey yapacak kadar yaklaştırmaya cesaret eden herkese yargılayıcı bir yan gözle bakan bebek Cole'u hayal ediyorum.

Direksiyonu kavrayışı sıkılaşıyor, deri uğursuzca gıcırıyor. "Hayır, hepsini yaktım," diye kaba bir şekilde cevap veriyor ama şaka yaptığından en az yüzde seksen eminim. Muhtemelen.

Espri anlayışı var, sadece ağustos ayındaki Ölüm Vadisi'nden daha kuru. Ama pes etmeyeceğim. Benim için açılıyor ve gerçekten daha insan olmaya çalışırken olmaz.

"Eminim bana bazı hikâyeler anlatacaktır. Belki galibiyet golünü attığın ya da balo kralı seçildiğin zamanı? Tam sana göre." Sırıtiyorum, şimdi Cole'u bir ergen olarak hayal ediyorum. "Muhtemelen bütün kızların peşinden koştuğu bir tiptin. Yıldız atlet, Bay Popülarite, hep A alan ve armut ağacında bir keklik, değil mi?" Tahmin ediyorum.

Onu tarif ettiğimde boş boş kıkırıyor. "Daha fazla yanılamazdın. Ailenin seni görmesini, belki bir kez olsun ilgi göstermesini istediğini biliyor musun?" Otoyolda hızla ilerlerken kamyonetinin yolcu koltuğunda gözlerini bana dikeyiyor.

"Öyle mi?" Bu ne yazık ki doğru. İlgi görmek hassas bir dengeydi çünkü hedef olmak istemiyordum ama dikkate alınmak, sevmek ve anlaşılacak istiyordum. Ama değildim.

"Benim amacım görünmez olmaktı. Bizim evde dikkat çekmenin hiçbir faydası yoktu. Ağabeylerim -bu akşam onlarla tanışacaksınız- babamın onayını almak için birbirlerinin boynuna sarılmak zorunda kalsalar bile can atarlardı. Kayla en kötü zihin karmaşasından kaçtı ve fark edildi çünkü sik festivalimizde benzersizdi. Ama ben? Babam varlığını unuttuysa, bu en iyisiydi. O zaman bana kendisi gibi olmam için baskı yapmazdı çünkü bu istediğim son şeydi. Aynı şey okulda da geçerliydi. Öğretmenlerin iyi ya da kötü bir şey için evi aramasını istemiyordum. Bu yüzden yüksek B'ler almaya çalıştım ve genellikle de aldım. Çoğunlukla, bulunduğum her yerde, her şeyin ortasında fark edilmeden ilerlemeye çalıştım."

"Oh." Bu korkunç ve beni onun adına kızdırıyor. "Özür dilerim. Peki ya annen?"

Omuz silkiyor, tekrar yola odaklanıyor. "O harika biri ama o zamanlar çok meşguldü. Bizimki gibi bir ailede yazılı olmayan pek çok kural vardır, katılmanız beklenen sosyal etkinlikler ve yerine getirmeniz gereken roller. Ve annem hepsini yaptı. Yangından yangına koşar, babam da dahil olmak üzere hepimizi hizada tutar, aynı zamanda bunun için bağış toplar ve bunun için koordinasyon sağlardı. Ben yük olmak istemedim, bu yüzden onun bildiği kadarıyla beladan uzak durdum ve yolundan çekildim."

"Seni hiç tanımıyorlar, değil mi?" Fark ettim. "Senin ne kadar tatlı, şefkatli, hafif deli bir adam olduğunu bilmiyorlar mı?" Sesim hüzünlü çıkıyor ama o gerçekten harika bir adam ve onlara bu yönünü göstermemesi üzücü.

Başını sallıyor ama dudaklarında onu tanımlama biçimime dair bir gülümseme beliriyor. "Hayır, bunu sadece sen biliyorsun."

"Ne şanslıyım." İçimden hülyalı bir şekilde iç çekiyorum, bu tepkiyi içimde tutmak istiyorum ama ağzım yine de serbest bırakıyor. Cole o zaman sırtıyor ve uzanıp elimi tutuyor, arkasına nazik bir öpücük konduruyor ve aramızdaki konsolun üzerine koyuyor.

Gerçek Cole'u tanıdığım için kendimi gerçekten şanslı hissediyorum ve ailesinin onu bunca yıl nasıl görmezden gelebildiğini hayal bile edemiyorum. Neredeyse odaya girmeden önce varlığını hissedebiliyorum, sanki beni o kadar çok düşünüyormuş ki örümcek hislerim bunu biliyor. Yoğunluğu, odaklanması, değer verdiği şeylere gösterdiği özen güçlü bir çekim gücü, ama ona göre ailesi bir şekilde bunu fark etmiyor bile. Bu nasıl olabilir?

Dakikalar sonra, sağ tarafında uzun, ferforje bir çit olan uzun bir caddede ilerliyoruz. Cole bir kapısı olan küçük bir yola dönüşene kadar tüm ağaçlarla bir doğa koruma alanı ya da başka bir şey olduğunu düşünüyorum. Kimse yoktu.

ama direksiyonundaki bir düğmeye basmasıyla kapı bizi içeri almak için açılmaya başladı.

"Bu senin evin mi?" Ağzımdan kaçırdım. Bu yeterince kaba, ama tabii ki sıfır filtreyle devam ediyorum. "Ne beklediğim hakkında hiçbir fikrim yok ama *bu* olmadığı kesin. Ailenin parası olduğundan bahsetmiştin ama *bu*? Bu zenginlik değil, *Richie Rich* zenginliği."

Kapıdan geçerken sağa sola bakıyorum, her şeyi görebilmek için boynumu büküyorum. Ev kocaman, beyaz, çift kanatlı ön kapıya geniş merdivenlerle çıkılıyor. Ön *taraf*taki park yerinin ortasında -evet, kafamda park yeri diyorum çünkü altı yedi arabayı park edebilmeyi geçtikten sonra araba yolu demek kulağa gerçekten aptalca geliyor- üzerinde çıplak bir adamın olduğu, su püskürten bir fiske var.

Cole basitçe, "Burası ev," diyor. Şimdi burada ne kadar kolay görünmez olabileceğini görebiliyorum. Evin başka bir kanadına gidebilir ve kimse ne burayı ne de onu ikinci kez düşünebilir.

Para insanı adam yapmaz, bundan eminim. Ama tüm ailemin hayatı boyunca kazandığı her kuruşu toplayabilirim ve böyle bir yer için belki bir kez elektrik faturasını ödeyebiliriz, bu yüzden Cole için burası 'ev' olsa da, bu kadar gösterişten korkmamak benim için zor.

"İyi giyindiğime emin misin?" Bir avucumu eteğimin üzerinde gezdirerek soruyorum. Cole kıyafet kurallarının gündelik olduğunu söyledi, ben de saçıma çok yakışan zümrüt rengi ipek bir kaşkorse ve her zamanki önlüklerim gibi rüküş değil, kadınsı hissettiren uzun, dökümlü bir etek seçtim. Sorun kıyafetim değil, ama ben olabilirim. Çünkü asıl sormak istediğim "burada olmak için uygun muyum?"

Cole bana doğru bakıyor ve tepkimi saniyenin çok kısa bir süresinde okuyor. Sakladığımdan değil. Gözlerimin kocaman açıldığını, çenemin düştüğünü ve ... oops, Roma'daki bir turist gibi çeşmeyi işaret ettiğimi biliyorum!

"Muhteşem görünüyorsun," diyor Cole ve ekliyor: "Ayrıca, işler ters giderse, Paisley'nin anlaşmasında benim seni kolladığım gibi senin de beni kollamanı bekliyorum."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, sahte evlenme teklifi de dahil olmak üzere benim için süper kahramanlık yaptığı tüm yolları hatırlıyor ve bunu kendim için nasıl yapabileceğimi düşünüyorum. "Evlenme teklif etmemi mi istiyorsun?" Şaşkınlıkla mırıldanıyorum.

"Yani onlara benim sana gelmen için şantaj yapan bir pislik olduğumu söylemen gerekecek," diye düzeltiyor sinsi bir sırıtişla. "Benim bir itibarım var.

destekle."

Kimseyi içeri almadığını bir kez daha hatırladım. Tam olarak değil. Ama benimle birlikte bunu öğreniyor.

"Sırrın güvende," diye teklif ediyorum, dudaklarımı kilitleyip hayali bir anahtarı fırlatıyorum.

Cole park ediyor, kapımı açıyor ve benimle ön merdivenlere kadar yürüyor. Kapıyı çalıyor ama sonra kolunu belime dolayarak kalçamı sıkıyor. Ona hızla bakıyorum ama yüzü tamamen boş -sanki az önce bunu yapmamış gibi, sanki bunun onu istememe neden olduğunu bilmiyormuş gibi, sanki hayal edemeyeceğim yabancı bir dünyaya girmiyormuşuz gibi. Paisley'e bunun onu cezalandırdığını söyledi. Sanırım şu anda beni de topraklıyor çünkü kalbim hızla çarpmasına rağmen nefes almayı başarabiliyorum.

Yaşlı bir adam kapıyı açıyor ve girmemiz için genişçe tutuyor. Muhtemelen altmışlı yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları, dostça bir gülümsemesi ve hayatının önemli bir kısmını güneş altında geçirdiğini belli eden kırıksıklıkları var.

"Selam, Ira. Nasılsın?" Cole adama soruyor.

Eski arkadaşlar gibi tokalaşıyorlar ama Cole Ira adında birinden bahsetmemişti, bu yüzden Cole bana işaret edene kadar bu adamın onun için kim olduğundan emin değilim. "Janey, bu Ira. Teknik olarak evin yöneticisi. Çoğunlukla, güvenli bir şekilde girip çıkmama yardım ederek annemin her gün polisi aramasını engelliyor. Ira, bu Janey. Bugünlerde başımı belaya sokmamın başlıca nedeni o." Janey içtenlikle gülüyor ve Ira da gülüyor, aralarındaki dostluk çok açık.

"Ben senin başını belaya sokmuyorum," diye tartışmaya başlıyorum, sonra "Şey, o zaman vardı ..." diye kabul ediyorum.

Cole bana doğru alaycı bir kaş kaldırıyor ve ben de susuyorum çünkü aslında haksız değil.

"Tanıştığımıza memnun oldum Ira," diyorum Cole'dan bana kara gözlerindeki neşeyle bakan gülümseyen adama.

"Sen de Janey." Cole'a, "Herkes oturma odasında.

Her ihtimale karşı yan kapının kilidini açmamı ister misin?"

Cole bir kahkaha atıyor. "Artık gerek yok. Ama teşekkürler."

El ele mermer döşeli antreden geçip oturma odasına giriyoruz. Cole'un gelişinin görkemli bir giriş olmasını bekleyerek nefesimi tutuyorum. Ama aslında bunun ne kadar tanıdık geldiğine şaşıyorum çünkü odaya giriyoruz ve Cole boğazını temizleyene kadar kimse en ufak bir tepki vermiyor.

"Cole! Gelmişsin," diyor bir kadın şaşkınlıkla. Cole'un yanına koşuyor, ona sarılmak için kollarını uzatırken sevinçli görünüyor. Kadının Cole'un annesi olduğunu tahmin ediyorum çünkü Cole da ona kolayca sarılıyor. "Ve bir arkadaşını mı getirdin?" diye ekliyor bir süre sonra. Belli ki beni beklemiyordu ama Cole'u da beklemiyordu, her ne kadar bunu zorunlu bir aile yemeği olarak tanımlamış olsa da.

"Bu Janey. Janey, bu da annem Miranda."

Ben elimi uzatıyorum ama Miranda anlaşılan herkese sarılıyor çünkü o da kollarını omuzlarıma doluyor ve sırtımı hafifçe sıvazlıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Janey," diyor parlak bir gülümsemeyle. Bana 80'lerden bir televizyon annesini anımsatıyor - mükemmel bir şekilde taranmış sarı saçları, şık pantolonları ve yazlık kazağı, tasarım ayakkabılar ve sıcak bir aura.

Beni bırakırken "Sen de," diye cevap veriyorum.

Sonra, tabii ki Kayla ile tanışıyorum. Kim olduğu çok açık çünkü Cole'a neredeyse tıpatıp benziyor, sanki aynı kişinin farklı fontlardaki halleri gibiler - biri erkek, biri kadın. Saçları uzun, gevşek, kumsal dalgaları halinde sırtından aşağı iniyor, mavi gözleri heyecanla dans ediyor ve elbisesi kesinlikle gündelik değil. İnce, gri vardiyalı elbisesi ve rugan siyah stilettolarıyla toplantı odasından doğruca akşam yemeğine gelmiş gibi görünüyor.

"Ben Kayla ve ister inanın ister inanmayın, hakkınızda çok şey duydum," diye beni bilgilendiriyor, ancak Cole'a attığı sinsi bakış farklı bir şey söylüyor. Sanırım ikisinin 'çok şey' tanımları biraz farklı. "Sanırım tavsiyeme uydun ve onu aradın?" diye övünüyor.

Cole gizemli bir şekilde cevap veriyor, "Deneseydin daha fazla yanılamazdın."

Kaçamak sözlü manevraları göz önüne alındığında, takip etme durumu ne kibar bir konuşma ne de Cole'un paylaşmak isteyeceği bir şey gibi görünüyor, bu yüzden parlak bir gülümsemeyle atlıyorum ve "Yeniden bağlantı kurduk. Önemli olan da bu."

Kayla çoğunlukla tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "Ben alırım."

Cole odanın etrafını işaret ederek beni diğer herkesle tanıştırıyor. "Cameron ve kızı Gracie. Carter ve Luna. Chance ve Samantha. Ve babam Charles." Herkese el sallıyorum, belki Cole'un ilk aile yemeğinde söyledikleriyle ilgili hikâyesinden sonra Samantha'ya biraz daha coşkulu bir şekilde el sallıyorum. Umarım benimki o kadar dramatik değildir, ama aynı zamanda onun arkadaşı olmak isterim.

"Herkese merhaba. Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum odaya bakarken.

Miranda da sarışın ve mavi gözlü olmasına rağmen, Cole'un kardeşleri babalarının karbon kopyaları gibi görünüyor, meraklı ve hesapçı bakışlarında Charles'inkini mükemmel bir şekilde yansıtan bir şey var. Gracie görebildiğim kadarıyla sevimli ama sadece başının üst kısmını görebiliyorum çünkü iPad'de bir video oyununa dalmış, bir tür blaster olduğunu tahmin ettiğim bir şeyle ekrandaki bir şeyi yok ederken ses efektleri çıkarıyor. İşte Luna ve Samantha, kankalar gibi yan yana. Çetenin hepsi burada, bir tek . . . Kyle hariç. Ama Cole'un dediğine göre, Kyle genelde erken çıksa da geç gelmeyi tercih ediyormuş, genelde tatlı ve biraz cehennem azabı için geliyormuş.

"Otur canım. Bize kendin hakkında her şeyi anlat. Belki kızımın bilmediği bir şey çıkar," diyor Miranda kibarca ve Kayla'ya takılıyor. Bir kadından diğerine geçen bakışlar sevgi ve mizah dolu, kendi annemle hiç yaşamadığım bir şey olduğunu dürüstçe söyleyebilirim. Ufacık bir kıskançlık bıçağı kalbime saplanıyor.

"Sorgulama yok," diye homurdanıyor Cole, yine de bizi bir kanepeye götürüyor, orada tam yanıma oturuyor, dizlerimiz birbirine değiyor ve beni korumak için kolunu arkaya atıyor.

Yemin ederim herkes bize bir hayvanat bahçesindeki sergilermişiz gibi bakıyor ve bilinçsizce Cole'un yanına biraz gömülüyorum, bu da beni daha da kendine çekmesini sağlıyor. Bizi yerleştirdiğinde, birbirimize bastırılmış durumdayız, kalça kalçaya, uyluk uyluğa, diz dize ve omzum göğsünün önünde. Tam anlamıyla kucağında olmaktan yarım adım uzaktayım, bu da ailesinin daha çok aval aval bakmasına neden oluyor.

Ama oğlunun huysuz kararına saygı duyan Miranda konuşmayı yeniden yönlendiriyor. "Peki, biz de düğünden bahsediyorduk. Chance ve Samantha'nın 'evet' demesine günler kaldı," diyerek beni de kibarca aile sohbetine dahil ediyor.

Başımı salladım ve Samantha'ya gülümsedim. "Tebrikler."

Aynı anda Cole da ona "Artık bir artı birim var" diye haber veriyor.

Kalçamı okşuyor ve yemin ederim yaz günündeki buzdan daha hızlı eriyorum.

Ama . . .

"Sorun değil," diye itiraz ediyorum. "Eminim oturma düzenini ve yemek şirketinin numaralarını çoktan ayarlamışsındır. Özellikle de son dakikada gelen bir ekleme ile sizi zorlamak istemem. Ne kadar stresli olduğunuzu hayal bile edemiyorum. Stresli görüldüğünüzden *değil*," diye düzeltiyorum hemen, ağzımdan çıkanlardan dehşete düşerek. "Çok güzel görünüyorsun. Ama düğünler çok zor."

Cole eğiliyor ve kulağıma yakın olmasına rağmen fısıldamıyor. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Ben seninle ailenin düğününe geldim, cehennem gibiydi, sen de benimkine gel ve beni onlardan kurtar. Adil olan budur." Gözlerimi onunkilere dikip kabalığına bakıyorum ama mavi gözlerini aydınlatan kıvılcımı görünce duruyorum. Hatta küçük bir gülümseme bile görüyorum. Hem ailesi hem de aramızdaki düğün kısasa kısas durumu hakkında şaka yapıyor.

Ama onlar bunu görmüyor. Huysuz bir pislikten başka bir şey görmüyorlar.

Cole'un esprisini hiç anlamayan ve gülümsemesini kesinlikle yanlış yorumlayan Samantha araya giriyor, "Kahretsin Cole! Ona hırlama. Seni sevmek zaten yeterince zor. Daha da zorlaştırma." Sonra da bana, "Janey, tabii ki rica ederim. Vanisher'ın her zaman bir artı-bir'i vardı. Sadece kullanacağını düşünmemiştik. Ortaya çıkarsa şanslı sayılırız *diye* düşündük." Bir şemsiyeden daha ustaca gölge atıyor ve ölümcül, sahte bir masumiyet gülümsemesiyle.

Hoşuma gitti ama hedefini düşününce ben de hoşlanmadım. Bu iş biraz karışık olacak.

"Orada olacağımı söylemiştim," diye homurdanıyor Cole.

Chance'in ona attığı inanmayan bakışa bakılırsa, Cole'un pek çok şey hakkında bunu söyleyip son saniyede kaçtığından şüpheleniyorum. Muhtemelen iş için, ama bahse girerim daha çok insanlardan uzak durmak istediğinden ve onlar da bunu bir tür gevşeklik ya da ona verdikleri puanla ilgili bir yorum olarak algıladıklarından.

Benim kendi ailemde olduğum gibi o da burada yanlış anlaşılıyor ama onun ailesi benimkinden farklı ve bunu unutmamam gerekiyor. Benim ailem beni uygun bir hedef olmaktan başka bir şey için istemiyor. Cole'un ailesi onu seviyor. Bu çok açık.

Sadece onu anlamıyorlar.

Ama annesi bu gece onu gördüğü için gözle görülür şekilde heyecanlıydı. Kayla beni araması için onu cesaretlendirdi çünkü bunun onu mutlu edeceğini biliyordu ve bunu onun için istiyordu. Cole'un kendisini ayrı tuttuğu kardeşleri bile beni izliyor, kardeşleri için iyi bir risk mi yoksa kötü bir risk mi olduğumu analiz ediyorlar çünkü onu önemsiyorlar. Charles hakkında konuşamam, çünkü içeri girdiğimizden beri tek kelime etmedi, ama yedi kişilik bir ailede bir pislik oldukça iyi bir istatistik.

Mükemmel değiller ama hiçbir aile mükemmel değildir. Birbirlerini kusurlu bir şekilde seven kusurlu insanlardan oluşurlar. Ama bazen buna değer.

Cole'un davası.

Eminim Cole'u düğüne getirebilirsem, onun ne kadar harika biri olduğunu görmelerine yardımcı olabilirim. Çünkü onlardan kurtulmak istediğine dair alaylarına rağmen, ailesini de ne kadar önemseydiği çok açık. Onlar hakkında anlattığı her hikâyeye bunu açıkça ortaya koyuyor. Onlarla gurur duyuyor, onları seviyor ve hatta farkında olsalar da olmasalar da onları koruyor.

"Teşekkür ederim. Gelmeyi çok isterim," diyorum Samantha'ya ve Cole planımı devreye sokuyorum: Muhteşemliğin Farkına Varın.

Bu kararla birlikte herkes düğünü konuşmaya başladı - ne giyeceklerini, nerede ve saat kaçta olmaları gerektiğini, herkesten ne beklediğini ve daha fazlasını. Cole'un dinlemek ve öğrenmek için verdiği gözetim ipuçlarını kanallandırmak için arkama yaslanıp izliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, o kadar ilginçler ki, tek bir kez bile yüksek sesle saçmaladığımı sanmıyorum.

"Akşam yemeğinden önce ofisimde görüşebilir miyiz beyler?" Charles düğün sohbetinin ortasında söylüyor.

Cameron sanki bu soruyu bekliyormuş gibi ayağa fırlıyor. Carter ve Chance daha yavaş kalkıyor, ikisi de gelinlerine öpücükler veriyor -Carter Luna'nın alınına, Chance de Samantha'nın dudaklarına, sonra da başparmağını kaşlarını kaldırarak ovuşturuyor. Aralarında geçen bakış bir volkandan daha sıcaktır.

Cole elimi sıkarken derin bir iç çekiyor. Beni bırakmak istemiyor ama ben iyi olacağım. Onun ailesi benimkinden daha kötü davranacak değil ya. Sözlü ya da fiziksel bir saldırı tehlikesi altında değilim. Ya da en azından öyle olduğumu düşünmüyorum, bu yüzden ayağa kalkarken ona cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum. Ayrıca, bu bana planımın birinci aşamasına daha derinlemesine geçme şansı verecek.

"Çantanda ayı spreyi var mı?" diye alay ediyor.

"Evet. Nişancılığım da çok iyidir," diye gülümseyerek cevap veriyorum çünkü ikimiz de bunun hiç de doğru olmadığını biliyoruz.

Çocuklar gidince Miranda da ayağa kalkar. "Gracie-kızım, hadi gidip yemeği kontrol edelim. Dinozor nugget'larının fırında olduğundan emin olmak istiyorum."

Çocuk iPad'den başını kaldırmıyor ama duymuş olmalı çünkü robot gibi ayağa kalkıyor ve bir şekilde tek bir mobilyaya ya da duvara çarpmadan Miranda'yı odadan takip ediyor.

Geriye Luna, Samantha ve Kayla kalıyor. Ve bana bakışlarına bakılırsa, bu konuşmaya ne yazık ki hazırlıksızım.

Belki de gerçekten ayı spreyimi getirmeliydim? Korunmak için olmasa bile, onları parti hediyesi gibi dağıtabilirdim ve belki o zaman beni severlerdi?

"Sorun değil, biz ısırmayız," diyerek beni rahatlatıyor Luna, kalın, siyah çerçevelerin ardındaki gözlerine hafif asosyal bir hava veren gülümsemesiyle.

Samantha alay ediyor. "Kendi adına konuş kızım. Biz konuşurken Chance'in kışında diş izleri var." Gözlerim şaşkınlıktan fal taşı gibi açılıyor ve ekliyor: "Ama onu sadece ısırıyorum. Çoğunlukla. O da böyle seviyor."

Luna onun koluna vuruyor ve "Onu korkutma" diye azarlıyor.

Samantha omuz silkiyor, sitemden rahatsız olmuyor. "Sadece dürüst oluyorum. Bazen sessiz olman gerekir ve ağlamanı bastıracak tek şey kendi kolundur. Ve küçük bir ısırık tamamen normal ve doğal bir davranıştır, ilkel doğalarımızı hatırlatır."

"Hanımlar," diye tersliyor Kayla, "hepsi geri dönmeden önce kısıtlı zamanımız var."

Luna ve Samantha Kayla'yı çok iyi anlıyorlar ve üçü de tek bir odakla bana dönüyorlar. Bütün akşam iyi göründüler ama Miranda mükemmel dino nuggie'yi aramak için ayrılır ayrılmaz Cole'un sorgulamama isteği geçersiz kaldı ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Ne bilmek istiyorsun?" Bununla doğrudan yüzleşebileceğimi düşünerek soruyorum. Cole ailesinin onu gerçekten tanımadığını söyledi ve bu benim bu konuda yardımcı olma ve onlara gerçekten harika bir adam olduğunu gösterme şansım. Çoğunlukla.

"Her şey," diye itiraf ediyor Luna uzun bir nefes vererek. "Nasıl tanıştığınızla başla."

Samantha başıyla Luna'yı işaret ederek 'evet, onun dediği gibi' diyor, ben de Cole'un yaptığı ayı spreyi şakasını açıklıyorum. "İlk başta onun bir ayı olduğunu düşündüm, bu yüzden korunuyordum. Ama ıssız bir yerdeki kulübende yabancı bir adam bulmak boz ayıdan bile daha kötüydü, ben de ona sprey sıktım. Aslında denedim ama *pufff* oldu." Spreyin aldığı kavisi gösteriyorum, başarısız bir şekilde yere düşüyor. "Beni kovaladı, havlum düştü ve kığım çıplak kaldı - bunun bir ifade olmadığını biliyorum ama çocukken böyle söylerdim ve aklımda kaldı, bu yüzden hep böyle söylüyorum. Her neyse, banyoya koştum ve kendimi içeri kilitledim. Bana bağıyor, kapıyı menteşelerinden sökecekmiş gibi vuruyordu çünkü içeri girdiğimi düşünüyordu. Meğer ikimiz de yanılmışız ve rezervasyonlarda bir karışıklık olmuş. Her gece duşu kullanmasına izin verirsem tatilimin parasını ödemeyi teklif etti, ki bunun çok cömertçe olduğunu düşündüm, ben de kulübeyi paylaşabileceğimizi söyledim." Tüm destanı şu kitapta anlatıyorum

Bir nefeste, kadınların hepsi her kelimeme asılmışken ve bu tamamen normal bir tanışma hikayesiymiş gibi omuz silkerek bitiriyorum.

"Hepsini anladın mı?" Luna ağzının kenarından soruyor, gözleri benden hiç ayrılmıyor. Kayla cevap olarak başını sallıyor ve Luna ekliyor, "Tüm bunları kaydetmeliymişim gibi hissediyorum, böylece ağır çekimde falan oynatabilirim."

"Alışsın," diye onu temin ediyorum. "Cole saçmalamamı seviyor."

Luna fısıldarken gülümsemeye karşı koyuyor, "Eminim. Birinin konuşma yükünü taşıması gerekiyor."

"Ha, *yük* dedin," diye gülüyor Samantha, ama hemen ardından inliyor, "Tanrım, yirmi yaşındaki oğlanlarla çok fazla zaman geçiriyorum, değil mi? Bu berbattı."

"Yani kulübede birlikte misiniz?" Kayla daha ciddi bir yaklaşımla bilgi toplamaya devam ederek soruyor.

"Evet ve orada hiçbir noktada bunun kötü bir fikir olduğunu düşünmediniz mi? Söylediğin gibi 'ıssızlığın ortasında' bir kulübede, senden bir karış daha uzun ve daha geniş olan ve zaten öfke yönetimi sorunları gösteren homurdanan bir Neandertal ile uyumak?" Samantha soruyor, sanki yaşamak için fazla aptal olduğumu düşünüyormuş gibi. Birden onun bir psikolog olduğunu ve muhtemelen benim (eksik) kendimi koruma becerilerimi analiz ettiğini hatırlıyorum.

"Tabii ki yaptım ama içgüdülerime güvendim. Cole'un tatlı, nazik, sevecen ve düşünceli biri olduğunu söyleyebilirim. Yani, belki ilk başta değil ama bazı koşullar vardı. Ondan sonra kanepede yattı, bana kahve yaptı ve ... Zehirli sarmaşık kaptığımda sırtıma nasıl nazikçe losyon sürdüğünü görmeliydiniz." İyi yanlarını, sanki onun en önemli anlarını anlatıyormuşum gibi söylüyorum ama bana inanmış gibi görünmüyorlar.

Luna boş boş "Losyonu derisine sürüyor," diyor ve ben bunun eski bir filminden alıntı olduğunu düşünüyorum çünkü sesi onun sesine benzemiyor.

"Seni zehirli sarmaşığın içine o mu itti?" Samantha öneriyor ve Cole'un beni herhangi bir yere itmesi fikrine gülüyorum.

Belki yatağa?

Şey, evet... bu iyi olurdu. Ama Samantha'nın kastettiği itme bu değil.

"Ne? Tabii ki hayır. Biz yatarken içinde yatıyordum-" Oops! Aniden durdum. Onlara Cole'un muhteşemliğini satmak, ne iş yaptığını söylemeyi içermiyor. Bu sırrı kasıtlı olarak saklıyor ve bu onun paylaşması gereken bir gerçek. Yani Bay Webster'ı gözetlediğimizi söyleyemem. Bunun yerine devam ediyorum, "Uhm,

tepemde uçan bir baykuşu izliyordum. Yere uzandığımda zehirli sarmaşık olduğunu fark etmemiştim. Cole bana kaç yapraklı olduğunu söylese bile muhtemelen hala anlamam. Ama aramızda kalsın, biri bana iki bitki resmi gösterse ve sırtımı ve kalçamı kaşındıran pullu bölgelere dönüştüren bitkiyi tanımlamamı istese, hiçbir fikrim olmazdı."

"Ormanda uzanıp bir baykuşu izlerken mi?" Kayla şüpheyile tekrarlıyor.

"Evet, yaptığımız şey buydu," diye onaylıyorum. Kulağıma bile yalan gibi geliyor ama üç kadının bakışlarındaki ışıltıya bakılırsa Cole'un işiyle ilgili bir şey yaptığımızdan şüphelenmiyorlar. Zehirli sarmaşığa maruz kaldığımda 'doğa sevişmesi' yaptığımızı düşünüyorlar. Bunu onun işinden daha fazla tartışmak istemediğim için aceleyle ekliyorum: "Ama Cole kalkmama yardım etti, ulaşamadığım tüm bölgelerime kalamın losyonu sürdü ve bana çok iyi baktı. Hatta bir gece benim için yulaf ezmesi banyosu bile yaptı."

Beklentiyle onlara bakıyorum, umarım artık anlayabilirler. Bir pislik bunu yapmaz. Bu Cole'un harika olduğunun reddedilemez bir kanıtı.

"Tamam, ormanda iyi olduğunu kabul ediyorum," diyor Kayla, Luna ve Samantha da aynı fikirdeymiş gibi başlarını sallıyorlar. "Geri döndüğünde ne oldu? Onu kafede gördüm ve kötü durumdaydı, acil durumlar için bana asistanının numarasını verdi ve durmadan tanıştığı biri hakkında konuştu."

"Öyle mi?" Bu iyi haber karşısında gözlerimden mutlu kalplerin fırladığını hissedebiliyorum. Cole bunu zaten söylemişti ama onun anlattıkları kızın anlattıklarından daha az romantikti.

"Ayrıca bana boktan ailenin bir buket yüzünden sana saldırdığını da söyledi. Bunun için üzgünüm," diyor.

"Ne oluyor lan?" Samantha, muhtemelen kendi düğününde böyle bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıp başarısız olduğu için ağzını açıyor.

"Evet, harika değiller," diye itiraf ediyorum. "Ama ben iyiyim. Ya da iyi olmaya başlıyorum.

Kötü insanlar değiller ama bu benim için iyi oldukları anlamına gelmez."

"Birileri terapi çalışmalarını yapıyor," diye övüyor Samantha.

hafif golf tarzı alkış. "Ailenizi tanımıyorum, ama bunu duyunca şunu ekleyebilir miyim ... kendi akıl sağlığınız için insanları hayatınızdan çıkarmanız tamamen kabul edilebilir. Kim bilir, ben yaptım. Zehirli zehirlidir ve onunla aynı kanı paylaştığınız için kendinizi radyoaktif atıklara maruz bırakmaya devam etmek zorunda değilsiniz."

Kesinlikle psikolog modunda ama kulağa oldukça kişisel de geliyor. "Teşekkürler. Her geçen gün daha iyiye gidiyorum. Tabii düğünden beri kimsenin beni aramamasının da faydası var. Muhtemelen özür dilememi bekliyorlar ki bu da olmuyor."

Bu kendime yaptığım bir hatırlatma, ama artık buna pek ihtiyacım yok. Dürüst olmak gerekirse günlerdir ailemi düşünmüyorum bile ve muhtemelen hala buketi saklama cüretim hakkında dedikodu yaptıklarını düşünürsek, bu ikimiz hakkında da bir şeyler söylüyor.

"Evet! Aferin kızıma!" Samantha alkışlıyor. "Barış kolay ya da ucuz gelmiyor ama bir kez savaşı bıraktığında, bunun son kez olduğunu bildiğinde, kendini çok iyi hissediyorsun." Kan bağı olsa bile toksisiteyi hayatından çıkarmakla ilgili yorumu göz önüne alındığında zor kazanıldığından şüphelendiğim sakın bir gülümsemeyle göğsünü okşuyor.

Evet, az önce arkadaş olduğumuza eminim. Ya da belki yeni terapistimdir? Her iki şekilde de, ya da her ikisi de, kabul ediyorum!

Küçük bir mutluluk dansı yaptığımı, ayaklarımı yere vurduğumu fark ediyorum, o sırada Kayla gözüme çarpıyor, kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırıyor. Bir soru sorduğunu hatırlıyorum. "Evet, döndüğümüzde. Pek iyi şartlarda ayrılmadık. Bana telefon numarasının yazılı olduğu kartını verdi," diye açıklıyorum dikkatlice, iş gizliliğini aklımda tutarak.

Beklendiği gibi, nefesleri kesildi. "Vermedi," diyor Luna.

Samantha ve Kayla birbirlerinin üzerine konuşuyor, ama bu 'ne aptal' gibi bir şey, sadece çok daha az kibar.

Kızlarla dedikodu yapıyormuşum gibi hissediyorum ... iyi anlamda, hemşirelerin masa başında toplanıp yönetim hakkında söylenmeleri gibi. Sanırım her kelimeyle arkadaşlık kuruyoruz ve bundan çok memnunum.

"Biliyorum, değil mi?" Gözlerimi devirerek aynı fikirdeyim. "Aptalcaydı ama iyi bir nedeni vardı. Her neyse, FBI'dan bir arkadaşım var, kadın soruşturma bürosundan. Onun izini bulmama yardım etti ve ben de habersizce gittim. En hafif tabiriyle şaşırdı." Yüzündeki kızgınlık ve dehşet karışımı ifadeyi hatırlayarak gülüyorum.

"Seni kollarına alıp ne kadar özlediğini söyledi mi?" Luna hülyalı bir şekilde soruyor, okuduğum kitaplardan çok farklı bir kavuşma hayal ediyor. Ya da gerçekte olanlardan.

"Tam olarak değil," diye cevap veriyorum, dramatik bir şekilde söyleyerek. "Bir süre aramız çok kötüydü. O korktu, sonra ben korktum. Sonra evime geldi.

Ona nerede yaşadığını söylememiş olmama rağmen." Tüm bunların saçmalığı karşısında omuz silkiyorum.

Kayla'nın mükemmel kaşları bu kez ikisinin birden alnına fırlıyor, Luna'nın çenesi açılıyor ve Samantha, "Olamaz," diyor.

"İyiymi. İkimiz de biraz abarttık. Ama sanırım biz böyleyiz," diye açıklıyorum. Hiç anlamış gibi görünmüyorlar, ben de tekrar deniyorum. "Hani 'isteseydi yapardı' derler ya?" Başlarını sallıyorlar, nereye varmaya çalıştığımın emin değiller ve hala Cole'un evime gelmesinden endişe ediyorlar, ki Cole olmasaydı bunun geçerli olacağını kabul ediyorum. "Cole *istiyor* diyelim. İnsanların beni istemediği ya da sadece işlerine geldiğinde istediği bir ömürden sonra, hayal bile edemeyeceğim ve kesinlikle hiçbir erkeğin olabileceğini düşünmediğim şekilde özenli. Tatlı, son derece tatlı ve sessiz, ama dikkatli, her şeyi içine alıyor ve başkalarının göremediği şeyleri görüyor. Beni görüyor. . . beni görüyor." İtiraf beklediğimden daha anlamlı ama inkar edilemez bir şekilde doğru.

"İkimizin de bazı yanlış adımları oldu," diye itiraf ediyorum, "ama kalbinin doğru yerde olduğundan hiç şüphem yok ve her zaman bana değer verdiğini göstermeye çalışıyor. Hem de derinden."

Huysuz, kısa boylu ve herkese karşı tam bir pislik olan bu adamın bana karşı ne kadar nazık olduğunu anlatmaya bu sözler yetmez. Benim için. Bana karşı. Ama umarım bu, her zaman düşündüklerinin aslında doğru olmadığını görmeleri için bir başlangıç olur. Ya da en azından artık öyle olmadığını.

Cole onlardan kaçmak için gizlenen çocuk olabilir ama bence içten içe ailesinin geldiği noktanın bir parçası olmak istiyor. Sadece artık dışarıda olduğu için oraya nasıl ulaşacağından emin değil.

Koridordaki ayak sesleri dikkatimizi çekiyor ve hepimiz dönüp baktığımızda özel konuşmalarından dönen adamları görüyoruz. Chance öfkeli görünüyor. Aslında hepsi kızgın görünüyor, bu yüzden konuşmalarının iyi gittiğini sanmıyorum.

Cole yanıma geliyor, beni diğer kadınlarla aramda duracak şekilde hareket ettiriyor. "İyi misin?" diye soruyor sessizce, babasıyla olanlara rağmen benim için endişelendiği belli.

Gülümsüyorum ve güven verici bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, onlara senin ne kadar harika olduğunu anlatıyordum."

Kıkırdıyor, derin ve alçak sesle. "Evet, doğru. Nefes kaybı."

Ama Kayla'nın ona ilk kez görüyormuş gibi bakmasına bakılırsa, öyle olduğunu sanmıyorum.

"Yemek hazır," diyor Charles.

Oturma odasından çok daha az rahat görünen resmi yemek odasına geçiyoruz, her tabağın iki yanında bir dizi gümüş çatal bıçak takımı bulunan büyük dikdörtgen bir masanın etrafındaki koltuklara oturuyoruz. Cole'un Paisley'nin düğünündeki sofra düzeni konusunda neden bu kadar rahat olduğunu şimdi anlıyorum. Onun süslü-püslü olması muhtemelen ailesinin piknik ortamıydı.

Düğünle ilgili konuşmalar devam ederken Samantha Grace'e çiçekçi kız rolünün ne kadar önemli olduğunu hatırlatıyor ve ben de küçük kızın mutlu gülümsemesini kız kardeşimin küçük nedime olma konusundaki şımarıklığıyla karşılaştırmadan edemiyorum. Artık iPad'ini bir kenara bıraktığına göre Grace enerjik ve bir sepet dolusu kedi yavrusundan daha sevimli. Sanırım onu çok seveceğim.

"Merak etme kızım. Ben hallederim," diyor Grace Samantha'ya, sesi dokuz yaşından çok on beş yaşındaymış gibi çıkıyor. "Onları dağıtacağım, geçen seferki gibi insanların üzerine fırlatmayacağım." Başını düşünceli bir şekilde eğip burnunu kırıştırıyor, "Tabii biri kafamı köpek gibi okşamak ya da yanaklarımı çimdikleyip bana sevimli demek gibi aptalca bir şey yapmazsa." Sanki birinin ona söyleyebileceği en kötü hakaret buymuş gibi konuşuyor. "Bu durumda, kesinlikle bu elleri yakalayacaklar. Ve muhtemelen burnuma da birkaç gül yaprağı atarlar."

"Anlaştık," diye onaylıyor Samantha, iyi huylu bir şekilde gülerek. "Biri bana bunu yapsaydı, muhtemelen taşaklarını tekmelerdim."

"Ne?" Cameron tüm konuşma boyunca ilk kez kontrol ederek kekeliyor. "Bunu ona söyleme."

"Kendini savunma her yaşta, her kadın için gerekli bir beceridir" diye öğüt veriyor. Grace'e ise, "Seni rahatsız eden herkesten kendini koru. Kim oldukları umurumda değil. Hoşunuza gitmiyorsa, istemiyorsanız ve kesin bir 'evet' demiyorsanız, hatalı olan onlardır. Siz değil."

Cameron, "O bir çocuk, Tinder'da kankalarla çıkmıyor," diye itiraz ediyor.

"Doğru," diye katılıyor Samantha, "ve çocuklar böyle öğrenirler, böylece Tinder'a girdiklerinde sınırları sağlamlaşır ve neyin kabul edilebilir olduğunu bilirler. Ve neyin kabul edilemez olduğunu."

Onlar tartışırken gözlerini Samantha'dan Cameron'a çeviren tek kişi Grace değil. Hepimiz izliyoruz.

"Oyun alanında flört eden bir çocuğu dövdüğü için okuldan aradıklarında, onu almaya geleceğini söyleyeceğim." Bunu bir tehdit ya da en azından bir kızgınlık gibi söylüyor.

Samantha bunu altın bir fırsat olarak değerlendirir. "Lütfen söyle. Onlara uygun müdahaleler konusunda koçluk yapmaktan mutluluk duyarım, bunların hiçbirisi 'erkekler erkektir' ya da kötü davranışı mazur görmeyi içermez. Sonra Gracie'yle dondurma yeriz ve onu kulübe götürüp yeni dövüş sanatları öğretmenimizle tanıştırmadan önce çağdışı beklentileri ve bunları nasıl görmezden gelebileceğini konuşuruz. Aslında, bir sonraki kız randevumuz bu olabilir. Ne dersin, Gracie?"

Samantha'nın arkadaşı olmak istediğimi sanıyordum. Sanırım *onun* gibi olmak istiyorum.

O bir canavar.

Grace heyecanlı görünüyor ama gerçek duygularını gösterip gösteremeyeceğinden emin olamadığı için gözlerini kararsızca babasına diyor. Cameron iç çeker ve kızına şöyle der: "Yaprakları atma. Yapman gerektiği gibi 'koridordan aşağı bırak' şeyini yap." Samantha'ya, "Tabii bu onun görmezden gelmesini istediğin modası geçmiş bir beklenti değilse?" diye ekler. Tekrar sessizleşiyor. Dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmış, sırtı dik, omuzları geniş ve mavi gözleri taş gibi soğuk.

Cole'un Cameron hakkında söylediklerini düşünmeye çalışıyorum ama en büyükleri ve babasından sonra gelenler olduğu dışında bir şey aklıma gelmiyor ki bu da Cole'un gözünde bir iltifat sayılmaz. Bunu neden söylediğini anlayabiliyorum, çünkü Charles aynı sert ifadeyle sessizce masanın üzerinde duruyor.

"Baba, ben bunu daha önce de yaptım. Nasıl yapılacağını biliyorum," diyerek onu rahatlatıyor Grace, sesi aniden bambaşka bir şekilde olgunlaşıyor. Acaba ne sıklıkla şımarık ergenlikten babasının duygularıyla ilgilenmeye gidip geliyor?

"Elbette," diye onaylıyor Cameron, ona sıcak bir şekilde gülümseyerek, "mükemmel olacak." Yavaş yavaş sohbet yeniden başlar.

"Ekmek," diyor Cole bir ara, ben bir öncekinin son lokmasını ağzıma atarken tabağıma bir dilim daha koyuyor. Ben ailesini gözlemlerken o da beni izliyor, her ifademi ve hareketimi değerlendiriyor.

"Teşekkürler. Bu çok lezzetli. Nasıl yapıldığını biliyor musun?" Ekşi mayalı cenneti çiğnerken sessizce soruyorum, aramızda kalsın istiyorum. Cole çenesini bir kez eğip evet diyor ve muhtemelen bunu bir sonraki akşam yemeğimiz için yapılacaklar listesine koyuyor.

"Cole yemek mi pişiriyor?" Kayla bana kulak misafiri olarak soruyor.

Yutkunuyorum, gözlerin tekrar üzerimde olduğunu hissediyorum. Özellikle kızlar ilgiyle izliyor ama herkes Kayla'yı duydu, ben de yüksek sesle cevap verdim. "Evet, o

mutfakta harikadır. Çok şükür çünkü benim özel yeteneğim su yakmak," diye şaka yapıyorum.

"Huh," diyor kaşlarını hafifçe çatarak. Yeni bilgileri mevcut bir yapbozun içine yerleştirdiğini, yıllardır orada olan parçaları değiştirdiğini neredeyse görebiliyorum.

Benim planım kesinlikle , bir yüz yüzde, için eminim çalışıyor!
Muhtemelen.

BÖLÜM 19

COLE

"NEDEN bunu tekrar yapmak zorundayız?" Carter şikayet ediyor. Ayaklarının dibinde diz çökmüş bir kadınla birlikte bir kaidenin üzerinde duruyor, bu yüzden durumdan memnun olacağını düşünürsünüz. Kesinlikle her zaman biraz kahramana tapınmayı takdir eden bir tip olmuştur.

Ne yazık ki, kadın Luna değil. Terziydi.

"Kıpırdama lütfen," diye mırıldanıyor ağzındaki iğnelerin arasından.

Chance iç geçiriyor ve "Bordo takım elbiseniz var mı? Ben de öyle düşünmüştüm. O yüzden bırak kadın işini yapsın ve diva olmayı bıraksın."

Lanet olsun. Düğün stresi Chance'i etkiliyor olmalı çünkü aramızdaki en kibar ve iyi konuşan kişi o. En son ne zaman bu kadar ters davrandığını hatırlamıyorum.

Azarlansa bile Carter yine de son sözü söylemek istiyor. "Sadece söylüyorum, hepimizin siyah takım elbiseleri var. Ya da gri takımlarımız. Bir düğün için gayet uygunlar, o yüzden neden onları giyemediğimizi merak ediyordum."

"Samantha bordo pantolon ve yelekler, fildişi gömlekler ve çiçekli kravatlar istiyor," diyor Chance, sanki müstakbel gelininden alıntı yapıyormuş gibi.

"Ve Samantha ne isterse, Samantha onu alır," diye alaycı bir şekilde araya giriyor Cameron.

Birkaç gün önce yemekte haddinin bildirilmesinden dolayı çok sinirliydi ama Samantha haklıydı ve bunu hepimiz biliyorduk. Kahretsin, o bile biliyordu! Gracie'nin saygısızlığa uğramasını ve bunu kabul etmek zorunda olduğunu düşünmesini istemezdi, ama belki de kafa atmakla taşak patlatmak arasında bir adım olmalıydı? "Bana dokunma" çılgılığı gibi mi?

Ama sonra okuldaki bir çocuğun Gracie'nin yanaklarını çimdiklediğini hayal ediyorum - ya yüzünü ya da poposunu - ve Samantha'nın haklı olduğuna karar veriyorum. Eğer böyle bir şey olursa, ben değil de o ortaya çıktığı için çok şanslı olurlar. Gracie benim ölüm kalım meselem. O hepimizin ya-ya-ölüsü. Ona zarar veren herkes ölür.

Cameron iyi bir baba, ya da olmak istiyor ve bunun için elinden geleni yapıyor. Ama karısını, Gracie'nin annesini kaybettiği için içi parçalanmıştır ve bu tek başına

olması gereken düzeyde işlev görmesi bir yana, işlev görmesini bile zorlaştırıyor. Gracie'nin annesine tıpatıp benzemesi ve annesi öldüğünde küçük olmasına rağmen bir şekilde onun gibi davranması da yardımcı olmuyor. Hepimiz mümkün olduğunca yardım etmek için devreye giriyoruz, gerektiğinde Cameron'ı koruyoruz ve Gracie'nin ona verebileceğimiz tüm sevgiye sahip olduğundan emin oluyoruz, ancak bu kaybı telafi etmiyor ve hepimiz bunu biliyoruz.

Özellikle Cameron bunu biliyor ve biliyorum ki bu onu suçlu hissettiriyor. Bu elbette onun iç şeytanlarını besliyor çünkü o da bu kaybı kendi kalbinde hissediyor ve tüm bu lanet döngü kendini sürdürüyor. Bu noktada onu kurtarmak için bir melek gerekebilir. Ya da kışındaki sopayı çıkarması.

"Bu konuda mı? Kesinlikle," diye cevaplıyor Chance Cameron'a. Suçlayıcı bir parmakla Carter'ı işaret ediyor. "Kaç tane düğün yaptın ki? Kaç kere hepimizi kendi pisliğine ortak ettin? Senden tek istediğim mızımızlanmayı bırakman ve *On. koyman. Kahretsin. Burgundy. Bok.*"

Siktir. Etkilendim. Chance en iyimiz, gerçekten. Kendinin farkında, başkalarına yardım ediyor, dünyada bir fark yaratıyor ve tüm bu caz. Ayrıca nadiren küfreder, bu yüzden Carter'a bu şekilde meydan okuması ve etrafa üç dolarlık kelimeler savurmaya başlaması onu çok kızdırdı.

Dayanışma içinde, Samantha'nın istediği kıyafeti yorum yapmadan giymeye karar veriyorum, çiçekli kravat ve hepsi. Kyle'a bir bakış atıyorum ve onun tüm bu durum hakkında sırtıttığını görüyorum. Tüm bunların çok komik olduğunu düşünüyor olmalı çünkü süslü kıyafetlerden, ciddi etkinliklerden ve boş geleneklerden hoşlanmıyor.

O zorunlu yemeği tamamen kaçırdı çünkü babamı kızdıracak şeyler yapmayı seviyor ve bir aile yemeğine gelmemek onu babamın bok listesinde bir numaraya yerleştiriyor. Ama babam provalara gelmediği için, Kyle tam zamanında, gürültülü motosikletiyle, kirli kot pantolonu ve atletleriyle, botlarında çamur ve yüzünde günlerin birikimi ile geldi. Sabahı 'çalışarak' geçirdiğini söyledi ve biz "ne üzerinde?" diye sordüğümüzda sırtarak "Maggie'nin evi" diye cevap verdi.

Kardeşlerim gözlerini devirip, muhtemelen sadece bir hafta sürecektir en yeni ve en harika kadına sahip olduğu konusunda homurdanmışlardı ve Kyle bunu inkar etmemişti. Ama ailemi gizlice takip ediyorum ve Maggie'nin Evi'nin Kyle'ın gönüllü olarak çalıştığı köpek kurtarma evi olduğunu biliyorum, genellikle barınak köpeklerini kendi köpeği Peanut Butter ile sosyalleşme oyunlarına götürüyor, ama ara sıra da kulübelerinde iş yapıyor. Bu da botlarındaki çamurun köpek boku değil de gerçekten çamur olduğunu ummama neden oluyor.

Kokluyorum, kötü bir koku almıyorum, bu yüzden çamur olma ihtimali oldukça yüksek.

Bu sefer.

"Benim sıram mı?" Terzi Carter'ın ölçülerini almayı bitirdiğinde Kyle teklif ediyor. Kyle botlarını çıkarıp çoraplı ayaklarıyla onun kaidesine bastığında kızarıyor. "En kötüsünü ya da en iyisini yap. Karar senin," diyor Kyle ona göz kırparak ve yemin ederim Carter daha da kızarıyor. Kyle çoğu zaman yüzde doksan çekici, yüzde on ciddi bir adamdır. Arada bir bu durum değişiyor ama herhangi bir konuda samimi olması için çok şey gerekiyor ve düğün kıyafetleri bunu gerektirecek kadar yeterli değil.

Kyle ölçü alırken aynada benimle göz göze geliyor. "Bir kuş bana yeni bir sevgilin olduğunu söyledi."

O kuşun adı Kayla. Muhtemelen yemekte kaçırdığı her şeyi ona anlatmıştır. Bunu yapmasından nefret ediyorum çünkü o onun sekreteri değil ve bu sadece onun bizi ekmeye devam etmesini sağlıyor.

"Evet." Daha fazla bilgi istiyorsa yemekte olmalıydı. Konuşan -tamam, konuşan değil, yargılayan- biri olduğumu biliyorum ama en azından geldim. Dışarıda kalabilirim, hiçbir şey paylaşmayabilirim ve erken dalebilirim ama önemli şeyler için gelirim. Kyle'ın aksine.

Carter serçe parmağını havada sallayarak, "Luna, Janey'nin seni parmağında oynattığını söyledi," diyor. "Banyosunu yaptırıyor, yemeğini pişiriyor ve ailesinin önünde büyük jestlerle kahramanı oynuyormuşsun." Sözlerinde Luna'nın tarifini neredeyse duyabiliyorum, ama Carter'ın benim bir korkak olduğumu söylediği yerde, Luna'nın bunu romantik bir şekilde söylediğine sol taşığım üzerine bahse girerim. O bir yazar ve aksiyon çizgi romanlarında uzmanlaşmış olsa da özünde bir aşık. Ve Carter'ın bana bok atmak için sıfırdan daha az yeri var çünkü Luna'nın ona düzenli olarak Disney şarkıları söylediğini biliyorum. Sarılmış mı? Evet, öyle.

Chance kıkırdıyor. "Samantha'nın anlattığına göre, onu beceren, kaçan ve sonra onu geri almak için takip eden saplantılı bir pislikmişsin. Bir polis raporunun ve olası bir uzaklaştırma emrinin iyi fikirler olduğunu düşünüyor gibiydi."

Kyle'ın her kelimesi dikkatle dinleniyor ve Kayla'nın versiyonunun ne olduğunu merak ediyorum ama o hiçbir ayrıntı vermiyor, sadece "Hangisi?" diye soruyor.

Umursamaz bir omuz silkmeye, "İkisi de." diyorum.

Kyle gülerek, "Kulağa doğru geliyor" der. Ama kahkahayla birlikte hareket ediyor olmalı çünkü bir an sonra tıslıyor ve arkasındaki terzi irkiliyor.

"Sowwy," diyor, ağzı yine iğnelerle dolu. Acaba hiç iğne yutmuş mudur? İşini yapmak için tehlikeli bir yol gibi görünüyor ama ben ne bilirim ki? "Neredeyse bitti."

"Bana yetiş. Nasıl biri?" Kyle soruyor.

"En önemlisi benimki," diye çıkışıyorum. Kyle'ın elinde değil, kadınlar ona akın ediyor. Hep öyle oldu. Yıllar boyunca, özellikle de biz gençken, birkaç eski kız arkadaşım ayrıldıktan sonra onunla birlikte olup olamayacağımı sordu, ben de hep reddettim. Bildiğim kadarıyla, çıktığım bir kız ona doğrudan yaklaştığında, Kyle onlara da siktirip gitmelerini söyledi. Ama Janey farklı ve yanlış anlaşılmak istemiyorum.

Kyle iki elini havaya kaldırarak terzinin keskin bir nefes almasına neden oldu. Sanırım bu sefer onu bilerek dürtüklüyor ama terzi ona doğru bir bakış atarak bunu savuşturuyor. "Merak etme, kardeşim. Demek istediğim ... seni nasıl *bu* hale getirdi?" Ellerini genel yönüme doğru sallayarak, her zamanki ruh halimden çok da farklı olmayan şu anki ruh halimi gösteriyor.

Bu doğru değil.

Normalde, bağlantı parçaları için ilk ben gitmek, cehennemden kaçmak ve tüm bu kardeş sevgisi saçmalığına bulaşmamak isterdim. Ama işte buradayım, isteyerek en son gidiyorum ve günün büyük bir kısmında kardeşlerimle takılıyorum. Bütün gün. Bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamıyorum. Yaptıysam bile.

Çok uzun süre sessiz kaldım, ama kardeşlerim sabırlı piçler ve sonunda itiraf edene kadar beni bekliyorlar, "O farklı. Her şeyde iyilik görüyor, bende bile ve değişiklik olsun diye dünyanın bok çukuru olduğunu düşünmemek güzel bir şey."

Kimse bir şey söylemiyor. Terzi bile dondu kaldı. Ve bütün gözler benim üzerimde.

Lanet olası sinir bozucu insanlar. Her zamanki gibi kısa kesip gitmeliydim.

Oda, herkesin birbirinin üzerine konuştuğu gürültülü bir şakalaşmaya boğuldu.

"Bu neredeyse şiirseldi, dostum!" Cameron alay ediyor.

"Sende iyilik mi görüyor?" Carter sanki bu imkânsızmış gibi konuşur.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor terzi.

"Vay canına." Kısa, basit ve öz... İşte Chance bu.

Ama en içtenlikle yanıt veren Kyle oluyor ve bunu nezaketten başka bir şekilde ifade ediyormuş gibi görünmüyor. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Kyle'ı minnettar bir baş hareketiyle onaylıyorum ve diğer kardeşlerimin saçma sapan konuşmalarını duymazdan geliyorum.

Bir süre sonra Chance boğazını temizliyor. "Bu aşk festivalini bölmekten nefret etsem de, Marvin ve Noah birazdan burada olacaklar. Lütfen onların önünde *kendimiz* gibi davranmayabilir *miyiz*?"

Marvin Samantha'nın üvey babası, Noah da üvey kardeşi. Üvey unvanları yeni. Samantha'nın annesi Susan ve Marvin yaklaşık dört ay önce mahkemede bir tören yaptılar ve araştırmamda gördüğüm kadarıyla kesinlikle iğrenç bir şekilde birbirlerine aşıklar. Onlar adına mutluyum, özellikle de bu her ikisi için de ikinci evlilik olduğu için-Susan'ın ilk evliliği beklenmedik ve çirkin bir boşanmayla sonuçlandı ve Marvin'in ilk karısı ne yazık ki vefat etti. Yine de hayatlarını ve çocuklarını -Noah, Samantha ve küçük kız kardeşi Olivia- olabildiğince nazik bir şekilde bir araya getirerek yeni bir mutluluk fırsatını en iyi şekilde değerlendiriyorlar.

Kimse tartışmıyor, bu yüzden Chance bunu herkesin gönülsüzce anlaştığı şeklinde algılıyor. Çok geçmeden ön kapı açılır ve birkaç dakika sonra Marvin ve Noah içeri girer.

"Hey, millet! Nasıl gidiyor?" Marvin bağıyor. Büyük bir kişiliği var, yüzünde her zaman bir gülümseme var ve bir yabancıyla tanıştığını hiç sanmıyorum. Tanımadığı insanlar sadece edinilmeyi bekleyen arkadaşlardır.

Ya da seni sikmek için bekleyen insanlar, diyorum kendime otomatik olarak. Ama Marvin böyle hissetmiyor ve hayatında şu ana kadar sanırım bu onun için işe yaradı.

"Marvin!" Chance cevap veriyor, kollarını açmış adama yaklaşıyor. Kucaklaşıyorlar, sonra Chance babasının birkaç yaş eksiği ve birkaç santim boyuyla neredeyse klonu olan Noah'a da sarılıyor. "Geldiğin için teşekkürler. Kyle bitiriyor, sonra Cole'un sırası, sonra da sıra sende."

Noah da düğün partisinin bir parçası, ki bu çok büyük bir şey olacak. Chance gelenekçi biri ve tüm kardeşlerinin yanında olmasını istiyor, artı Noah. Samantha'nın koridorun kendi tarafında da aynı büyüklükte bir grubu olacak -Luna ve Kayla, tabii ki Olivia, ayrıca arkadaşları Jaxx ve Sara.

Noah sırasını beklemek için bir sandalye çekerek, "Kulağa hoş geliyor," diye cevap veriyor.

Marvin Chance'e, "Beklerken seninle konuşmak istediğim bir şey var," diyor. Ama sonra odanın etrafına bakar. "Hepinizle." Taş suratlı, kaşlarının arasında bir endişe çizgisi var.

"Sorun nedir?" Chance, Marvin'in yüzündeki alışılmadık ifade karşısında anında alarma geçerek, "Sorun ne?" diye sorar.

Doğrudan Samantha'yı sormaz, muhtemelen onu bu sabah gördüğü için, ki bu sadece birkaç saat önceydi ve bütün gün ona mesaj atmıştır. Ama Marvin'in bu kadar ciddi olmasını sağlayabilecek tek kişiler kızları -Susan, Samantha ve Olivia.

Marvin'in neşeli tonu kaybolmuş, yerini adama yabancı gelen bir kasvet almıştır. "Bu sabah Glenn'den bir telefon aldık."

Sadece Chance tepki veriyor, çünkü Samantha'nın babasından bahsettiğinden eminim ve ben, çünkü Chance'le nişanlandıklarında Samantha'nın tüm ailesini araştırmıştım. Yediğim yumruğu saklamak için dişlerimi sıkıyorum. Chance zahmet etmedi.

"Ne istiyor bu herif?" diye soruyor. Genelde küfretmeyen bir adam için bu, Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatabilecek bir tetik düğmesi. Chance Samantha için her şeyi yapacaktır, buna babasını onun için yok etmek de dâhildir.

"Küçük kızını evlendirmek için." Marvin karısının eski kocası hakkında konuşurken soğukkanlılığını korumak için elinden geleni yapıyor ama eminim içinde patlamak üzere olan lavlar vardır.

Glenn ve Susan yıllarca evli kaldılar, ancak pek çok vakada olduğu gibi, Susan onların tüm dünyasının yükünü omuzlarında taşıyordu. Glenn bunu kanıksadı ve aldatmaya başladı, sonunda da metresi için ailesini arkasına bile bakmadan terk etti. Görünüşe göre şimdiye kadar.

"Hayır." Chance'in yanıtı yoruma yer bırakmıyor ama yine de ekliyor: "Kesinlikle hayır. Davet edilmemesinin bir nedeni var ve Samantha'yı hiçbir yere götüremez."

"Biliyorum," diye katılıyor Marvin, "ama bilmeni istedim çünkü Susan onun geleceğini düşünerek telaş içinde." Hepimize, "İşte burada siz devreye giriyorsunuz. Geçmişte sağdıçların oynadığı rollerden biri de koruyuculuktur. Glenn gelirse hepimiz hazır olmalıyız. Samantha'nın gününü mahvedecek bir şey istemiyorum."

Boktan bir babaya sahip olmasına rağmen Samantha üvey baba konusunda şanslıydı.

"Elbette," diye söz veriyor Chance, sonra da plana katıldığımızdan emin olmak için odaya bakıyor.

"Önleyici olmamı ister misin? Onu bulup öldürmemi ve Samantha'dan sonsuza dek uzak tutmamı? Glenn Redding, değil mi?" Sanki adam hakkında zaten bir dosyam yokmuş gibi soruyorum.

Nerede yaşadığını, nerede çalıştığını, nerede banka hesabı olduğunu, gizli Tinder profil hesabını, yeni karısının adını ve hangi günler antrenörüyle takıldığını ve daha fazlasını biliyorum. Oturduğum yerden bir dakika içinde hayatını mahvedebilir ve temiz çıkabilirim. Ya da gerekirse, daha uygulamalı bir yaklaşım için onu bu gece bulabilirim. Bu sadece bir seyahat süresi meselesi.

Kardeşlerimin bana tuhaf tuhaf baktığını fark edince, son derece ciddi olmama rağmen şaka yapıyormuşum gibi gülüyorum. Chance benim kardeşim ve çok iyi bir ilişkimiz olmasa da onun ve dolayısıyla Samantha için elimden geleni yaparım. Ama zaten yarı yarıya tetikçi olup olmadığını merak ediyorlar, bu yüzden muhtemelen teklifimi gerçek olarak kabul ediyorlar.

Ki bu sefer öyle.

Marvin bana, "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum," diye cevap veriyor, ama Chance bunu düşünüyor gibi görünüyor. "Susan bugün Samantha'yla konuşacak, ona nazikçe haber verecek, ama herkesin aynı sayfada olmasını istiyorum."

"Birinci sayfadan sonsöze kadar, Samantha'yı hapisten uzak tutun," Chance diyor.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen haklıdır. Glenn ortaya çıkarsa, biz olmayacağız.

Samantha'yı ondan korumak. Tam tersi olacak. Samantha muhtemelen babasına benim yapabileceğimden çok daha yaratıcı yollarla zarar verebilir. Çoğu yasal bile olabilir.

Giysilerimizi giydikten sonra planladığımız gibi kıpırdamadan duruyorum ve kravatla uyumlu çiçekli çoraplar hakkında bile tek kelime etmiyorum. Kapıdan çıkarken Chance'i köşeye sıkıştırıyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Sadece aramızda kalsın." Ona sert bir bakış atıyorum ve çenesi hayal kırıklığıyla gerilmiş olsa da başını sallıyor.

"Teşekkürler." Elini uzatıyor, ben de sıkıca sıkıyorum, aramızda hiçbir söze gerek kalmadan bir ant içiyoruz.

Yakın olmayabiliriz ama iş başa düştüğünde, ne olursa olsun onun arkasındayım.

BÖLÜM 20

JANEY

"KENDİ BAŞINA SÜREBİLECEK KADAR İYİ MISIN?" Cole onaylıyor, gerçi daha önce sorduğu üç seferde de aynı şeyi söylemiştim.

Çok hoş. Bu sabah kahve, kek ve Chance'in düğününün Paisley'ninkine hiç benzemeyeceğine dair güvencelerle geldi. Bunun doğru olduğundan hiç şüphem yok ama Cole, Paisley'nin dramının düğünleri benim için sonsuza dek kirlettiği gibi onu da yüzüstü bırakacağımdan endişeli görünüyor. Bugün için çok heyecanlı olduğumu bilmiyor. Onunla, ailesiyle bir düğün daha mı? Sabırsızlanıyorum.

Mutfak tezgahıma yaslanmış, bir bileğini diğerinin üzerine atmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve dudaklarında endişeli bir çatıklık var.

Önüme geçiyorum, vücudumu onunkine yaslıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum, bu kaş çatmayı tersine çevirmeyi umuyorum. "Ben büyük bir kıyım. Düğüne tek başıma gidebilirim. Törenden önce Chance ile yapman gereken şeyler var ve bu tamamen sorun değil. Seninle resepsiyonda buluşuruz."

Cevap olarak kollarını etrafıma doluyor ve beni ayak parmaklarımla ucuna kadar çekerek ağzıma vaatlerle dolu bir öpücük konduruyor. Yeniden bağlandığımızdan beri bir daha seks yapmadık ve bir örümcek maymunu gibi üzerine atlamak, bacaklarımı etrafına sarmak ve fermuarının arkasında hissedebildiğim sertlikle kendimi kazığa oturtmak istiyorum. Hazırım, o kadar hazırım ki, pizza randevumuzdan sonra her şeyi konuştuğumuzda beni ön kapıda soyacağını bile düşündüm. Ama o zaman da yapmadı, şimdi de yapmıyor, bizi bulduğumuz yerden ve yaptığımız şeyden daha ileriye götürmek için hiçbir hamle yapmıyor, ki bu da kuşkusuz harika.

Elleri kıvrımlarımın üzerinde gezinirken beni öpüyor, avuçluyor, sıkıyor ve ruhumu keşfediyormuş gibi hissettirecek kadar dokunuşuyla beni damgalıyor.

Umutluyum, aramızda sıkışmış hissiyle inliyorum ve gömleğini kavramış olmama rağmen ellerimi kumaşın altına kaydırmak için bırakıyorum. Tenine dokunup sıkı karın kaslarını yeniden keşfettiğimde Cole inliyor. Ben de

Ona daha fazla dokunuyorum, kısa tırnaklarımı göğsüne ve kot pantolonunun içinde kaybolan saç izine kadar geçiriyorum.

Dokunuşumun altında titriyor. Ben, Janey Williams, bu adamı, Cole Harrington'ı sadece ellerimle titretiyorum. Kendimi güçlü hissediyorum, seksi hissediyorum, azgın hissediyorum! Belindeki düğmeyi çözmeye başlıyorum, istediğimi almaya hazırım.

"Siktir," diye inliyor. "Bekle. . . dur. . . dur."

Şok içinde donup kaldım. "Ne?" Fısıldıyorum, umarım onu yanlış duymuşumdur. Belki de kendi kendine konuşuyordur? Aletine beklemesini söylüyor ve çok erken boşalmasını engellemeye mi çalışıyor? Kişisel sözel alışkanlıklarım göz önüne alındığında, bir erkeği kendi kendine konuştuğu için kesinlikle yargılayamam.

Elini benimkinin üzerine koyuyor, çekmiyor ama avucum kotundaki kalın çıkıntının üzerindeyken beni sabit tutuyor. "Henüz değil. Seninle zaman geçirmek istiyorum, seni becerip hemen çıkmak değil."

Bu çok tatlı ama...

"Şişşak mı?" Umutla soruyorum ve elimin arkasında zıpladığını hissediyorum. Cole'un en azından bir kısmı bu fikre çok sıcak bakıyor.

"Ben şişşakçı değilim," diyor parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak. "Seninle değil, Janey."

Surat asmak istiyorum ama aramızda özel bir şey olduğunu hissetmesi benim de kalbimi çarptırıyor.

"Bu gece mi? Bekleyebilir misin?" Kulağıma doğru mırıldanıyor, burnuyla oradaki hassas teni okşuyor ve sonra dişleriyle kulak mememi ısırıyor. "Eğer yapamazsan, seninle ilgileneceğim ve dilimde ve parmaklarımda senin tadınla ayrılacağım. Buna ihtiyacın var mı?"

Ne vaat ettiğini duyuyorum. Bu seks değil. Bana zevk verecek, muhtemelen beni yapış yapış bırakacak ve orgazmdan mutluluktan bitkin düşürecek ama kendisinin boşalmasına izin vermeyecek. Zamanı yok, kardeşine gitmesi gereken zamanda gitmek istiyorsa yok ve bunu yapması gerekiyor. Onlar için gösterdiği çabayı görmeleri onlar için önemli.

Evet demek istiyorum. Son birkaç gündür Cole'u düşünerek kendime dokunmak, Cole'un bedenimi çalıştırma şekliyle kıyaslanamaz bile. Ama bencillik bana göre değil.

"Sen bekleyebilirsen, ben de bekleyebilirim," diye cevap veriyorum, kendi sözlerime kendimi inandırmaya çalışarak. Ama bunu yaparken sesimdeki titremeyi duyabiliyorum.

Cole gülümsüyor, başparmağı şişkin alt dudağımda geziniyor. "Şimdi kim huysuz?" diye takılıyor ama beklemekten en az benim kadar hayal kırıklığına uğramış görünüyor. O da

Beni tekrar öpüyor, ama bu sefer nazık ve yumuşak, ikimizin de bastırmaya çalıştığı ateşi yükseltmemek için. Bu bir özür ve söz. Devam edecek.

Telefonunun alarmı çalıyor, küçük öpücüklerimizi bile bölüyor ve Doğru kararı verdiğimi biliyorum. Gitmesi gerekiyor, ama alnını benimkine bastırmak için zaman ayırıyor. "Oraya vardığında bana mesaj atar mısın?"

Gülümsüyorum. "İyi olacağım. Başa çıkabilirim ..." "Ya da istersen bana bir AirTag takabilirsin?" diye şaka yaparak bana sert bir bakış attığında duruyorum.

"Beni kışkırtma, kadın."

Tamam, bu muhtemelen endişe verici olmalı. Terapist Samantha bana bu saplantılı adamdan kaçmamı tavsiye ederdi. Peki Cole'un saplantılı doğası bana neden romantik geliyor? Muhtemelen iyi değilim ve muhtemelen çocukluk travmamdan kaynaklanıyor, ama her neyse, bana tüm dünyası benmişim gibi bakması umurumda değil.

Bir iş için ayrılacağını ve nerede olduğunu bilmeyeceğimi zaten düşünmemiş ve bu konuda kendi korkularımı yaşamamış değilim.

"Sana mesaj atacağım," diye söz veriyorum.

Cole

Bu sabah Janey'nin içine batmadan yanından ayrılmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi. Havai fişek gibi patlamaktan korkmadan kot pantolonumu bile ayarlayamadım. Ama kardeşlerimle buluşmalıyım.

Bugün Chance'in hayatının en önemli günlerinden biri ve ben de dayanışma için onun yanında duracağım. Ona asla söylemeyecek olsam da -çünkü *kelimeler* ve *insanlar*- Samantha kardeşim için fazla iyi. Kötü bir adam olduğu için değil. Aslında harika biri, ama Samantha kendi liginde ve Chance onun katı, planlı programlı hayatında küçük *bir* kaos yaratmak için daha iyi bir ortak bulamazdı.

Samantha'nın düğün için seçtiği yer de bunu kanıtlıyor.

Yıllar önce, Chance bir çeşit kulüp kurdu. Kısmen mentorluk, kısmen spor salonu, kısmen kişisel gelişim ve hepsi onun gururu ve neşesi. Beyefendiler Kulübü olarak adlandırılan bu yer, Samantha gelip üyelere flört, ilişkiler, seks ve daha fazlası hakkında dersler vermeye başlayana kadar tam bir penis festivaliydi. Şimdi, ikisi de neredeyse her uyanık oldukları anı

Bu yüzden düğünleri *için başka bir yer* isteyeceklerini düşünürsünüz.

Chance'in finanse etmesi ya da anne ve babanın katkıda bulunmasıyla, Samantha isterse düğün Ritz-Carlton'da olabilirdi. Ama hayır. Yeminlerini onlar için en önemli olan yerde, kulüpte etmek istiyor. Chance, kapalı spor salonunu bir resepsiyon alanına ve açık hava top sahasını bir tören alanına dönüştürmek için hem bir düğün koordinatörü hem de bir tasarımcı tuttu, ancak asla normal bir düğün mekanı kadar süslü olmayacak. Ama Chance ve Samantha için önemli olan bu değil ve ben buna sevindim. Bana göre bu, yüzeyde taban tabana farklı olsalar da, tüm süslemelerin altında aynı şeylere değer verdiklerini gösteriyor.

Yandaki boş arsaya park ediyorum - Chance yakın zamanda kulübün gelecekteki olası genişlemesi için yatırım yaptı - zaten burada bulunan araba ve kamyonlara dikkat ediyorum. Görünüşe göre gelen son Harrington benim, yani Janey'de kalmadığım iyi olmuş. Gerçekten istesem bile.

Büyük çift kapıdan içeri giriyorum ve kapıların üzerindeki süslü, altın rengi aslan başı heykeline bakıyorum. Chance pratik ve biraz havasız olabilir ama nasıl temsil edileceğini bilir ve aslan da kulübün bir nevi maskotudur.

"Alo?" Ben bağıriyorum. "Hepiniz neredesiniz?"

"Cole? Buradayım," diye bağıriyor Chance. Sesini takip ediyorum, dekorasyonun son aşamalarında olan bir grup insanın yanından geçiyorum. Çiçekler, ışıklar ve akşam yemeği için hazırlanmış düzinelerce yuvarlak masayla bana iyi görünüyor.

Koridorun sonunda, bir duvardaki sandalye yığınlarına bakarak sınıf olduğunu tahmin ettiğim bir yerde adamları buluyorum. Görünüşe göre ellerinde kehribar rengi sıvı dolu bardaklarla hazırlanıyorlar. Chance selamlamak için bana bir tane uzatıyor ve sonra kendi bardağını havaya kaldırıyor.

"Çocuklar, burada olmanızın benim için ne kadar önemli olduğunu söylemek istiyorum," diye söze başlıyor, günün bu erken saatinde bile duygusal bir ses tonuyla. "Bu noktaya geleceğimizden emin değildim. Samantha'nın nasıl olduğunu bilirsiniz."

İlişkilerini tartışmak için bu şekilde bir araya geldiğimiz ve Chance'in Samantha'ya umutsuzca aşık olduğunu itiraf ettiği ama aşk, ilişki ve bağlılık gibi şeylerden uzak bir koşucu olduğu için bunu ona söyleyemediği zamanı hatırlayarak iyi huylu bir şekilde kıkırdıyoruz. Evet, öyleydi. Sanırım şimdi kaçmak yerine

Her durumda doğrudan Chance'e giderdi. Her şeyi berbat etse bile, onu kovalamak yerine kışına tekneyi basmak için peşinden giderdi.

"Ama işte buradayız ve her biriniz için minnettarım." Chance kadehini benimkiyle tokuşturuyor ve hepimizi selamlayana kadar odanın içinde dolaşıyor.

"Chance ve Samantha'ya," diyor babam ve hepimiz kadehlerimizi tek seferde yutmadan önce kadeh kaldırıyoruz. Chance iyi bir içki seçmiş olmalı çünkü viski ipek gibi yumuşak ve karnımı ısıtıyor.

Biz hazırlanırken zaman su gibi akıp gidiyor ve ben farkına bile varmadan neredeyse gitme vakti geliyor ve telefonum arka cebimde çınlıyor. Kontrol ettiğimde Janey'den bir mesaj buluyorum. Janey buradaymış. Gülümsüyorum, bana gerçekten mesaj attığı ve zorba biriymişim gibi geçiştirmedeği için memnunum.

"Hey, Chance, Janey'i almaya gidiyorum. Hemen dönerim." Çorapları ve kol düğmeleriyle poz vermenin ortasında başını sallıyor.

Böyle bir şey var mı? Düğün günü çoraplarının fotoğrafları mı? Bunu kim ve neden ister ki? Emin değilim ama en azından bana kaçmak için bir fırsat veriyor.

Yan kapıdan çıkıyorum, binanın etrafından dolaşıyorum, böylece gelen konuklar arasında mücadele etmek zorunda kalmıyorum ve otoparka giriyorum. Janey'nin parlak sarı arabasını fark etmek kolay, kızıl saçları daha da kolay.

Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doluyorum. Benim olduğumu fark etmeden önce ciyaklıyor ve çılgınca kıpırdanıyor. "Hey," diye homurdanıyorum kulağına, ayaklarının yere basmasına izin verirken, onu bırakmadan önce topuklarının üzerinde sabit durduğundan emin oluyorum.

Gözlerinde ateş ve yüzünde bir gülümsemeyle dönüyor. "Burada ne yapıyorsun? Beni korkuttun!"

"Öyle bir etkim var," diyorum ciddiyetle, o da gülüyor. "Sana eşlik etmek ve yerleştiğinden emin olmak istedim."

Bu basit jest çok şey ifade ediyormuş gibi gülümsüyor. Onun için öyle. Benim içinse, onu artı birim olarak davet ettiğim ama törende ayakta duracağım için en azından bunu yapabiliyorum.

"Çok güzel görünüyorsun."

Paisley'nin düğününde giydiği gri saten şal elbisenin aynısını giyiyor, o zaman da üzerinde muhteşem duruyordu ama şimdi küçük bir kravatı çözüp tüm vücuduna erişmenin ne kadar kolay olduğunu bildiğim için ... çok çarpıcı.

"Sen de," diyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Pembe. Ve çiçekli," diye yakınıyorum. Ama bunu gerçekten kastetmiyorum. İşlevsel olduğu sürece ne giydiğim zerre kadar umurumda değil. Ve bugün bu işlev 'Samantha'yı kızdırmamak' ve şu ana kadar işe yarıyor.

Janey, "Bunu erkeksi ve seksi gösteriyorsun," diye homurdanıyor, yüzünün aşırı asık olması dışında beni taklit ediyor. "Ama sanırım seni kot pantolon ve çıplak ayakla ya da hiçbir şey giymeden tercih ederim." Kirpiklerini bana doğru savururken gri gözleri parlıyor.

İnliyorum, buradan çıkıp Janey'nin evine dönmek için saatleri sayıyorum. Ya da benim evime. Ya da en yakın otele. Ya da önümüzdeki üç dört iş günü boyunca ayrılmak zorunda olmadığımız herhangi bir yere.

Güldü ve göğsümü okşadı. "Hadi ama. Ne kadar çabuk başlarsa, o kadar çabuk biter."

Aklımı okuduğuna yemin edebilirim.

Otoparktan kapıya doğru ilerliyoruz, ama sol tarafta bir arabadan inen bir adam ve bir kadın görünce duruyorum. "Kahretsin."

"Ne oldu?" Janey otomatik olarak yanımda donup kalarak soruyor.

Önüme geçip hızlıca açıklıyorum. "Bunlar Glenn, Samantha'nın babası ve Ashley, metresinden dönme karısı. Burada olamazlar."

Gözleri hemen benimle birlikte kısıldı. "Ne yapmamı istiyorsun?" Eminim ki ben sorsam Janey abartılı bir labrador köpeği gibi birinin sırtına atlayacak ve karate dışı hareketlerini kullanarak onlarla dövüşmeye çalışacak. Ama daha büyük bir sorunu önlemek için daha sağlam bir desteğe ihtiyacım var. Janey'i göndermeyi düşünüyorum ama adamların nerede olduğunu biliyorum.

Kaybolabilir.

koridorların labirentinde ya da insan kalabalığında. "Onları oyalayın. Hemen döneceğim."

Ona sert bir bakış attım, o da başını salladı, ben de birkaç dakika önce geldiğim yan kapıya yöneldim. İçeride, herkesin dikkatini çekmemek için sesimi alçak tutarak kafamı hazırlık odasına sokuyorum. Sadece bir kişiye ihtiyacım var. "Kyle."

Kafasını kaldırıyor ve yüzümde bir şey görüyor olmalı ki hemen içkisini bırakıp bana doğru yöneliyor. Diğer kulaklardan kurtulduktan sonra, "Ne oldu?" diye soruyor.

"Glenn."

Kyle'ın hazır olması için söylemem gereken tek şey buydu. Onu yakalamamın bir nedeni vardı, daha cilalı, sözünü esirgemeyen tipler olan diğer kardeşlerimden birini değil. Kyle mı? Eğer seni istediğini yapmaya ikna edemezse, doğru kararı verene kadar seni yumruklamaktan çekinmez. Umarım iş o noktaya gelmez, ama gelirse? Yanımda olmasını istediğim kişi o.

Dışarıda hızlı hızlı yürüyoruz, binadan çıkar çıkmaz etrafta koşmaya başlıyoruz. "İşte," diyorum ona, çenemi Glenn'e doğru sallayarak.

Janey diz çökmüş, çantasının içindekiler her yere saçılmış ve Ashley hepsini Janey'nin küçük çantasına geri koymasına yardım etmeye çalışıyor. Ama Janey eline aldığı her eşyayla Ashley'i oyalıyor.

"Özür dilerim! Tam bir sakarım! İhtiyacım olan şey dışında hepsini aldım. Yara bandı mı? Aldım. Tampon? Evet. Nane şekeri? İki çeşit. Bu naneli olanlar en iyisi çünkü midesi bozulanlara da iyi geliyor," diye geveliyor ve kırmızı bir Altoids kutusunu havaya kaldırırken becerilerini iyi bir şekilde kullanıyor. "Ben her zaman hazırım. Her şey için. Bir izci kız gibi. Yoksa bu izci sloganı mıydı? Hatırlayamıyorum. Ama parmağınızı keserseniz, kızınız benim. Sakin, soğukkanlı, soğukkanlı ve gerekirse kelebek dikişi atabilirim. Ama bütün düğündekilere göstermemek için bir çengelli iğne? Hayır. Görünüşe göre hayır."

Ashley'nin gözlerine kendini küçümseyen bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de onları durdurmak için ne söylediğini merak ediyorum. Sonra eteğini bir arada tuttuğunu fark ediyorum. Geçen sefer elbise için bir iğne kullanmamıştı ve bugün de ihtiyacı yok, ama bu harika bir örtü, onları Kyle ile geri dönmeme yetecek kadar uzun süre burada tutuyor.

Yukarı çıkıyoruz ve Janey vites değiştiriyor, artık onları oyalamasına gerek kalmadığı için her şeyi hızlı ve kolay bir şekilde çantasına tıktırıyor. Bana kendisiyle gurur duyan bir gülümseme attı. Ona minnettarlığımı ifade eden küçük bir baş selamı veriyorum, o yoldan çekilirken ben de kötü yüz ifademi koruyorum.

Glenn'in karşısına geçip ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Hemen git," diye emrediyorum. "Burada istenmiyorsun."

Bu bir müzakere ya da konuşma değil. Bu bir deklarasyon, akıllıca seçerse barış, akılsızca seçerse savaş.

Emir alan değil, emir veren kişi olmaya alışkın olduğu için kükrüyor. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum ama ben gelinin babasıyım. Şimdi müsaade ederseniz."

Sanki tehdit kendisiymiş gibi omzuma vurarak beni geçmeye çalışıyor ama bir santim bile kıpırdamıyorum. Kyle yanıma yaklaşarak birleşik bir cephe oluşturdu.

"Senin kim olduğunu biliyorum. Sen yeni bir amcık için ailesini terk eden bir sperm donörüsün ve Samantha seni burada istemiyor," diyorum ona, alçak sesle ve sertçe. "Bu yüzden davet edilmedin."

Kendimi tutmuyorum.

Bazı gerçek pisliklerle çalıştım - karısının adına kredi çeken, para saklayan, çocukları saklayan, boşanmada paylaşılmasını diye emeklilik fonlarını boşaltan ve daha pek çok şey yapan adamlarla. Ama Glenn çoğundan daha kötü. Çünkü aileme zarar verdi. Samantha aylardır ailemin bir parçası, Chance ona aşık olduğundan beri. Bugün sadece bunu resmileştirdi.

Susan faturaları ödemek ve ailesini bir arada tutmak için kışını yırtarken, Olivia incinmiş ve öfkeyle saldırırken bu adam Samantha'yı beş parasız, güvensizlikle dolu ve travmatik bir halde bıraktı.

Evet, onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

"Oraya gideceğim ve kızımı koridorda yürüteceğim. Onu ben büyüttüm, bu hakkı kazandım."

"Bir bok hak etmedin," diye tükürdüm. "Sen bir baba değilsin."

Geriye doğru kükrüyor, açıkça bir yumruk atacağını belli ediyor ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyorum. Bana vurmasını istiyorum. Bir kere.

Onun yaşında ve kondisyonunda bir adam için oldukça sağlam bir darbe ama elmacık kemiğime, gözümün hemen altına çarpıyor. Kulaklarımda bir uğultu var, ama uzaktan Janey'nin soluğunu duyuyorum ve olaya yakın olmadığından emin olmak için ona bakıyorum.

Sonra Kyle, Kyle'ın en iyi yaptığı şeyi yapıyor.

Glenn'in karnına sağlam bir aparkat atarak onu ikiye katladı. Yerde kalmasını bekliyordum ama Glenn bir yumrukla daha karşılık verdi. Elinden geleni yapıyor ama ağır çekimde dövüşüyor, yarı yaşındaki iki adamla başa çıkmaya çalışıyor. Onu yumrukladığımızdan değil. Gitmesini istiyoruz, *gitmesini* değil.

Bu yüzden teslim olmak için bir elini kaldırdığında duruyoruz, diğer eliyle dizini destekleyerek eğiliyor. "Ona burada olduğumu söyle. Beni burada isteyecektir."

Samantha'ya burada olduğunu söylemenin kendisi için iyi olacağını düşünüyorsa hayal görüyor, tamamen hayal görüyor. Kızıyla tanıştı mı? Buraya gelinliğiyle gelecek, onu bir güzel dövecek ve hayatının geri kalanında terapide bir bebek gibi sallanmasına neden olacak şeyler söyleyecek.

Ben de seve seve arkama yaslanıp bunu yapmasını izlerdim ama bugün onun düğün günü ve bu boktan leke onun düğününü mahvedemeyecek.

"Seni istemiyor. Seni düşünmüyor. Senden nefret edecek kadar umursamıyor," diye hırlıyor Kyle, kendi başına iyi bir iş çıkararak

adama bir doz Samantha-gerçekleri.

"Ama-" diye kekeliyor, tekrar dik durabilecek kadar nefesini topluyor.

"İyi. Onun tarzını sevmiyor musun?" Çenemi Kyle'a doğru sallayarak soruyorum. "Benim yöntemimi deneyelim, Mike *Glenn*dale," diyorum acımasızca, Tinder'daki sahte adını kullanarak. Anında irkiliyor ve zayıf bir nokta bulduğumu anlıyorum. "Adres? 360 Boxwood Lane. Banka hesabı? 25674320." Ashley'e bir bakış atıyorum, gözlerindeki tedirginliği görüyorum. Glenn de görüyor.

"Sen de kimsin lan?" diye kekeliyor.

"Samantha'nın ailesi. Şimdi git. Yoksa Ohio'ya yaptığın son *'iş seyahatini'* mi konuşmak istersin?"

"Neden bahsediyor bu Glenn?" Ashley talep ediyor, sesi tiz ve suçlayıcı, özellikle de başkasının kocasıyla yatıp sonra onunla evlenen bir kadın için. İş hayatımda öğrendiğim bir şey varsa, o *da eğer seninle yaparlarsa, sana da yapacaklarıdır* ve Ashley'in bu tavsiyeye kulak vermesi akıllıca olacaktır.

Ama ya Glenn'in canına tak etti ya da gerçekten Ohio'yu tartışmak istemiyor. "Peki. Sadece söyle ona-"

Kyle onun sözünü keser. "Hiçbir şey. Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz. Ailenin içine ettin, görünüşe göre bu ailenin de içine ediyorsun ve eğer öğrenme aşamasına geçmek istemiyorsan gitmelisin." Ellerini yumruk yapıyor, parmak eklemleri hareketle çatırdıyor.

Glenn parmağıyla Kyle'ı işaret ederek son bir kez daha üstünlük taslıyor. "Seni saldırıdan polise ihbar edeceğim."

Kyle onun yüzüne gülerek elini geri çeker. "Buranın kameraları yok mu sanıyorsun? Özel mülke izinsiz girdiğini, önce kardeşimi yumrukladığını, sonra da davet edilmediğin bir düğünü basmanı engellemek için kışına tekme yediğini gösteren video ve ses kayıtları? Evet, bakalım nasıl olacak. Belki biz de suç duyurusunda bulunuruz. Öz kızın tarafından sana karşı bir yasaklama emri çıkarılmasını ister misin?"

Samantha bunu gerçekten yapar mı bilmiyorum ama Glenn'in gerçeği görmesi için yeterli bir tehdit gibi görünüyor. Böyle bir şey olmayacak. İçeri girmeyecek. Bir daha asla Samantha, Susan ya da Olivia'ya yaklaşmayacak. Benim gözetimimde olmaz. Ailemin gözetiminde olmaz.

Yenildiğini anlayan Glenn, Ashley'nin elini tutuyor ve onu neredeyse arabalarına doğru sürüklüyor. Onlar giderken, "Ohio'da ne oldu?" diye sorduğunu duyabiliyorum.

Hak ettiğini buldu.

İlk önceliğim Janey ve ona dönüp hızlı bir tarama yapıyorum. İyi görünüyor, yaralanmamış ve en azından kızgın değil, ama gözlerinde garip bir bakış var. "Bu çok seksiydi," diye fısıldıyor. "Onları oyalamak için elimden geleni yaptım ama bu ... vay canına." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor ve keşke saati hızlandırıp bu geceyi şimdiden yapabilseydim çünkü sikimle doluyken o sesi çıkarmasını istiyorum.

"Sen Janey olmalısın?" Kyle arkamdan sesleniyor.

Janey yanıma doğru eğilip etrafıma bakıyor. "Evet, sen de Kyle olmalısın. Sonunda sizinle tanıştığımıza sevindim. Geçen gün yemekte herkesle tanışmayı umuyordum ama sen yoktun. Cole babanı kızdırmayı sevdiğin için gelmeyebileceğini söyledi. Ama ben senin kim olduğunu biliyordum," diyor parmaklarını şıklatarak, "diğer çocuklar gibi kopyala/yapıştır yapmasan da, çünkü Cole böyle bir şey için kimseyi yanına almazdı." Glenn'in kaybolduğu yönü işaret ediyor. "Güvendiği biri olmalı. Yani ... evet, tanıştığımıza memnun oldum."

Kyle kıkırdar. "Şimdiden anladım. Bunun neden işe yaradığını anlıyorum. Sen, sıfır kelime.

O, bütün kelimeler. Haksız mıyım?"

Ona ters ters bakıyorum, cevap vermiyorum ama sanırım bu da başlı başına bir cevap.

Yine de emin olmak için ekliyorum, "Siktir git."

"Hey, yüzünü kontrol etmeme izin ver," diyor Janey. Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, nazik parmak uçlarını göz çukuruma bastırıyor ve sola, sağa, yukarı ve aşağı bakmamı söylerken gözümün içine bakıyor. "Hassas olacak ve moraracak çünkü zaten biraz kırmızı ama kırık falan değil."

Elini tutup avucunun ortasına bir öpücük konduruyorum. "Ben iyiyim. Paisley'nin kavgasında yaptığım gibi araya girmediğin için de teşekkürler."

Gözleri irileşti. "Haklısın! Düğünlerin aşk dolu ve romantik olması gerekirken neden sürekli kavga ediyoruz? Sorun biz miyiz? Sorun biz miyiz?" Şaka yapıyor ama ben düşünüyormuşum gibi başımı eğiyorum.

"Sadece *onun* olduğunu düşündün mü?" Kyle beni işaret ederek öneriyor. Ona pis bir bakış fırlatıyorum, o da umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Geri dönmemiz gerek."

"Evet, Janey'i içeri götüreyim, sonra buluşuruz."

Ama Janey başını sallıyor. "Ben iyiyim. Git, kardeşlerinin yanında ol."

İnanılmaz biri. Tanık olduğu onca şeyden sonra gülümsüyor ve Chance ile Samantha'yı kutlamaya hazır bir şekilde her şeyi kabulleniyor. Ona hızlı bir öpücük konduruyorum.

yanağından öpüp Kyle'a dönüyorum. Koşar adımlarla yan kapıya doğru gidiyoruz. Biz ilerlerken Kyle ağzının kenarından konuşuyor. "Bunun hakkında konuşacak mıyız?"

Glenn'in sırlarını anlatmak benim de bazı sırlarımı açığa çıkardı. Çoğu insan başkaları hakkında böyle şeyler bilmez, bu yüzden Kyle'ın işimle ilgili tahminlerinin ne kadar doğru olabileceğini sorguladığını biliyorum.

"Hayır."

Gülüyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

İçeride, düğün koordinatörü telaşlı görünüyor. Bizi görünce fısıltıyla bağıyor: "İşte buradasınız! Sıraya girin!"

Kyle sırtarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap veriyor ve o da anında kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ben şiir okusam kadınlar tepelere kaçar. Ama Kyle tek bir gülümsemeyle onları ayaklarının dibinde eritiyor.

Janey kelimelerle aranın iyi olmamasına aldırıyor gibi.

Şükürler olsun.

BÖLÜM 21

JANEY

Bir tür kulüp-slash-spor salonunun çift kapısından içeri girdiğimde içerisinin bir peri masalına dönüştürülmüş olduğunu görüyorum. İlk gördüğüm şey, Chance ve Samantha'nın her boyutta muhteşem fotoğraflarının olduğu bir resepsiyon masası. Onlara bakmak için duraklıyorum, muhtemelen daha sevimli olanlara çok fazla oohing ve ahhing, sonra tamamen siyah giyinmiş bir kadın bizi koltuklarımızı bulmaya davet ederken içeri giriyorum.

Diğer başboş misafirleri takip ederek bir koridordan geçip başka bir kapıdan çıkıyorum ve kendimi bir çeşit avluda buluyorum. Kelimenin tam anlamıyla, sanırım, çünkü her iki uçta da basketbol potaları var, ancak ağların yerini alan avizeler ve birinden diğerine örtülen beyaz tül ile dekorun bir parçası olarak yeniden tasarlandılar ve altın sandalye sıralarının üzerinde bir gölgelik oluşturdular. Sahanın kendisi parlak beyaz fayanslarla kaplandı ve bir kenarda çiftin tören için altında durabileceği bir kemer var.

Yaratıcı, güzel ve görünüşe göre gitme zamanı çünkü siyahlar içindeki kadın beklenti içinde izleyicilere bakıyor.

"Bu koltuk dolu mu?" Damadın tarafında oturan bir kadına soruyorum. Gülümseyip 'artık öyle' dediğinde, hoş karşılandığımı hissediyorum ve Cole ile gelmekle doğru seçimi yaptığımı biliyorum. Gerçi bundan hiç şüphem yoktu. Bugün başka bir yerde olmak istemezdim, özellikle de Cole'u Samantha'nın babasıyla iş başında gördükten sonra.

Ben şiddeti takdir eden biri değilim. Birbirlerini kan revan içinde bırakan adamların dövüştüğü UFC dövüşlerini izlemek istemiyorum ve trafikte yolunuzu kesmek gibi varsayılan hakaretler yüzünden yumruk atan adamlardan hoşlanmıyorum. Ama ailesini savunduğu için Kyle'ı suçlamıyorum.

Cole'un bunu yumruk kaldırmadan, zekice ve kurnazca yapmasını da takdir ediyorum. Yapardı, bunu biliyorum. Ama yapmak zorunda değildi.

Keşke Cole'un ailesi onun onlar için ne kadar ileri gidebileceğini, onlar için neler yapabileceğini bilseydi. Belki o zaman kim olduğunu anlarlar. Kyle bir göz attı

Bu gece, yani bu da bir şeydir. Umarım Kayla ile notlarını karşılaştırır çünkü Kayla yemekte Cole'u farklı görüyor gibiydi.

Hafif müzik değişir ve herkesin dikkatini çeker.

Siyah takım elbiseli yaşlı bir adam leylak rengi elbiseli bir kadına koridorda eşlik ediyor. Chance'in tarafında önde oturuyorlar, yani Cole'un büyükanne ve büyükbabası olmalı. Sonra Charles ve Miranda kol kola girip oturuyorlar.

Samantha'nın tarafında ailesinin oturduğu ön sıranın neredeyse boş olduğunu, sadece bir erkeğin oturduğunu fark ediyorum ve bu onun için kalbimi kırıyor, özellikle de otoparkta gördüklerimden sonra. Ama ailesi olmamasına rağmen, etrafı onu seven insanlarla çevrili.

Kendi ailem göz önüne alındığında, bu benimle rezonansa giriyor. Onlarla hala konuşmadım ve belki de bu beni terk edilmiş ve yalnız hissettirmeli. Geçmişte hissettirirdi. Ama dürüst olmak gerekirse, onlarla uzun zamandır yalnız hissediyorum ve onların sürekli küçümsemeleri, gaz vermeleri ve hakaretleri olmadan kendimi iyi hissediyorum. Onlar olmadan daha mutluyum, bu üzücü ama gerçek. Ve Samantha gibi, belki ben de beni seven insanlardan oluşan bir çevre bulabilirim. Farklı türden bir aile. Cole'dan başlayarak.

Nikâh memuru içeri giriyor, kemerin altındaki yerini alıyor. Onu, Harrington'lara hiç benzemeyen uzun boylu, sıska genç bir adamın başını çektiği sağdıçlar ve ardından tüm kardeşler -Cole, Kyle, Cameron ve sağdıç gibi görünen Carter- takip ediyor.

Cole yakışıklı görünüyor, her ne kadar bordo elbiseden biraz şikâyetçi olsa da

-Pembe değil! Takım elbise ve çiçekli kravat. Ustalıkla dikilmiş, pantolonu yanından geçerken poposunu gösteriyor. Büyük kemerin altındaki yerine geldiğinde gözleri kalabalığı tarıyor.

İlk başta Glenn'in gizlice girmediğinden emin olmaya çalıştığını düşünüyorum ama sonra beni bulup gülümsüyor ve ben yerimde kıpırdanırken karnımda mutlu bir karıncalanma başlıyor.

Beni arıyordu!

Böyle şeyler yapmasını, bana eşlik etmek için dışarı çıkmasını ve çok daha fazlasını seviyorum. Bana kendimi önemli ve değerli hissettiriyor ki bu daha önce hiçbir ilişkimde hissetmediğim bir şey. Ya da hayatta, dürüst olmak gerekirse.

Sırada nedimeler var; esmer, simsiyah saçlı ve gözleri sürmeli bir kadın, bir genç kız, sonra Kayla ve Luna. Son olarak Grace koridorda yavaş adımlarla ilerliyor, yaprakları özenle bırakıyor. Geçerken kendi kendine konuştuğunu duyabiliyorum: "Bırak, atma. Bırak, atma."

Kendi kendime gülüyorum, benzer bir ruh hissediyorum.

Müzik tekrar değişiyor ve nikâh memurunun işaretiyle ayağa kalkıyoruz.

Kulübün arka tarafındaki kapılar tekrar açılıyor ve geline ilk kez bakıyoruz. Ağlıyormuş gibi görünen annesiyle birlikte yürüyor. Ama Samantha, kollarını saran, omuzlarını açıkta bırakan katlanmış portre yakası ve uzun, sütunlu eteğiyle mimari ve modern beyaz gelinliğiyle koridorda yürürken gözleri açık ve heyecanlı görünüyor. Yürürken altından mavi Converse spor ayakkabılarının göründüğünü düşünüyorum.

Annesi yanağını okşuyor, sonra Samantha Chance'in elini tutarken ön sıradaki adamla birlikte oturuyor. Odadaki tek iki kişi onlarmış gibi birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlar ve Chance ağzından bir şeyler kaçırıyor. Buradan dudaklarını okuyamasam da Samantha usulca gülümsüyor, bu yüzden romantik bir şey olduğunu hissediyorum.

Nikâh memuru, "Lütfen oturun," diyor. "Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben Evan White, Chance'in en iyi arkadaşı ve iş ortağım. Benden düğününü yönetmemi istediğinde kimse benim kadar şaşırmadı. Genelde her fırsatta mikrofonu benden çalar." Cevap kıkırdaması için duraklıyor. Belli ki iyi bir konuşmacı. "Ama Chance'in senaryosuna sadık kalacağıma söz verdim, o yüzden bana güveniyor." Evan kaşlarını kaldırarak bunun Chance'in aptalca bir seçimi olduğunu söyleyerek sessizce şaka yapıyor.

Ancak alaycılığın aksine, Evan harika bir iş çıkarır. Tören kişiseldir; gelin ve damat arasındaki özel şakalar ve aşk hikâyelerinin bazı önemli noktaları vardır. Bir noktada Evan mikrofonunu kapatarak kenara çekiliyor ve Samantha ile Chance sessizce, baş başa, anlamlı ve samimi bir his veren yeminlerini ediyorlar.

Onları iyi tanımıyor olabilirim ama ben bile törenin benzersiz bir şekilde onlara ait olduğunu, Chance ve Samantha arasındaki romantizm ve aşkın herkesin görebileceği şekilde parladığını söyleyebilirim. Biraz gözyaşı döküyorum ve yanımdaki kadın bana bir mendil uzatıyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyorum.

Sağdıç olarak işini yapıyor olsa da Cole'un dikkati zaman zaman bana kayıyor. Şimdi gözlerini hissediyorum ve kaşlarını çattığını, beni yakından izlediğini ve ağlamamdan endişe duyduğunu görüyorum. Ben de ona iyi olduğumu, sadece başka birinin aşkının ısıltısı karşısında mutluluktan hüngür hüngür ağladığımı belirtmek için gülümsüyorum.

Evan onları karı koca ilan ediyor, ama onları bir öpücükle kutlamaya davet edemeden, Chance çoktan Samantha'yı

ve onu öpüyor. Bu da iffetli, kibar, halka açık bir öpücük değil, tutkularının ve aşklarının cesur bir ilanı ve gülümseyip tekrar gözlerimi siliyorum.

Yüzlerinde aynı parlak gülümsemeyle koridorda el ele yürüyerek bitiriyorlar. Sırada düğün partisi var, Cole simsiyah saçları ve göz kalemiyle nedimeye eşlik ediyor. Son derece kibar, ama içimde küçük bir parça Cole'un elini tutmasından hoşlanmıyor, sadece kolunun üzerinde dursa bile, her ikisi de rol için gerekli minimum teması kuruyor.

Ne tuhaf biriyim! Kıskaç bir kadın değilim, özellikle de kıskanmak için hiçbir neden yokken, ama aynı zamanda yürümeye başlayan bir çocuk gibi "benim!" diye bağırmak istiyorum. Ki bu çok aptalca.

Koridorumdan geçerken bana doğru bakıyor ve ben de gülümsemeye Dud zorluyorum.

akla

rı. *Tuhaflaşma, Janey! Bir şey için beşinci aşamaya geçme.*

Bu tamamen masum.

Törenin geri kalanı koridordan aşağıya doğru yürür ve kapıdan binaya girer. Grace içeri girerken, yüksek sesle iç çektiğini ve bıkkınlıkla şöyle dediğini duyuyoruz: "Gördün mü baba? Sana yapabileceğimi söylemiştim! Onu yedim! Hem de hiç kırıntı bırakmadan."

Kullandığı dile rağmen gururlu sevimliliğine kıkırdamalar ve gülüşmeler patlak veriyor ve sonra yavaşça, düğün koordinatörünün resepsiyon alanına ilerleme davetine uyarak biz de içeri girmek için ayağa kalkıyoruz.

O kadar ileri gidemiyorum çünkü koridorun yarısında bir kapı açılıyor ve Cole elimi tutarak beni boş bir odaya çekiyor. "Oha!" Kapıyı arkamdan kapatırken şaşkınlıkla ciyaklıyorum.

Cole beni kafese kapatmış, bir eli başımın iki yanında, kapıya yaslanmış halde ona bakıyorum. Gözleri karanlık, çenesi gergin ve burun delikleri tırtıklı nefes alışıyla hafifçe açılıyor. "İyi misin?" diye soruyor, sesi boğuk.

"Evet," diye cevaplıyorum şaşkınlıkla, bu yoğunluk seviyesine neyin yol açtığından emin değilim.

Başparmağını yanağımda gezdiriyor ve gözümün hemen altına nazik bir öpücük konduruyor. Sonra aynı şeyi diğer tarafa da yapıyor. "Ağlıyordun."

"Mutlu gözyaşları," diye açıklıyorum. "Chance ve Samantha'nın birbirlerini ne kadar sevdiklerini anlayabilirsin."

Kaşları çatıldı. "Çıkarken kızgın görünüyordun."

"Hayır, sana gülümsedim. Yakışıklı görünüyorsun," diye itiraz ediyorum. İkisi de doğru ifadeler ama haksız da değil. Kızgın gibiydim. Öfke ile bitişik. Vekaleten sinirlenmişim.

"Ağzınla gülümsedin ama gözlerinle değil," diye karşı çıkıyor. "Benden saklanma. Neyin var?"

Bu itirafı yapmak daha zor çünkü çok daha tehlikeli. "Hoşuma gitmedi. Yani, buna hakkım olduğundan değil ama-" Kekeliyorum, sebepsiz yere bir anlık kıskançlık krizine girdiğimi nasıl açıklayacağımı bilemiyorum.

"Söyle bana. Sorun her neyse çözeceğim."

Düzeltirdi. Muhtemelen her şeyi söyleyebilirdim ve Cole beni aptal hissettirmeden beni üzen her neyse onu onarmak ya da değiştirmek için elinden geleni yapardı.

Ya da muhtaç, diye bağılıyor kalbim.

"Sana dokunuyordu," diye itiraf ediyorum sessizce, kendi aşırı tepkimden utanarak.

Dudaklarında ağır çekimde bir gülümsemenin çiçek açmasını, mavi gözlerine ulaşmasını ve onları parlatmasını izliyorum. "Kıskanıyor musun?"

Sesi kuşkulu geliyor. Sanki onun ne kadar seksi, ne kadar muhteşem olduğunu ve benim onu ne kadar istediğimi bilmiyormuş gibi. Bana bir ilişkinin nasıl olması gerektiğini öğretiyor ve ben de açgözlü bir kız gibi daha fazlasını istiyorum. Hiç benim olan bir şeye sahip olmadım. Tüm hayatım boyunca paylaşmak zorunda kaldım, daha azıyla yetinmek zorunda kaldım ve bana zaman, ilgi ve sevgi kırıntıları verildi.

Ama Cole ile değil. Onu istiyorum, hepsini, her zaman, hepsini.

Tamam, tuhaf bayrağım bayrak direğinde yükselmeye başladı. Ama elimde değil. Cole tanıdığım herkesten farklı.

Gülümsemesi arttıkça yüzüm düşüyor. Bana gülüyor ve ben kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Janey," diye mırıldanıyor, gözleriyle buluşana kadar çenemi yukarı kaldırmaya zorluyor. Ve orada acıma ya da mizahtan başka bir şey görüyorum. Sıcaklık ve açlık görüyorum. Ateş ve tutku görüyorum. Sadece birkaç hafta geçtiği için etiketlemeye korktuğum bir şey görüyorum ama onu ben de hissediyorum. "Seni elimde tutmak için neler yapabileceğimi bilseydin, başkaları için endişelenmezdin. *Benim* için endişelenirdin."

Tamam, bu muhtemelen endişe verici olmalı. Ama değil. Hem de hiç.

O kadının ona dokunmasını istememem hoşuna gitti. Onun için kıskanç, açgözlü bir kız olmam hoşuna gidiyor. İkimiz de tuhaf mıyız? Birbirimiz için mi?

Muhtemelen. Çünkü beni öptüğünde, dudaklarımı yeniden sahiplenircesine yudumladığında, sanki başka kimse yokmuş gibi hissediyorum. Gerek yok

Endişelenmeye ya da kıskanmaya gerek yok çünkü sadece biz varız.

"Hadi eve gidelim," diye gürlüyor Cole ağzına karşı. "Sana önemli olan tek kişinin sen olduğunu göstermek istiyorum."

Neden bahsettiğini hissedebiliyorum - bu sabahtan kalan ve sadece bir öpücükle aramızda yeniden canlanan sıcaklıkta, karnıma bastırılan kalın, sert çıkıntıda ve sadece onun d zeltebilece i kendi  ekirde imin derinliklerindeki sızıda.

Ama önemli olan tek kişi ben değilim. Bu kapının diğer tarafında onu isteyen ve ona ihtiyacı olan koca bir ailesi var. Onun da bu özel olayın bir parçası olmasını istiyorlar ve muhtemelen inkar edecek olsa da o da bunu istiyor.

Zor ama yapılacak doğru şeyin bu olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Bu gece," diye hatırlatıyorum ikimize de. " nce Chance ve Samantha'yı kutlayalım."

Haklı olduğumu biliyormu  ama bunu kabul etmeye benim kadar istekli de ilmi  gibi inliyor. "O heriften nefret ediyorum."

Ama ifadesinde nefret yok. Aslında kardeşine oldukça d    n görünüyor.

Ben elbisemi düzeltirken Cole pantolonunu düzeltiyor ve el ele partiye yeniden katılıyoruz.

Resepsiyon muhteşem!

Yuvarlak masalar,   ekeklerden, ye illiklerden ve bordo mumlar taşıyan piriç  amdanlardan oluşan bir grubun etrafına yerleştirilmiş altın  arjlar, altın çerçeveli tabaklar ve altın gümüş takımlarla donatılmış.  zerinde *Harrington* yazan neon ışıklı ye illiklerden oluşan bir duvar ve siyah beyaz dama tahtası zeminli bir dans pisti var. I ıklandırma yumuşak ve romantik, özellikle de her masada yanan mumlarla.

Cole, diğer d   n üyelerinin olduğu bir masa bulana kadar beni masaların arasından geçiriyor. Kayla'nın yanına benim için bir sandalye çekiyor ve ben oturduktan sonra diğer tarafıma oturmadan önce beni itiyor. Masanın etrafında Carter, Luna, Kyle, Kayla ve Cameron var. Grace son sandalyeyi kapmı  gibi görünüyor ama şu anda görünürde yok.

" oktan gittiğini sanıyordum," diyor Carter, Cole'u g rd   ne gerçekten  a ırmı  gibi kaşlarını kaldırarak.

"Düşündüm ama Janey sizi seviyor, o yüzden ..." Sanki hâlâ burada olmasının tek nedeni benmişim gibi konuşuyor.

Carter başını sallıyor, bir an bile buna inanmış gibi görünmüyor. "Yüzüne ne oldu?" Yanağına, gözünün hemen altına dokunuyor. "Her zamanki kaybolma eylemlerinden birinden sonra kızardı ama bu sabah böyle değildi."

Cole masanın altından elimi sıkıyor ve ben de tüm otopark hikâyesini bir nefeste anlatmamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Cole başını dans pistine çevirirken "Işıklıandırmadan olmalı," diyor umursamazca, Carter'a bilerek çürüksüz iyi tarafını gösteriyor.

"Videoyu zaten gördük, göt herif." Cole'un kafası tekrar döndüğünde Carter gözlerini deviriyor. "Kyle'ın ilk fırsatta bize söylemediğini mi sanıyorsun?"

Cole bir şey söylemiyor. Uzun bir dakika boyunca kimse bir şey söylemedi. Sonunda Cole dişlerini sıkarak sorar, "Chance? Samantha?"

Kyle başını sallar ve odanın diğer ucunda, dans pistinin ortasında gülümseyen gelin ve damadı işaret eder. "Chance, evet. Videoyu öyle gördük. Ama bugün Samantha'ya söylemeyecek. Teşekkür etti ve bundan sonrasıyla ilgileneceğini söyledi."

"O zaman neden bu konuda konuşuyoruz ki?" Cole ısırtıyor.

Kyle kıkırdar, Cole'un sert tepkisinden hiç rahatsız olmamıştır. "Çünkü özel yeteneklerini kullanarak Liam Neeson'ın kışına tekme bastın ve bu çok havalıydı. Sırada ben varım. Sen ne bilirsin ki?" Sanki Cole Glenn'e medyumluk numarası yapmış gibi konuşuyor ve Cole'un kendisi hakkında bildiği sırları duymak için gerçekten heyecanlı görünüyor.

"Hiçbir şey."

Cole konuşmayı kapatmaya çalışıyor ama Cameron buna izin vermiyor. "Senin için endişelenmemize gerek var mı? Şaka yaptığımızı biliyorum ama yaptığın şey yasal mı? Aile ismi ya da bunun gibi şeyler umurumda değil ama annemin seni kurtarmak için kendini iflas ettireceğini biliyorsun. Bunu gerekli kılma."

Sesi gerçek bir ağabey gibi çıkıyor - patron, endişeli, sadık, ilgili, kibirli.

Cole tüm gücüyle Cameron'a bakıyor. "Benim için endişelenmene gerek yok dostum. Geçmişte hiç endişelenmedin, şimdi neden endişelenesin ki?"

"Bu da ne demek şimdi?" Cameron gözlerini kısarak soruyor.

"Beni hiç tanıımıyorsun demek. Hiç tanımadın." Cole bunu Cameron'a söylüyor ama tüm kardeşlerinin ve Kayla'nın bu suçlama karşısında geri çekildiğini hissedebiliyorum.

İlk toparlanan Kayla oluyor ve "Peki bu kimin suçu?" diye cevap veriyor. Cole kızgın gözlerini ona çevirdiğinde, Kayla en ufak bir ürkeklik göstermiyor. Aslında, mavi gözleri de hançer gibi saplanarak ona doğru eğiliyor. Gerçekten de aynı madalyonun iki yüzü gibiler. "Aslında senin suikastçi bir suçlu olduğunu düşünmüyoruz Cole. Ama tam ve eksiksiz bir pislik? Evet, kesinlikle öylesin. En temel bilgileri bile paylaşmıyorsun, kimseye haber vermeden günlerce ortadan kayboluyorsun, akşam yemeklerini ve etkinlikleri kaçıyorsun, bu da hepimizi nerede olduğun ve ne halt ettiğin konusunda endişelendiriyor. Şimdi de burada oturmuş, sanki seni kovalamamız, ilgini ve bize layık gördüğün herhangi bir bilgi kırıntısını almak için yalvarmamız gerekiyormuş gibi davranıyorsun. Bana asistanının adını ve numarasını söylediğinde ağladım!" diye açıklıyor, her kelimesinde acı bir öfke var. "Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?"

Cevap vermesini beklemeden devam ediyor: "Flaş haber, hepimizin baş etmesi gereken kendi sorunları var, bu yüzden münzevi olmak ve kendini uzak tutmak istiyorsan buna saygı duyacağız. Önemsemediğimiz için değil, önemsemediğimiz için. Eğer istediğin buysa, bunu sana vereceğiz çünkü saçma bir nedenden ötürü seni seviyoruz. Ve bu sadece seninle aynı rahmi paylaştığım için değil."

Bunu söyledikten sonra masadan kalkar ve ayaklarını yere vurarak uzaklaşır.

Kardeşler öfkeli bakışlarını Cole'a çeviriyor. Luna ve ben göz göze geliyoruz, Luna'nın gözleri siyah çerçeveli gözlüklerin ardında daha da belirginleşiyor ve onun da benim gibi bu aile ortamına davetsiz misafir gibi hissettiğini okuyabiliyorum. Cole'u biraz yalnız bırakmalıydım ama birkaç dakika önce kolunu sırtıma doladı ve kalmamı istercesine kalçamı sıkmaya başladı.

"Oh, şimdi sıçtın batırdın," diye sesleniyor Kyle, bu drama biraz eğlenmiş gibi. "Umarım Amazon şifresini biliyordur çünkü *bunun* için özür dilemek adına onun tüm istek listesini satın alman gerekecek." Ellerini sallayarak Cole'un tamamını işaret ediyor.

Cole iç çekerek Kayla'nın odadan çıkıp koridora doğru ilerleyişini izliyor.

Eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Burada bekle. Geri geleceğim, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve Kayla'nın peşinden gitmeden önce şakağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Kayla'yla arasını düzeltereği için mutluyum ama o gittiğinde, bana düşmanmışım gibi bakan dört Harrington kardeşle baş başa kalıyorum.

"Ne biliyorsun?" Carter talep ediyor. Mavi gözleri Cole'unkilere hiç benzemiyor, onun her düşüncesini ve duygusunu ele veriyor, en azından bana. Carter'ın bakışları soğuk, hesapçı ve belli belirsiz tehditkâr.

Konuşmamak için yanaklarımı ısıriyorum, kelimenin tam anlamıyla balık gibi emiyorum ve ısıriyorum. Varsayılan modum tam bir kargaşa ve şu anda yapmam gereken şey bu *değil*. Dürtebilirim, cesaretlendirebilirim, Cole'un muhteşemliğini vurgulayabilirim ama Cole'un ailesine söyleyeceği ya da söylemeyeceği her şey onun seçimi, benim değil.

Bu yüzden başımı sallıyorum ve bir daha sormamaları için gözlerimle yalvarıyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde bana destek veren Luna oluyor. "Onu rahat bırakın. Onun sadakati Cole'a, sana değil ve haklı olarak da öyle. Kardeşinle aranı düzeltmek istiyorsan, bu senin sorumluluğunda ve Janey onu anlamak için kestirme bir yol değil."

"Onunla arasını düzeltmek mi? Yani bizimle arasını düzeltmesi mi gerekiyor?" diye karşı çıkıyor Cameron.

Luna omuz silkerek üzgün bir şekilde "O zaman hiçbir şey düzelmeyecek gibi görünüyor" diyor.

Sanırım *Cole: Muhteşemliğin Farkına* Var planım başarısızlık bölgesine keskin bir dalış yaptı.

BÖLÜM 22

COLE

"KAYLA!" Koridorda bağıryorum ama o arkasını dönmüyor. Aslında, benden uzaklaşmaya çalışarak daha hızlı yürüdüğünü düşünüyorum.

Bir ofise girecek kadar ileri gidiyor, kapıyı yüzüme kapatmaya çalışıyor, ama ben geri itiyorum, içeri girmeye zorluyorum. "Ne oluyor lan?" Sonunda pes ettiğinde mırıldandım.

Yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasını dönüyor ve sırtı dimdik olmasına rağmen gözyaşlarını benden sakladığını hissediyorum. "Kayla?" Bu sefer sessizce söylüyorum.

"Beni rahat bırak Cole. Sorun yok. Bana birkaç dakika ver. Geri geleceğim." Konuşması yapmacık ve genizden geliyor. Belli ki ağlıyor ya da gözyaşlarının eşliğinde.

"Bilmiyordum," diye itiraf ediyorum. Bu sadece birkaç kelime ve bazıları için en basit ifşaat gibi görünebilir, ama benim için? Bu çok önemli.

Kayla arkasını dönüyor, gözleri kan çanağı ve parıltılı ama ateşle dolu. "Neyi bilmiyordun? Hepimizin senin hakkında konuştuğunu, seninle en son kimin konuştuğunu ya da seni en son kimin gördüğünü, çünkü senin için endişelendiğimizi? Ne zaman bir uçak kazası, silahlı saldırı, doğal afet ya da tüm dünyada trajik bir şey olsa, senin orada olmandan korktuğumuzu çünkü nerede olduğunu ya da ne yaptığını hiç bilmediğimizi?" Odanın içinde bir ileri bir geri volta atıyor, sesi her turda daha da yükseliyor ve düşmanca bir hal alıyor.

"Ya da annemin kaç kez aptalca şeyler yüzünden 'zorunlu yemek' çağrısı yaptığını, böylece seni hayatın kanıtı olarak görebileceğimizi? Cameron'ın Gracie'ye okul etkinliklerine geleceğini söylemediğini çünkü gerçekten geleceğine güvenmediğini ve o küçük kızın ihtiyacı olan son şeyin hayatında olması gerektiği zaman gelmeyen başka bir yetişkin olduğunu mu?"

Dönerek odanın içinde bir tur daha atıyor. "Ya da çok değerli vaktine değmiyormuşuz gibi kendini bizden ayrı tutmaktan nefret ettiğimizi mi? Biz birbirimize her türlü şeyi anlatıyoruz ama sen anlatmıyorsun.

bize güvenebilir misin? Nerede yaşadığınızı bile bilmiyorum, Tanrı aşkına. Janey FBI'dan bu bilgiyi aldı ve bunun için gözlerini oymak istedim çünkü onu içeri aldınız, ama hiçbirimizi değil."

Konuşmaya çalışıyorum ama sözümü kesiyor. "Bunun için ona kızgın değilim. Aslında memnunum! Çünkü biz olmasak bile seni mutlu eden birinin olmasını istiyorum. Ama bencilce, ben kardeşimi istiyorum. *Bizi* istiyorum." Bir elini çılgınca sallayarak beni, kendisini ve resepsiyonda bulunan diğer tüm kardeşlerimi işaret ediyor. "Hepimiz istiyoruz. Sen hariç."

Her kelimesi kalbime saplanan bir bıçak gibi. *Bunların hiçbirini* bilmiyordum. Orada olup olmadığının, benimle konuşup konuşmadıklarının, hatta var olup olmadığının bile umurlarında olmadığını sanıyordum. Haberleri izlediklerini, notları karşılaştırdıklarını, beni takip ettiklerini ve sevgili yeğenimi benden koruduklarını bilmiyordum.

Başımı sallıyorum, her zaman düşündüğüm her şeyi Kayla'nın şimdi söyledikleriyle anlamlandırmaya çalışıyorum.

Kayla bana düşünmem için bir-iki saniye veriyor ve ben içimi dökmeyince kapıya doğru ilerliyor, omzuma çarparak yanımdan geçiyor. "Lanet olası pislik."

"Bekle."

Beni şaşırttı ama yaptı.

Belki de şaşırmamalıyım. Sorun da bu zaten. Kayla her zaman benim yanımdaydı. Ben sadece isteksiz olduğumu düşünmüştüm. Belki de durum böyle değildir ve ben sadece kendi yanlış algılarım yüzünden böyle hissetmişimdir.

"Bunların hiçbirini bilmiyordum," diye başladım. Hissettiğim kaosu açıklamak için gerçek kelimeleri söylemek düşündüğümünden daha zor.

Oflayıp pufluyor ve "Aptal" diye mırıldanıyor.

"Biliyorum. Bunu anlamaya çalışıyorum. Hemen şimdi, yetişmem için bana bir dakika ver," diye yalvarıyorum. Gözlerini kısıyor ve ben de ekliyorum, "Lütfen."

Bu onu birkaç kademe geriletmiş gibi görünüyor, ki bu çok saçma. Basit bir nezaket, kız kardeşimin onu kullanmam karşısında şok olmasına neden olacak kadar yabancı olmamalı. Öyle değil mi? O kadar mı götün tekiyim?

Evet.

Gerçek şu ki . . . Öyleyim. Ya da hep öyleydim. Ama bunu değiştirebilirim. Umarım değiştirebilirim.

"Farklı ailelerde büyüdük," diyorum, bir ömrü açıklamaya çalışarak. "Yani aynıydılar ama bizden farklıydılar." Yukarı bakıyorum,

Kayla'ya odaklanıyorum. Onun gücünü ve kararlılığını, aynı zamanda nezaketini ve ikinci anneliğini görüyorum. "Sen annem ve babamın en iyilerine sahipsin ve bunu mümkün olan en övgü dolu şekilde söylüyorum. Ben hiçbir şey almadım. Ya da en azından öyle hissediyordum. Benim bir önemim yoktu. Cameron ve Carter en iyi köpek olmak için savaşıyorlardı, Chance kendi sevdiği şeyi yapmak için daldı, Kyle her fırsatta bir pislik gibi davranıyordu. Ben de kenar mahallelerden geçip izliyordum. Bunu hep yaptım, bu yüzden söylediklerinin hiçbirini bilmiyordum - endişelendiğini, önemseydiğini, hiç umursamadığını."

Gençlik yıllarımı yeni bir ışık altında hatırlayarak gözlerimi kapatıyorum. "İçeri davet edilmeyi beklediğimi sanıyordum, ki bu hiç olmadı ve bu sadece önemsiz olduğumu doğruladı. Ama belki de öyle görünmek istemedim. Bunu istedim mi?" Kayla yalnız bırakılma isteğime saygı göstermeye çalıştıklarını söylemişti, belki o zaman da olan buydu?

"Sana altın kabartmalı, balmumuyla mühürlenmiş ve zarfın üzerine ismin yazılmış bir davetiye göndermemizi mi istiyordun?" Kayla gözlerini kaçırarak alay ediyor. Ama sesi şimdi daha hafif, sanki ben düşüncelerimi ve duygularımı paylaştıkça öfkesi dağılıyor. O da bir şeyleri çözüyor, sanki sonunda ikimiz de aynı anda resmin tamamını görüyoruz.

Kıkırdıyorum. "Belki mi? Gerçi muhtemelen yırtıp çöpe atardım," diye itiraf ediyorum biraz utanarak.

"Üzerine işer ve bulmamız için yemek masasının üzerine koyardın," diye öneriyor.

Başımı sallıyorum. "Hayır, o Kyle. Olay çıksın istemezdim. O zamanın çoğunu ortadan kaybolmak isteyerek geçirdim."

Kuruyan gözyaşlarının arasından gülüyor ve bana hak vererek başını sallıyor. "O kadar sinir bozucu muyuz?" diye soruyor, sorusundaki dürüstlük ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir uyandırma çağrısı.

Başımı eğip sorusunu düşünüyormuş gibi yapıyorum ama gerçeği kabul etmek daha zor. "Hayır, sanırım öyleyim. Bunca yıldır bana nasıl katlandın?"

Çocukluğumuzun her gününü, anılarımızı, hatta yetişkinliğimizi tek tek gözden geçirip ne olduğunu düşündüğümüzü ve gerçekte ne olduğunu analiz etmemiz gerektiğini düşünüyorum, ama kesinlikle yapmam gereken çok fazla kişisel yansıtma var. Ve ileride aileme karşı nasıl davranacağımı yeniden gözden geçirmem gerekiyor.

"Zor oldu," diye itiraf ediyor ağır bir iç çekişle, "ama *böyle* hissediyorum daha iyi. Sen?" Kendinden bana doğru işaret ediyor. "Ne kadar çok şey *yaptığımı* fark etmemiştim.

bu konuda söyleyecekleri vardı."

"Benim de yok. Yine de ilk senin söylemene sevindim, çünkü aksi takdirde 'siktir git, siktir git ve siktir git' olacaktı." Kendi huysuz, aksi, hırçın konuşma tarzımı taklit ediyorum.

Bunun doğru olduğunu biliyorum. Kayla beni yerden yere vurmasaydı, olayları onun bakış açısından görebileceğimi hiç sanmıyorum. Ve eğer Janey'nin ailesinin ona nasıl davrandığını görmeseydim, kendi ailemdeki iyiliği de göreceğimi sanmıyorum.

Kayla'nın söylediği bir şey daha aklıma geldi.

"Janey'e kızma, tamam mı? Çok şeyle uğraşıyor." Ne demek istediğimi tam olarak anlaması için bir elimi kendi göğsüme koyuyorum. "Biz ne kadar boktan bir aileysek, onun ailesi daha beter. Onunla arkadaş olmanızı gerçekten çok isterim." Elimden geldiğince yalvarıyorum ve hâlâ ailemin yakın çevresinin bir parçası olmamı değil ama Janey'nin olmasını istiyorum.

Kayla gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? Biz onu seviyoruz! O çok tatlı ve iyi biri, sen ise olağanüstü bir pisliksin, ama o seni evcilleştirdi. Sandalyeleri çekiyor, onu karşılamak için koşuyor ve onu besliyorsun. Çok sevimli. Sanki aslan terbiyecisi-sihirbaz gibi bir şey" diye dalga geçiyor ki Kayla için bu büyük bir iltifat. Daha ciddi bir şekilde, "Onu seviyoruz ve daha da önemlisi, onu senin için seviyoruz. Senin için iyi biri."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Kızardığımdan değil. Benim yüzüm kızarmaz. Sadece burası sıcak gibi bir şey. "Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünüyorum."

"Ayrıca, ikiniz de biraz tuhafsiniz gibi görünüyor," diye dalga geçiyor Kayla, parmağını şakağında döndürerek. "Seni takip etti, sen de onun evine mi geldin?"

Sanırım bunu onlara Janey söylemiş. "İş yerine en sevdiği atıştırma malikanelerle geldiğimi de söyledi mi?" Övünüyorum.

Kayla'nın kaşları keskin bir kavisle kalktı. "Nerede çalıştığını söyledi mi?"

Janey 'uzun süreli bakım tesisi' dediği için yüzümü buruşturarak, "Beşinciye savunmak zorunda kalacağım," diye cevap veriyorum, ama onun hakkında araştırma yaptığım da ismi kesinlikle buldum.

"Bu çok fazla," diyor Kayla, Janey'nin peşine aşırı gayretle düşmemden kuşkulandığını görünüyor.

"İşe yarıyor." Omuz silkiyorum ama sırıtışımı gizlemek için mücadele ediyorum çünkü evet, kesinlikle işe yarıyoruz.

"Hadi o zaman. Aslan terbiyecin muhtemelen senin için endişeleniyordur. Ve umarım kardeşlerimiz onu korkutup kaçırmamıştır."

Hay sikeyim. Gideli çok oldu. "Janey'ye bir şey yaptılarsa, onları öldüreceğim." Kayla bana ters ters bakınca düzeltiyorum: "Gerçek anlamda değil. Ama mecazi olarak? Tabii ki evet."

Neyse ki Janey onu bıraktığım yerde, masada oturuyor. O ve Luna rahatça konuşuyorlar ve ikisi de gülümsüyor. Sandalyeme geri kayıyorum, kolumu Janey'nin sırtına doluyorum ve kalçasını kavriyorum. Hemen bana bakıp gülümsüyor. "İyi misin?" diye soruyor, gözleri benimkilere dönmeden önce Kayla'ya bir bakış atıyor. "Epeydir yoktun."

Kayla benim yerime cevap veriyor: "Evet, puştluğunu itiraf etti, af diledi ve önümüzdeki üç ay boyunca hiç şikâyet etmeden annemle babama yemeğe gelmeyi kabul etti."

"Ne halt ettim-" diye araya giriyorum.

"Bu inanılmaz!" Janey küçük yumruklarıyla havayı yumruklayarak ciyaklıyor. "Planımın işe yarayacağını ve senin ne kadar harika olduğunu göreceklerini biliyordum! Yani, nasıl görmesinler ki? Büyümüşsün ve huysuzsun ama içinde çok tatlısın. Çok mutluyum!" Janey eğilip dudaklarını yanağıma bastırıyor ama öpücükte bile gülümsediğini hissedebiliyorum.

Kayla'ya bakıyorum, kendi gülümsemesiyle masumca göz kırptıyor. Benimle oynadı. Tam bir profesyonel gibi. Çok iyiydi.

Janey'ye "Sen de tabii ki," diyor. "Her zaman bekleriz."

Janey'nin nefesi kesildi. "Gerçekten mi? Aman Tanrım. Teşekkür ederim. Gelmeyi çok isterim. Ne getireyim? İyi bir aşçı değilim ama şimdye kadar yediğin en iyi turtayı alabilirim. Bekle. . hayır, Büyükanne Beth'in ev yapımı elmalı turtta yaptığını söylemiştin, ki en sevdiğin turtadır, o yüzden kek ya da başka bir şey alırım. Ya da şarap! Kırmızı mı alayım, beyaz mı? Genelde beyazı severim ama biftek yiyeceksek onun yerine kırmızı almalıyım."

Janey Büyükanne Beth'in elmalı turtasından bahsedince Kayla'nın gözleri parlıyor. Belli ki bunu Janey ile paylaşmıştım ve Kayla'nın dediği gibi, onunla ve kardeşlerimle konuşmamı istiyor ama herhangi biriyle paylaştığım için mutlu. Beni işaret ederken Janey'ye, "Şu pisliği de getir, tamamdır," diye güvence veriyor. "Gerçekten, annem yemek yapmayı sever ya da canı istemiyorsa birine yemek yaptırır."

"Anlaştık!" Janey kolayca kabul ederek bağılıyor.

Daha sonra Kayla ve Luna kaynaşacaklarını söyleyerek yanımdan ayrıldıklarında Janey'ye dönüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona, sesim biraz boğuk çıkıyor.

Gülümsüyor ama neden bahsettiğimi hemen anladığı için gri gözlerinde endişe var. "Her şey yolunda gitti mi? Sen ve Kayla çok daha iyi görünüyordunuz ama bunun kolay bir konuşma olmadığını biliyorum. Buna sebep olduğum için özür dilerim."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak sordum. "Sen hiçbir şeyi tetiklemedin."

Kalın kalın yutkunuyor. "Benim için ortaya çıkmak zorunda kalmasaydın, Glenn'le dövüşmek zorunda kalmayacaktın ve sonra ailen ne yaptığını görmeyecekti. Sanırım söylediğin şeyi."

Ne yaptığını duyabiliyorum. Hayatı boyunca yanlış giden her şeyin suçunu ona yükledi. Paisley'nin buket fırlatmaya aşırı tepki vermesi? Janey'nin hatası. Jessica'nın istediğini elde edememesi? Bir şekilde Janey'nin suçu. Zorbasının ona eziyet etmeye devam edememesi? Yine Janey'nin suçu. Suçlanmaya o kadar alışmış ki kendini suçluyor, ama şimdi benim hatalarım yüzünden.

Parmağımı dudaklarının üzerine koyup onu susturuyorum. "Eğer senin için dışarı çıkmasaydım, Glenn içeri girecekti ve o karmaşa herkesin duyup görebileceği lobide yaşanacaktı. Bu çok daha kötü olurdu. Ayrıca, bunların hiçbiri" -kardeşlerim hala oradaymış gibi masayı işaret ediyorum- "senin suçun değil. Baktan bir kardeş olduğum için benim suçum."

Emin görünmüyor ama umutla soruyor, "Ama şimdi daha iyi değil mi?"

Başımı salladım. "Evet, senin sayende. Daha iyi oldu. Düzelmedi ama belki bir gün ..." Mükemmel olmayan kardeşlerimle bir ömür boyu yaptığım hataları nasıl onaracağımı düşünerek dalıp gidiyorum.

Ve bu, annemle babamı düşünmeden önceydi.

Resepsiyonun geri kalanı sorunsuz geçti. Chance ve Samantha gece boyunca dans ediyor, görünüşe göre daha önceki dramalardan habersizler, lezzetli bir akşam yemeği servis ediliyor, kadehler kaldırılıyor ve babam Chance'in özel olduğunu her zaman bildiğine dair bir konuşma yapıyor, benden en azından saklamaya çalıştığım bir göz devirme kazanıyor ve aynı derecede özel bir kadın bulduğu için nasıl mutlu olduğunu anlatıyor. İlk tanışmaları düşünüldüğünde, bu büyük bir ilerleme, özellikle de babam için.

Her ne kadar harika olsa da, uğurlamadan sonra elimdeki yarı yanmış maytabı neredeyse metal çöp kutusuna fırlatacaktım çünkü eve gitmeye çoktan hazırdım. Janey'nin elini tutuyorum ve neredeyse onu otoparka kadar sürüklüyorum.

Sarı arabasının kapısında dururken yarı açık kirpiklerinin arasından bana bakarak "Seni takip edeyim mi?" diye soruyor.

Ya benim evime ya da onun evine demek istiyor. Ama ben onun her şeye liderlik etme şansına sahip olmasını istiyorum. O fazlasıyla yetenekli ve şimdilik kontrolü elinde tutmayı hak ediyor.

"Nereye? Ne yapmak için?" Kırmızı buklelerinden birini parmağımın etrafında döndürürken ona duyduğum tüm açlığın kelimelerle örülmesine izin vererek soruyorum. "Seçim senin."

"Yatağın da koltuğun kadar rahatsız mı?" diye soruyor utangaç bir gülümsemeyle. Parmakları karnımdan göğsüme doğru ilerliyor ve bir parmağının ucunu yakamın hemen üstündeki boynumun derisinde gezdiriyor. Kendimi hiç bu kadar hassas hissetmemiştim ama şu anda bu beni boşaltmaya yetebilir. Flörtöz Janey'nin beni avucunun içine aldığını hissetmesi çok güzel bir manzara.

"Hiçbir fikrim yok. Bu bir yatak. Bu bir kaneppe." Dürüst olmak gerekirse bunu hiç düşünmemiştim ve şimdi de düşünecek kan akışım yok.

"Hadi öğrenelim," diye mırıldandı.

Onu neredeyse arabasına itiyorum, otoparkın her yerinde olan diğer düğün konuklarından herhangi birine görünmediğinden emin oluyorum. Öpüşme riskini göze alamıyorum, bu yüzden kapısını kapatıyorum, arabasının üstüne dokunuyorum ve homurdanıyorum, "Beni takip et ve ayak uydur."

Mağara adamı emirlerime alınmadan gülüyor. Aslında, kamyonetimi geri çektiğimde, hemen arkama park etmişti, zaten arabasıyla peşimden gelmişti. O da benim kadar hazır. Yeterince bekledik.

Chance'in kulübü ile benim evim arasında ne kadar hızlı gidebileceğime dair kendi kişisel rekorumu kırdım ve bu bir şey söylüyor çünkü önceki rekor Samantha kayıpken ve en kötüsünden korkarak Chance'in etrafında toplandığımızda kırılmıştı.

Ama başardık, özel garaja park ettik ve birkaç dakika içinde asansördeydik. Janey dondurma almak üzere olan heyecanlı bir çocuk gibi kıpırdanıyor ve ben de onun benim üzerimde böyle kıpırdanmasını isteyerek sınırimi zorluyorum.

Önüne geçiyorum ve onu kalçalarından tutup kaldırıyorum. Bacaklarını kolayca etrafıma sarıyor, elbisesi belden aşağıya doğru açılıyor. Aminin sıcaklığını sert sikimin üzerinde hissettiğim an inliyorum ve onu daha sert kendime çekmek için tutuşumu kullanıyorum. "Siktir."

Titriyor ve ağzlarımız buluşsa da, nefeslerimiz birbirine karışsa da, ikimiz de öpüşecek kadar konsantre olamıyoruz. Tüm dikkatimiz

Neredeyse istediğimiz şekilde bağlandığımız alan. Çok yakın ama çok uzak.

Neyse ki garajdan evime kadar sadece iki kat var ve ön kapımdan yatağımın yanına kadar otuz yedi adım. Şu anda saydığımdan değil, ama karanlıkta bir çıkış yapmam gerekirse diye saydığımdan zaten biliyorum.

Janey'i kabarık yüzeye geri fırlatıyorum ve z ı p l ı y o r . "Whoo!

Kesinlikle daha yumuşak," diye ciyaklıyor ve daha önceki sorusuna cevap veriyor.

Hevesli elleri belindeki kravata gidiyor ve ben onu durdurup kravatı kendim çözüyorum. Elbiseyi bir çırpıda çekip açıyorum ve ona uygun siyah bir sütyen ve külot seti giydiğini görüyorum. Ama bu öncekinden farklı. Narin ve transparan, göğüs uçları ve güzel amcığı görünüyor. Bunu benim için giydi, bu gecenin o gece olacağına söz verdiğimizizi biliyordu. Ve beklemek cehennem olsa da, yaptığımıza sevindim. Tam burada, bunun benim için olduğu kadar onun için de çok şey ifade ettiğini bildiğim bu an için.

"Çok güzel," diye övüyorum, ellerimi bacaklarında, kalçalarında ve karnında gezdiriyorum. Göğüslerini avuçlarımın içine alıyorum ve zaten sert olan göğüs uçlarıyla oynadıktan sonra üzerine düşüp bir dirseğimin üzerinde dinleniyorum, böylece sert memeyi kumaşın arasından ağzıma alabiliyorum. Janey'nin ellerinin saçlarıma dolandığını, sırtını kavislendirirken beni kendine çektiğini hissediyorum.

"Oh!" diye haykırıyor, daha fazlası için yalvarırken parmakları kafa derimi kazıyor.

Göğüslerinin arasındaki kopçayı çözerken onu kumaşın içinden emiyor ve yalıyorum ve sütyeni de elbisesi gibi benim için açılıyor. Teni ortada, sonunda onu tadıyorum, bir meme ucunun etrafında daireler çizerek yalıyorum, sonra diğerini. Onunla uğraşırken bir elimle kravatımı çekip çıkarıyorum ve yeleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum.

"Çıkar onları," diye mırıldanıyor Janey. Mutluluğun içinde kaybolmuş, o da benden daha fazlasını istiyor, ben de durup yatağın yanında duruyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Pantolonumu çıkarırken ayakkabılarımı da çıkarıyorum ve iç çamaşırlarımla birlikte düşmelerine izin veriyorum. Onun önünde çırlıçiplak, sikimi elime alıyorum, Janey ile birlikte olmanın verdiği zevki dengelemek için tabanını sıkıca sıkıyorum. Tekrar. Nihayet.

Elbisesini ve sütyenini yatağın üzerinde bırakarak doğruluyor ve öne doğru eğilip tepeme nazik bir öpücük kondurmadan önce tatlı tatlı gülümsüyor. Yakından izliyorum ve yukarı bakarken dudaklarını takip eden prekum dizisini görüyorum ve dudaklarını yaladığında, mutlu bir şekilde beni tattığında, kaba bir inilti gürlüyor

göğsümden. İnilti bir an sonra homurtuya dönüşüyor ve beni sıcak ağzına alıp bir hamlede derinlemesine yutuyor.

Hay sikeyim. Bunu uzun süre yapamam. Ama çok iyi hissettiriyor.

Açgözlülükle aşağı bakıyorum, beni almasını izliyorum. Hatta daha iyi görebilmek için buklelerini avucumun içine topluyorum. Her zaman güzel görünüyor, ama bir ağız dolusu sikimle? Büyüleyici.

Yine de ona dokunmam gerek. Kendi kurtuluşumdan çok, onu memnun etmeye ihtiyacım var.

Diğer elimi onun altına uzatıp meme ucunu çimdikliyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum. Cevap olarak verdiği nefesi boğazına kaçmama izin veriyor ve biraz tıkanıyor. Harika hissettirmesine rağmen özür dileyerek geri çekiliyorum. "Özür dilerim."

"Tekrar yap," diyor. Ağzını tıkadığım için gözlerinin kenarlarında yaşlar olduğunu görebiliyorum ama merakla sikime bakarken gülümsüyor. Ama benden etkilendiğini sanmıyorum. Hayır, kendinden etkilendi.

Ve bu çok seksi.

Aşağı yukarı sallanmasına, ağzı ve diliyle beni becermesine izin veriyorum ve her birkaç vuruşta bir meme ucunu sıkıştırıp içeri iterek beni daha derine almasını sağlıyorum. Her seferinde şaşıyor ama bundan zevk alıyor gibi görünüyor. Ben de öyle, ve çok geçmeden kendimi kaybediyorum. "Janey-" diye uyarıyorum.

"Mm-hmm," diye inliyor etrafımda, başını sallıyor. Uyarımı duyuyor ve ağzına boşalmamı istiyor.

Elimde değil. Tüm kontrolümü kaybettim. O çaldı ve tüm gücü elinde tutuyor.

Ağzına çılgınca giriyorum, o tıkanırken tekrar tekrar boğazına kayıyorum. Ama her seferinde daha fazlası için geri geliyor, etrafımdaki emişi sürdürmek için savaşıyor, beni derinlerde kalmaya zorluyor.

Ben kükrerken yutkunuyor, gırtlığına jet gibi sıcak döller pompalıyorum. Patlama ne kadar şaşırtıcı olsa da ona olan açlığımı hafifletmiyor ve biter bitmez Janey'yi yatağa geri itiyorum. Kendinden memnun görünüyor, hatta belki de beni ağzıyla boşalttığı için gurur duyuyor.

Külotunu dikkatsizce bacaklarından aşağı kaydırıyorum, üzerlerini kaplayan uyarılmadan zevk alıyorum. Benim için sırlıslık olmuştı. Hepsini içmek, o bana daha fazlasını verene kadar her damlanın tadını çıkarmak istiyorum. Bacaklarını iterek açıyorum, kendime alan yaratıyorum ve merkezine dalıyorum.

Bu kez pürüzsüz tıraş olmuş, kısa kırmızı bukleler yok ve bunu benim kadar onun da istediğini bir kez daha anlıyorum. Bu gece bizi düşünerek hazırlandı,

Süslü iç çamaşırları ya da fazladan hazırlık zamanı gibi işaretlerim olmasa da, ona bunu ne kadar düşündüğümü göstermek istiyorum.

Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum.

Kalçalarını sıkıca kavrayarak onu açık tutuyorum, gözlerimin onun her santimini izlemesine izin veriyorum, gözlerimi dilimle ve parmaklarımla takip ediyorum. Amını yalıyorum, emiyorum ve okşuyorum, ona zevk vermek için sahip olduğum her şeyi veriyorum, bu arada gözümü ondan ayırmıyorum, kıvranmasına, kasılmasına ve inlemesine neyin sebep olduğunu izliyorum.

Geçen sefer verdiği her tepkiyi kaydettim ama her seferinde farklı oluyor ve şimdi Janey için en iyisini yapmak istiyorum. Bugün, bu dakikada, onu coşkuyla çıldırtacak her ne varsa.

İki parmağımı içine sokarak sevdiği noktayı okşuyorum ve dilimi klitorisinin üzerinde gezdirerek güçlü bir boşalmaya doğru ilerlemesine yardımcı oluyorum. Buna ihtiyacı var, bu kadar uzun süre bekledikten sonra bunu hak etti. Kısa süre sonra, gidebildiğim kadar derine bastırıyorum ve klitorisini sertçe emerken iç duvarını vahşice ovuyorum. Dayanabildiği tek şey bu ve parçalanırken adımı inliyor, tüm vücudu spazm geçiriyor.

Bunu uzatmak istiyorum ama şimdi onun içinde olmalıyım. Ayağa kalkıyorum, onu yatağın kenarına çekiyorum ve bacaklarını havaya fırlatıyorum. Kendini yakalıyor, bacaklarını omuzlarıma dayamak yerine desteklemeyi seçiyor, ben de girişiyle aynı hizaya gelip içine giriyorum. Kalçalarını kavriyorum, onu tekrar tekrar kendime çekiyorum, hala iç duvarlarının çırpınışlarını hissediyorum.

Kaygan, sıcak ve beni bir mengene gibi sıkıyor. O lanet bir cennet.

İçine doğru itiyorum, vücutlarımızın tokat sesleri homurtu ve inlemelerimize uyum sağlıyor. Ama o çok uzakta. Daha fazla yerine dokunmalıyım... her yerine. Deniyorum, öne doğru eğilip esnekliğinin ne zaman kaybolacağını görüyorum. Memnuniyetle, neredeyse ikiye katlanıyor, dizleri neredeyse omuzlarına geliyor ve ellerini bulup parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Yapışık ellerimizi yatağa doğru tutarak Janey'nin gözlerinin içine derin derin bakıyorum.

"Benim için gel." Şimdiye kadar yaptığım en müstehcen konuşmaydı. Janey'den önceki bütün bir gün boyunca kullandığımdan daha fazla kelime. Ama hissettiklerimi söylememi kolaylaştırıyor. Ve şu anda, gözlerinin derinliklerine bakarken, onun istediği kişinin ben olduğumu bilerek, tatlı amının etrafımda titrediğini hissetmek istiyorum.

Beni istediğini. O

benim.

Kendimi hiç bu kadar değersiz hissetmemiştim, ama Janey'nin bende başkalarının görmediği bir şey görmesine çok sevindim, çünkü artık ondan vazgeçemeyecek kadar bencilim. Onu istiyorum. Hepsini, her gün, sonsuza dek.

"Cole!" diye bağıyor. Gözleri dönüyor ve kirpikleri titriyor, ama onları açık tutmak için savaşıyor, gelirken her şeyini görmeme izin veriyor. Burnu kırışıyor, kaşları çatılıyor, ağzı açık kalıyor. Bu muhteşem bir şey ve bir şeye tanık olduğum için kendimi hiç bu kadar şanslı hissetmemiştim. Dünyanın harikalarından birini bile görsem, Janey'nin sikimin üzerinde orgazm oluşunun yanında sönük kalırdı.

Bu benim için çok fazlaydı ve tekrar içine boşaldım. Her nabız atışında sikim sarsılıyor ama asıl patlayan kalbim. Bunun için kelimelerim yok, hiçbir şey için kelimelerim yok, ama göğsümde garip hissettiren bir şey var.

Dölümün de dışarı sızacağını bildiğimden ve onu kullanmak istediğimden onu çekip çıkarıyorum. Elimi açıklığındaki pisliğin içinden geçiriyorum ve hassas klitorisinin üzerine sürüyorum, onu birleşik kremimizle işaretliyorum.

"Oh! Yapamam!" diye ciyaklıyor kaçmak için kıvranırken.

Bir kolumla kalçalarını geriye doğru iterek ikiye bükülmesini ve amının benim için açıkta kalmasını sağlıyorum. "Bunu hak ediyorsun. Her şeyi hak ediyorsun," diye yemin ediyorum hızlanırken, ellerim bir bulanıklığa dönüşürken hareketlerim tüm amının üzerinde geziniyor.

Çığlıkları yükseliyor, neredeyse çığlık atacak noktaya geliyor ama artık benimle savaşıyor. Büyük bir şeyin eşiğinde ve ikimiz de bunu hissedebiliyoruz. Orgazmımdan sonra sikimden sızıntılar oluyor ama Janey'den akan suların yanında bu hiçbir şey. Tüm vücudu geriliyor, ağzı sessiz bir çığlıkla açılıyor, gözleri kapanıyor ve parmakları yatağa karşı pençelere dönüşüyor.

Ona rehberlik ediyorum, bu sefer uzaklaşmasına izin veriyorum, bana geri döneceğini biliyorum. Çünkü sanırım bu duygunun ne olduğunu biliyorum. Sadece daha önce hiç hissetmemiştim.

BÖLÜM 23

JANEY

Mason ertesi hafta işte bana "FARKLI GÖRÜNÜYORSUN" dedi.

Haklıydı. Ben farklıyım. Ve bu Cole sayesinde. Ve kendim sayesinde.

Kulübede geçirdiğimiz haftadan sonra Cole'un işten çıkarılmasına kızdığımı ve incindiğimi şimdi itiraf edebilirim. Ama aynı zamanda iyileşmem ve dengemi yeniden bulmam için bana yalnız zaman tanımakta haklı olduğunu da görebiliyorum. Çünkü beni kesinlikle bir kasırgaya sürükledi.

Herhangi bir ilişkinin bu kadar her şeyi kapsayabileceğini hiç bilmezdim. Hayır, öyle değil. Cole hayatımı ele geçirmede. Hâlâ işe gidiyorum, hastalarımın ve arkadaşlarımdan tadını çıkarıyorum ve Dragul ve Tiffany'nin on bölümünü daha okudum - ki bu her zamanki kadar çok değil ve daha kırk sekiz bölümüm var.

Ama onunla yaşadığım yoğunluk bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Sanki beni ilkel, hücresel bir seviyede tanıyormuş gibi hissediyorum. Kitabımda iyi bir bölüme geldiğimi nefes alışımından anlıyor ve bu heyecanı paylaşmamı istiyor. Sadece günümle ilgili söylediklerimi dinlemekle kalmıyor, aynı zamanda o günle ilgili nasıl hissettiğimi de duyuyor ve buna cevap veriyor ve o mavi gözleriyle bana baktığında, ruhumu gördüğünü ve her bir parçasını sevdiğini hissediyorum, yokmuş gibi davranmak için çok çalıştığım karanlık kısımları bile.

Peki ya seks?

Vay anasını. Cole'la yaptığımız şeyin seks olarak nitelendirilebileceğinden bile emin değilim. Her seferinde ruhumun gaz çıkarması gibi. Sırtımın omurgasından kulağımın altındaki hassas noktaya, serçe parmaklarımdan dirseklerimin kıvrımlarına kadar vücudumun her santimini öptü. Dalış ve bitirme ya da daha kötüsü, işleri kendi başıma halletmem için beni bırakma yok. Her seferinde acele etmiyor, aramızda beni bedenen ve ruhen sahiplenmiş hissettiren bir bağ kuruyor. Kendini hem fiziksel hem de duygusal olarak içime akıtıyor, her orgazmda gözlerimin içine bakıyor, sanki aramızda olanlardan büyülenmiş gibi ve bu başka biriyle mümkün olmazmış, olamazmış gibi.

Onun için, bunun için, bizim için hazır olmam için bana zaman vermesine sevindim. Başka türlü üstesinden gelebileceğimden emin değilim. Ama şimdi? Cole'u kim ve ne olduğu için takdir ediyorum, tıpkı onun bana ettiği gibi.

Mason'a "Mutluyum," diye cevap verdim. Hâlâ çok fazla saçmalıyorum. Bu asla vazgeçemeyeceğim bir alışkanlık ama aynı zamanda kafamdaki tüm dikkat dağıtıcı unsurlar olmadan düşündüklerimi ya da hissettiklerimi söyleyebildiğimi fark ediyorum. İnsanların ne diyeceği ya da ne düşüneceği konusunda o kadar endişelenmiyorum, bu yüzden olumsuz tepkileri uzak tutmak için cevaplarımı bir sürü ekstra bilgiyle süslemem gerekmiyor.

"Düzenli olarak derin penis porsiyonları bunu yapacaktır," diye sırtarak alay ediyor. Greta'dan ayrıldığından beri kimseyle çıkmadı ama sakalları yeniden çıkmaya başladı ve Greta'nın zaten yanlış olmayan şeyleri sürekli 'düzeltmesi' olmadan daha mutlu görünüyor. "Yakışıklı Prens'le işler nasıl gidiyor?"

Gülüyorum. Buradaki herkes Cole'la bana atıştırmalık getirmeye geldiğinde tanıştıklarını sanıyor ve onlara onun genellikle insanları sevmeyen, sadece beni seven Huysuz bir Gus olduğunu kaç kez söylesem de bana inanmıyorlar. Büyüleyici maskesi çok iyiydi.

"Çok harika!" Ben fişkıyorum. Daha fazlasını söylemek istiyorum ama aynı zamanda Cole ve benim bireysel olarak ve birlikte farklı olduğumuzu ve Luna, Samantha ve Kayla gibi, herkesin birbirimizle nasıl olduğumuzu anlamayacağını da anlıyorum. En azından ilk başta. Mason elini sallayarak 'daha fazlasını ver' işareti yaptığında, temel konulara bağlı kalıyorum. "Kardeşinin düğününe gittik ve muhteşemdi. Her yer altın sarısı ve beyazdı, her yerde çiçekler ve tüller vardı. Tüm ailesiyle tekrar tanıştım, tüm erkek kardeşleri ve kız kardeşiyle. Ayrıca annesi ve babasıyla, hatta büyükanne ve büyükbabasıyla. Bu sadece dans pistinde bir gezintiydi ama büyükannesi çok tatlıydı ve bana saçımı çok beğendiğini söyledi." Sinatra şarkısı eşliğinde sallanan yaşlı çifti hatırlayarak genişçe sırtıyorum. "Ve bütün hafta boyunca sırayla birbirimizin evinde kaldık. Sanki eve döndüğümde kanepede oturup beni bekliyor olacakmış gibi rahat hissediyorum. Kıvrılıyoruz, konuşuyoruz *falan*, sonra da birbirimizin kollarında uyuyakalıyoruz. Bu gerçekten ... *sıfatlar, sıfatlar, sıfatlar*," diye bitiriyorum, ne kadar mutlu olduğumu anlatacak kelimelerim tükenirken ellerimi sağa sola sallıyorum.

Mason da gülümsüyor. "Senin adına sevindim. Bunu Gabriella'ya da söylediğinden emin ol. Başkasının bile olsa mutlu sonla biten bir ilişkiyi, dışarıda iyi ilişkilerin olduğuna dair inancını korumasına yardımcı olması için kullanılabilir."

Kaşlarımı çatarak, "Bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Mason omzunun üzerinden bakıyor, hemşire odasında başka kimsenin duymadığından emin olmaya çalışıyor ama yine de fısıldıyor, "Evet, neyse ki çok ileri gitmedi. Erkeklerle yüz yüze görüşmeden önce tam bir keşif yapmasının bir nedeni var diyelim. Randevu havuzu karanlık, çirkin bir yer ve köpekbalıkları göz önünde saklanıyor."

"Oh! Bundan nefret ediyorum. Belki beyaz atlı prensi hâlâ dışarıdadır ve onu yakında bulacaktır. Ya da belki de adam tesadüfen ormandaki kulübesine girer ve kadın da ona ayı spreyiyle saldırır?" Kulağa en iyi değil, en kötü senaryo gibi geldiğini bilerek umutla öneriyorum ama işime yaradı.

Mason omuz silkerek "Evet," dedi. "O iyi. Muhtemelen biraz canlanmaya ihtiyacı var." Daha sessiz, "Ya da sabıkası ya da cinsel yolla bulaşan hastalığı olmayan bir ilişki." diye ekliyor.

Yaltaklanıyorum. Bu beni muhteşem, zeki ve kocaman yürekli Gabriella için üzüyor. Ama bir gün "O" kişiyi bulacak. Buna inanmak zorundayım. Ve o zaman tüm zorluklar, mutluluğu nasıl bulduğuna dair hikayesinin bir parçası olacak. Bu arada, mücadele gerçek.

"Eşyalar dışında, bu gecenin gündeminde ne var?" Mason benim seks için kullandığım örtmeceyi kullanarak soruyor. İffetli biri değilim, ama bilerek ya da bilmeyerek diğer her şeyi paylaşmama rağmen özel detayları da ortalığa dökmem.

"Aman Tanrım! Sana söylemedim mi?" Diyorum, sonra da elimi ağzıma kapatıyorum çünkü bu kesinlikle çok yüksek bir sesti. Yine de çok geç, çünkü ekrandaki ışıklardan biri yanıyor. Mason'a bir parmağımı kaldırıp "Evet, Bayan Donald?" diye cevap veriyorum.

"Koridorun sonunda biri acı içinde çığlık atıyor. Senin de duyduğunu biliyorum ama tembel tembel oturmuş, onun yaralı bir martı gibi çığlık atmasına izin veriyorsun. *Raaaawrch*," diye bağırıyor, sesi benimki gibi çıkmıyor.

"Özür dilerim hanımefendi. Koridorun yukarısını ve aşağısını kontrol edeceğim," diye onu rahatlatıyorum, duyduğu şeyin ben olduğumu çok iyi biliyordum ama bunu itiraf etmeyeceğim.

Sahip olduğumuz her nazik, iyi hasta için, yaşlılıklarında mutsuz olan, bir şekilde zamanın geçişinden kaçacaklarını düşünen ve altın yıllarının hayal ettikleri gibi olmadığı için ihanete uğramış hisseden birkaç kişi vardır. Bayan Donald bunlardan biri ve çok güzel bir gün geçirmiş olsa bile her zaman birilerine bir şey için kızıyor. Bir keresinde onu şöyle yakınırken duymuştum

bir yapbozu yeterince hızlı bitiremedi. Bir parça eksik olduğundan ya da kutunun üzerindeki resme benzemediğinden değil, keyfi olarak bir saatten fazla srmeyeceğine karar vermişti ama tüm öğleden sonrasını aldı. Yaşına ve görme yetisine göre oldukça iyi olan hızını vmeyi denedik. Hatta onu rekabetçi bulmacacılarla karşılaştıracak kadar ileri gittik, ki bu şaşırtıcı bir şekilde aslında bir şeydir. Bunu kabul etmedi ve günlerce surat astı, akşam yemeğinde pudingini ve diğer bulmaca girişimlerini reddetti.

Telefonu kapattığımda Mason'ı burnuna dokunurken buldum. "O değil."

Gözlerimi deviriyorum. Bayan Donald'ı rahatsız eden bendim, bu yüzden gidip ona koridorda her şeyin yolunda olduğunu söylemem adil olur. Ama nce

... "Bu akşam Cole'larda bir aile yemeği yiyeceğiz. Tüm kardeşler ve eşler geliyor!" Sessiz kalıyorum ama heyecanım hissediliyor. Cole ve kardeşlerini bir araya getirme planım başarısız olmamıştı ve aslında onları akşam yemeğine davet etmek onun fikriydi.

Başarılı planlara verilen bir altın madalya olsaydı. Ben alamazdım çünkü orası bir an için çok sertti ama kesinlikle bir katılım kurdelesi alırdım.

Mason, "Büyük, mutlu bir aile gibi görünüyor," diye düşünüyor.

Yanılıyor. Harringtonlar uzun zamandır mutlu değiller. Gemişlerinde incinme ve ihanete uğrama, yargılanma ve reddedilme duyguları ve saçma sapan bir erkek duruşu var. Ama bu karmaşa içinde bile birbirleri için her şeyi yaparlar. Onları aile yapan da bu. Paylaştıkları kan değil, çok farklı perspektiflerden birlikte yazdıkları tarih değil.

Birbirlerini aile oldukları için değil, aile olmalarına rağmen seviyorlar.

Bunu görmek benim aileme de yeni bir ışık tutuyor. Kan bağının her şeyden üstün olduğunu düşünüyorlar. Annem, babam, kız kardeşim, kuzenlerim ve hatta daha da ötesi her şeyi yapabileceklerini ve sonuçlarına katlanmayacaklarını düşünüyorlar çünkü kan sudan daha kalın.

Ama yle değil. Aile, seçtiğiniz kişiler olabilir. Eğer şanslıysanız, içine doğduğunuz insanları seçebilirsiniz. Değilse, aileniz olarak başkalarını seçebilirsiniz.

Ben Cole'u seçiyorum.

Ve mümkünse Harrington'ları da seçmek istiyorum.

Mason'a, "Umarım, eğer benimle bir ilgisi varsa öyle olur," diyorum. "Ben Bayan Donald'a her şeyin yolunda olduğunu söyleyeyim, sen de gidip Bayan Michaelson'ı kontrol et.

Michaelson'a bakarsan. Yeni bir torbaya ihtiyacı var."

Mason hazırlanmış ve hazır olan bir torba serum fizyolojik uzatıyor. "Tamamdır. İyi şanslar."

Bayan Donald'ı kastediyor ama bu iyi dileği zihnimde bu akşamki yemek için saklıyorum, ki bu Cole ve kardeşleri için anlayabileceğimden bile emin olmadığım bir şekilde önemli.

Cole ve ben ofisinin altındaki özel garajda durmuş kardeşlerinin gelmesini bekliyoruz. Onlara adresi ve park yeri olduğunu söyledi ama başka bir şey söylemedi. Sanırım onları şaşırtmayı sır saklamaktan daha çok istiyor. Ya da belki de bu üzerinde çalışılması gereken bir alışkanlıktır.

Her iki durumda da, sadece bu küçük bilgiyle, hepsi gelmeyi kabul etti ve bence bu büyük açıklama için iyiye işaret. Büyük bir açıklama olduğunu varsayıyorum çünkü bence bu gece onlara her şeyi anlatacak. Yılların acısını bir gecede yok etmeyecek ama Cole'u uzun süredir üzen hasarın bir kısmını iyileştirmesini ummadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

Bana Kayla'yla ne konuştuklarını ve bunun onu ne kadar şaşırttığını anlattı ama o zamandan beri çoğunlukla sessizce kafasında çözmeye çalışıyor. Bu benim için zor oldu çünkü ben konuşmayı seven biriyim ama onun zihinsel alanına ve sürecine saygı duymaya çalıştım.

Ama bu yemeği onun başlatmış olması çok şey anlatıyor. Yüksek sesle, net, yankılanan sesler.

Kapının açıldığını duydum ve nefesimi tuttum.

Planladıkları gibi, herkes hemen hemen aynı anda geldi. Carter ve Luna, şaşırtıcı bir şekilde adadaki balayından bronzlaşmamış görünen Chance ve Samantha ile aynı arabaya binmişler. Cameron lüks bir sedanla, Kyle da motosikletle geliyor.

Hepimiz bir araya toplandıktan sonra Cameron sorgulamaya başlıyor. "Neredeyiz biz? Akşam yemeği yiyeceğimizi sanıyordum? Bizi bir şeylere bulaştırman için sana bir bakıcı bulsaydım-"

Cole'un çenesi gergin, omuzları çökmüş ve sanki bir bela bekliyormuş gibi arkaya yaslanmış bir halde cevap vermek için araya girdiğinde, "Öyleyiz. Benim evimde. Buradayız."

Bu birkaç kelimenin onun tüm hayatına neon bir hoş geldin işareti anlamına geldiğini bilerek destekleyici bir şekilde Cole'un yanına yapışıyorum ve o da bu noktaya gelmemi sağladığı için minnettar bir şekilde kolunu bana doluyor. Söylediklerinin kafalarına dank etmesi tek bir kalp atışını alıyor ve sonra yenilenmiş bir ilgiyle etraflarına bakıyorlar.

"Ofislerin üstünde mi oturuyorsun?" Cameron artık sesinin daha az huysuz çıktığını tahmin ediyor.

"Evet, benim ofisim. Benim evim. Benim binam," diyor Cole bir gram gurur duymadan, sadece gerçekleri söyleyerek.

Kyle'in tepkisi ilk ve en yüksek sesle olur, yaşadığı şok etraftaki betonda yankılanır. "Bütün bina senin mi?"

Cameron'ın gözleri daralıyor, Cole'un yüzünde bir yalan belirtisi arıyor. Carter etrafına bakınıyor ve neredeyse kafasının içinde geometrik şekiller ve formüllerle üst üste bindirilmiş kadının olduğu o meme gibi matematik yaptığını görebiliyorum. Luna, Carter'ın bazen kardeşiyle birlikte emlak yatırımları yaptığını, bu yüzden bu büyüklükte, bu konumda bir binanın ne kadara mal olacağını bildiğini söyledi. Chance kolayca gülümsüyor, ancak bunun Cole'la ya da yeni evliliğinin mutluluğuyla bir ilgisi olup olmadığından emin değilim. Kayla . . . şaşırmış görünmüyor.

"Tam zamanında," diye gürlüyor gözlerini devirerek.

"Ne?" Cole şok içinde ona bakar.

"Janey'nin arkadaşı FBI sertifikası olan tek kişi değil," diye açıklıyor kelimelerin üzerinde yoğun bir 'duh' ile. "O seni bulabiliyorsa, ben de bulabilirim diye düşündüm." Mavi gözleri merakla dans ederek bana dönüyor ve "Arkadaşını bulman ne kadar sürdü?" diye soruyor. Ama hemen bir elini kaldırarak cevap vermemi engelliyor. "Aslında, daha iyisi, bana söyleme. Ben daha uzun sürdüyse kızmak istemem. Hayatım boyunca bu adamlarla yaşadıktan sonra biraz rekabetçiyim." Başını, onun acımasızlığının farkında olan kardeşlerine doğru sallıyor.

Gülüyorum ve diyorum ki, "C. Harrington, cidden mi? Çok iyi sakladığından değil ama geçmesi gereken bir sürü liste vardı." Kayla bana "bilmiyor muyum?" der gibi bakıyor ve bir gülümseme paylaşıyoruz.

Cole bana aval aval bakıyor ve birden onu nasıl bulduğumun ayrıntılarını hiç konuşmadığımızı fark ediyor. Gururlu görünüyor ve onun izini sürerken katlandığım mesafeden dolayı tahrik olmuş gibi.

"Görünüşe göre LLC ismini düzelterek," diyor Cole düz bir şekilde, ama dudağı bükülüyor. Çok gizli operasyonunda bir açık bulduğum için bile kızgın değil.

Chance, "İstersen bu konuda yardımcı olabilecek bir adamım var," diyor. "Kendisi şu anda şirket hukuku alanında uzmanlaşmış bir kulüp mezunu. Evan ve benimle podcast'ler yaptı, çocuklarla hedef belirleme konusunda konuşuyor ve bana arkadaş ve aile indirimi sağlıyor." Chance'in sesi, kendini önemli göstermek için 'birini tanıyorum' diye övünmekten ziyade, çocuğunun Troublemaker'dan Rockstar Adult'a geçişine tanıklık eden gururlu bir ebeveyn gibi çıkıyor.

Cole takdirle başını sallıyor. "Etrafı görmek ister misin?" Tabii ki herkes ister.

Cole bizi bir kapıya götürüyor, bir kod giriyor ve bizi merdiven boşluğuna yönlendiriyor. Onu bir kat yukarı kadar takip ediyoruz, ofis katına girmek için başka bir kod girmesini bekliyoruz.

Kyle, "Burayı en son hapse girdiğimde kışkımdan daha sıkı kilitlemişsin," diye şaka yapıyor.

Chance bir kahkaha atıyor ve sanırım Samantha'ya, "Denemeden karar verme," diye mırıldandığını duyuyorum.

Aynı anda Cameron gözlerini deviriyor. "Sen hiç hapse girmedin." Bundan emin görünüyor.

Cole hepsini görmezden gelerek, "Paranoya, sağduyu ihtiyacıyla birleşti" diyor. Ofis alanına girene kadar daha fazla açıklama yapmıyor. Bu kez herkesin gözünden tekrar görünce etrafa bakıyorum, steril, modern, anonim hissi fark ediyorum. "Burası BS Danışmanlık'ın ana üssü. Bu da benim. Seçkin müşteriler için özel soruşturmalar yapıyorum."

"Sen bir tetikçisin, evet!" Kyle yüksek sesle duyurdu. Ve şaşırtıcı derecede az bir korkuyla. "Tanıdığımız biri mi? Ücret ne kadar? Biraz birikmiş param ve yeryüzünden silmek isteyeceğim birkaç kişi var." Başparmağıyla boynuna bir çizgi çiziyor ve sonra başını yana eğiyor, gözleri kapalı ve dili dışarıda.

Tüm kardeşler arasında onu en kolay çözen benim. Ne zaman önemli bir şey olsa mizahı ve keskin alaycılığı kullanarak ortamı yumuşatıyor, hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin çok ağırlaşmasına izin vermiyor. Yine de hiç ciddi olup olmadığını merak ediyorum.

Cole kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Daha önce hiç olmadım. Ama artık dallanıp budaklanmayı düşünüyorum. Alıştırma mankenim olmak ister misin?"

Kyle kahkahayı patlatır, Cole'un alaycı şakasını beklememektedir. Çünkü şaka yapıyordu. Çoğunlukla.

"Ne araştırıyorsun?" Cameron soruyor. Düşünceli görünüyor, sanki bu yeni bilgiyi mantıklı ve rasyonel bir şekilde değerlendiriyor ve

hepsini nasıl etkileyeceğini görmek için zihninde tekrar gözden geçirdi.

"Neyi seçersem onu yaparım. Müşteriler bana gelir, ne istediklerini söyler, ben de zamanıma ve ilgime değip değmeyeceğine karar veririm." Cole'un süreci görüldüğünden çok daha derinlemesine. Akşamları kanepede otururken onu saatlerce araştırma yaparken gördüm ve geçen hafta iki kez gözetlemeye çıktı. Neyse ki yerel olarak ve bana nereye gittiğini ve ne zaman döneceğini söyledi. Elbette hala endişeliydim ve kapıdan içeri girdiğinde neredeyse ona saldıracaktım, hem öpücüklerle hem de onu ne kadar özlediğime dair abuk sabuk bir raporla.

"Zamanına ve ilgine değecek ne var?" Cameron daha fazlasını öğrenmek için soruyor. Daha önce otoriter bir ağabey gibi davrandığını düşünmüştüm ama sesinde alttan alta bir endişe olduğunu duyabiliyorum. Kendisi ya da ailesi için değil ama Cole için. Kardeşinin güvende olduğundan emin olmak istiyor.

"Şirket casusluğu, yüksek kârlı boşanma, çocuk velayeti, bunun gibi şeyler. Yeteneklerimi düşman ülkelere falan ödünç vermiyorum." Cole'un cevabı üstünkörü ama Cameron'a başını sallayarak onu duyduğunu ve dikkatli olduğunu söylüyor.

Cole bizi tekrar merdiven boşluğuna ve yaşam alanına götürüyor. "Evim, güzel evim," diyor gülümsemeden. Bu onun için zor. Zor olduğunu biliyorum. Tüm hayatını ailesinin onu önemsemediğini düşünerek geçirdi, bu yüzden çok önemsediklerini öğrenmek dünya görüşünü altüst etti, bir ömür boyu dışlanmış ve unutulmuş hissetmeyi daha çok kendini izole etmeye dönüştürdü.

Hâlâ dengesini yeniden kazanmaya çalışıyor.

Ve onları özel sığınağına kabul edecek kadar ileri gitmek, birkaç hafta önce açığa çıkarabileceğini sanmadığım bir güvenlik açığı.

Ama şimdi? İşte burada, onlara ruhunu gösteriyor. Ben de gelmiş geçmiş en parlak, en gürültülü amigo kız gibi onun yanında duruyorum.

"Dostum, dekoratörün telefonla aradı. Architectural Digest'ten fırlamış gibi duruyor," diyor Kyle ve kendini kanepeye atıp botlarını sehpanın üzerine koyuyor. "Çok sıkıcısın ama bundan daha fazla gösterişin var. Sana yastık gibi bir şey lazım. Bir vurgun yapmayı unut ve TJ Maxx'a git, Tanrı aşkına."

Her nasılsa, bu buzları kırmaya yetiyor ve hepimiz oturma odasına oturuyoruz. Sanırım herkes Cole'un bu gece çok şey paylaştığının farkında ve milyonlarca soruları olsa da hepsinin birden sorulmasına gerek yok.

Bir kere. Hâlâ etrafa bakınıp her şeyi anlamaya çalışsalar da sohbet yavaş yavaş Cole'un gizli hayatı dışındaki konulara yönelir.

Chance ve Samantha'nın kumsallı, kumlu ve söylendiğine göre tek bir turistik noktayı bile ziyaret etmedikleri balayı gibi. Havaalanından otel süitine gidip geldiklerinden ve sadece yemek için birbirlerinden ayrıldıklarından eminim.

Ve Cameron'ın yeni bir bakıcıya ihtiyacı var çünkü Grace başka bir bakıcıyı kaçırdı ki bu o kadar da nadir bir durum değil. Kyle, ödül olarak değil ama ona sakinliği ve sorumluluğu öğretmenin bir yolu olarak bir köpek yavrusu almayı öneriyor ama Kyle kaç kez Gracie'nin köpeği Peanut Butter ile harika olduğunu ve onun evindeyken adeta bir melek olduğunu söylese de Cameron bunu hiç duymuyor.

Yemek masasına geçtiğimizde, Cole masanın hiç kullanılmadığından bahsediyor ve bu onun ne kadar yalnız olduğunu hatırlatan garip bir şey olmak yerine, Kyle akşam yemeği kirazını patlatmakla ilgili bir şaka yapıyor ve herkes gülüyor. Sahte bir kızgınlık homurtusu ve Kyle'ın saygısızlığına gizli bir takdirle Cole, birlikte yaptığımız yemeği servis ediyor.

Aslında o yaptı, ben de malzemeleri aldım, zamanlayıcıları ayarladım ve o bana nasıl yapılacağını gösterdikten sonra birkaç şeyi karıştırdım çünkü görünüşe göre çırpamak, katlamak ve karıştırmak farklı şeyler.

Bu şimdiye kadar yediklerime hiç benzemeyen bir aile yemeği. Kimse ağlamıyor, kimsenin duyguları incinmiyor, herkes birbiriyle alay etmediği sürece nazıkçe konuşuyor ve sonra iyi niyetle konuşuyor. Hayatım boyunca aile yemeklerimin olmasını dilediğim, umduğum ve varmış gibi davrandığım her şey.

Harrington kardeşlerde var. Ya da daha doğrusu, gözlerimin önünde yaratıyorlar.

"Ivy'de hemşire olmak nasıl, Janey?" Kayla konuşmayı bana çevirerek soruyor.

İşimden bahsettiğini duymak bana bir şeyler düşündürüyor. Ama önce, beni de dahil etmeye çalıştığını ve bu ailenin gerçekten özel olduğu için yaptıklarının bir parçası olmak istediğimi fark ederek sorusunu yanıtlıyorum. "Bu işi seviyorum. Hep hemşire olmak istemiştım ve uzun süreli bakım işine girdim ama iyi ki de girmişim. Özellikle de uzun süredir bizimle birlikte olan hastalarımızı kaybettiğimizde zor oluyor ama özellikle de aileleri herhangi bir nedenle her zaman yanlarında olamadığında, kaç günleri kalmış olursa olsun günlerini en iyi şekilde geçirmelerine yardımcı olmayı seviyorum." Bir sonraki soruyu sormadan önce, Mason'la birlikte olup olmadıklarını merak ederek yönümü değiştiriyorum.

iyi bir eşleşme. "Kayla, rastgele bir soru... Sakal hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bende mi? Veto ediyorum ve acil bir ağda randevusu ayarlıyorum. Diğer kadınlarda? Sen bilirsin, boo. Bir erkekte? Duruma göre değişir. Temiz ve bakımlı mı, yoksa içine öğle yemeği gömülmüş, dağınık bir kuş yuvasından mı bahsediyoruz?"

"İlkinden tabii ki!" Gülerek cevap veriyorum.

"O zaman hayır." Beni iyi kandırdığı için sırtıyor. "Dürüst olmak gerekirse, her halükarda hayırdı. Neden?"

"Ah," diyorum üzülen. "Yakın zamanda bekar olan bir arkadaşım var ve -"

Avucunu havaya kaldırarak s ö z ü m ü kesti. "Ve bunu da veto edin. Son ihtiyacım olan tek şey bir randevu ayarlanması. Sadece hayır değil, *cehennem. Hayır.*"

Arada kötü bir geçmiş olabilir mi gibi geliyor, ama her halükarda, onun katı ilgisizliğini duyunca, üstüne gitmiyorum. Onun yerine başımı sallıyorum. "Anlıyorum. Endişelenme."

Chance yine de boşluğu gördü ve şaka yaptı: "Bilemiyorum Kayla. Neye bulaştıklarını bilmedikleri bir tanışma randevusu tek yol olabilir. Çünkü bir erkeğin sana yaklaşması için büyük, çın çın öten, pirinç yüzüklere sahip olması gerekir. Bilmiyorsan söyleyeyim, biraz göz korkutucusun."

Kayla iki kez göz kırpmıyor, ölümcül darbeyi indirmeden önce boşluğa düşmüş gibi yapıyor. "Gözün *korkuyor*. Erkeklerin gözü *korkar*. Bu benim *korkuttuğum* anlamına gelmez. Bu onların başarısızlığı, benim zayıflığım değil."

Samantha masanın öbür ucuna uzanıp Kayla'ya beşlik çakıyor. "Aynen öyle."

Chance kıkırdar. "Yani aradığın şey büyük, pirinç olanlar, öyle mi? Anlaşıldı."

Kayla umursamazca omuz silkiyor ve gülüyor. "Eğer gereken buysa."

Bence elmas sertliğinde, kaya büyüklüğünde saf cesaret topları daha doğru, ama bunu kendime saklıyorum, Kayla'dan çok etkilendim -ve belki de biraz korktum- ve ona takılmıyorum. Onun yerine, istemeden başlattığım konuşmanın dışına çıkmasını sağlıyorum. "Elmalı turta isteyen var mı? Büyükanne Beth'in değil ama onun tarifi," diye böbürlenerek elimi Cole'un omzuna koyuyorum.

"Sen yapılmış elma Turta mı? Büyükanne'nin elma pasta?"

Kyle İnanılmaz bir şekilde yankılanıyor. "Evet, ben de biraz istiyorum. Hadi bakalım!" Çatalını alıp hazırda tutuyor ve çocuksu bir heyecanla Cole'a sırtıyor. "Son parçayı sen alacaksın," diyor Cole. "Yoksa başka kimse hiç."

Kyle hiç utanmadan, "Yeterince makul," diye kabul eder.

BÖLÜM 24

COLE

Birçok kişi için telefonumu açmıyorum. Bu numarayı çok fazla kişi bilmez çünkü kartımdaki değil, kişisel numaramdır. Bu yüzden çaldığında, gerçekten zaman ayırmaya değer olduğunu anlıyorum.

"Merhaba."

"Webster davasıyla ilgili bir gelişme var," diyor Louisa, parmakları arka planda klavyede tıkırdarken. Her zaman böyledir - selamlama yok, nezaket yok, doğrudan konuya giriyor, bunu takdir ediyorum.

"Devam et."

"Bilinmeyen kadının şu anki adını ve bilgilerini aldım, ancak Webster ile arasında henüz bir bağlantı yok. Kadının sosyal medyasında Webster'ın adı geçmiyor ya da Webster'a işaret eden şüpheli bir şey yok. Arkadaşları, ailesi, geçmişi vs. örtüşmüyor. Ama geçmişi en iyi ihtimalle kabataslak."

Nefes almak için durakladı ve ben de "Suçlu mu?" diye sordum.

"Hayır." Parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor ve okuyor: "Anne, vefat etmiş. Baba, kayıtlı değil. Beş yaşından itibaren koruyucu aile sisteminde kalmış. Evlat edinilmeden önceki evlerin bir listesi var ..." *Tık, tık, tık.* "On beş."

"Bu alışılmadık bir durum," diye mırıldandım. Beş yaşında sevimli bir çocuk evlat edinilmedi ama on beş yaşında zor bir hayatı olan biri evlat edinildi öyle mi? Bu norm değil, günümüz sisteminde bir genç için de pek hayra alamet değil.

"Evet. On altı yaşında kaçmış, birkaç yıl önce tekrar annesinin soyadını kullanmaya başlamış ama yasal olarak hala evlat edinen ailesinin soyadı, bu yüzden bu kadar uzun sürdü. İletişim bilgilerini şimdi size göndereceğim." E-posta Louisa'nın bilgisayarından çıkarken *bir vınlama* sesi duyuldu ve bir dakika sonra benim bilgisayarım da teslim edildiğine dair küçük bir *ding-ding* sesi çıkardı.

"Teşekkürler." Telefonu kapatacağım ama Louisa boğazını temizliyor.

"Dahası var," diyor ve aslında *bu yüzden* aradığını anlayabiliyorum. Bulduğu şeyi paylaşmasını bekleyerek sessiz kaldım. "Bay Webster'ın bir

Geçen hafta kalp krizi geçirdi, St. Joseph'de öldü. Herhangi bir cinayet belirtisi yok, doğal sebepler olarak değerlendiriliyor."

"Ama ..." Hemen soruyorum. Şüpheli bir zamanlama ama polis soruşturması yoksa Louisa'nın sesindeki bu tonu gerektirmemeli.

"Eşi Bayan Webster, vasiyeti yerine getirmek için hızlı bir çalışma yapıyor. Önemli miktarda mal varlığı olduğunu düşünürsek, ilginç görünüyor."

Katılıyorum, öyle. Bayan Webster'a kocasının görüştüğü kadının evlilik için bir tehdit olduğunu düşünmediğimi söyledim ama belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Bir müşteriye bir kürek ve en iyi kazı yerini verdikten sonra ilk kez kendi kazılarını yapmıyor.

"Teşekkürler. Takip edeceğim."

Telefonu kapattık ve ben birkaç telefon görüşmesi daha yaptım. Bu gece Janey'yle kanepede kıvrılıp rahat bir gece geçirmeyeceğiz, sonra da benimkinden daha rahat olan onun yatağına geçeceğiz.

Riley Stefano'ya "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," diyorum. Saçları artık siyah ve pembe çizgili olan kulübedeki kadın, kendi seçtiği bir lokantada ben ve Janey'nin karşısındaki masaya otururken geniş paçalı kot pantolon, hantal tenis ayakkabıları, kırılmış bir grup tişörtü ve yarım kiloluk kalın mücevherler giyiyor.

"Önemli olduğunu söylemiştin," diye açıklıyor. Bacağını zıplatıyor, bu onu gergin gösterebilir ama daha çok her şeye hazırlıklı olduğunu hissettiriyor, özellikle de gözlerinin odanın içinde zıplayarak her açıdan tehlikeyi izlediğini düşünürsek. Kolayca ya da hiç güven duyduğunu sanmıyorum, ki Louisa'nın anlattığı geçmişe bakınca bu mantıklı geliyor. "Ee, ne var ne yok?"

Kahvemden bir yudum alıp arkama yaslanıyorum, bu kısmı söylerken mümkün olduğunca tehditkâr görünmemek istiyorum çünkü Riley gibi bir kadına ne kadar kötü geleceğini tahmin edebiliyorum. "Ben özel dedektifim. Davalarımın biri sırasında sen de şüpheli kişi oldun."

"Ben mi?" diye tersledi. Bir anda ayağa kalktı, kaçmaya hazırды. "Austin'e gittiğimi ya da beni bulamadığını falan söyle."

"Bekle!" Janey yalvarır. "Austin hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Konu bu değil."

İşte bu yüzden ondan benimle gelmesini istedim. Riley gibi bir kadın halka açık bir yerde bile benimle oturmayı düşünmezdi. Ama Janey'nin bir nezaket havası var, bunun da yardımcı olabileceğini düşündüm. Haklı olduğum ortaya çıktı, çünkü şüpheli görünmesine rağmen Riley tekrar oturdu.

Austin'in kim olduğunu sormak ve belki Riley'nin bu durumla başa çıkmak için biraz yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek istiyorum. Ama önce Bay Webster için kim olduğunu öğrenmem gerekiyor. Telefonumu çıkarıp Webster'la kulübede çektiğim fotoğrafı ona gösteriyorum.

Beklediğim gibi, kartal keskinliğindeki gözlerini bana çevirdi. "Ne oluyor lan? Bu özel bir şeydi."

"Bu yüzden özel dedektifim," diye cevap veriyorum. "Webster senin için kim?"

"Neden bilmek istiyorsun?" diye karşı çıkıyor, hiçbir şeyden vazgeçmeden.

Janey öne doğru eğiliyor, gözleri yumuşak ve sözleri nazik,

"Riley, Bay Webster geçen hafta kalp krizi geçirdi. Vefat etti. Çok üzgünüm."

Bahse girerim bu konuşmayı daha önce onlarca kez yapmıştır ama her seferinde ona ağır geldiğini görebiliyorum. Riley'i tanımıyor, Bay Webster'ı da tanımıyordu ama şimdi masanın karşısındaki kadın için bu anın ayrılmaz bir parçası. Ama Janey bu sorumluluğu zarafet, nezaket ve özenle, isteyerek taşıyor.

"Ne?" Riley fısıldıyor, yüzü az önce tokat yemiş gibi görünüyor. Sandalyesine çökerken sert görüntüsü kayboluyor. Telefonumu eline alıyor, Webster'la çekilmiş fotoğrafına ısıltılı gözlerle bakıyor, hatta ekrandaki yüzüne dokunuyor.

"Senin için kimdi o?" Janey'nin ses tonunu taklit etmek için elimden geleni yaparak soruyorum. Riley kaşlarını çatıyor ve elinin tersiyle bir damla gözyaşını siliyor.

"Öz babam. Bu ilk karşılaşmamızdı. Varlığımdan bile haberi yoktu." Hüzünle gülümsüyor. "Muhtemelen iyi bir şey, yoksa daha erken ölürdü. Herkes ölür. Ben bir lanet gibiyim."

"Öyle bir şey yok," diyorum, prensip olarak aynı fikirde değilim. "İnsanlar yaşar. İnsanlar ölür. Bu hayatın döngüsüdür ve çoğu zaman bu yutulması zor bir şeydir. Seninle hiçbir ilgisi yok." Tamam, gerçek bu ama fazla açık sözlü olmuş olabilirim çünkü Janey bana sert bir yan bakış attı ve Riley telefonumdan başını kaldırdığında yine buz gibi olmuştu.

"Hiç birini kaybetmemiş biri gibi konuştun," diye acı acı cevap veriyor. "En azından onu daha önce buldum."

"Onu buldun mu?" Janey yineleyerek daha fazlasını söylemesini ister.

Riley başını sallıyor ve sonra derin bir iç çekiyor. Beni tamamen görmezden gelerek, ki muhtemelen böylesi daha iyi, Janey'ye hikâyesini anlatıyor.

"Annem ve o birbirlerini üniversiteden tanıyorlardı. Soyadını bile bilmiyordu. Bu bir takılmaydı, tek seferlik bir şeydi. Neredeyse yedi ay sonrasına kadar bana hamile olduğunu fark etmemiş ve o zamana kadar Will gitmiş. Kim olduğunu öğrenmek için etrafa sormaya çalışmış."

Başarısız olmuş gibi omuz silkiyor. "Ama bir anda *yok* oldu! Annem bana sahipti ve bir süre idare ettik. Ta ki kansere yakalanana kadar."

Riley uzun bir süre sessiz kaldı, anıların içinde kayboldu. Hikayesine yeniden başladığında, en zor kısmı atlamış olmalı. "Koruyucu aileye gönderildim. Tam bir dehşettim. Öfkeliydim, üzgündüm, annemle birlikte olmak için ölmek istiyordum ve hıncımı herkesten, özellikle de bana bir yuva vermeye çalışan insanlardan çıkarıyordum."

Janey masanın öbür ucuna uzanıp Riley'nin elini tutarak onu rahatlatı. "Annen için üzgünüm. Çok korkmuş olmalısın."

Riley temastan ya da nazik sözlerden kaçmıyor. Aslında, sanırım bu ona daha önce anlattığından emin olmadığım bir hikayeye devam etme gücü veriyor. "İlk koruyucu ailedeki çocuklardan biri aşırı dozdan öldü, bu da tüm çocukların başka bir yere gitmesi gerektiği anlamına geliyordu ve bu da inişli çıkışlı bir süreci başlattı. Bazıları iyiydi, umursayan iyi insanlar vardı, ama bir noktada saymayı unuttum." Gözlerini masaya indiriyor, beyaz laminat yüzeye gözlerini kırpmadan bakıyor. "Sonunda koruyucu ailelerden biri beni evlat edindi. Beni sevdikleri için değil, eğer 'onların' olursam devlet beni sık sık kontrol etmeyeceği ve onlar çekleri bozdururken ben de küçüklere bakıp evi tutabileceğim için. On sekiz yaşıma geldiğimde beni kendi deyimleriyle 'maaş bordrosuna' ekleyeceklerine söz verdiler, yani evdeki bir başka yetişkin olarak daha fazla çocuğa bakıp daha fazla para kazanabileceklerdi. Tabii ki oda ve yemek ücretini benim ödemem gerekecekti." Acı ve neşesiz bir kahkaha attı.

"Gittim. Çalıştım, kanepelerde uyudum ve sonunda kendimi toparladım. Şimdi iyi durumdayım. İronik bir şekilde, tüm bunlardan sonra dadılık yapıyorum, yani hala çocuklara bakıyorum ama kendi şartlarımla." Şu anda sanki burada Janey ve benimle birlikteymiş ve sonunda mutluluğun tohumlarını atmış gibi görünüyor. "Yanında çalıştığım aile gerçekten harika insanlar ve geçen Noel'de bana şu DNA kitlerinden aldılar. Hep merak ettiğimi biliyorlardı.

yardımcı olabilir, biliyor musun?" Kaşlarını çatıyor, kim olduğunu ve nereden geldiğini bilmeye yönelik makul arzusundan neredeyse utanmış görünüyor.

"Sonuçlar bir eşleşme ile geri geldi. William Webster. Biyolojik babam. Ona ulaştım ve benimle tanışmak istedi."

Riley tekrar telefona baktı ama ekran kararmıştı. Uzanıp tekrar uyandırıyorum, böylece babasıyla olan fotoğrafını tekrar görebiliyor. Babasının yüzüne dokunuyor ve yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor.

"İyi ki bana söyledin," diye fısıldıyor. "Yoksa istemediğini düşünecektim-" Söyleyeceği şeyi boğuk bir hıçkırıkla kesiyor.

"Onunla daha fazla vakit geçiremediğin için üzgünüm," diye cevap veriyor Janey. "Riley," diyorum dikkatlice, yaşadığı onca şeyden sonra onu ürkütmek istemediğimden.

"Will'in karısı ölümünden sonra tüm evrak işlerini hallediyor. Kızı olarak, muhtemelen hakkınız olan varlıklar var. Avukat konusunda yardıma ihtiyacınız olursa, sizi bir avukata bağlayabilirim. Ücretsiz." Bu masrafı karşılayacağımı eklemiyorum çünkü Riley'nin böyle bir şeyi finanse edecek parası olması mümkün değil.

Teklifimi bitirmeden önce başını sallayarak beni reddediyor. "Hayır, hayır, hayır. Onun parasını falan istemiyorum. *İstediğim* ..." duraksıyor, kendini düzeltiyor, "onu tanımak istedim. Ve tanıdım da."

Potansiyel olarak nelerden vazgeçtiğini anladığından emin değilim. Webster'lar en iyi yüzde bire falan sahip değiller ama Riley'nin mirası düzgün bir şekilde idare ederse muhtemelen hayatını düzene sokabileceği kadar varlıkları var. "Başka çocuğu yok, karısından başka kimsesi yok. O seni biliyor." Hapis ya da ölüm tehdidi altında bile olsam genellikle bunu ifşa etmezdim ama bu durum diğerlerinden farklı hissettiriyor. Riley, birlikte çalıştığım çoğu müşteriden farklı hissediyor. Ve o benim müvekkilim bile değil.

"Beni biliyor mu?" Riley tekrarlıyor, soruda bir umut ipliği var ve bunu ifade ediş biçiminin Will'in karısına uzun süredir kayıp olan kızından bahsetmiş gibi görünmesine neden olduğunu fark ediyorum.

"Will'in seninle buluştuğunu, senin onun için kim olduğunu değil," diye düzeltiyorum. "Onun başka nedenlerle gizlice kaçtığını düşündü." Bunu yoruma açık bırakıyorum, muhtemelen zaten çok fazla şey paylaşmıştım.

Riley'nin omuzları çöküyor ve yüzü düşüyor. Düşünürken uzun bir dakika boyunca titizlikle parmaklarını karıştırıyor ve sonra tekrar gözlerimle buluştuğunda iç geçiriyor. "Bana neler olduğunu anlattığın için teşekkür ederim. Ve yardım teklifin için. Gerçekten minnettarım. Ama o kulübede ihtiyacım olanı aldım.

Woods. Bir aile, bir geçmiş, ait olduğum bir yer istiyordum. Tek istediğim buydu ve bir anlığına buna sahip oldum. Bu bazı insanların elde ettiğinden daha fazlası, bu yüzden sanırım bazı açılardan şanslıyım. Beni çok seven, bırakmaya hazır olduktan çok sonra bile benimle kalmak için savaşılan harika bir annem vardı. Ve benimle tanışmaktan heyecan duyan, beni sevdiğini söyleyen ve beni tanımak isteyen bir babam. Keşke onları daha uzun süre tanısaydım ama onları tanıdığım için gerçekten çok şanslıyım." Elini göğsüne koyuyor, gözyaşları artık açıkça akıyor.

Janey de ağlıyor, gözlerini peçeteyle silerken ben de boğazımı temizliyorum, bir yandan da kendi gözlerime dikkatlice bakıyorum.

Çok şey yaşamış olan bu kadın, paramparça olmuş ve ezilmiş kalbinde hayal edebileceğimden çok daha fazla sevgi ve umutla burada oturuyor. Mükemmel olmayan ama en azından burada olan ve yaşadığımız bazı şeyleri onarmaya istekli olan kendi ailemi takdir etmediğim için kendimde hayal kırıklığına uğruyorum.

"Ben gidiyorum ama teşekkürler," diyor Riley bir kez daha.

Ayağa kalktı ama ben onu durdurdum. "Bekle. İşte, bunu al." Bir kartvizit uzattım. "Beni istediğiniz zaman, herhangi bir şey için arayın. Herhangi bir şekilde yardımcı olabileceksem, ara."

Riley kartı alıyor, bakmadan cebine atıyor. Ondan bir daha haber alacağımı sanmıyorum.

Janey daha eli açık, ayakta duruyor ve kollarını uzatıyor. Riley ve Janey uzun süre kucaklaşıyor, acı dolu bir anda bir bağ kurmuşlar. "Sen iyisin. Her zaman iyiydin, her zaman iyi olacaksın," diyor Janey. İşler zorlaştığında bu sözleri kendine birkaç kez daha söylediğini hissediyorum.

"Biliyorsun," diye cevaplıyor Riley. Bazı açılardan birbirlerine benziyorlar ve her ikisi de bu ortak akrabalık anı için daha güçlüler.

Riley kafeden çıkarken Janey oturuyor ve kollarıma düşüyor. Sakinleştirici elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek ağlayana kadar onu rahatlatıyorum.

Janey konuşabilecek kadar sakinleştiğinde, "Bu korkunçtu ama bunca yıldan sonra babasıyla tanışabildiği için mutluyum," diyor. Dönmüş, başını omzuma yaslayacak şekilde yanıma sokulmuştu.

"Ben daha çok paranın peşinden gitmek istememesine şaşırdım." Kaba ama ne yazık ki doğru. Pek çok kişi yasal olarak hak iddia edebileceği bir yığın parayı görüp ondan uzaklaşamazdı çünkü onlar için önemli olan o değildi. Kişi öyleydi.

"Ailesini ormandaki o kulübede bulunduğunu söylemişti ya?" Janey fısıldar.

"Öyle mi?"

Başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Gri gözleri kan çanağına dönmüş, pembeleşmiş ve şişmiş ama bana muhteşem görünüyor. Acı çektiğinde bile kocaman kalbi çok güzel. "Ben de öyle."

Pisliklerden oluşan ailesini kastetmiyor. Beni kastediyor. Ben onun ailesiyim.

Ve doğrusu, o da benim.

Ama bundan daha fazlası. Janey'le o kulübede tanışmak bana sadece onu vermekle kalmadı, aynı zamanda bir şekilde bana tüm kardeşlerimi vermeyi başardı ve bizi daha önce hiç olmadığımız bir şekilde bir araya getirdi. Janey bunu gülümsemeleri, güneş ışığı, umutları ve gümüş astarlarıyla yaptı.

Ama hepsi onun. Benim Janey'im.

"Ben de," diye cevap veriyorum, dudaklarına nazik bir öpücük kondurarak. "Eve gitmeye hazır mısın?"

İhtiyacım olan tek cevap onun gülümsemesi, ben de garsona el sallıyorum. Elini havaya kaldırarak hemen yanımda olacağını bildiriyor.

Janey önce gözlerini sonra da lokantanın karşısındaki tuvaleti işaret ederek, "Çabucak makyajımı tazeleyeceğim," diyor.

"Tamam, hemen geliyorum," diyorum. Onun odanın içinde yürümesini izliyorum ve güvenli bir şekilde tuvalete girdiğinde Louisa'ya mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum.

İlgilenilen kişi = üniversiteden kızı. Mirasın peşine düşmekle ilgilenmiyorum. Müvekkile haber vermeye gerek yok. Webster davası kapandı.

Son kırk beş dakikayı duygusuz dört cümleyle özetlemek zor görünüyor ama kaydın yansıtması gereken tek şey bu. Gözyaşları, hikaye, içten bağlantı, bunlar kişisel olmayan bir kayıt için değil. Bunlar benim, Janey'nin ve Riley'nin için, umarım onlar da başarılı olmaya devam ederler.

BÖLÜM 25

JANEY

TUVALETTE burnumu silip ellerimi yıkıyorum, soğuk suyu yüzüme çarpıyorum ve şişkinliği biraz olsun dağıtmak umuduyla parmaklarımı gözlerimin altına vuruyorum. Ağlamanın izlerini silemiyorum ama sorun değil. Riley'nin başı dik ve sırtı pek bir şekilde dışarı çıktığını görmek, dünyada bir yeri olduğunu bilmek her gözyaşına değerdi.

Lavabonun üzerindeki aynadaki yansıyımama "Olabileceği kadar iyi," diyorum. Yine de, kapıyı açıp restorana geri dönmeden önce yanaklarıma hafifçe vurarak onlara biraz pembe renk veriyorum.

Adımı duyduğumda daha tuvaletten yeni çıkmıştım. "Janey?"

Soluma bakıyorum ve Henry'nin bir fincan kahveyle bir masada tek başına oturduğunu görüyorum. Her zamanki gibi görünüyordu. Saçları yeni kesilmiş, geç bir saat olmasına rağmen yüzü sinekkaydı tıraş edilmiş, kravatı boğazında tam ortalanmış ve pahalı saatini göstermek için kolları dikkatlice geriye katlanmış.

"Sen olduğunu düşünmüştüm. Hey!" diyor dostça bir gülümsemeyle. Sanki eski dostlar karşılaşıyor muydunuz ve o beni aldatan, terk eden ve ayakkabısındaki sakızdan daha değersizmişim gibi hissettiren eski sevgilim değilmiş gibi.

Aslında, o kısım muhtemelen *kısmen* benim hatamdı. Yapması gereken şeyleri yapmadı ve bu suç sadece onun omuzlarında, ama daha fazlasını talep etmedim veya daha iyisini beklemedim. Ve onun için bahaneler üretirken, onun asgari düzeyde yaptıklarını tekrar tekrar kabul ettim. Bu benim suçum.

Artık daha iyi biliyorum. Asla bu kadar alçalmazdım.

Bu sefer saçmalayan Henry, ben değilim. "Harika görünüyorsun. Sen nasılsın? Otur da sohbet edelim." Karşısındaki sandalyeyi işaret ederek beni yanına davet ediyor ve bunu yapmaktan memnun olacağını varsayıyor. "Ciddi misin sen?" "Ciddi misin?" diye çıkışlıyorum, hemen düşeceğimi düşünmesine kızarak.

kolayca kollarına geri döndüm.

"Ne?" Tepkim tamamen mantıksızmış gibi omuz silkiyor. Yüzümdeki öfkeyi görünce kıkırdıyor. "Böyle yapma. Bak, özür dilerim, tamam mı?"

Sanki özür dileyerek bana bir iyilik yapıyormuş gibi konuşuyor. Yaptığı şey bir fincan kahveye geç kalmaktan öte bir şey değilmiş gibi.

"Teslim tarihleri, projeler ve güncellemelerle çok meşguldüm. Sen de 'ailemle tanış' diyordun!" Bu konuda yaşadığım mutlu heyecanı küçümseyerek taklit ediyor. "Biraz zamanın ikimize de iyi geleceğini düşündüm, biliyor musun? Tüm stresi senin üzerine yıkmak istemedim. İş yerindeki basınçlı tencereden bir tahliye vanasına ihtiyacım vardı. Hepsi bu. Nasıl olduğunu bilirsin." Sanki bu kadarı yeterliymiş gibi gülümsüyor, çünkü *hepsi* bu, elindeki tek şey bu. Özü, açıklaması ve gerekçesi bu. Bunların toplamı, bunları söylemek için harcadığı havadan daha az değerli.

"Sözde 'stresinin' sana yaptıkları için özür dilemek zorunda değilsin. Ama bana yaptığın şey için? Bu yanlış. Bunun için özür dilemelisin," diyorum ona, sakın ama kararlı bir şekilde.

Ben onun daha önce tanıdığı Janey değilim. O zamanlar olduğum kişi değilim.

Güçlendim, daha iyiye doğru değiştim ve işler cehenneme döndüğünde bile yanınızda ve arkanızda duran bir ortağa sahip olmanın ne demek olduğunu öğrendim.

Tek kelime etmiyor, sadece anlamsızca kekeliyor, ki bu kesinlikle gerçek bir özre benzemiyor, ben de devam ediyorum. "Çok uzun sürmesine izin verdiğimi kabul ediyorum, ama sen de öyle yaptın. Bana karşı kırıcı, küçümseyici ve zalim olmaktan çok mutluydun. Ben bundan ders çıkardım. Sen öğrendin mi? Yoksa hâlâ her zaman olduğun gibi, başkalarına ne pahasına olursa olsun kendi çıkarını düşünen bir pislik misin?"

"Dur bir dakika, her şey o kadar da kötü değildi. Güzel zamanlarımız da oldu. Unuttuysan sana hatırlatabilirim," diyor uykulu gözlerle gülümseyerek ve bir parmak ucunu kahve fincanının kenarında gezdiriyor, sanki bu seksi bir şeymiş gibi, oysa bir anatomi çizimi, bir far ve bir tur rehberiyle bir klitoris bulamayacağını biliyorum.

"Hayır. Lanet olsun. Hayır." İki elimi kaldırıp avuç içlerimle evrensel 'dur' işareti yapıyorum. Sanırım bunu yaparken Kayla'yı kanalize ediyorum ama onun için işe yaradığı gibi şimdi de işe yarıyor.

Henry'nin gülümsemesi duraksıyor ve sanırım ilk kez benim eskiden olduğum gibi bağışlayıcı, zayıf, hurda kabul eden bir kadın olmadığımı fark ediyor. Ben güçlüyüm, güçlüyüm, ve değerimi biliyorum. Ve yeni ve gelişmiş

beklentiler astronomik ve hala her gün bir adam tarafından aşıyor.

Cole.

"Her neyse. Bok gibi görünüyorsun. Gözlerin kan çanağına dönmüş, saçların kıvrıkcık ve yaşlı insanlar gibi kokuyorsun," diye suçluyor Henry, daha önce aksini iddia etmesine rağmen.

Doğrusu, banyo aynasında kendimi gördüm ve gerçekten de berbat görünüyorum. Gerçi bunun bir önemi yok çünkü şu anda Henry'nin palavralarıyla hiçbir ilgisi yok. Beni tekrar incitmeye çalışıyor ve beni aşağılamak ve kendini üstün hissetmek için kullanabileceği en kolay silahı -görünüşümü- kullanıyor.

"Bu kadar yeter," diyor sert bir ses arkamdan.

Arkamı dönmeye gerek duymadan gülümsedim. Cole'un beni uzaktan dinlediğini, parlayacağım anı bana bıraktığını ve beni izlerken **k e n d i** başımın çaresine bakabileceğime güvendiğini biliyordum. Sırtımı onun sert göğsüne yaslayarak ona doğru geri çekiliyorum ve o da sahiplenici ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bu kim?" Henry'nin talepleri, sesimin kızgın çıkması Aslında birlikteyken beni aldatmasına rağmen başka birini bulmuş.

"Erkek arkadaşım," diye sırtarak cevap veriyorum. Cole'u bir 'oğlan' olarak tanımlamak hiç bu kadar aptalca gelmemişti ama Henry'nin bu cevap karşısında yüzünde beliren ifade her şeye değerdi. Gülüyorum. "Oturup *sana* özendiğimi mi sanıyordun?"

Kendisini Cole'la kıyasladığını ve kendini eksik bulduğunu bildiğim için ona yukarıdan aşağıya bir bakış atıyorum. Kalp ve ruh gibi gerçekten önemli olan şeylerde değil, Henry'nin değer verdiği şeylerde -para, çekicilik ve baskınlık-.

Evet, Henry benim tetik noktalarımı biliyor. Ama ben de onunkileri biliyorum. Birlikteyken ne pahasına olursa olsun onlardan kaçındım, o benimkileri kaç kez çiğnemiş olursa olsun. Ama şimdi? Daha önce pek çok kez düşündüğüm şeyi söylemekte özgür hissediyorum. İronik bir şekilde, yaptığım tüm bu saçmalıklara rağmen, gerçeği bir şekilde içimde saklamış, Henry'den gizlemiştim.

"Beni zayıflattın çünkü kendini benden üstün görmeyi seviyordun," diyorum ve Henry tartışmaya başlıyor. Suçun bir kısmını üstlenerek konuşmaya devam ettim, "Ve sana izin verdim. Ama şimdi daha iyiyim. Cole beni güçlü yaptığı için değil, *ben yaptığım* için." Gururla göğsümü okşuyorum ve sonra gülümsüyorum. "Bonus, bu hoşuna gidiyor çünkü benim en iyi halimle başa çıkabiliyor. Şimdi ilk defa mutluyum."

Cole kulağıma fısıldıyor, Henry'nin ve yakınımıdakilerin duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Sen defalarca boşalana ve kollarımda bayılana kadar senin seksi vücuduna nasıl taptığımı söylemeyi unuttun," diyor.

Gülmek zorundayım. 'Ben kadını, kükrediğimi duyun' anımı yaşamama izin veriyor ama hâlâ sahiplenici ve utanmadan bana sahip olmak istiyor.

Görünüşe göre kulak misafiri olan yan masadaki bayanlar tezahürat yapıyor. "Ooh, kızım, bunu duydun mu?"

"Evet, bir de söyledikleri var," diye ekliyorum, boynumda bir kızarıklık hissederek. "Her neyse," diye tersliyor Henry, hâlâ Cole'u düşünüyor gibi süzüyor

Zirveye çıkabileceği olası açılırları araştırdı ama hiçbirini bulamadı.

Gerçek şu ki Cole, Henry'nin olabileceğinden on kat daha iyi bir adam. Daha güçlü, daha zengin ya da daha çekici olduğu için değil. Ya da mükemmel olduğu için değil, çünkü kesinlikle değil. Çünkü onun yanında nerede duracağımı merak etmeme gerek yok. Açık sözlü ve dürüst biri. Cole'da umut ışığı aramak zorunda değilim. O her zaman gri, ama bir şekilde tam da ihtiyacım olan şey bu. Cole'da kendimin hiçbir parçasını, tuhaf olanları bile saklamak zorunda değilim. Beni olduğum gibi kabul ediyor ve benimle ilgili her şeyi kutluyor.

Burada işim bitti. Henry'ye ne düşündüğümü söyleme fırsatı bulduğum için mutluyum ama bu onun için hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Her zaman yaptığı gibi beni kolayca başından savacak. Ama bu benim için bir şeyi değiştirdi. Cole'la olan ilişkim ve bunun ne anlama geldiği konusunda artık daha net bir fikre sahibim.

Cole'a "Hadi eve gidelim," dedim.

Cevap vermiyor, sadece beni Henry'den uzaklaştırıyor. Bir kez bile arkama bakmadım. Bakmama gerek yok. Hayatımın o kısmı sona erdi. Kendimin o versiyonu gitti.

Cole'un arkasına baktığından eminim, çünkü lokantadan çıkarken yanımda kıkırdıyor.

Dışarıda bizi durduruyor, sırtımı duvara dayayıp ellerini kalçalarımın koyarak benim için güvenli bir alan yaratıyor. "İyi misin?" diye soruyor, parmağıyla çenemi kaldırarak. Gözleriyle buluştuğumda bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, sonra tekrar düşünüyorum. "Aslında iyiden de iyi. Sonunda tüm bunları söylemek çok iyi hissettirdi," diye itiraf ediyorum.

Cole sırıtıyor, benimle gurur duyuyor gibi görünüyor. "Cehennem kadar seksiydi."

Bu takdir zor kazanıldı, ama bunun için savaştım, kendim kazandım ... ama Cole'un yardımıyla. Bir partnerden ne beklemem gerektiğini, kendim için ne talep etmem gerektiğini ve mutluluğun ne olabileceğini bana defalarca gösteren kişi oydu.

"Teşekkür ederim," diyorum. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve o gülümsemeyi kendim için çalışıyorum.

"Hiçbir şey yapmadım. Hepsi senin sayende oldu, kadın," diye cevap veriyor. Ama dudağındaki kıvrımı görüyorum. O ne yaptığını biliyor.

BÖLÜM 26

JANEY

Koltuğumun koluna oturmuş, pencereden sokağa bakıyor ve gümüş renkli bir Suburban'ın garaj yoluna girmesini bekliyorum.

"Sence beni unuttular mı?" Cole'a sesleniyorum.

Mutfakta, plastik bir kâsede ısıtılmış spagetti yiyordu. "Red Bull ve patlıcan karışımını aldın mı?" diye cevap veriyor, sorumu geçiştirerek. "Hepinizin gitmesiyle ne kadar süreceği belli olmaz, ayrıca acıkmanızı ya da kafeinsiz kalmanızı istemem."

Onun önerisiyle dikkatim dağılınca yanımdaki çantaya dokunuyorum, soğuk enerji içeceğini hissediyorum ve atıştırmalıklarımın olduğu Ziploc poşetimin çıtırtısını duyuyorum. "Evet, onları aldım."

"Burada olacaklar," diye söz vererek asıl sorumu yanıtlıyor. Telefonuna bir şeyler yazıp havaya kaldırıyor. "Kayla şu anda mahalleye girdiklerini söylüyor."

Gülümsüyorum. Beni unutmadıklarından değil -tamam, *belki birazcık- ama daha* çok Cole kız kardeşine öylesine mesaj attığı için. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Sanki her zaman konuşuyorlarmış gibi. Sanki hırsızlar kadar yakınlarmış gibi.

Tünediğim yerden sıçrayıp ona doğru koşuyorum, kalbim aniden hızlanıyor. "Gerçekten mi? Tamam. Neredeyse geldiler. Sakin ol Janey. Önemli bir şey değil. Sadece kız kıza bir gün. Bu bir pedikür, seçme değil. Her şey yoluna girecek."

Cole kıkırdıyor, yüzüme doğru eğiliyor. "Senin harika olduğunu düşünüyorlar, biliyorsun değil mi? Kayla sana aslan terbiyecisi diyor, sanki belalı biriymişsin gibi."

Sırıttıyor ve ben de Paisley'nin düğününün olduğu gece Cole'un kendi kendime yaptığım konuşmaya kulak misafiri olduğunu hatırlıyorum. O zamanlar kendime baş belası demek neredeyse gülünç derecede aptalcaydı. Şimdi o kadar saçma gelmiyor ama yine de Kayla ve Samantha'ya kıyasla biraz abartılı.

"Onlar baş belası. Ben sadece Janey'im," diye karşı çıkıyorum.

"Sen herhangi bir şey değilsin. Sen Janey Williams'sın, olağanüstü aslan terbiyecisi, canavar eğitmeni, pislik fısıldayıcısı . . . bekle, bu sonuncusu değil

bir," diye başını dehşetle sallayarak düzeltiyor. "Biz o kadar korkunç değiliz." Kendimi tutamayıp gülüyorum, ki amacının da bu olduğuna eminim çünkü bir saniye sonra dışarıda bir korna çaldığında daha sakınım ve kesinlikle o kadar da korkmuyorum. "Geldiler! Gitmem gerek!" Ona söyledim, bir yanağına hızlı bir öpücük kondurdu.

Beni kapıya kadar takip ediyor ve kapı açıldığında -ailesinin görebileceği bir yerde!- daha derin bir öpücük için utanmadan beni tekrar içeri çekiyor. "İyi eğlenceler, akşam görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam!" Tekrar ediyorum. Cole'un ailesiyle dışarıda bir kız günü için ne kadar heyecanlı olsam da, bu gece için biraz gerginim. Hepimiz zorunlu bir aile yemeği için Harrington'ların evinde toplanacağız. Ama önce pedikür!

Cole genellikle arabanın kapısını benim için açardı ama kızlar çoktan içeride yerlerini almış, kapıyı benim için açık bırakmışlardı. Arka koltuğa tırmandığımda hepsi birden bağırmaya başladı. "*Kahretsin*, kızım! Al bakalım!" Samantha diyor ki.

"Hadi git ve kızı öp!" Luna bariton sesiyle şarkı söylüyor, sesi *Küçük Denizkızı*'ndaki yengeç Sebastian'a benziyor. Düğünde tam bir Disney filmi bağımlısı olduğunu ve şarkıları rastgele söylemeyi sevdiğini öğrendim.

Gracie ona doğru eğiliyor ve "Sha-la-la-la-la, korkma!" diye armoni ekliyor. İkisi birden kıkırdamaya başlıyor ve bugün bizimle geldiği için çok mutluyum.

Yüzüm kızarıyor ama bu Cole'un öpücüğünden çok onların ilgisinden kaynaklanıyor.

"Mom-mobile'a hoş geldiniz," diyor Miranda, dikiz aynasında gözlerime dostça bir gülümsemeyle bakarak. "Eviniz çok güzelmiş."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, küçük çiftlik evimin Harrington malikanesinin yanında bir hiç olduğunu bilerek. Ama burası evim ve onunla gurur duyuyorum. Arabadan inerken camdan dışarı bakıyorum ve Cole'un hâlâ kapıda durduğunu görüyorum. Bir kez daha el sallıyorum ve yüzümü öne çevirmek için koltuğumda kıvranıyorum.

"Görünüşe göre Cole da hayranı," diye takılıyor Miranda, biz uzaklaşırken bir kez daha kornaya basıyor.

Kuaförde Miranda bizi içeri aldı ve resepsiyon görevlisine mutlu bir şekilde "Tüm kızlarıma manikür-pedikür" dedi.

Harrington kızlarının gezisine dahil olmak tek başına yeterince harika, ama böyle herkesle bir arada olmak bambaşka bir

Kalbimi yerinden hoplatan bir muhteşemlik. Yüzümdeki baş döndürücü gülümsemeyi gizleyemiyorum. Ama . . .

"Pedikür yaptırmayı çok isterdim ama iş yerinde oje süremem," diyorum ona The Ivy'de bir zorunluluk olan kısa, çıplak tırnaklarımı göstererek.

"Sorun değil, istersen tırnaklarını çıplak bırakabilirsin ama şımartma kısmının tadını çıkar." Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve ben de kabul ediyorum, çünkü Gracie bile duvardan bir renk seçerken dışarıda kalan tek kadın olmak istemiyorum.

"Mor mu olsun, kırmızı mı?" Gracie iki şişe tutarak soruyor.

Kayla bakıyor ve öneriyor: "İkisi de mi? Bir de macenta ekle." Yeğenin karışımına ekleyeceği üçüncü bir renk bulmasına yardım ediyor ve sonra hangi parmakların hangi renk olması gerektiğini tartışmaya başlıyorlar.

"Hazır!" Gracie her şeyi çözdüğünde heyecanla bağırıyor.

Diğer herkes kendi rengini seçiyor ve resepsiyon görevlisini masaj koltukları sırasına kadar takip ediyoruz. Her nasılsa, solumda Samantha ve Luna, sağımda Miranda, Gracie ve Kayla ile ortada kalıyorum. Ayaklarımızı fokurdayan sıcak suyun içine soktuğumuzda ve resepsiyon görevlisi her bir kumandadaki düğmelere basarak sırt masajı özelliğini başlattığında neredeyse altı parçalı bir uyumla rahat bir nefes alıyoruz.

Tırnak teknisyenlerimiz etrafımızı sardığında ve hepimiz el ve ayak parmaklarımızda ne istediğimizi açıkladığımızda işler bir anlığına yoğunlaşıyor. Herkesin bakımı tamamlandıktan sonra Miranda şöyle diyor: "Bugün benimle geldiğiniz için teşekkürler. Hepinizle takılmayı çok seviyorum."

Biz de memnuniyetimizi paylaşıyoruz ve sonra soruyor: "Peki, benim çocuklar bugün ne yapıyor?"

Luna başlıyor, "Carter, Zack'le birlikte bir mülk bakıyor-" Duruyor ve bana bakmak için öne doğru eğiliyor. "Bu benim kardeşim, sana bahsettiğim emlakçılık yapan kişi." Kıvılcım Notları'nı takdir ederek başımı sallıyorum ve o devam ediyor, "Ve ikisini tanıyorsam, muhtemelen üç tane bulacaklar. diğer

Özellikler birlikte ve yol ve at en az iki yatırım fırsatları." Gülüyor, sanki bu gayet normal bir Cumartesi günüymüş gibi. Gracie kendi raporunu sunuyor. "Babam çalışıyor tabii ki.

O bir *işkolik*. Ona değişiklik olsun diye eğlenceli bir şeyler yapması gerektiğini söylemeye çalıştım ama o işin eğlenceli olduğunu söyledi." Gözlerini devirdiğini duymak ve babasının çalışma alışkanlıkları hakkında tam olarak ne düşündüğünü bilmek için onu görmeme gerek yok. "Ama eğer uyursam yarın sabah krep yapabileceğimizi söyledi! Doğum günü pastası ve saat altı için pazarlık yapmaya çalıştım ama bana

Onlar sadece özel günler için ve saat altı hala gecenin bir yarısı. Yine de çikolata parçalarını ve saat sekizi kabul etti, bu yüzden bunu kazanma sütununa koyuyorum."

Sesi aynı anda nasıl bu kadar genç ve yaşlı çıkabiliyor bilmiyorum ama çıkıyor, bir şekilde kızlardan biri gibi uyum sağlıyor.

"Bir dahaki sefere onlara funfetti krep demeyi dene," diye öneriyor Miranda. "Baban senin yaşlarındayken öyle yedi."

Kızın beyninin içinde görünmez bir deftere notlar aldığına yemin edebilirim çünkü duruyor, bir süre boşluğa bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Anladım. Teşekkürler, MeeMaw!"

Hepimiz gülüyoruz, Miranda'nın Cameron'ın makul olma çabasını ezip geçtiğini hissediyoruz, ancak işin içinde krep ve şurup varken çikolata parçacıklarının serpintiler üzerinde ölmek için bir tepe olduğundan emin değilim.

"Chance?" Miranda Samantha'ya soruyor.

"Kulüpte basketbol oynuyorum. Aramıza birkaç yeni çocuk katıldı ve o da onları tanımaya çalışıyor. Anlaşılan sahada terlemek bunu yapmanın en iyi yolu."

Kayla'nın bir şey söyleyip söylemeyeceğini merakla bekliyorum ama bana baktıklarını ve Cole hakkındaki raporumu beklediklerini fark ediyorum. "Cole merkezde hastalardan biriyle satranç oynuyor."

"Ne yapıyor?" Miranda neredeyse hayretle soruyor.

"Satranç oynamayı seven Bay C adında bir hastamız var," diyorum Bay Culderon'un kimliğini gizli tutmaya özen göstererek. "Cole bir keresinde beni ziyarete geldiğinde bir oyun oynadılar. Bu onların 'olayı' haline geldi. Bence ikisi için de iyi oldu, özellikle de Bay C'nin oğlu sık sık gelemediğinden beri. Cole nasıl daha iyi bir oyuncu olabileceği konusunda pratik yapıyor ve bir şeyler okuyor, böylece Bay C'nin kendini çok fazla tutmasına gerek kalmıyor, ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen bir avuç hamlede herkesi yenebilir. Yine de eğleniyorlar ve hatta birkaç kez seyirci bile topladılar."

Kayla diğer kızların etrafını görmek için öne doğru eğiliyor ve bana gülümsüyor. "Gördün mü, sen sihirlisin. Kardeşim Cole, huzurevinde tanıştığı bir adamla kalabalığın önünde satranç mı oynuyor?"

"Şey, uzun süreli bakım merkezi," diye düzeltiyorum. "Kalabalık olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmezdim ama izleyen birkaç kişi var. Sanırım Bayan D. sadece Cole'u izliyor, satranç oyununu değil."

İlk izlediğimde beni güldüren de bu son kısım oldu. Çünkü Cole'un merkezde tanıştığı onca insan arasında en az beklediğiniz kişi

Herkesten ve her *şeyden* nefret eden Bayan Donald Cole'u seviyor. Neredeyse bir kız öğrenciye aşık olmak gibi. Cole geldiğinde onun huysuzluğunun eriyip gitmesini neredeyse izleyebiliyorsunuz ve bu o kadar sevimli ki kıskanamıyorum. Ona bir çift terlik ördüğünde ve Cole botlarını çıkardıktan sonra hemen giydiğinde bile. Yani, bu çok sevimli!

Cole'un ailesinin onun ne kadar harika biri olduğunu görmesini sağlama planım o kadar iyi işledi ki herkes bunu gördü. Sanırım Cole'un kendisi bile bunun farkına varmaya başladı ve bu da uzun zamandır tutunduğu bazı acıları iyileştirdi.

Çünkü bu insanlar, ailesi, onu seviyor ve her zaman sevdiler. Aralarında yanlış anlaşılmalara ve hatta bazı nefretler olmuş olabilir ama yine de birbirleri için her şeyi yaparlar. Bana derin ve acı verici şekillerde zarar verdiği halde her zaman her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kaldığım ailemle karşılaştırdığımda, bana bir şans verilse neyi seçeceğimi biliyorum.

Harringtonlar. Gerçek aşkı. Zehirliliği değil.

Ve bugün, onların da beni seçtiğini hissediyorum.

Ben, Janey Williams.

BÖLÜM 27

COLE

EVDE AILE YEMEĞİ. Uzun yıllar boyunca, ne pahasına olursa olsun onlardan kaçındım ve gerçekten katılmaya tenezzül ettiğimde de olabildiğince hızlı bir şekilde çıktım.

Bu gece, bu değişiyor.

Kardeşlerimle benim evimde geçirdiğim gece iyi bir ilk adımdı ama her şeyi düzeltmedi. Bunu sadece zaman yapacak ve benim de çok çaba sarf etmem gerekecek. O akşam yemeği çok büyük gibi gelebilir ama aslında oldukça küçüktü. Ama mühürlenmiş ve üzeri kapatılmış bir kapıyı açtı. Benim tarafımdan.

Bu da o tahtaları sökmenin benim sorumluluğum olduğu anlamına geliyor, bu sırada birkaç kıymık batsa bile.

Sadece ailemle değil, arkadaşlarımla da dolu bir masam olduğunu bilmek, bu akşamki yemeği katılmaktan heyecan duyduğum ilk akşam yemeği yapıyor. Özellikle de Janey yanımdayken.

Bana bir hayat veren kişi o. Sadece gölgeler içinde bir varoluş değil. Ve bu hayatı onunla paylaşmak istiyorum, ailemin evinde basit bir akşam yemeği ile başlayarak.

Telefonuma baktım. Şakalarımıza rağmen Janey'e AirTag takmadım, ama konumlarımızı paylaşıyoruz - onun isteği üzerine, böylece gözetlemeler sırasında nerede olduğumu biliyor. Benim için bonus, ben de onun nerede olduğunu biliyorum. Onun küçük noktasının benim noktama doğru ilerlediğini görüyorum.

"Yaklaştılar mı?" Carter soruyor.

"On dakika sonra." Kilometrelerce uzakta olduğunu bildiğim halde, sihirli bir şekilde ortaya çıkacakmış gibi oturma odasının penceresinden dışarı bakıyorum ve Carter gülüyor.

"Bunu kilitlesen iyi olur. Bence başkası olsa seninle işi çoktan bitirmişti." Telefonumu ve konum uygulamasını işaret ediyor. "Bunu deneseydim Luna gözlerini devirirdi ve Samantha'nın Chance'e ne yapacağını ikimiz de tahmin edebiliriz."

Haksız da değil. Ama hiçbiri potansiyel olarak riskli şeyler yaparken bazen günlerce sessiz kalmak zorunda oldukları bir alanda çalışmıyor. Bu da Janey'nin neden konum servisi istediğini açıklıyor. Ben mi? Gördüğüm ve duyduğum bazı hikayelerden sonra bu noktada doğam gereği takipçiyim.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "İnan bana, biliyorum amına koyayım."

Kyle ön yola dönmeden bir an önce sokakta yüksek bir gümbürtü yankılanıyor. Çok hızlı gidiyor ama dönüşü ustalıkla yapıyor, araba yolunun sonuna geldiğinde tozu dumana katıyor. Neyse ki kapı açık olduğu için hızla geçip evin önüne park ediyor. Motosikleti kapatmak yerine, önce birkaç kez gazı köklüyor ve motoru kapatmadan önce kükreyen hırıltılarla gelişini duyuruyor. Kaskını çıkarıp gidonun üzerine astığında sırtışı geniş ve dişlektir. Erken gelmişti ama yine de bir şekilde giriş yapması gerekiyordu.

Gürültü babamı ofisinden dışarı çıkarıyor ve ikisi fuayede karşılaşılıyor.

"Burada ne işin var?" Babam acımasızca değil, daha ziyade Kyle'ın zamanlamasına şaşırarak sorar.

"Zorunlu aile yemeği, değil mi?" Kyle hiç duraksamadan babamın yanından geçip oturma odasına giriyor ve sanki buranın sahibiymiş gibi Carter ve benim karşımdaki sandalyeye oturuyor. Bana kaşlarını çatarak sessizce, ben istediğim için burada olduğunu ama yine de babamı kızdırmak için elinden geleni yapacağını çünkü onun işinin bu olduğunu söylüyor.

"Evet," diye cevaplıyor babam, Kyle'dan Carter'a ve bana bakarken kaşları çatılıyor. Muhtemelen Carter'ın ya da benim Kyle'ı buraya zamanında getirebilmek için ne tür bir sihir kullandığımızı ve kendisinin neden aynı şeyi yapamadığını anlamaya çalışıyor. Sorun şu ki, cevap onun aynasında ve babam da benim gibi oraya gönüllü olarak bakmak istemiyor. "İşleri toparlayayım."

Koridorda, Cameron'la birlikte aile şirketi için kim bilir neler yaptıkları ofisine doğru gözden kayboluyor.

Kyle babasının gidişini izlemek için başını yana eğiyor. "Bugünün Cumartesi olduğunu biliyorlar, değil mi? Hafta sonu gibi. İşsiz günler gibi."

Carter kuru bir sesle, "Komik," diyor. "Tek yaptıklarının bu olduğuna eminim."

Carter taş atmamalı. Eskiden o da aynı derecede kötüydü, peynir dağının tepesine çıkma yarışına karışmış, her fırsatta Cameron'ı yenmek için mücadele ediyordu. Luna ile kaçmanın bir yolunu bulana kadar iş-yaşam dengesini bulamadı ama en azından bugünlerde yönetim kurulu odasının ötesini görebiliyor.

Cameron için durumun böyle olduğundan emin değilim ve babam için de hiçbir zaman böyle olmadı.

Telefonum titreyerek Janey'nin noktasının benim noktama yaklaştığını haber veriyor. "Geldiler." Bu sözleri söylerken garaj kapısına doğru ilerliyorum, Janey'i karşılamak için dışarı çıkıyorum.

Gracie benden önce davranıp eve giriyor ve heyecanla avazı çıktığı kadar bağırıyor: "*Baba!!!* Gel de tırnaklarıma bak!"

Bütün kadınlar Gracie'nin arkasından içeri girerken, benim gözüm sadece Janey'de. Sadece birkaç saat oldu ama lanet olsun, onu özlemişim. Onu kollarıma alıp kocaman sarılıyorum ve gülümseyen dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Eğlendin mi?"

Başını çılgınca sallarken gri gözleri dans ediyor, bukleleri zıplıyor. "Eğlendik! Herkes pedikür ve manikür yaptırdı. Ben bile!" Sanki orada bir şey görmem gerekiyormuş gibi cilasız tırnaklarını havaya kaldırıyor, ben de sabahki halleriyle aynı görünmelerine rağmen aradaki farka gülümsüyorum. "Ellerimi yıkarken hayatımı değiştirecek bir kütikül yağı aldım. Ve ayak parmaklarım lavanta rengine."

"En sevdiğin renk," diyorum ve gülümsüyor, sanki en sevdiği kupa, anahtarlık ve diş fırçası aynı renk değilmiş gibi bu küçük, temel ayrıntıyı bilmemden memnun.

Sanırım babam ve Cameron gerçekten işi bitiriyorlardı çünkü Cameron kızının çağrısına cevap veriyor gibi görünüyor. "Bir bakayım," diyor ona gülümseyerek. Cam'in gülümsediğini görmek güzel.

Gracie serçe ve yüzük parmaklarını kaldırıyor. "Bak! Bunlar mor." İşaret ve başparmaklarına geçiyor. "Ve bunlar da kırmızı." Sonra iki orta parmağını kaldırıyor ve babasını masumca tersleyerek, "Bunlar da eflatun. Kayla Teyze bu rengi seçmeme yardım etti."

Kayla gururla 'evet, bunu ben yaptım' der gibi gülümsüyor.

Cameron tepki vermiyor, kızının tırnaklarına düşünceli bir şekilde bakarken kaşlarını bile çatmıyor. "Gerçekten çok güzel görünüyorlar tatlım. Neden yemekten önce gidip elini yüzünü yıkamıyorsun?"

Kız bunu yapmak için atlar atlamaz, adam gülüyor. "Sence ne yaptığını biliyor muydu?" Başını sallayarak kendi sorusuna cevap veriyor. "Muhtemelen bilmiyordu, değil mi?"

Kyle kıkırdıyor ve itiraf ediyor, "Beni daha önce birini terslerken gördüğüne eminim, yani evet, biliyor." Ama aynı nefeste bir bahane uydurur

onun için de. "Sana farklı renkleri başka nasıl gösterebilirdi ki?"

O sırtıyor ve Cameron iç geçiriyor.

"Biri akşam yemeği için bana yardım edebilir mi? Eve dönerken durup pizza aldık," diyor annem ve tartışmayı kesiyor. Olacağını bildiği gibi, dördümüz birden Suburban'a doğru koşmaya başladık. "Teşekkür ederim."

Biz büyürken Harrington'ların evinde pizza geceleri alışılmadık bir şeydi ve bu nedenle istediğimiz sayıda dilimi kapmak için kavga ederken adeta vahşileşirdik. Kıtlık olduğundan değil. Annem o zamanlar bolca alırdı ve şimdi de Suburban'da en az on beş pizza kutusu, ayrıca daha küçük ekmek ve peynir çubukları var.

Her birimiz birkaç tanesini kapıp kutuları açarak ağzımıza birer dilim atıyoruz. Kyle ağzındaki lokmanın etrafında, "Chance kaçırıyor," diyor. "Nerede o?"

Biz kutularımızı mutfak adasının üzerine koyarken Samantha cevap veriyor. "Yola çıktı."

"Onun yerinde olmak ne kötü," diye cevap veriyor Kyle, şimdi de bir ekmek çubuğuna uzanıyor.

Annem buzdolabından şarap, bira ve soda alırken, "Çocuklar, tabaklar dolapta ve farklı çeşitler var, o yüzden sucukla doldurmayın," diyor.

Bu da pizza geceleri ritüelinin bir başka parçasıydı. Çocukken o kadar çok soda içerdik ki neredeyse hasta olurduk. Daha sonra bira ve şarap da seçenekler arasına girdi, bu da birkaç mide rahatsızlığına ve dürüst olmak gerekirse çok daha fazla kavgaya yol açtı. Her nasılsa kimse pizzanın yanında su ya da başka bir şey içmeyi tercih etmedi, nedenini bilmiyorum.

Sahip olduğumuz gelenekleri ya da bunların nasıl ortaya çıktığını hiç düşünmedim. Son dilim sucuk ya da en peynirli çubuk peynir için verilen mücadelenin, bir kez daha kaçırmış olmanın taze öfkesini ateşleyen bir anı olarak kalacağını kesinlikle hiç düşünmemiştim. Ama şimdi, o kardeşçe kavgaların bile bizi birbirimize nasıl bağladığını görebiliyorum. Bazıları diğerlerinden daha fazla. Ama yine de pizza geceleri gibi aptalca şeyler bir aile olmamıza ve aile olarak kalmamıza yardımcı oldu.

Kayla dolaptan bir yığın tabak çıkarırken ve Cameron Gracie'ye iki dilim peynirli pizza servis etmesine yardım ederken annemin ipucunu alıyoruz. O temizlendikten sonra tabaklarımızı ve bardaklarımızı doldurmak için dalıyoruz, sonra da yemek masasına doğru ilerliyoruz.

Resmi masada pizza yemek muhtemelen garip ama özellikle eşler ve Gracie ile hepimize uyan tek masa bu.

Annem bugün herkesle ne kadar eğlendiğini anlatırken biz de mutlulukla pizzalarımızı mideye indiriyoruz. "Bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum," diye haykırıyor Chance içeri girerken.

"Kahretsin, kaçırdım mı?" diye soruyor, gözleri bana kayıyor. Cevap olarak ona ters ters bakıyorum ve o da ağzını kapatarak, "Yani, bütün o pepperoni . . . Benim favorim."

Belli ki kastettiği bu değildi ama kimse ona bunu söylemedi.

Elinde pizza tabağıyla geri gelmesini bekliyorum ve biramı yudumluyorum. Janey sanki sinirlerimi hissetmiş gibi elini masanın altından kalçama koyuyor. Ona bu gece bunu kesin olarak yapacağımı söylemedim ama bu konuyu konuşmuştuk. Bunun doğru seçim olduğundan emin. Umarım haklıdır.

"Anne, baba? Size söylemek istediğim bir şey var," diye başlıyorum.

Yemin ederim masaya bir sessizlik çöküyor, kimse çiğnemiyor bile çünkü bir parça fazla gevrek pizza hamuru yüzünden bunu kaçırmak istemiyorlar.

"Evet, tatlım. Ne oldu?" Annem peçeteye ağzını silerken soruyor.

Derin bir nefes alıyorum. Ne söyleyeceğimi planlamalıydım ama kelimelerin o anda aklıma geleceğini düşünmüştüm. Yanılmışım. "Merak ediyorsan söyleyeyim, ben özel dedektifim."

Evet, bu kadar. Hiçbir açıklama, bağlam ipucu ya da uyarı yok. Sanki yeni tanıştıkları biriymişim gibi 'işte ne iş yaptığım' gibi bir cümle.

Sonsuzluk gibi gelen iki saniye sonra annem iri gözlerle soluk soluğa kaldı. "Sen nesen? Özel dedektif mi? Kulağa çok tehlikeli geliyor!"

Eğer En Kötü Yardımcı Kadın Oyuncu Akademi Ödülleri olsaydı, annem açık ara kazanırdı. Annemin dramatikliği, Gracie'nin okul koridorunda dans eden mor canavarlarla ilgili anlattığı hikâyeye aynı düzeyde.

Annem yardım için babama bakıyor ama o omuz silkiyor. "Ve?"

İnsanları okumakta iyiyimdir. Bu tam anlamıyla benim işim ya da en azından önemli bir parçası. Ama annemden babama ve tekrar anneme baktığımda, gördüklerimle beklediklerim arasında bir bağlantı kuramıyorum.

Kafam karışmış bir şekilde, "Biliyor musun?" diye sorarak açıklık getirmeye çalışıyorum.

"Ne demek istiyorsun? Elbette biliyoruz," diyor babam. "Her zaman biliyorduk. Oğlumun dışarıda Tanrı bilir neler yapmasına izin veremezdim. Yıllar önce adamıma seni araştırmasını söyledim."

"Endişeliydik, biliyor musun?" Annem açıklıyor, şimdi vereceğim tepki konusunda biraz endişeli görünüyor.

Babam beni araştırdı. Ve ben bunu bilmiyordum. Bu nasıl oldu böyle? Geçmiş düşünmeye çalışıyorum, hafızamda beni gözetleyen biri olup olmadığını araştırıyorum ama şüpheli bir davranış bulamıyorum. Elbette, ne kadar zaman önce olduğuna bağlı olarak, o sırada fark edemeyecek kadar acemi olabilirdim.

Şaşkına döndüm, aklım bir saniyede milyonlarca kilometre yol alırken olduğum yerde donup kaldım. Biliyorlardı. Her zaman biliyorlardı. Soracak kadar önemsemedikleri büyük bir sır değildi. Hatta o kadar önemsiyorlardı ki *beni* araştırdılar ve sonra tek kelime etmediler, tıpkı kardeşlerimin yaptığı gibi bu konudaki sessizliğime saygı duyular.

Janey masanın altından kalçamı sıkıyor, sessizce destekliyor ve belki de bunu sorun etmemem için bana yalvarıyor.

"Yeni evine yerleşmen bizi rahatlattı. İyi bir konum, harika bir güvenlik ve eğer satmak istersen oldukça fazla sokak görüntüsü. Kendine sağlam bir niş pazar yarattığını ve iyi gittiğini gösteriyor. Seninle gurur duyuyorum." Babam kolayca iş konuşur ama asıl vurucu olan bu dört kelimedir.

Benimle gurur mu duyuyor?

Hangi alternatif evrende yaşıyorum ben?

Janey masanın altından bacağımı öyle bir sallıyor ki neredeyse koltuğumda sallanacağım. Bir bakıyorum, manyakça gülümsüyor. "Sana söylemiştim! Senin için mutlu olacaklarını biliyordum!"

Bunu bana söylemişti. Hatta birkaç kez. Benim tek görebildiğim fırtına bulutları ve şimşeklerken bile o ailemdeki umut ışığını görmüştü.

"Teşekkürler," dedim babama. Masadaki kardeşlerime bakıyorum, hepsi de benim gibi şaşkın görünüyor.

Gracie pizzasından başını kaldırarak, "Bir dakika," diyor. "Magnum P.I. gibi misin Cole Amca? Çünkü ben Jay Hernandez'i seviyorum."

"Kimi?" Annem soruyor.

"Jay Hernandez," diye tekrarlıyor Gracie. "O Magnum P.I."

"Sanırım Tom Selleck'i kastediyorsun, tatlım," diyor annem kendinden emin bir şekilde ve Gracie başını sallıyor.

"Yeniden çevrimi yapıldı anne," diyor Cameron yardımsever bir şekilde. "Bazen izliyorum ve görünüşe göre birisi onun yatakta olması gerekirken benimle birlikte izliyor." Cameron kızına babacan bir bakış atıyor.

bitmedi', ama fark etmemiş gibi görünüyor çünkü bir cevap için bana bakıyor.

"Tam olarak değil mi?" Kararsızca "Tam olarak değil" diyorum ama Gracie hayal kırıklığına uğramış gibi bakınca kendimi düzeltiyorum: "Ama evet, sayılır, sanırım."

Annem şarabından bir yudum alıyor ve kayıtsızca soruyor: "Yani bunun, Ira'nın yan kapıyı açık bırakması gibi, hepinizin sahip olduğu büyük sırlardan biri olması mı gerekiyordu? Bu konuda her şeyi bildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Kayla ciyaklıyor. "Bunun benimle senin aranda olması gerekiyordu. Ira!"

Şaşkınlıkla birbirimize ve sonra da annemin masum sırtıtışına bakıyoruz, Ira ve annemin hepimizle oynadığını fark ettik. Onlar satranç oynarken biz genç ve aptaldık, dama oynuyorduk. Sanırım hepimiz gizlice kaçmak için Ira ile 'gizli' bir anlaşma yapmıştık ve bu arada o da bizi neşeli yollarımıza gönderiyor ve ailelerimizi her hareketimizden haberdar ediyordu.

Annem gülüyor. "Charles'ın gece yarısı içkisinden ve benim sabah iki tuvalet molamdan önce geri dönmeye çalışırken birbirinize hiç rastlamadığınızı inanamıyorum."

Dışarıda durup saati izlediğim ve annemle babam yatakta olduğu için ortalığın sakinleştiğini gösteren ışığın sönmelerini beklediğim sayısız zamanı hatırlıyorum. Bir kez bile beni beklediklerini düşünmedim ya da gizlice kaçtığımı umursamadılar. Gizlice dışarı çıkan tek çocuğun ben olmadığım da hiç aklıma gelmedi.

"Nasıl oldu da birbirimize hiç rastlamadık?" Kayla merak ediyor.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok. Ben hiç gizlice dışarı çıkmadım," diyor Chance.

Kyle, "Tabii ki yapmadın, Bay İki Ayakkabılı," diye alay ediyor. "Sen iyi bir çocuk gibi sekiz saatini doldurmak için her gece saat onda yataktaydın. Geri kalanımızın bir hayatı vardı."

"Kahretsın!" Daha fazla noktayı birleştirerek tıslıyorum. "Ira'yı o zaman şarküteride görmüştüm. Bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyledi."

Babam bir şey söylemiyor ama o küçük sırtıtışı biliyorum. Bir şeyden kurtulduğumu hissettiğimde bunu kendim yaptım.

Babam bunca yıldır işimi ve hayatımı biliyordu, annem de çocukluğumuzda bile neyin peşinde olduğumuzu biliyordu. Her zaman her şeyi biliyorlardı. Ve belki de bana istediğim gibi görüldüğüm alanı veriyorlardı, 'sırlarımı' saklamama izin veriyorlardı ve beni tamamen reddetmiyorlardı.

Bu her şeyi düzeltmiyor, özellikle de babamla olanları. Her iki tarafta da ömür boyu sürececek bir pislik var. Ama Janey beni ve kardeşlerimi düzeltmeye yardımcı oldu ve belki de sonunda bu ifşaat beni ve ailemi düzeltmeye yardımcı olacak.

"Sırlardan mı bahsediyorsun?" Gracie soruyor. "Babamın içmeme izin vermediği grande java chip *frabb-a-chino*'yu almak gibi mi?"

"Ne?" Cameron dönüp kızına bakarak soruyor. "Bunu sana kim veriyor?"

Gracie omuz silkiyor ve masumca gülümsüyor. "Sen hariç herkes."

Cameron masadaki herkese teker teker ters ters bakıyor ve hepimiz görmemiş ya da Gracie'nin neden bahsettiğini anlamamış gibi davranıyoruz.

"Bir dahaki sefere sıcak çikolata alacaksın," diye tehdit ediyor annem, Gracie bu cezayı hiç umursamamış görünüyor. "Krem şanti yok."

Cameron, "Vay canına, çok sert bir sevgi anne," diye takılıyor.

Gracie sadece gülüyor ve memnuniyetle pizzasını çiğniyor. Tüm Harringtonlar arasında . . . o sorumlu prenses.

BÖLÜM 28

JANEY

"ÇOK İYİ GİTTİ!" Evimin ön kapısından içeri girerken mutlulukla bağıyorum. "Öyle olacağını biliyordum. Planıma ihtiyacım olduğunu bile sanmıyorum. Onlar zaten biliyordu."

Cole kapıyı kapatıyor ve arkamızdan kilitliyor. "Plan mı? Ne planı?"

Oops! O kısmı söylememeliydim.

"Uhm ... planım, uh ..."

"Janey." Cole kaşlarını beklentiyle kaldırdı. "Sadece söyle."

"Plan Cole: Muhteşemliğin farkına var," diye itiraf ediyorum, sanki plan baştan beri ışıklı bir tabeladaymış gibi ellerimi göstererek. Cole anlamamış gibi kaşlarını çatıyor, ben de açıklıyorum: "Seni tanımadıklarını söyledin, ben de ne kadar harika olduğunu görmelerini istedim. Ama ortaya çıktı ki biliyorlarmış! Sadece zaten bildikleri şeyi bildiklerini bilmiyordun, anlıyor musun?"

Bu çok mantıklı, bundan neredeyse eminim. Ve Cole entrikalarımın kızmak yerine, beni kollarının arasına alırken gülümseyerek başını sallıyor. "Harika olan sensin. Bu konuda konuşabilir miyiz?"

Gülümsemesinin düşüşünü ve gözlerinin karararak ciddileşmesini izliyorum ve bir zamanlar, sözlü bir gaf bekleyerek tam bir panik moduna girerdim. Ya da incitici bir hakaret, suçlama veya öfke. Bunları beklemeye ve kabullenmeye şartlanmışım ve zararlarını hafifletebilmemin tek yolu başka bir şeymiş gibi davranmaktı. Diğer taraftaki güneşli güne ulaşmak için atlatılması gereken bir şey.

Ama o Janey gitti. Cole'un yardımıyla onu iyileştirdim, böylece ona endişelenmeden düşüncelerini toparlaması için ihtiyaç duyduğu zamanı verebiliyorum. Kelimeler zor, özellikle de onun için ve ben bekleyebilirim.

"Geçen sefer daha kolaydı," diye homurdanıyor ama ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Beni kanepeye götürüyor ve karşılıklı oturuyoruz. Uzanıp iki elimi birden tutuyor, büyük bir şeye hazırlanmış gibi derin bir nefes alıyor ve sonra ağzından "Seni seviyorum," diye kaçırıyor.

Sanki bu itirafla omuzlarından bir yük kalkmış gibi derin bir nefes veriyor. Gülümsemekten kendimi alamıyorum, bu kadar bariz olan bir şeyin bu kadar büyütülmesi biraz kafamı karıştırıyor. "Biliyorum."

"Neyi?"

"Beni sevdiğini biliyorum," diye açıklıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Gülümsüyor, gözlerinin parladığı büyük, neredeyse çocuksu görünümlü gülümsemelerden biri. "Seviyor musun?"

"Öyle mi?" diyorum alaycı bir şekilde, inanmayışı karşısında şaşkına dönmüş bir halde. "Tabii ki tanıyorum. Seninle tanıştın mı? Sen harikasin, benim kusursuz, işe yaraması garantili, tamamen başarılı planımın da kanıtladığı gibi."

"Kendimle tanıştım. Tepkinize şaşırmamın nedeni de bu," diye takılıyor. "Ben söylemedim, ben de düşündüm ki ..."

O bunu anlamıyor. Kendini küçümsüyor, ama aslında onun huysuz, sessiz halini ve dünyadaki onca insan arasında beni gizlice hassas kalbine sokmayı seçmesini seviyorum. Belki beşinci aşamadaki bir yapışkan gibi zorla girdim ama o aldırmadı. Çoğunlukla.

"Kelimelelere ihtiyacım yok," dedim. "Hayatım boyunca onlar tarafından yakıldım ve sen beni sevdiğini milyonlarca farklı şekilde gösterdin... eylemlerinle, her gün. Beni düşündüğünde, beni dikkate aldığında ve beni mutlu edecek şekilde davranmaya çalıştığında, işte bu senin sevgindir. Eylemlerin senin gerçeğin ve ben onları yüksek sesle ve net bir şekilde hissediyorum."

Bir elimi kalbime bastırıyorum çünkü onu orada hissediyorum.

Bana bakışı gözlerimin kenarlarını yaşırtıyor. Onun davranışları benim için yeterli. Ama Cole?

Babası onunla gurur duyduğunu söylediğinde yüzünü gördüm. Kalbinde çocukluğundan beri var olan çatlağa küçük bir tükürük ve sakız yaması koymuştu. Ve şimdi "Ben de seni seviyorum" dediğimde yüzünü gördüm.

Sözlerimi duymak istiyor.

Kimse beni duymak istemedi, ben de yalnız olduğum için kendi kendime konuştum. Cole kimsenin onu dinlemek istemediğini düşündü, bu yüzden konuşmayı bıraktı. Ama bir şekilde, ihtiyacımız olan şey ve sağladığımız şey birbirimiz için mükemmel.

"Cole, seni seviyorum," diye tekrarlıyorum. Ellerini tutarak üç kez daha söylüyorum ve her seferinde vurgulamak için ellerini sıkıyorum. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Tekrar gülümsüyor ve ben gizlice ona her gün, günde milyonlarca kez, duymaktan bıkip usanana kadar söylemeye yemin ediyorum. Ondan sonra, fısıldayacağım

Uyurken ona mesaj atın, mesaj gönderin ve ruhunun derinliklerinde bunu anlayana kadar aynaya ruj notları bırakın.

Zihinsel not: biraz ruj al.

"O zaman bu kısmı daha kolay olacak," diyor.

Ayağa kalktığında heyecanlanıyorum, beni yatak odasına götüreceğini düşünüyorum. Ama onun yerine tek dizinin üzerine çöküyor.

Nefesim kesiliyor, ellerim açık ağzımı kapatıyor. *O mu ... "Cole mu?"*

"Bunu son yaptığımda sahteydi. Açık olmak gerekirse, *bu* gerçek." Bana dikkatle bakıyor ve ben de mutlulukla başımı sallıyorum.

"Tamam, tamam. Ben hazırım. Devam et. BEKLE!" Ellerimi havaya kaldırarak çığlık atıyorum. Gözlerimin altını kaydırıyorum ve net görebildiğimden emin olmak için bir saniyeliğine tavana bakıyorum. "Kendine gel kızım. Hayatın boyunca bu anı bekle din ve bu sadece bir kez olacak, bu yüzden gözünü kırpmaya çünkü bu *çok* iyi olacak."

Kan dolaşımdaki neşeyi serbest bırakmak için küçük bir baş dönmesi ciyaklamasıyla bitiriyorum ve sonra tekrar Cole'a odaklanıyorum.

"Hazır mısınız?" diye soruyor sabırlı bir gülümsemeyle, ellerimi bir kez daha avuçlarının içine alırken.

Başımı sallıyorum çünkü bir şey söylersem o daha soruyu sormadan cevabı ağzımdan kaçırmış olacağım.

"Janey Susannah Williams, sen hayatımdaki en iyi ve en parlak şeysin. Dünyada iyi şeyler görüyorsun ve benim de görmeme yardım ediyorsun. Tüm kalbini özgürce vererek vazgeçmeden seviyorsun. Her gün bu hediyeye layık olmaya yemin ediyorum. Bana sevginin var olduğunu gösterdiğin için teşekkür ederim."

Sözler ilk teklifine yakın ama birbirimize ve kendi içimizde dönüştüğümüz kişiye göre değiştirilmiş. Hayal meyal, ne söylediğini tam olarak hatırlayıp hatırlamadığını ya da Paisley'nin 'mahvolmuş' resepsiyonunun videosunu internette bir yerlerde arayıp bulup bulmadığını ve şimdi tekrarlayabilmek için o zaman söylediklerini ezberleyip ezberlemediğini merak ediyorum. Bu daha çok ona benziyor ve bunun için harcayacağı çaba sevimli ve kalbimi ısıtıyor.

Titriyorum, 'evet' dilimin ucunda ve eğer acele edip soruya geçmezse, kendimi tutamayacağım. Aslında, saçlarım yüzüme düştüğünde, başımı aşağı yukarı salladığımı fark ediyorum, zaten sessizce cevap veriyorum.

Cole sırtıyor ama beni daha fazla bekletmiyor. "Hayatımız boyunca seni sevebilmem, sana değer verebilmem ve sana tapabilmem için kocan olmama izin verme onurunu bana bahşeder misin?"

"EVET!" Kendimi ona doğru atarken bağıyorum. Kollarımı boynuna doladığımda beni sıkıca yakalıyor ve ikimiz de halıya yuvarlanıyoruz. "Seni çok seviyorum! Aptalca derecede korkutucu, saplantılı, bir yere kapanıp seninle inzivaya çekilmek isteyeceğim türden bir aşk, o yüzden daha sonra neye bulaştığını bilmiyormuş gibi davranma, tamam mı?"

Kıkırdamasını boynumda hissediyorum. "Aynen, kadın."

Beni öpüyor ve evrenin bir kez olsun yerine oturduğunu hissedebiliyorum.

Biz bir peri masalı değiliz. O biraz kaba, biraz sapık ve biraz da hasarlı.

Ben de bir ödül değilim, bazen mantığımdan daha fazla güneş ışığım var. Ama bir şekilde, tuhaf bayraklarımız uyuşuyor. Önemli olan da bu. "Buraya gel, sana göstermek istediğim bir şey var," diye mırıldanıyor Cole dudaklarına karşı.

Beni yerden kaldırmasına ve koridordan yatak odama götürmesine izin veriyorum, bana ne göstereceğini bildiğimden *oldukça* eminim. Daha önce görmüştüm ama bu tekrar görmek istemediğim anlamına gelmiyor.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Cole

Bunu doğru yaptığımdan yaklaşık yüzde doksan dokuz nokta sekiz eminim. Louisa'ya Janey'nin Pinterest panolarına girmesini söyledim, Mason'la konuştum -ki hiç yardımcı olmadı, Kayla'yla konuştum -ki biraz yardımcı oldu ve nihayetinde içgüdülerime göre hareket ettim.

Yine de Janey'nin şifonyerde bana verdiği çekmeceyi karıştırdığımda gergindim.

Yüzük kutusunu çıkarıyorum ve Janey'nin gözleri açılıyor. "Oh!" dedi gerçek bir şokla. "Bir yüzük!"

Sanırım evlenme tekliflerinin genellikle bir yüzükle birlikte geldiğini tamamen unutmuş, ki bu çok güzel. Elbette herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum ama en önemlisi Janey'nin her gün eline bakmasını ve aşkımın sembolünü her zaman yanında görmesini istiyorum.

Kutuyu açıyorum ve gözleri yine parlıyor. "Cole!"

"Beğendin mi?" Saatlerdir baktığım ve Janey'nin parmağında hayal ettiğim yüzüğe bakarak soruyorum. "Politikanın ne olduğunu araştırdım

yüzükler için iş yerinizdeydim ve pırlanta için en güvenli olanı ve ..."

Tüm bunları yaptım, ayrıca doğru olanı bulana kadar saçma sapan bir süre alışveriş yaptım. Janey gibi.

Yüzük, yarım karat baget pırlanta kakmalı kalın bir altın bant, pürüzsüz ve altın bantla neredeyse aynı hizada, böylece eldivenlerin altına yırtılmadan takılabiliyor ve parmağına taktığımda Janey'nin gözyaşları taşıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyor. "Bu bir rüya."

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum.

Elini göğsüne doğru kıvrıyor ve koruyucu bir şekilde tutuyor. Emir verilmedikçe elini asla çıkarmayacağını söyleyebilirim. Ki ben de tam olarak bunu istiyordum. "Teşekkür ederim," diyor gözlerimin içine bakarak.

Ben de kıkırdarak ona gülümsüyorum. "Sana teşekkür etmem gerektiğine eminim." "Seni seviyorum."

Bunu duymaya ya da göğsümün sıkışmasına neden olmasına alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Sanırım bu duygu mutluluk.

Janey'ye de onu sevdiğimi söylemek istiyorum ama onu daha önce duydum. Kelimeleri istemiyor. Aksiyon istiyor ve yemin ederim ona kaldırabileceği kadar aksiyon vereceğim.

Onu kollarımın arasına alıp yatağa doğru birkaç adım yürürken bacakları belime dolanıyor. Onu çabucak soyuyorum, parmağındaki yüzük dışında çıplak bırakıyorum. Onunla ilk kez bundan başka bir şey giymeden sevişeceğim ama bu son olmayacak. Hayatımızın geri kalanında bu yüzük onun parmağında olacak. Ve yakında, benimkinde de olacak. Sabırsızlanıyorum.

Janey'i yatağa yatırdım, sonsuza kadar onu ne kadar sevdiğimi göstermeye hazırdım.

En üstten başlıyorum, parmaklarımı buklelerinin arasında gezdirip ellerimle kavırıyorum, boynunu ortaya çıkarmak için başını geriye doğru yönlendiriyorum. Oraya öpücükler bırakıyorum, hassas etini yalıyor ve emiyorum ve iniltisinin titreşimini hissettiğimde, onu kovalıyorum, ağzını derin bir öpücükle alıyorum ve sesi açgözlülükle yutuyorum.

Aramızdaki bağ zaten oluşuyor ama Janey'e zaman ayırmak istiyorum. Bu sefer ve her seferinde. Aşkımı tenine yazmak, içinde ben olmadan kendini boşlukta hissedene kadar onu becermek ve benim için, sadece benim için paramparça olurken gözlerinin içine bakmak istiyorum.

Vücudunu öpüyor ve okşuyorum, omuzlarına, kollarına, parmak uçlarına kadar sevgi gösteriyorum, sağ elinin avuç içine ve ardından sol elinin yüzük parmağına, yeni mücevherinin hemen yanına nazik bir öpücük yerleştiriyorum. Ellerini yatağa bastırarak, dilimle incili meme uçlarına tapmak için üzerine çıkıyorum ve daha fazlası için eğiliyorum, ben de isteyerek veriyorum.

Karnından aşağı doğru inerken, kalçalarını tutmak için ellerini bırakıyorum. Sol elini sıkıca kavriyorum ve muhtemelen teninde pembe parmak izleri bırakıyorum. Bir keresinde ona bunun beni toprakladığını söylemişim ve bu hala doğru. Her zaman da öyle olacak. Ama onu kavradığımda, istediğim, ihtiyaç duyduğum ve sevdiğim tek şeyin o olduğunu hissetmesini istiyorum.

Janey benim gibi bir adam için var olduğunu hayal bile edemeyeceğim bir ruh eşi. O beni iyileştirmedi, ben de onu iyileştirmedim. Bunun yerine, birbirimizin bunu yapacak gücü bulmasına yardımcı olduk ve bunun için daha iyi bir araya geldik. En azından ben daha iyiyim. Bence Janey her zaman güneş ışığıyla doluydu. Sadece bunu paylaşacak değerli birine ihtiyacı vardı ve bana o adam olmam için zaman verdiği için çok mutluyum.

Amına sıcak bir nefes üflüyorum ama vücudunun tamamına tapınmaya devam etmek için bunu atlıyorum. İç kalçalarına öpücükler kondurduğumda titriyor, neredeyse beni yerime mıhlıyordu ama bacaklarını aralıyorum ve dudaklarında parıldayan uyarılmışlığının kanıtını gördüğümde kötü kötü sırıttıyorum.

Beni izlediğini görmek için vücuduna bakıyorum. "Lütfen," diye yalvarıyor.

Ellerimi bacaklarında gezdiriyorum, bir santim bile kaçırmak istemiyorum ama istediğini de reddedemiyorum. Kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, omuzlarımı bükülmüş dizlerinin altına koyuyorum ve önümdeki güzel manzara karşısında dudaklarımı yalıyorum. Ne kadar istesem de ona ağzımla saldırmıyorum. Bunun yerine onu yudumluyorum, tatlılığının ve kıvranışının tadını çıkarıyorum, dilimi ararken kalçaları bilinçsizce kıpırdanıyor. Girişini, klitorisine kadar yalıyorum, orada yavaş ve kolay bir şekilde dolaşıyorum, onu daha da yükseğe çıkarıyorum.

Hazır olduğunda, ikimize de istediğimizi veriyorum. Klitorisini emiyorum, Janey'nin içine iki parmağımı sokarken dilimle dövüyorum. Zevkle haykırıyor, bacaklarından biri omzumdan düşüyor, bu sadece merkezini daha fazlası için açıyor. Bana doğru uzanıyor, kısa tırnakları omuzlarımda geziniyor ve gömleğimi minik yumruklarıyla kavriyor.

Ona sert ve hızlı bir şekilde vuruyorum, üçüncü bir parmak ekliyorum, başparmağımla klitorisini kızdırdığımda kolayca alıyor. Ve elimi ıslatan ve adımları haykırmasına neden olan güçlü bir orgazmı paramparça oluyorum.

Daha fazla bekleyemem. Ona ihtiyacım var. Benim Janey'me. Ellerinin kalbimi sardığı gibi, amının da sikimi sarmasına dair karanlık bir arzu zihnimi ve bedenimi ele geçiriyor.

Neredeyse kıyafetlerimi yırtarak yataktan kalkıyorum. Janey Dünya'ya geri dönüyor ve iki sıkı vuruş için kendimi elime aldığım da puslu gözlerle beni izliyor. Ama kendimi ancak bu kadar tutabiliyorum. Onun üzerinden yatağa tırmanıyorum, bükülmüş bacaklarının beşiğine uzanıyorum ve girişiyle aynı hizaya geliyorum.

İleriye doğru bir hamle ve tekrar birleşiyoruz. Bu lezzetli duyguyla inliyorum. Evimdeyim, ait olduğum yerde, onun içindeyim. Dirseğime dayanarak kalçasını tutuyorum, parmak uçlarımda altında çiçekli dövmesinin çizgilerini hissedebildiğimi hayal ediyorum ve o da dizleriyle belimi sıkıyor. Burun buruna, ona doğru sokuluyorum, kaçınılmaz olanı engellemeye çalışıyorum çünkü sonsuza kadar böyle kalmak istiyorum.

"Seni seviyorum," diyor Janey aniden, gözleri benimkilere dikilmiş. "Tekrar söyle."

"Seni seviyorum. Seni seviyorum," diye tekrarlıyor içine yaptığım her derin dalışta. Kolları etrafımı sarıyor, tüm kırık parçalarımı bir araya getiriyor ve ben onun içinde kayboluyorum. Karnımda bir karıncalanma başlıyor, tüm vücudum geriliyor.

"Janey," diye homurdanıyorum ve patlayarak amının derinliklerine sıcak dölleri fırlatıyorum.

Cevap veren çılgınlığı devam etmem için bana ilham veriyor, klitorisinin üzerinde gıcırdatmak ve spermimi onun derinliklerinde tutmak için ona sıkı bir şekilde pompalıyorum. "Ben de seni seviyorum."

Sözlerime ihtiyacı olmayabilir, ama onları takdir ediyor ve gözlerini kırptığında, gözyaşlarının eşigindeymiş gibi gözleri ekstra parlak görünüyor. Ama zevk galip geliyor ve bir saniye sonra altımda kasılırken gözleri yuvalarından fırlıyor. Amcığı etrafımda titreşirken orgazmının dalgalarını hissediyorum ve elimden geldiğince uzatarak ona rehberlik ediyorum.

Başka zaman olsa, ortak dölleri klitorisinin üzerine yayar ve onun için bir orgazm daha talep ederdim ama şu anda aramızdaki bağı koparamıyorum. Onun içinde olabildiğince uzun kalmak istiyorum. Sonsuza kadar, eğer bana izin verirse.

Onu kollarımın arasına alıp yuvarlıyorum, üzerime kapanırken onu sikimin üzerinde tutuyorum. Ama rahat olduğundan emin olmak için kontrol ettiğimde, gözyaşlarının dökülmeye başladığını görebiliyorum.

"Janey?" Sorunun ne olduğundan emin değilim ama şimdiden düzeltmek istiyorum.

Gözyaşlarının arasından gülümsüyor ve "Çok mutluyum" diye açıklıyor. Göğsümdeki düğüm gevşiyor ve ben de ona gülümseyerek "Ben de" diyorum. Saatlerce böyle yatıyoruz, başı göğsümde, tam kalbimin üzerinde, Onun için atan ellerim teninde geziniyor, her santimini ezberliyor. Sonunda kollarımda uyuyakalıyor ama ben uyanık kalıp onun sevimli horultularını dinliyorum.

Yaşayan en şanslı piç kurusuyum. Janey'nin nasıl ve neden benim pislik dış görünüşümün altını görebildiğini ve ruhumun derinliklerinde küçük bir iyilik cebi bulabildiğini bilmiyorum, ama bunu yaptığı için çok mutluyum. Ancak şimdi, o kollarımdayken ve hayatımdayken, nasıl bir kabuk adam olduğumu anlıyorum. Ama o beni güneş ışığı ve sevgisiyle doldurdu.

Ve onsuz bir gün bile düşünemiyorum.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

JANEY

"BEŞ DAKİKA DAHA," diye mırıldanıyorum. Yüzüm yastığıma gömülmüş, yatakta benimle olmasa da Cole'un kolonyasının kokusunu alıyorum çarşaflardan.

Tak tak. Tak. Tak. Tak.

Gözlerimi kapatıp kaşlarımı çatıyorum, duyduklarımı düşünürken dinliyorum. Duş açık olduğuna göre Cole olmalı. Ama diğer ses? Hâlâ yarı uykulu olduğumdan, kapımı çalanın biri olduğunu fark etmem utanç verici derecede uzun zaman alıyor.

Yatağımda doğruluyorum, çok erken gelen bu davetsiz misafir karşısında huysuzlanıyorum. Hafta sonları uyumayı sevdiğimi herkes bilir ve hafta içi erken kalkan alarmlarım düşünüldüğünde, haftada uyuyabildiğim iki gün dokuza kadar uyumak gayet makul.

Ama görünüşe göre bugün değil.

Kalktım, bornozumu aldım ve oturma odasına doğru yürürken üzerime geçirdim.

Tak tak. Tak. Tak. Tak.

Sabırsızlıkla kapıma vuran her kimse, ölmek istiyor olmalı ya da bugün karşılaşması gereken bir satış kotası var. Ama yeni haber, ben almıyorum. Tabii izci kız kurabiyesi değilse.

Bornozumu bağlayıp kapıyı açtım. Ve neredeyse çarparak geri kapatıyordum.

Ama çok geç kalmıştım.

"Tanrım, Janey, sen kapıyı açmadan önce orada yaşlılıktan öleceğimi sandım," diye homurdanıyor annem davetsiz bir şekilde evime girerken.

Buna hazır değilim. Yarı uyanık, kafeinsiz ve gardımı almamış durumdayım. "Saat sabahın dokuzu," diye cevap veriyorum.

"Aynen öyle. Günün yarısı geçti ve sen tembellik ediyorsun. Yataktan zar zor kalkmış gibi görünüyorsun." Gözleri üzerimde geziniyor ve bilinçsizce saçlarımı düzeltmek için avucumu başımın üzerinde gezdiriyorum. Kıvırcık ve vahşi olduğuna eminim, özellikle de Cole'un dün gece ellerini saçlarımda gezdirdiği için.

"Uyuyordum ve misafir beklemiyordum."

Annem elini umursamazca sallıyor. "Kokusunu aldığım şey kahve mi? Misafirlere bir içki ikram etmelisin." Söyleneni yapmamı beklemek yerine burnunu takip ederek Cole'un bizim için çoktan kahve yaptığı mutfağa gidiyor. "Kupalarınız nerede?" diye soruyor, dolapları açıp kapatarak.

Kahve makinesinin üzerindeki dolabı açıyorum, çünkü tabii ki kupalar orada, ama onu açınca diğerlerini karıştırmasına izin vermemiş oluyorum. İki fincan çıkarıp ince belli kahvelerle dolduruyorum. Annemin daha fazlasına ihtiyacı olmayacak çünkü burada o kadar uzun kalmayacak. Umarım.

Buzdolabından sütü alıyor, kaşlarını çatarak tarihine bakıyor ve son kullanma tarihi geçmediği için hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor. "Bugün market alışverişi mi yapıyorsun? Buzdolabında neredeyse hiç yiyecek yok." Evet, nispeten taze sütle bile, şikayet etmek için hala yanlışı yaptığım bir şey var.

"Ne istiyorsun anne?" Kaba bir şekilde sordum. Kibar davranma zamanı çoktan geçmişti ve bu konuşmanın zamanı çoktan gelmişti.

Kahvesinden bir yudum alırken sert bir bakışla, "Annenle böyle konuşulmaz," diye cevap veriyor. Sonra fincanın derinliklerine bakıyor, sanki yeni demlenmiş koyu kavrulmuş kahve değil de köpek suyuymuş gibi dudak büküyor.

Bunu nasıl bu kadar uzun süre yapabildim? Sesi bile beni geriyor, kaç ya da savaş tepkimin devreye girmesine neden oluyor. Kalbimin hızlanmaya başladığını ve beynimdeki uyku sisinin dağıldığını hissedebiliyorum.

Tamam. Hadi yapalım şu işi.

Hazır değilim ama bir bakıma hazırım.

Onun beklediği şekilde özür dilemiyorum. Boş boş bakıyorum, hiçbir tepki vermiyorum, ki aslında istediği de bu. Bunun duygusuz bir özür, ağlamaklı bir af dileme ya da şirret bir geri dönüş olmasının bile önemli olduğunu sanmıyorum. Her türlü tepki oyunun devam etmesini sağlıyor ve bu da onun kitabında onu kazanan yapıyor.

Bunun farkında olduğundan bile emin değilim. Onun ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini düşündüğümü hiç sanmıyorum, kendi travmama çok kapıldım. Ama ben kendiminkini onarıyorum, parça parça, gün be gün. Annemin hasarıyla kendisi başa çıkmalı. Artık onu yatıştırmak bana düşmüyor, özellikle de kendi zararına.

Oyundaki bu değişiklik karşısında ne yapacağını bilemeyen annem derin bir iç çekiyor. "Eminim Paisley'nin resepsiyonunu tamamen mahvettiğini biliyorsundur. Bu onun özel günüydü ama sen her zaman yaptığın gibi bunu kendinle ilgili hale getirmek zorundaydın."

Sözleri karşısında şok olmuş bir şekilde bön bön bakıyorum.

Benimle ilgili hale getirmek mi? Ailemde hiçbir şey, kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey benimle ilgili değildir.

Annem konuşmaya devam ediyor, kendisi de biraz saçmalıyor. "Her zaman çok kıskanç bir kız oldun; Paisley'i, diğer kuzenlerini ve hatta Jessica'yı bile. Ama Tanrı aşkına, bir düğünde uslu durursun sanmıştım. Paisley'e bir özür borçlusun. Zavallı Glenda da. Neredeyse her gün arıyor, her şeyin ne kadar çirkinleştiği hakkında ağlıyor ve bunu telafi etmeye hazır olup olmadığını soruyor. Kız kardeşime her zaman yaptığın gibi surat asmaya gittiğini on kez söylemek zorunda kaldım."

Her kelimesi bir bıçak gibi keskin ve kesin. Ne de olsa yıllarca pratik yapmış ve en çok zararı vermek için nereye saplayacağını çok iyi biliyor.

"Özür dilerim-" diye başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"Bana söyleme. Söylemen gereken Paisley ve Glenda," diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve tekrar başlıyorum. "İstediğin gibi bir kız olmadığım için üzgünüm. Ama sahip olduğun bendim ve yeterince iyi olmadığımı bir an bile unutmama izin vermedin."

Gözlerini deviriyor ve nefesinin altında mırıldanıyor, "İşte yine başlıyoruz. Zavallı, acınası Janey."

Beni raydan çıkarmasına izin vermedim. "Komik olan şu ki, senden uzaklaştıktan sonra hâlâ yeterince iyi olmadığımı düşünüyordum. Ve kafamdaki o küçük sesin beni benim için doğru olmayan ilişkilere sürüklemesine izin verdim. Ama çok düşündüm anne ve şunu bilmeni istiyorum. Benim bir değerim var. Sevilmeye değerim. Belki senin için değil ama dışarıdaki koca bir dünya insan için sevebilirim. Daha da önemlisi, kendimi seviyorum."

Cole'u ve onun beni tüm kalbiyle nasıl sevdiğini düşünüyorum. Hâlâ tanımaya çalıştığım ama kendi ailemin asla yapmadığı şekilde beni kollarını açarak karşılayan Harrington'ları düşünüyorum. Ve kendi benlik duygumu ve bunun nasıl katlanarak büyüdüğünü düşünüyorum.

Ben aynı Plainy Janey Williams değilim.

"Tamam, harika. Sevgi dolu olmana sevindim. Şimdi Paisley'i ara ve özür dile." Senaryosuna sadık kalıyor ve aksini söylediğim her şeyi görmezden geliyor. Farklı bir şey beklemiyordum. Bu oyunu daha önce de oynamıştım.

Ama bu sefer pes etmeyeceğim.

Çok büyüdüm, annemin ne istediğini umursamayacak kadar güçlendim, oysa o benim neye ihtiyacım olduğunu hiç umursamadı.

"Hayır." Başımı sallamıyorum ve sesimi yükseltmiyorum. Saçma bir talebi basit bir şekilde reddediyorum.

Annemin kaşları alnına tırmanıyor ve bana ikinci bir kafa büyüttüm gibi bakıyor. "Affedersiniz, genç bayan? Kuzenini arayacak ve seni yetiştirdiğim kibar, terbiyeli kadın gibi özür dileyeceksin."

Acı acı gülüyorum. "Beni itaatkâr olmam için yetiştirdin. Beni sessiz bir hedef olarak yetiştirdin. Beni istismarı, ihmali ve yalnızlığı kabul etmem için yetiştirdin. Beni kendimi saklamam için yetiştirdin. Peki, anne ..." Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Siktir et!"

Tamam, belki de söylemek istediğim bu değildi, ama şimdi dışarıda olduğu için . . . *Evet, siktir et!*

Annem sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi.

Ama benim ağzım açık kaldı. "Paisley korkunç bir insan. Çocukluğumuzdan beri öyleydi. Ve olan her şey, her zaman bu kadar zalim olduğu için karmanın geri gelip onu kışından tekmelemesiydi. Umarım Max onun karısı olarak geleceğine gerçekten iyi bakmıştır ve umarım ondan uzaklaşmak için çok hızlı koşar. O bunu hak ediyor."

Annemin çenesi düşer.

"Ve ne cüretle davetsiz gelir, bunu talep eder ve bunda ısrar edersin. Unuttuysan söyleyeyim, nişanlandım. Umurunda değil." Bana göre bu, önceliklerinin nerede yattığının en büyük göstergesi. Cole'la tanıştı, bana evlenme teklif etmesini izledi ve sonra bu konuda tek kelime etmedi. Aramadı, mesaj atmadı ve bu sabah hiçbir şey olmamış gibi hemen konuya girdi.

O zaman sahte olduğunu bilmiyordu. Şimdi de gerçek olduğunu bilmiyor. Sadece beni umursamıyor.

"Ne oluyor lan burada?" diye bağılıyor kapı aralığından bir ses.

Annem de ben de gözlerimizi o tarafa çeviriyoruz. Cole üzerinde atletik bir şort ve başka hiçbir şey olmadan oturma odasının kenarında duruyordu, göğsü duştan dolayı hâlâ nemliydi. Muhtemelen bağırdığımı duydu ve koşarak geldi. Aslında sanırım banyoda su hâlâ açık. Sıkıntıma bu kadar çabuk cevap verdi.

Gözleri sert ve soğuk. Pislik Cole şimdi burada, gerekirse beni korumaya hazır. Ama bunu kendim yapmalıyım. Bakışlarını karşılıyorum, sessizce ona bunu yapabileceğimi söylüyorum.

Yine de yanıma geliyor, tek bir kelime etmeden bana güvende olduğumu ve sevildiğimi hissettiriyor ve kurbanı oynamaya hazır olan anneme açıkça bakıyor

Çünkü isteyeceği son şey benim tarafımda olan bir seyirci. "Cole! Burada olmana sevindim. Janey Paisley'den özür dilemeyi reddediyor-"

"Neden özür dilesin *ki*? Janey, Paisley hakkında saldırı suçlamasıyla dava açmalı."

Annem "Ne?" diye sorar. Ama sonra başını sallar ve buket dayacağını basit bir yanlış anlaşılmaymış gibi küçümsemeye çalışır. "Önemli bir şey değildi. Sadece herkes için duygusal bir gündü." Bu, Paisley'nin *belki* de kavgadan biraz sorumlu olduğuna dair ufak bir itiraf. Ve bunu doğru olduğunu düşündüğü için ya da beni yatıştırmak için değil, Cole'u yatıştırmak için söyledi.

"Janey'nin yüzünde bir iz bıraktı," diyor Cole ona soğuk bir şekilde.

Uzun bir süre birbirlerine bakıyorlar, ben de dışarıdan izliyorum ama ilk kez bu kadar net görüyorum.

"Anne," diyorum dikkatini çekerek. "İşim bitti. Artık gitmen gerekiyor."

Bu konuşmayı kastetmiyorum. Onu kastediyorum. Ailemle.

Annemle ilgili karanlık düşüncelerimi sakladığım gümüş astarların ve güneş ışığının altında, içimde şişelenmiş çok şey var. Ailem hakkında. Ama bunları onun için ortaya çıkarmanın ikimize de bir faydası olmayacak. Ona bana karşı kullanabileceği bir cephane vermeyeceğim, aileme benim hakkımda dedikodu yaymayacak ve onun önünde bu acıyla uğraşmayacağım. Güvenimi bu şekilde kazanmadı. Aslında, kalbime karşı güvenilmez olduğunu defalarca kanıtladı.

Ve ben bittim.

Bir anahtar
gibi.

"Janey-" diyor, küçümseme sadece iki hecede belli oluyor.

Başımı sallıyorum ve Cole'a bakıyorum. İhtiyacı olan tek işaret bu.

"Onu duydun. Çık dışarı. Şimdi." Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor ve annemin önündeki kahve fincanını alıp takırdayarak lavaboya bırakıyor.

Annem kaşlarını çatıyor. Sanırım ilk kez beni gerçekten duyuyor ve bunun nedeni Cole'un başından beri söylediklerimi tekrarlıyor olması. "Şey, ben asla-"

"Git, anne." Sesim sabit ve sert. Ellerim titriyor ve buz gibi soğuk.

Dönerek kapıya doğru ilerliyor. "Zaten eve gitmem gerekiyor. Jessica'nın bugün kuaför randevusu var." Gitmek kendi seçimiymiş gibi davranmaya çalışıyor ama hepimiz gerçeği biliyoruz.

Cole ondan önce davranıp kapıyı açıyor, benim için yaptığı gibi centilmence değil, daha ziyade yanından geçerken ona ters ters bakabilmek için. İçimden bir ses, Samantha'nın babasına yaptığı gibi, annemin gizli kalmasını istediği bazı detayları anlatabileceğini söylüyor ama anlatmıyor. Bu savaşı benim için vermek zorunda değil. Bu sefer kendi başıma yaptım.

Ve bu iyi hissettiriyor.

Yine de Cole annemin arkasından kapıyı kapatıp hemen yanıma koştuğunda kucağına düşüyorum. Bana sarılıyor, ben yıllardır içimde tuttuğum tüm duyguların dışarı çıkmasına izin verirken o da yatıştırıcı ellerini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken acı ve sıcak. Ama ne kadar çok kötü anı varsa, birkaç iyi zamanı da hatırlıyorum. En karanlık zamanlarda umut ışıkları gibiydiler. Ama bu istisnalar gerçeği değiştirmiyor.

"İyi misin?" Cole bir süre sonra hıçkırıklarımdı dindiğinde soruyor. Bir süre önce bizi kanepeye taşımıştı ve ben de kucağında yanlamasına oturmuş, başımı omzuna yaslamıştım.

Burnumu çekiyorum ve başımı sallıyorum. "Üzgünüm ama aynı zamanda özgür hissediyorum?"

Zihnimdeki kaosu ve kalbimdeki kasırgayı anlatmaya en çok bu kadar yaklaşabiliyorum.

Sessiz bir şekilde bunu düşünüyor ve sonunda şöyle diyor: "Ona karşı durmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum ama sen başardın. Seninle çok gurur duyuyorum."

Beni sevdiğini biliyorum ama benimle gurur duyması farklı bir şekilde iyi hissettiriyor.
yol.

"Ben de kendimle gurur duyuyorum," diye fısıldıyorum. Ve bu hepsinden daha iyi hissettiriyor.

BÖLÜM 30

JANEY

"Babamın şirketinin tek varisi olabilmek için bizi kaçırıp ormandaki toplu mezarlığa götürmeyeceğine YEMİN EDİYOR MUSUN?" Kyle Cole'a bir kaşını kaldırıp diğerini indirerek soruyor. Sesi ciddi olabilirmiş gibi geliyor ama gözlerindeki kahkahayı görebiliyorum.

"Bu gerçek bir endişe mi?" Gabriella gülüyor ama telaşla bana bakıyor.

Bu geçerli bir soru. Herkese iki haftadan daha kısa bir süre önceden haber verdik, ulaşım için bir parti minibüsü kiraladık ve şimdi, ağaçların aracın kenarlarına sürtündüğü toprak bir yolda ilerliyoruz. Ayrıca, bu Cole ve aile artık onun ne iş yaptığını biliyor olsa da, tetikçi şakaları durmadı.

"Hayır, tabii ki değil," diye patron-arkadaşımı rahatlatıyorum. "Sıradan, sıradan bir destinasyon düşünün işte."

Bu tam olarak doğru değil. Cole ve ben beklemek istemediğimize ve büyük bir yaygara koparmak istemediğimize karar verdik. Aslında nerede evleneceğimiz fikrini Samantha ve Chance'in mekan olarak kulüplerini seçmelerinden aldım. Bu yüzden kulübeye doğru gidiyoruz. Cole'la paylaştığımız küçük kulübeye değil, Bay Webster'ın kiraladığı daha büyük, daha şık kulübeye.

"Hiçliğin ortasında," diye ekliyor Kyle, Gabriella'nın kendini daha rahat hissetmesine yardımcı olmuyor.

Neyse ki toprak yol kulübenin garaj yoluna çıkıyor ve ben de "Geldik!" diye bağıyorum.

Minibüsten inip ön kapıya doğru yürüyoruz, Cole kapının kilidini açıp herkesi içeri buyur ederken bekliyoruz. Tıpkı dürbünden görüldüğü gibi -sıcak renkler, bol yeşillik ve ... bir dakika ...

"Bunu nasıl yaptın?" Cole'a büyük mutfak adasının üzerine serilmiş şarküteri ürünlerine bakarak soruyorum.

Sırıttıyor ve büyük, sahte, komplocu bir göz kırptıyor. "A d a m l a r ı m var."

Basit bir cevap ama şu anda oldukça doğru. Cole'un insanları var. Aslında özel günümüzde burada olmaktan heyecan duyan bütün bir aile.

Ailemi arayıp düğünü haber vermedim. Aslında annem kapıma geldiğinden beri onlarla konuşmadım ve muhtemelen konuşmayacağım da. O kadar uzun zaman olmadı, gerçekten, ama iletişim kur m a m a k beni çok rahatlattı. Kendimi bıraktım. Kulağa kolay geliyor ve bazen de öyle. Onları hiç düşünmediğim haftalar geçiriyorum. Sonra bir şey bana hatırlatacak ve tekrar karar vermem gerekecek ... arama. Ve bu çok zor. Ama mutluluğumu mahvetmeye değmez ve onlar da bunu yaparlardı.

Bu ailenin bir parçası olmanın bedeli çok yüksek ve kendi mutluluğumu onlarinkine değişmeyeceğim.

Mutlu olduğum için mutlu olan insanlar burada, sonsuzluğa doğru büyük bir adım atarken Cole ve beni çevreliyor ve benim istediğim de bu.

"Tamam, siz ikiniz hazırlanın," diye emrediyor Miranda, Cole ve beni ayrı yatak odalarına gönderirken. "Gabriella, şampanya için bana yardım eder misin?"

Gabriella işe yarayacağı için memnun bir şekilde başını sallıyor ve iki kadın mutfığa yöneliyor. Dizginler Miranda Harrington'ın elindeyken kimin düğün koordinatörüne ihtiyacı var ki? Yine de onun yardımından memnunum ve Cole'a yardım eden 'insanlardan' biri olup olmadığını merak ediyorum.

Ana yatak odasında Kayla elbisemi giymeme yardım ediyor ve aynaya baktığımda bunun ben olduğuma inanamıyorum. Saçım ve makyajım bu sabah yola çıkmadan önce yapılmıştı ve mükemmeldi, buklelerim kabarmış ve gözlerim zarıfçe makyajlanmıştı. Seçtiğim elbise uzun kollu, derin V yakalı ve gövdesindeki dantel çiçek aplikeleri ile tam da orman gibi bir düğün için istediğim şeydi.

"Bir gelin gibi görünüyorum," diye mırıldanıyorum, çoğunlukla kendi kendime.

Kayla gülümsüyor, sanki bu elbiseyi ilk kez görüyormuşum gibi verdiği tepkiyle eğleniyor ama gözlerini siliyor. "Öyle. Muhteşem görünüyorsun ve eğer kardeşim sana bunu söylemezse, o küçük kokteyl çatallarından biriyle gözlerini oyacağım." Mutfığı ve muhtemelen çatalları işaret ediyor, ama sesi tehditkâr olmaktan ziyade boğuk çıkıyor.

"Aman Tanrım, ben hazırım. Çok heyecanlıyım. Hadi yapalım şunu! Ben evleniyorum!" Eteğimi toplayıp kapıya doğru koşmaya başladım.

Kayla beni durdurdu. "Dur bakalım kızım. Cole'un hazır olup olmadığına bakayım ve herkesi yerlerine götüreyim. Genellikle bunun bir süreci vardır, biliyor musun? Çılgınlığın bir yöntemi?"

Oh, evet. Bugün her şeyin bir zaman çizelgesi olması gerekiyordu.

Muhtemelen herkesi ve her şeyi dışarıda hazırlamak için beni birkaç dakikalığına yatak odasında bırakıyor ve sonra kafasını tekrar içeri sokuyor. "Hâlâ hazır mısın? Fikrinizi değiştirmediniz mi? Çünkü bu modelde para iadesi, değişim ya da iade yok. Zaten muhtemelen seni takip edecektir," diye sırtarak alay ediyor.

Başımı sallıyorum, zaten gözyaşlarının eşiğindeyim. Mutlu gözyaşları ama makyajımı bozmak istemiyorum.

"Bir kız kardeşim daha olacağı için çok heyecanlıyım," diyor ama ben cevap veremedim kapıyı kapatıyor.

Kahretsin! Ağlıyorum. Hep bir kız kardeşim olsun istemiştin ve şimdi üç tane olacak. Kayla, Luna ve Samantha beni kollarını açarak ve iyi kalpleriyle aralarına kabul ettiler. Drama yok, arkadan bıçaklamak yok, dedikodu yok. Onlar gerçekten iyi insanlar. Ve hepsi farklı ve bu yüzden de harika. Hayatım boyunca dilediğim dileklerden biri bugün onlarla gerçekleşiyor.

Bir mendille gözlerimi silip derin bir nefes alıyorum ve hayatımın geri kalanının kapısını açıyorum.

Cole

Yemyeşil bir ormana bakan arka güvertede ailemle birlikte ayakta durmak hiç tahmin edeceğim bir şey değildi. Ama bundan daha şaşırtıcı olanı, yüzünde hem gözyaşları hem de gülümsemeyle bana doğru yürüyen güzel kadındı.

Bu gözyaşlarını nasıl okuyacağımı öğrenmeye geldim ve bunlar iyi gözyaşları. Tam da olmak istediği yerde olduğunu ve sonsuzluğa hazır olduğunu söyleyen gözyaşları. Benimle birlikte.

Kırmızı bukleleri bir hale gibi, gri gözleri ıslık ıslık, elleri küçük bir beyaz çiçek demetini can havliyle kavlıyor ve beyaz elbisesi ayak bileklerinin etrafında dönerek aşağıya doğru akıyor.

Onunla yarı yolda buluşmak istiyorum ama ayaklarımı olduğum yerde kalmaya zorluyorum ve onun bana gelmesine izin veriyorum çünkü bu önemli hissettiriyor. Sadece benim için değil, herkes için ilgi odağı olma anını yaşamasını istiyorum.

Hayatımızın geri kalanında evrenimin merkezi o olacak.

Birkaç adım sonra Janey önümdeydi. Buketini nedimesi Mason'a uzatıyor ve ben de fısıldıyorum, "Çok güzel görünüyorsun."

"Sen de öyle!" diye fısıldıyor.

Herkes sessiz olduğu için ikimizi de duyuyorlar ve gülüyorlar, bu da Janey'nin kızarmasına neden oluyor. Bir yıl önce olsa kızardım ama kahkahaları da okumayı öğrendim. Bu aşkın kahkahası.

Janey etrafına baktığında Gabriella'nın elinde bir iPad tuttuğunu ve ekranda The Ivy'den bir grup insanın olduğunu görüyor. Gelemediler ama ikimiz için burada olmak istediler, bu yüzden canlı yayın onlarla paylaşmanın bir yoluydu. "Merhaba çocuklar!" diyor, iş arkadaşlarına ve hastalarına el sallıyor, onlar da ona el sallıyor. "Evleniyorum!"

Gülüyorlar, biraz sohbet ediyorlar ve o sırada Ace'in sesini duyduğuma eminim: "Veziri koru evlat."

Satranç tahtasını kastetmiyor. Janey'den bahsediyor, şu anda bile onu babacan bir şekilde koruyor ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetli bir şekilde başımı sallıyorum.

Janey bana dönüyor ve ellerimizi birleştiriyoruz. Kendi kendimize evlenmeye karar verdik ve neyse ki eyaletimiz buna izin veriyor, yani büyük bir konuşma yapacak bir nikah memuru yok. Basit, biziz ve bu yeterli.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve başlıyorum. "Kelimeler konusunda berbatım. Ve insanlarla. Ve insanlarla konuşmakta. Ama sen umursamadın. Soğuk kalbime tırmandın ve güneş ışığını içine akıttın, kendini orada evindeymiş gibi hissettin, sevginle onu onardın. Ailem oldun ve sonra bana ailemi geri verdin."

Etrafımızdaki insanları taramak için gözümü kaçırmayı göze alıyorum. Annem sessizce ağlıyor, babam kolunu anneme sarmış metanetini koruyor, Kayla kendi mutluluk gözyaşları arasında gülümsüyor ve kardeşlerim de çenelerini tutmuşlar. Birbirimizin karbon kopyası gibiyiz ve bunu daha önce nasıl göremedim bilmiyorum.

Janey'ye sözümü şöyle bitiriyorum: "Seni seilmeyi hak ettiğin gibi seveceğime yemin ederim.

-Tamamen, yoğun bir şekilde, nezaketle ve tüm dikkatimle. Günlerimi gülümsemelerine, gecelerimi rüyalarına ve hayatımı mutluluğuna adayacağım. Seni seviyorum, Janey."

Rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Başardım.

Gözyaşları yanaklarından süzülürken "Vay canına," diye nefes alıyor. Gözyaşlarını nazikçe siliyorum ve her iki yanağına da birer öpücük konduruyorum. "Kelimeleri iyi kullanıyorsun."

Bu övgü karşısında kendimi tutamıyorum. Yazmak için kaç tane karalanmış peçete, kağıt ve telefonumda silinmiş not olduğunu bir bilse

onun için birkaç cümle.

"Tamam, sıra bende." Yüzünü yelpazeliyor, gözlerini kırptırırken gözlerini kuruyor. "Önce ben başlamalıydım çünkü şu anda söylemek istediğim her şeyi söyleyebilir miyim bilmiyorum. Her şeyim ... *whoo!*"

Birkaç saniye sürüyor ama kendini ve düşüncelerini toplıyor. Ellerimi geri alıyor ve konuşurken sıkıca tutuyor.

"En kötü anlarımdan birinde beni kaldırdın, tozumu aldın ve kendi başıma ayakta duramazken beni destekledin. Bana kendimi özel hissettirdin. Bana değerli olduğumu ve tam da olduğum gibi değerli olduğumu gösterdin. Ve sonunda tek başıma ayakta durabildiğimde, başarısız olursam diye değil, yükselişimi en ön sıradan izlemek istediğin için yanımda durdun. Dünyadaki onca insan arasından hiç kimse beni seçmedi ama sen seçtin. Sen beni seçtin."

Burnunu çekiyor, ben de gözlerinin içine bakıyorum, iyileştiğinin ve acılarından kurtulduğunun farkındayım.

"Seni sevmenin zor olduğunu düşünüyorsun ama gerçek şu ki seni sevmek hayatımda yaptığım en kolay şey çünkü biz birbirimize aیدiz. Sen benim evimsin, ben de senin." Elimi kalbinin üzerine koyuyor, kalp atışlarının sabit tınısını hissedebiliyorum ve avucunu göğsüme koyuyor. "Ve seni ne kadar çok sevdiğimi sonsuza dek anlatmaya yemin ediyorum, ta ki inanmaktan başka çaren kalmayana kadar, çünkü bu gerçek. Seni seviyorum Cole. Tüm kalbimle, tüm hayatım boyunca."

Bir nefes alıyor ve dürüst olmak gerekirse, daha fazlasını söylemek isteyip istemediğinden emin değilim, ama onu öpmem gerekiyor. Hemen şimdi.

Ben de öptüm.

Bir adım öne çıkıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum, gülümserken yanaklarının avuçlarımda içinde şiştiğini hissediyorum ve yeminimizi bir öpücükle mühürlüyoruz.

"Whoo-hoo!" Kyle bağırıyor, yankısı ormanda yankılanıyor. "Tebrikler!" diyor başka biri.

Tabii ki ailemizden de bir sürü alkış geliyor. Çünkü bu insanlar, hepsi, artık bizim ailemiz. Janey bir Harrington ve ailemiz ne kadar karmaşık olursa olsun, biz onun sahip olabileceği en iyi aile olacağız.

EPILOG

COLE

"BU ÇOK KÖTÜ BİR FİKİR GİBİ GELİYOR" diye uyarıyor annem, tam da endişeli bir annenin yapması gerektiği gibi.

Ama ben bundan eminim.

Janey'nin elini tutuyorum ve kulübenin arka güvertesindeki merdivenlerden birlikte inip çevredeki ormana doğru yürüyoruz. Ona balayını bana bırakmasını söyledim ve ne yapacağımı çok iyi biliyordum, özellikle de yandaki daha büyük kulübede evlenmeye karar verdiğimizde. Ailemiz ve arkadaşlarımız şehre dönmek üzere minibüse biniyorlar ama Janey ve ben her şeyin başladığı yere geri dönüyoruz.

Çatı katında bir yatağı, güvertesinde bir jakuzisi ve Janey'i bekleyen bir sürprizi olan küçük kulübeye.

"Zehirli sarmaşıklara dikkat edin!" Kayla arkamızdan bağırıyor ve Janey ona başparmağını kaldırarak gülüyor.

Kulübeden uzakta, ailemizin bizi izlediğini hâlâ görebildiğimiz bir yerde durup kollarımı Janey'ye doluyorum.

Etrafıma bakıp gülümserken ona "Burası benim tanıdığım yer," diyorum. "Beni aradın ve beni kontrol etmeye geldin. Bunu daha önce kimse yapmamıştı. Ama sen yaptın, gülümsemelerinle ve güneş ışığıyla. İşte tam burada seni sevdiğimi anladım."

"Öyle düşünmedin," diyor gülerek. "Sen çalışmaya çalışırken çenesini kapatmayan sinir bozucu bir kaçık olduğumu düşündün."

Başımı eğiyorum ve sırtıtıyorum. "Tamam, o da var. Ama derinlerde... *çok derinlerde...* Biliyordum."

Sanki ilk gün gördüğümüz baykuşu arıyormuş gibi tepeden bakıyor ama hiçbir yerde yok. "Burayı bilmiyordum. Ayı spreyi olmadan dışarı çıktığın için yakışıklı ama aptal olduğunu düşünmüştüm." Gerçeklerden utanmış gibi omuz silkiyor. "Kulübede, verandada anladım. Düşüğümde beni tekmelemedin. Beni besledin. İşte o zaman anladım."

Çok küçük bir jestti ama Janey için her şey demekti.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum, ikimiz de gülümsedik. "Hadi, sana göstermem gereken bir şey var."

Aletimi kastettiğimi sanıyor ve evet, kesinlikle ona da geleceğiz. Onunla ilk kez karı koca olarak birlikte olmak için sabırsızlanıyorum. Ama ona gerçekten bir sürprizim var.

Küçük kulübenin arka merdivenlerinden Janey'nin bahsettiği güverteye çıkıyoruz ve gözleriyle jakuziyi işaret ediyor. "Senin için planlarım var," diyor suya. "Bir sürü plan."

Onu içeri, oturma odasına götürüyorum ve doğrudan şöminenin önüne, orada asılı duran yeni, kocaman fotoğrafı görebileceği bir yere yerleştiriyorum.

"Bu bizim baykuşumuz!" diye haykırıyor bana doğru dönerken. "Bu senin çektiğin fotoğraf mı?"

Fotoğrafa bakarken başımı sallıyorum. "Doğa fotoğrafçısı değilim ama oldukça iyi olduğumu düşündüm."

Bulanık olsa da fark etmezdi. Bence Janey yine de bayılırdı. Ve o sevdiği için ben de severim.

"Anderson onun resmini değiştirdiğini biliyor mu?" Gözlerindeki şeytan, Anderson'ın ne bilip bilmediğini umursamadığını söylüyor.

Ama başımı salladım ve onu kendime çektim. "Hayır, çünkü o bizim." Bana bakıyor, kafası karışmış bir şekilde başını eğiyor.

"Neymiş o?"

"Kulübe," diye açıklıyorum, bir elimi kaldırıp etrafımızdaki boşluğu işaret ediyorum. "O bizim. Ben satın aldım. Düğün gününüz kutlu olsun."

Sesim kendi kulaklarıma bile biraz huysuz geliyor ama bunun nedeni buranın artık bizim kaçış yerimiz olması. Hayat yoğunlaştığında ya da ailemiz zorunlu yemeklere muhtaç hale geldiğinde buraya gelebiliyoruz ve sadece biz oluyoruz. Janey ve ben.

Sonsuza kadar.

Ve görünürde tek bir ayı bile olmayacak. Benim huysuz halimden başka. Ama Janey'e sahip olduğum için o ayı bile nadiren görülebilir.

Benim güneş ışığım.

Okuduğunuz için teşekkürler! Cole ve Janey'nin hikayesini beğendiyseniz, 6 ay sonra Janey'nin hamile olduğu genişletilmiş sonsözü [buradan](#) okuyabilirsiniz!

Ve unutmayın, [Kyle'in kitabı](#) şimdiden ön siparişte!

YAZAR HAKKINDA

Koca Şişko Sahte Serisi:

[Benim Koca Şişko Sahte Düğünüm](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Nişanım](#)|| [Benim Koca Şişko Sahte Balayım](#)

Bağımsızlar:

[The French Kiss](#)|| [One Day Fiance](#)|| [Drop Dead Gorgeous](#)|| [The Blind Date](#)|| [Risky Business](#)

Doğruluk mu Cesaret mi?

[Cesaret](#)|| [Gerçek](#)

Bennett Boys Çiftliği:

[Buck Wild](#)|| [Riding Hard](#)|| [Racing Hearts](#)

Tannen Boys:

[Kaba Aşk](#)|| [Kaba Kenar](#)|| [Kaba Ülke](#)

Kirli Peri Masalları:

[Güzellik ve Milyarder](#)|| [O Kadar da Beyaz Atlı Prens Değil](#)|| [Sonsuza Dek Mutlu](#)

Sınırları Zorlamak:

[Dirty Talk](#)|| [Dirty Laundry](#)|| [Dirty Deeds](#)|| [Dirty Secrets](#)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[İçindekiler](#)

[Lauren Landish tarafından da](#)

[1. Janey.](#)

[2. Cole](#)

[3. Janey.](#)

[4. Cole](#)

[5. Janey.](#)

[6. Cole](#)

[7. Janey.](#)

[8. Cole](#)

[9. Cole](#)

[10. Janey.](#)

[11. Cole](#)

[12. Janey.](#)

[13. Cole](#)

[14. Janey.](#)

[15. Janey.](#)

[16. Cole](#)

[17. Janey.](#)

[18. Janey.](#)

[19. Cole](#)

[20. Janey.](#)

[21. Janey.](#)

[22. Cole](#)

[23. Janey.](#)

[24. Cole](#)

[25. Janey.](#)

[26. Janey.](#)

[27. Cole](#)

[28. Janey.](#)

[Bölüm 29](#)

[30. Janey Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

